

Ai Bể Cong Người Ấy Chịu Trách Nhiệm

Contents

Ai Bể Cong Người Ấy Chịu Trách Nhiệm	2
1. Chương 1: Tham Gia Tang Lễ Của Chính Minh	2
2. Chương 2: Ở Phòng Rửa Tay Đụng Phải Đại Lão Kính Râm	5
3. Chương 3: Em Sao Lại Thành Thục Giống Như Biển Thành Người Khác Vậy	8
4. Chương 4: Thân Thể Trọng Sinh Khả Năng Là Gay	12
5. Chương 5: Trong Một Đêm Cậu Biển Thành Nghèo Rớt Mồng Tơi	16
6. Chương 6: Ky Chết Tiệt Lúc Livestream Là Siêu Cấp Có Tiền	19
7. Chương 7: Cuốn Nhật Ký Của Ninh Kinh Hồng	23
8. Chương 8: Tình Yêu Vô Vọng	26
9. Chương 9: Bạn Nhất Định Là Sợ Tối Không Ngủ Được Đi	29
10. Chương 10: Kẻ Thi Bạo Ôn Nhu	35
11. Chương 11: “ta Sao Có Khả Năng Sẽ Có Bạn Tốt?”	40
12. Chương 12: Ngài Còn Khen Tôi Tao Cơ Mà	46
13. Chương 13: Chồng Của Nữ Nhân Bao Dưỡng Hẳn Tìm Tôi Cửa	51
14. Chương 14: Đại Lão Kính Râm Luôn Tại Thời Khắc Mấu Chốt Xuất Hiện	56
15. Chương 15: Con Trai Bất Gặp Mẹ Bị Cha Bất Gian	61
16. Chương 16: Tôi Chán Ghét Cái Bộ Mặt Đeo Mặt Nạ Này Của Cậu	65
17. Chương 17: Cậu Sau Này Đổi Sang Bán Mông Đi, Được Giá Hơn	69
18. Chương 18: Người Bể Cong Hẳn Tên Là Dư Ôn	74
19. Chương 19: Cậu Thở Một Cái Tôi Liền Sẽ Sinh Ra Dục Vọng	78
20. Chương 20: Cần Tiền Thì Gọi Cho Tôi	81
21. Chương 21: Kẻ Lọc Lỗi “ninh Kinh Hồng”	86
22. Chương 22: “kẻ Trừng Phạt” Phòng Livestream	90
23. Chương 23: Đã Chết 1 Năm Đột Nhiên Đăng Weibo Dễ Dẫn Tới Hỗn Loạn	95
24. Chương 24: Một Đôi Mẹ Con Hèn Yếu	99
25. Chương 25: Đồ Ngủ Phiên Bản Hiện Trường...	104
26. Chương 26: Quan Hệ Xã Hội Này Tôi Mua	119
27. Chương 27: Dư Ôn Lại Đăng Weibo! Hơn Nửa Có Ảnh!	126
28. Chương 28: Quan Hệ Xã Hội Là Một Việc Khó Làm	134
29. Chương 29: Rốt Cuộc Là Người Chơi Mẹ Ta Hay Ta Chơi Mẹ Người	143
30. Chương 30: Bạn Gay Dạy Người Của Nam Thần	151
31. Chương 31: “cởi Quần Áo”	159
32. Chương 32: “cậu Muốn Bị Lột Có Phải Hay Không?”	166
33. Chương 33: Lúc Tôi Hôn Cậu, Cậu Cảm Thấy Buồn Nôn Sao?	173
34. Chương 34: Cái Bẫy Của Trang Việt	180
35. Chương 35: Cho Nền Sau Này Cậu Cũng Cách Trần Huy Xa Chút	187
36. Chương 36: Nếu Như Cậu Có Mục Đích Lấy Lòng Một Người	195
37. Chương 37: Fan Cuồng Trung Thành Nhà Hấn	202
38. Chương 38: Thật Đáng Tiếc Bạn Đã Bị Kéo Đen	210
39. Chương 39: Anh Chẳng Lẽ Bị Đối Tượng Thăm Mến Quảng Tới Chỗ Tôi Tìm An Ủi?	217
40. Chương 40: Trước Khi Hợp Đồng Kết Thúc Cậu Không Thể Thích Bất Cứ Ai	224
41. Chương 41: Khách Hàng Sẽ Không Sáng Sớm Chưa Đánh Răng.....	231

Ai Bể Cong Người Ấy Chịu Trách Nhiệm

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, đô thịSố chương: 76Công: chứng nóng nảy, bộ đội đặc chủng giải ngũ, có tiền, đại dã lang, vấn đề tá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-be-cong-nguoi-ay-chiu-trach-nhiem>

1. Chương 1: Tham Gia Tang Lễ Của Chính Mình

Lư Ninh từ từ khôi phục cảm giác với bên ngoài, phản ứng đầu tiên là lạnh.

Ấm lạnh, có liên quan với khí trời.

Giữa không trung mưa bụi bay rải rác lạnh run, dính ở trên áo len biến thành từng viên thủy châu nhỏ bé trong suốt, thủy châu nổi thành một mảng, theo áo len từ từ nhỏ xuống.

Thời gian là hoàng hôn, ánh sáng làm cho cậu có chút hoảng hốt. Lư Ninh nhất thời nhớ không nổi đây là nơi nào, cậu thậm chí nhớ không hiểu tại sao mình sẽ đứng ở chỗ này, bên cạnh có người đi về phía trước, Lư Ninh liền đi theo.

Mưa hình như ngừng rồi.....

Không đúng, là cậu đi vào một gian phòng có mái che, những người khác cũng nườm nượp đi vào căn phòng này, chính diện phía trước cậu có một bức chữ “Điện” nền trắng chữ đen treo lên, phía dưới là vòng hoa, ở giữa đặt một tấm hình.

Lư Ninh cuối cùng từ trạng thái nửa tỉnh nửa mê từ từ thanh tỉnh, cậu nhìn chăm chăm tấm hình kia, nhìn thế nào cũng cảm thấy nó quen mắt.

Lư Ninh theo bản năng đi lên phía trước một bước, bên cạnh đột nhiên vươn ra một cánh tay kéo lại tay áo cậu. Đối phương vừa kéo cậu một cái, Lư Ninh bị kéo tới bên cạnh. Cậu không nói chuyện, người nọ cũng trước tiên nhìn lại lông mày khiến trách cậu: “Đừng ở loại trường hợp này thất thần.”

Lư Ninh triệt để tỉnh táo lại, người trước mặt này cậu biết, là chủ quán bar Ánh trăng, tên là Liên Hồng Nhất, cô lúc này đang khuôn mặt sương lạnh mà nhìn chăm chăm Lư Ninh, chân mày lá liễu dựng thẳng: “Bình thường cờ lơ phất phơ coi như xong, lúc này cũng không để ý.”

Lư Ninh bị giáo huấn vẫn như cũ không phản ứng, cậu là cảm thấy kỳ quái, làm kim bài quan hệ xã hội quán bar Ánh trăng, Liên Hồng Nhất đối với cậu vô cùng tốt, không nói phúng trong tay ngậm trong miệng, cũng luôn là vẻ mặt ôn hòa ôn nhu dễ thân, cậu nhưng chưa từng thấy bộ dáng này của cô.

Loại từ cà lơ phất phơ này cũng không nên hình dung cậu.

Liên Hồng Nhất thấy cậu ngốc ngốc lẳng lẳng, đè ép tức giận hơi hòa hoãn sắc mặt, “Kính Hồng, tôi là vì tốt cho cậu, hiện tại Lư ca của cậu không còn, nhân mạch của cậu ấy đều vẫn ở đây. Tôi không phải dựa theo lời cậu nói sao, chúng ta tới có hai mục đích, đầu tiên là thương tiếc người cũ, thứ hai.....”

Cô dùng sức nhéo cánh tay Lư Ninh một cái, hơi đè thấp giọng, “Cậu phải tiếp nhận khách hàng của A Ninh.”

Ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một tiếng sấm rền, phảng phất bổ vào trong lòng Lư Ninh — Hóa ra là như vậy..... Hóa ra là như vậy, cậu nhớ ra rồi, không trách được cảm thấy hình trên linh đường bày rất quen mắt, trên tấm hình kia rõ ràng chính là bản thân cậu!

Nhưng cậu hiện tại là đang tham gia tang lễ của chính mình sao? Sao có thể chứ? Cậu là chết như thế nào..... Không nhớ rõ nữa, cậu hoàn toàn không nhớ rõ mình đã chết! Tại sao có thể có tang lễ?!

Lư Ninh nhất thời lâm vào trong nghịch lý kinh hoàng “Tôi không phải Lư Ninh vậy tôi là ai”, trong trăm ngàn vạn từ lại giải thích không rõ ràng.

Liên Hồng Nhất là một người tinh, cô nhận thấy tâm tình Lư Ninh biến hóa, trong lòng vừa bất đắc dĩ vừa buồn bực.

Ninh Kinh Hồng là một người xuất chúng nhất trong mấy tên quan hệ xã hội trước mắt quán bar Ánh trăng chỉ còn lại, chỉ là tính cách quá âm trầm, làm người lại không đủ cơ trí khéo đưa đẩy, nếu như không phải Lư Ninh đột nhiên qua đời, tình thế đối với bọn họ cực đoan bất lợi, cô cũng không tới mức kéo cây gỗ mục ra ngoài diễn chính. Cô chỉ có thể tự mình an ủi Ninh Kinh Hồng tuổi còn nhỏ, không có kinh nghiệm gì, hảo hảo dạy dỗ nói không chừng còn có cơ hội lật bàn.

Nghĩ tới đây Liên Hồng Nhất lại nhìn về phía cậu, thấy cậu vẫn đần độn, tức giận không đánh một chỗ, không khỏi xuống tay độc ác, Liên Hồng Nhất ở trên cánh tay Lư Ninh dùng sức ngắt một cái, ngắt xong nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Còn ngẩn người! Ánh trăng nếu như xong rồi, các người mấy người này đều sớm cút xéo cho tôi! Tiền cậu mượn trong quán cũng không cần trả, tôi trực tiếp báo cảnh sát!”

Lời kế tiếp Liên Hồng Nhất chưa nói xong, nghĩ đến sự kiện hẹn ngầm đặc biệt giữa hai người bọn họ, chỉ cần nói một nửa đối phương là có thể hiểu. Lư Ninh thông minh không hỏi, Liên Hồng Nhất ngắt tay cậu một cái với tất cả khí lực, cách áo len đều đau, cậu cũng không muốn tiếp tục tìm không thoải mái. Đối phương gọi cậu là “Kinh Hồng”, Lư Ninh đối với người này không quá có ấn tượng, nhưng hiển nhiên đối phương đem cậu nhận thành người khác rồi.

Chỗ đáng ngờ có nhiều lắm, nhưng lập tức hiển nhiên không phải thời cơ tốt hỏi thăm ngọn nguồn, Lư Ninh chỉ có thể trước tiên đáp lại.

“Liên tỷ, em biết rồi.”

Liên Hồng Nhất nghi ngờ nhìn cậu một cái, Lư Ninh đối với cô lộ ra nụ cười giả tạo tập mãi thành thói quen, “Nhất định không cô phụ kỳ vọng của ngài.”

— đối với Liên Hồng Nhất để cho người khác tiếp nhận khách hàng của cậu điểm này, Lư Ninh cũng không cảm thấy bất ngờ. Khách hàng là àm bằng sắt, quan hệ xã hội là nước chảy, lúc có người đi ăn mánh khác hoặc là nghỉ việc, sẽ phải có quan hệ xã hội khác tới thừa kế “tài nguyên” của hắn, đây là quy củ bất thành văn của “Ánh trăng”. Đối với quán bar mà nói, mỗi một “tài nguyên” đều có nghĩa là thu nhập, mỗi một nhân mạch đều không thể bỏ qua.

“Ninh Kinh Hồng” đột nhiên hiểu tới thông tình đạt lý làm cho Liên Hồng Nhất cảm thấy có chút kỳ quái, “Ninh Kinh Hồng” trong ấn tượng của cô vừa quái gở vừa bướng bỉnh, không giống như có thể nói ra lời như thế. Lư Ninh gặp Liên Hồng Nhất, mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên nghi ngờ, hơi thu liễm nụ cười khoe miệng, cậu hiện tại khẩn cấp muốn biết một chuyện — cậu rốt cuộc là ai.

“Liên tỷ, em tới phòng rửa tay.”

Liên Hồng Nhất thở dài: “Mau đi đi, thu thập mình xong, đám giải tán cậu nắm chặt thời gian cùng mấy khách hàng quen biết.”

Cô nói xong ở trên vai Lư Ninh vỗ mấy cái: “Các cậu mấy đứa nhỏ này, một chút cũng không chú ý, trời mưa cũng không biết bật ô, dầm lâu như vậy, trang điểm đều trôi rồi.”

Lư Ninh miễn cưỡng chống đỡ nụ cười lễ phép nghe cô ta khiển trách xong, sau đó vội vàng vàng đi về phía phòng rửa tay. Sau khi lấy lại tinh thần Lư Ninh liền nhận ra đây là nơi nào, đây là sân quán bar Ánh trăng, Liên Hồng Nhất bỏ ra một ngày làm ăn dọn chỗ làm lễ truy điệu cho cậu, thật sự coi như tận tình tận nghĩa.

Lư Ninh hiện tại vừa nghĩ tới mình đã chết liền cả người rét run, hơn nữa cả người cậu đều bị nước mưa làm ướt, thời tiết lại lạnh lẽo, Lư Ninh có chút hơi phát run.

Cậu nhanh chóng trốn vào phòng rửa tay, dựa lưng vào cửa mới cảm thấy yên định chút. Lư Ninh nhắm mắt lại cẩn thận nhớ lại lúc trước mình rốt cuộc đã trải qua cái gì, cậu rốt cuộc là chết như thế nào?

Nghĩ không ra.

Lư Ninh cau mày liều mạng nhớ lại, nhưng cậu nửa điểm đầu mối cũng nghĩ không ra..... Chỉ nhớ rõ hình như uống rượu, sau đó tỉnh dậy đã phát hiện tham gia tang lễ của chính mình.

Trong lúc này rốt cục xảy ra chuyện gì?

Lư Ninh nghĩ không hiểu cũng không tính toán ở trên nút chết này xoắn xuýt, cậu hít sâu mấy lần bình phục tâm tình mình, sau đó từ từ đứng thẳng người, đi tới phía trước bồn rửa tay.

Quán bar Ánh trắng trang hoàng tới rất tốt, phòng rửa tay đều trắng lẹ, gương vĩnh viễn được dì lau công lau tới không nhiễm một bụi, bên trong một ra một..... khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.

Lư Ninh khê mở to hai mắt, trong gương khuôn mặt kia cũng mở to hai mắt, mị khí lan tràn.

Lư Ninh có chút hiểu Liên Hồng Nhất tại sao chọn trúng hẳn tới kế thừa vị trí kim bài từ mình, khuôn mặt này quả thật đẹp mắt. Hắc ngũ quan tinh xảo, đường nét rõ ràng, tóc dài qua gáy đen nhánh mềm mại, một đôi mắt đặc biệt đặc sắc. Trong con ngươi lấp lánh vô số ánh sao, đuôi mắt dài nhỏ, chỗ càng tới thái dương màu sắc càng thâm, giống như tô kẻ mắt, nhưng đậm mờ lâu như vậy, thật sự có trang điểm đã sớm trôi rồi, người nọ là không trang điểm, híp mắt lại cười ước chừng sẽ có hiệu quả hút tâm hồn người khác.....

Lư Ninh đem hai tay hung hăng vỗ vào trên bồn rửa tay, tâm thái thiếu chút nữa sụp đổ rồi..... Tên dê tiện yêu diễm này rốt cuộc là ai a?!

Làm quan hệ xã hội phải lớn lên đẹp mắt, nhưng đẹp mắt và đẹp mắt vẫn có khác biệt. Thân thể Lư Ninh ban đầu bộ dáng ôn nhuận trong sáng, vừa nhìn đã rất chính trực, không có đẹp tới có tính công kích như khuôn mặt trong gương này, lại rất thích hợp làm quan hệ xã hội.

Quan hệ xã hội quán bar Ánh trắng cũng không phải là “Nghề tình SE” trong truyền thuyết, ít nhất Lư Ninh cho tới bây giờ chưa từng làm qua loại chuyện đó, cậu chủ yếu dựa vào “Tình thương nhân” ăn cơm, vì khách hàng giải quyết một vài mâu thuẫn bí mật có thể giải quyết, để cho bọn họ tránh khỏi lên tòa xé ép, đồng thời vì khách hàng tranh thủ ưu thế dư luận mức độ lớn nhất.

Loại quan hệ xã hội này ở nhà nước có một tên chính thức, gọi là “Chuyên gia đàm phán”.

Bất quá “Ánh trắng” dù sau cũng là sản nghiệp tư nhân, rốt cuộc có quan hệ xã hội mượn tính chất màu xám nghề nghiệp của mình làm chút chuyện dựa vào mặt và vóc người ăn cơm hay không, cũng không biết được.

Lư Ninh hiện tại là kim bài quan hệ xã hội, chênh lệch với tầng chót vô cùng lớn. Mặc dù cậu là từ tầng chót bò lên, sự nghiệp coi như trôi chảy, không quần bách tới nhất định phải hướng tới vùng màu xám kia chìa tay.

Cậu ở “Ánh trắng” làm quan hệ xã hội khoảng 5 năm, từ từ lục lọi ra một sản nghiệp “Quy tắc ngầm” bên trong, cậu biết rõ mình có thể ngồi vào vị trí kim bài liên quan tới dung mạo kiếp trước của mình — đẹp mắt, nhưng thân thiết, không có tính công kích, loại dung mạo này có thể làm cho người ta rất dễ dàng trong lúc trò chuyện đánh mất tính cảnh giác, khuôn mặt quá xinh đẹp ngược lại không có hiệu quả như vậy.

Cậu “lúc còn sống” đối với phần mình không vừa lòng nhất đoán chừng là chiều cao, vóc người 1m86 cơ hồ có thể đi làm người mẫu, làm người ta hâm mộ, nhưng làm quan hệ xã hội mà nói thì quá cao. Vẫn là nguyên nhân kia, dễ dàng làm cho người ta cảm giác bị áp bách, ảo giác tính công kích mạnh, bất lợi đối với đàm phán. Cũng may Lưu Ninh luôn là ngồi cùng người tán gẫu, điểm tệ hại này được che giấu rất tốt.

Nhưng khuôn mặt trước mặt này xinh đẹp tới quá phận! Cậu phi thường không hài lòng! Cái này sẽ làm trở ngại công việc sau này của cậu!”

Lư Ninh sững sốt một chút, bất đắc dĩ thở dài — bệnh thần kinh..... Cậu đều chết rồi, còn lo lắng công việc cái gì.

Lư Ninh theo bản năng sờ về phía vị trí trên miệng túi áo, cậu sờ vô ích, trên áo lên không có miệng túi, cậu lại sờ túi quần, đem tất cả mọi chỗ có thể đụng đồ trên người đều sờ một lần, cuối cùng ở trong túi quần ở hông tìm được thẻ chức vị của quán bar Ánh trăng.

“Ninh Kinh Hồng.....”

Tên ngược lại là một cái tên hay.

Lư Ninh khẽ nhăn lại lông mày — trước kia quả thật chưa nghe nói qua cái tên này, nếu không cậu sẽ không không có ấn tượng. Lư Ninh đối với trí nhớ của mình rất có tự tin, dung mạo của một người, tên, tuổi nghề nghiệp..... Thậm chí sở thích, cậu nhìn qua một lần đều sẽ không quên.

Tin tức Lư Ninh hiện tại có thể nắm giữ có hạn, chỉ biết người này tên là Ninh Kinh Hồng, là quan hệ xã hội của quán bar ánh trăng, kế tiếp có thể tiếp nhận khách hàng trước kia của cậu. Nhưng cậu như thế nào biến thành Nam Kinh Hồng, thậm chí chết như thế nào, đều không rõ ràng.

Trên người lạnh tới lợi hại, áo len ngấm nước vừa ẩm vừa nặng, Lư Ninh hướng về phía gương cầm quần áo cởi ra.

“Thùng thùng thùng!”

“Người bên trong! Nhanh mở cửa!”

Lại hồ mới dào, xin chào các thím:*****

2. Chương 2: Ở Phòng Rửa Tay Đụng Phải Đại Lão Kính Râm

Lư Ninh còn chưa kịp làm ra phản ứng, cửa phòng rửa tay đã bị hung hăng đụng mở, hai người mặc áo đen sát khí đằng đằng mà xông tới, khí thế như muốn giết người diệt khẩu.

Lư Ninh hai tay xách áo len ướt nhẹp, trên người cởi trần đứng ở trong toilet, có người xông tới phản ứng đầu tiên của cậu chính là đưa lưng về phía cửa, người tới nhìn thấy cậu sững sốt một chút, há mồm liền hỏi: “Cậu là ai?! Ở chỗ này làm gì!”

Lư Ninh dùng khăn giấy lau khô sạch sẽ nước bên ngoài áo len, sau đó cầm ống tay áo dùng sức vắt một vòng, giọt nước tí tách chảy trên mặt đất: “Nơi này là phòng rửa tay, tôi ở đây đương nhiên là bình thường.”

Cậu thông thả ung dung mà chụp áo lên đầu, xoay người một lần nữa treo lên nụ cười: “Xấu hổ quá, vừa nãy áo bị mưa xối, liền khóa cửa lại. Hai vị xin cứ tự nhiên, rất gấp a.”

Hai người áo đen không phải là chính chủ, chính chủ đứng ở cửa, lưu lại cái đầu đinh, đeo kính râm, tay rút túi quần nhìn chằm chằm Lư Ninh. Trong quán bar Ánh trăng thường xuyên sẽ có khách nhanh kỳ kỳ quái quái, đại đa số không giàu sang thì cũng cao quý, có thể mang theo bảo tiêu như thế nào cũng coi như “Khách hàng tiềm năng”, Lư Ninh không muốn đắc tội đối phương, lúc đi tới cửa gạt đầu một cái với người nọ, ý bảo mình muốn đi qua.

Sượt qua vai, một câu nhẹ nhàng vào trong tai cậu.

“Rất tao a.”

Lư Ninh cho rằng mình nghe nhầm, không dừng bước lại, nhưng nhện không được nhú mày. Cậu cảm giác được tầm mắt người kia không chút e dè mà rơi vào eo sau và trên lưng cậu, Lư Ninh khẽ nghiêng mặt đi một chút, dư quang nhìn về phía hắt, đột nhiên ý thức được có chỗ không đúng — hôm nay quán bar Ánh trăng đang vì cậu cử hành tang lễ, khách khứa hẳn sẽ không tới cửa.

Lư Ninh chú ý tới, trước ngực người này đeo một bông hoa nhỏ màu trắng, hẳn là tới tham gia tang lễ. Nhưng tới tham gia tang lễ của cậu ít nhất hẳn là người quen biết đi, Lư Ninh không có ấn tượng với hẳn.

Trong lòng cậu có chút buồn bực, bởi vì đoán không ra rốt cuộc là trí nhớ mình có vấn đề hay là thật sự không biết mấy người này, cảm giác mọi chuyện thoát khỏi lòng bàn tay cũng không dễ chịu.

“.....!”

Lư Ninh đang suy nghĩ, đột nhiên bị túm lấy cổ tay, phản xạ có điều kiện mà muốn rút tay về, ngón tay đối phương giống như kim sắt, chặt chẽ bóp xương cổ tay cậu.

Lư Ninh không thể làm gì khác hơn là dừng lại, nghi ngờ nhìn về phía hắn: “Vị tiên sinh này? Ngài còn có chuyện gì?”

Nam nhân đứng ở cửa cũng không có buông tay ra, hắn lấy kính râm trên mặt xuống, nhìn về phía Lư Ninh: “Người chết kia, có phải tên là Lư Ninh hay không?”

Lư Ninh chợt cảm thấy hô hấp nghẽn lại một cái — lại lần nữa từ trong miệng người thứ hai xác nhận cái chết của mình làm cậu phi thường không thoải mái, huống chi còn muốn cậu chính miệng thừa nhận.....

Lư Ninh trong lòng không tình nguyện, trên mặt mang ra mấy phần, cậu mặc dù vẫn đang cười, nhưng không tính là cười: “Ngài tới tham gia tang lễ, ngay cả người chết là ai cũng không rõ ràng sao?”

Nam nhân kia bị đốp lại không nặng không nhẹ như vậy, biểu hiện tới tương đối không vui, chỉ bất quá hắn không mở miệng, ngược lại bảo tiêu áo đen bên cạnh trước tiên mắng Lư Ninh: “Ít nói nhảm! Hôm này cái gì đáp lại cái đó!”

Là một người không thể hảo hảo nói chuyện.

Đối với lần này Lư Ninh không cảm thấy bất ngờ, kỳ thực hắn vừa gỡ kính râm xuống Lư Ninh đã chú ý tới, người này nhìn qua có chút tiêu tụy, hắn đeo kính râm có khi cũng không phải là vì thời trang, mà là vì che giấu quang thâm mắt nồng đậm trên mặt, hắn chân mày khẽ nhíu lại, mơ hồ có thể thấy được xung quanh mắt có chút gân xanh, cả người đều rất nóng nảy.

Lư Ninh giật tay mình trở về hai cái, đối phương ngược lại càng dùng sức nắm chặt cậu. Lư Ninh không thể làm gì khác hơn là dừng lại, bất đắc dĩ quay đầu nhìn thẳng người nọ: “Đúng là tang lễ của Lư Ninh.”

Nam nhân kia sửng sốt một chút, không biết là bởi vì xác nhận “Lư Ninh” chết hay là bởi vì nhìn rõ khuôn mặt “Ninh Kinh Hồng”. Lư Ninh cảm thấy là cái sau, dù sao lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt này, chính cậu đều cảm thấy kinh diễm.

“Cậu ấy vì cái gì sẽ chết?”

Vấn đề đang hỏi này ở trong lòng cậu đâm một cái, Lư Ninh cắn răng cố nén tức giận: “Tôi cùng Lư ca không quen, ngài nếu như muốn biết nhiều hơn, có thể đi hỏi bà chủ của chúng tôi, chị ấy cái gì cũng biết.”

Lư Ninh thấy hắn lại không nói, mở miệng nhắc nhở: “Xin lỗi ngài có còn vấn đề nào khác không? Không còn nữa tôi muốn đi ra ngoài. Bà chủ vẫn ở bên ngoài chờ tôi.”

Người nọ buông tay ra, đeo kính râm lại: “Không vấn đề gì, cậu đi đi. Lần sau đừng khóa trái phòng rửa tay.”

Lư Ninh không để ý tới hắn nữa, trực tiếp đi ra ngoài, cậu muốn hung hăng đạp đổ phòng rửa tay, suy nghĩ một chút vẫn là thôi vậy, dù gì cũng là khách hàng tiềm năng, không nên gây sự với tiền.

Lư Ninh có chút cuồng công tác, trên bản chất mà nói là bởi vì tham tiền.

Một người nếu như đã đón nhận cái chết của mình, lại phát hiện mình lại sống lại, có lẽ còn có thể vui mừng, nhưng Lư Ninh chết tới mặc danh kỳ diệu, sống tới mơ mơ hồ hồ, cậu hiện tại đầy bụng đều là oán khí.

Không hề có loại người nhàn tạp quấy rầy cậu nữa, Lư Ninh có thể tĩnh tâm suy nghĩ ngọn nguồn sự việc, cậu sau khi đi ra phòng rửa tay dọc theo hành lang từ từ nhích tới gần về phía nơi đặt thi thể của cậu — cậu muốn nhìn một chút mình rốt cuộc là chết như thế nào, hiện tại đã không có chút đầu mối nào, từ thi thể điều tra cũng hẳn có chút đầu mối đi.

Cậu đến gần phát hiện có một ít từng người lục lục tục tục đi vào căn phòng bài trí linh đường, đặt bông hoa trắng lên quan tài, Lư Ninh nhìn bọn họ, lúc này ngược lại phát hiện rất nhiều khuôn mặt quen thuộc.

Lư Ninh khi còn sống nhân duyên rất tốt, mặc dù tính tình tốt, có thể dưới tình huống đột phát bảo trì lãnh tinh là tố chất cơ bản của làm quan hệ xã hội, nhưng trên loại cơ sở này, Lư Ninh lại phá lệ tính tình tốt, biết chiều cố người, khách hàng cùng cậu tiếp xúc qua không ai không đối với Lư Ninh tán thưởng.

Cậu kim bài quan hệ xã hội này cũng không phải là làm vô ích.

Bất quá Lư Ninh luôn cảm thấy khách hàng chính là khách hàng, không liên quan tới tình cảm, lại không nghĩ rằng lúc cậu chết, những khách hàng này cũng có thể nhớ tới cậu, tới đưa một đóa hoa.

Cậu nghe thấy tiếng khóc nức nở, Lư Ninh cảm thấy có chút khoa trương, bốn phía quan sát rốt cuộc tìm được cái người khóc kia. Cậu có chút ấn tượng, là khách hàng mình vừa tiếp nhận không lâu, chuyện của người này cũng không khó giải quyết, cậu cùng với chủ sự trao đổi qua mấy lần, đối phương thông tình đạt lý, không xảy ra ngoài ý muốn sẽ không xảy ra vấn đề gì.....

Chỉ bất quá cậu không nhớ cụ thể kết thúc thế nào, lại hoặc là tới lúc cậu chết, chuyện này cũng không thể kết thúc viên mãn. Lư Ninh ở một bên nghe hần khóc một hồi lâu, cảm thấy có chút kỳ quái, theo lý thuyết cậu không nên cùng hần có tình cảm sâu như vậy, liền nói: “Tiên sinh..... Anh cùng vị đã chết này rất quen thuộc ư, lại thương tâm như vậy.”

Đối phương hít hít mũi, ngẩng đầu nhìn cậu một cái: “Ngược lại không có.....”

Lư Ninh hiện tại gương mặt này rất dễ dàng làm cho người ta lưu lại ấn tượng khắc sâu, khách này chỉ nhìn một cái đã bị cậu hấp dẫn lực chú ý, hỏi xong còn nhin không được nhìn thêm hai cái.

Lư Ninh không quá để ý tầm mắt của hần, đi về phía linh đường nhìn một cái: “VẬY ngài sao thương tâm như vậy a.”

“Tôi đương nhiên thương tâm, A Ninh phụ trách vụ án của tôi, cậu ấy đi tới đột nhiên, tôi còn tưởng rằng cậu ấy đã xử lý ổn thỏa chuyện của tôi, không nghĩ tới đã qua một năm, những người đó đột nhiên muốn kiện tôi..... Ai, nghe nói Ánh trắng có rất nhiều quan hệ xã hội lợi hại, đặc biệt tới mời lần nữa, còn không biết tình huống gì đâu.”

Lư Ninh khẽ mở to hai mắt: “Ngài nói gì? Một năm.....”

Cậu cho rằng từ lúc sau khi tiếp nhận dự án người này nhiều lắm là qua nửa tháng, như thế nào đã qua một năm rồi chứ? Nói như vậy, cậu cũng chết ít nhất phải một năm rồi mới đúng? Tại sao hiện tại mới cử hành tang lễ?

Đối phương phát xong bức tức đột nhiên dường như nhớ tới cái gì đó: “Nói tới, cậu vậy là người nào?”

Lư Ninh không thể làm gì khác hơn là chỉ vào linh đường nói: “Bên trong là tiền bối của tôi.”

Lư Ninh nói chuyện, đầu óc đồng thời cũng nhanh chóng suy nghĩ — nếu như đã qua một năm, còn muốn từ trên thi thể tìm dấu mối e rằng đã tới không kịp nữa, hơn nữa hiện tại coi trọng tiết kiệm tài nguyên đất đai, sợ rằng mình sớm đã bị thiêu thành một đồng tro cốt.

Quán bar Ánh trắng chẳng lẽ sắp không được nữa?

Trong ấn tượng Lư Ninh, Liên Hồng Nhất là một nữ nhân tuyệt đối lợi hại, cậu nhìn tận mắt trong thời gian ngắn ngủi mấy năm, Liên Hồng Nhất đem “Ánh trắng” kinh doanh thành một quán rất có quy mô.

Lư Ninh còn nhớ rõ cậu lúc vừa tới nơi này, “Ánh trắng” còn lấy hình thức phục vụ mặt đối mặt làm chủ, sau đó phát triển thành quan hệ xã hội ngoại giao có quy mô, lại tới sau đó, lại sinh ra bộ văn án — lấy công cáo hoặc là internet làm vật trung gian dẫn dắt dư luận. Những thay đổi này đều gắn bó chặt chẽ với ánh mắt chiêm tính tương lai của Liên Hồng Nhất, căn bản hot cái gì cô xào cái đó, đây có thị trường cô làm cái đó.

Quán bar Ánh trắng phát triển tới bây giờ căn bản có thể hoàn toàn thoát khỏi loại hình thức kinh doanh đầu pháp luật cầu sát biên (*), nhắc tới Ánh trắng phản ứng đầu tiên mọi người nghĩ đến hẳn là nơi này team quan hệ xã hội lợi hại, mà không phải là “Một quán bar”.

((*) một hình thức lách luật)

Liên Hồng Nhất ngoài sáng cũng cấm mọi người ở trong quán tiến hành bất kỳ giao dịch bất chính nào, dù sao cây to đón gió, việc này một khi bị người đăng báo, sẽ mang tới cho quán phiền toái rất lớn. Nhưng dưới thâm kín cô ta quản không được, dù sao cũng là lấy danh nghĩa chung đụng cá nhân, bị chồng hoặc vợ nhà người ta đánh tới cửa, Liên Hồng nhất cũng có thái độ rất rõ ràng, khai trừ.

“Ánh trắng” thậm chí đã không sợ những người đó giận chó đánh mèo trong quán, có thể được xưng là đại thụ thâm căn, như thế nào hiện tại lại sa đọa tới loại trình độ này, phải dựa vào nhân mạch của người đã chết “Lư Ninh” này tạm thời làm kế?

Cậu rất nhanh phát hiện ra chỗ vấn đề, liên hệ tình cảnh hiện tại của “Ánh trắng”, cậu dự định trước tiên ổn trụ người trước mặt này.

Liên Hồng Nhất từ trước tới giờ ánh mắt dùng người độc đáo, cô ta chẳng những coi trọng tướng mạo, càng coi trọng trình độ cơ trí của một quan hệ xã hội, Lư Ninh tới “Ánh trắng” không bao lâu đã bị cô ta chú trọng bồi dưỡng, hiện tại nhìn lên Ninh Kinh Hồng..... Chắc hẳn người này cũng là tân binh đồng thời đủ yêu cầu phần mềm và phần cứng đi.

“Tôi cũng là quan hệ xã hội của quán bar Ánh trắng, tên là Ninh Kinh Hồng.”

Lúc trước cậu ngắn gọn mà đối với thân thể này tiến hành soát người qua, không có phát hiện bất kỳ một tờ danh thiếp nào, bằng không đã thuận tay đưa cho khách hàng dưới danh “Ninh Kinh Hồng” rồi, lời Liên Hồng Nhất dặn dò cậu cậu còn nhớ, “Lư Ninh” tương lai đều muốn do Ninh Kinh Hồng tiếp nhận, cậu làm như vậy chẳng qua là biết thời biết thế.

Huống chi, cậu khi còn sống Liên Hồng Nhất đối đãi cậu không tệ, hiện tại “Ánh trắng” có khó khăn, Lư Ninh không thể ngồi xem không để ý.

“Hóa ra là như vậy! Tôi thấy cậu tuổi còn trẻ, nói năng ngược lại rất có phong độ, trong quán các cậu làm được thể nào a?”

Lư Ninh nghe hẳn hỏi như vậy liền biết đối phương có ý thuê cậu, càng thêm khiêm nhường cẩn thận: “Đương nhiên không dám so sánh với tiền bối A Ninh.”

Vị khách hàng kia không lập tức đánh đánh nhịp, lại thuận theo lời của cậu nói tiếp: “A Ninh rất ưu tú a, thật là..... Như thế nào xảy ra loại chuyện này chứ, trong ấn tượng của tôi cậu ấy là người phi thường cẩn thận, như thế nào sẽ bởi vì uống rượu lái xe xảy ra ngoài ý muốn chứ!”

Uống rượu lái xe?!

Lư Ninh nghe tới đó mạnh mẽ ngẩng đầu, một đôi mắt hoa đào nhìn chăm chú người trước mặt — cái chết kia của cậu cư nhiên là bởi vì uống rượu lái xe?! Cái này không thể nào!

3. Chương 3: Em Sao Lại Thành Thực Giống Như Biến Thành Người Khác Vậy

Edit + beta: Vịt

Lư Ninh vừa nghe thấy nguyên nhân cái chết này thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Không thể nào.

Lúc trước cậu kỳ thực đối với nguyên nhân cái chết của mình từng có rất nhiều phỏng đoán, tỷ như không cẩn thận rơi vào trong bể tắm của “Ánh trắng” chìm nước mà chết, tỷ như trượt chân lẫn xuống cầu thang ngã chết, tỷ như uống aspirin quá liều? Dù sao cậu là vịt trên cạn (*), cầu thang của “Ánh trắng” lại đặc biệt cao, chứng đau nửa đầu của cậu phát tác lên sẽ từng vốc lớn nhét thuốc vào miệng..... Mặc dù những lý do này đặt ở trên người cẩn thận như Lư Ninh nghe phi thường hoang đường, nhưng không có hoang đường hơn uống rượu lái xe.

Cậu vĩnh viễn sẽ không uống rượu lái xe.

((*) chỉ người không biết bơi)

Người nọ bị Lư Ninh trừng tới có chút kỳ quái, lui lui về phía sau: “Cậu sao lại nhìn tôi như vậy?”

Lư Ninh lấy lại tinh thần, cười đến có chút miễn cưỡng: “Không có gì, chỉ là..... Tôi nghe nói vị tiền bối này là người cẩn thận, chưa bao giờ say rượu lái xe, chuyện này có chút kỳ quặc.”

“Ai, người trẻ tuổi bây giờ bất kể thoát nhìn có bao chừng chặc, trên thực tế đều là nông nổi, nhất thời lơ là cũng có thể mà.”

Lư Ninh nghe không lọt người kia nói gì, cậu cảm thấy trong đầu hỗn loạn, nhất thời nghìn đầu vạn chữ, nhất thời lại cái gì cũng nghĩ không nổi: “Không phải..... Không khả năng, anh ấy sẽ không uống rượu lái xe.....”

— Nếu như không phải uống rượu lái xe, cái chết của cậu vậy là vì cái gì?

— Không..... Trọng điểm là những người này tại sao muốn giấu diếm nguyên nhân cái chết của cậu?

Lư Ninh mặt không đổi từ từ nhìn bốn phía, quen mắt, không quá quen..... Trong mắt cậu liền xuất hiện từng hình ảnh cũ phai màu. Chân tướng bị che giấu vĩnh viễn chỉ có một loại, đó chính là “Phi bình thường”, cái chết của cậu không bình thường, cho nên mấy người này mới sẽ muốn lấy cái cớ “Uống rượu lái xe”.

Tại sao.....

Không có ai sẽ bảo vệ một người chết như cậu, nếu như không phải vì bảo vệ người chết mà giấu diếm nguyên nhân cái chết phi bình thường, như vậy, là vì bảo vệ ai?

— Cái chết của cậu không phải ngoài ý muốn, là có ý định mưu sát.

Lư Ninh đột nhiên cảm thấy toàn bộ thế giới đều an tĩnh lại, cậu nghĩ không ra mình đã từng cùng ai kết cừu hận lớn như vậy đủ để sẽ bị giết, huống chi cậu chết tới mặc danh kỳ diệu, chỉ cần là người bình thường đều không thể tiếp nhận!

Sau đó khách hàng kia còn nói mấy lời, bất quá Lư Ninh cả người đều mông lung, căn bản nghe không vào, cậu đứng ở nơi đó phát ngốc một lúc lâu, lúc lấy lại tinh thần phát hiện trong tay đã cầm danh thiếp của đối phương.

Trời dần dần tối xuống, người tới thăm viếng cũng ít đi, Lư Ninh nhìn mưa bụi đỉnh đầu cười khổ một tiếng, đi theo phía sau mọi người, tiến lên dâng một đóa hoa.

Giữa hoa tươi màu trắng đặt quả nhiên là hũ tro cốt, mà không phải quan tài.

Lư Ninh ở trên hũ tro cốt nhẹ nhàng sờ một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Lư Ninh cảm giác mình nên đi gặp Liên Hồng Nhất, có một số việc phải hảo hảo hỏi rõ ràng. Cậu hiện tại cái gì cũng không thể thay đổi, duy nhất muốn làm rõ ràng chính là nguyên nhân cái chết của mình!

Lư Ninh cường bách mình phải bình tĩnh lại, cậu ở trong đầu làm một vài phỏng đoán, trên đời giết người chỉ hai nguyên nhân, báo thù hoặc là ích lợi, cậu làm cái nghề quan hệ xã hội này, tâng bốc khách hàng gọi cha còn không kịp, không thể nào cùng người khác kết thù. Các quan hệ xã hội khác trong Ánh trắng? Vậy cũng không biết, giữa đồng nghiệp khó tránh khỏi có xung đột, nhưng tới trình độ thù hận tới giết người vẫn không đến mức.

Vậy chính là về lợi ích, cậu cần đường ai, cũng có lẽ nhìn lén được bí mật gì, mới làm cho người khác cố sức giết bịt miệng. Lư Ninh nghĩ, trong đầu xẹt qua mấy khuôn mặt quen thuộc.

Sẽ là bọn họ sao?

Lư Ninh đứng ở cửa, mưa bụi tinh mịn mà rơi vào bên chân cậu, không khí ướt lạnh làm tâm tình cậu càng phát ra khó chịu — rốt cuộc là con ghé khốn khiếp nào đã giết cậu!

Cậu đang oán khí ngất trời, xa xa truyền đến một tiếng hô thanh thoát, giống như mũi tên tinh chuẩn mà ghim ở đỉnh đầu cậu, kéo hồn phách cậu trở về thể xác/

“Kính Hồng!”

Lư Ninh ngẩn người, kịp phản ứng “Kính Hồng” chính là gọi mình, vừa hoá tới thân thể này không bao lâu, Lư Ninh còn chưa quá thích ứng.

Rất nhanh có người từ đằng xa chạy tới, vừa nhìn thấy Lư Ninh liền toét miệng lộ ra nụ cười thật lớn: “Kính Hồng, anh tới đón em, về nhà đi.”

(Chỗ này ta tạm để xưng hô anh - em nhé. Thực ra ta vẫn chưa có đọc truyện được mấy chương, nên chưa rõ quan hệ hai người =))) Nhưng trực giác của một con hủ nói cho ta biết hai đứa nó có quan hệ với nhau =))) về sau nếu không phải ta sẽ sửa lại xưng hô)

Đối phương là thanh niên trên dưới 20 tuổi, cao hơn cậu một chút, jacket cao bồi mặc trên người ướt đẫm, trong tay lại cầm một cái ô đã thu lại. Trên tóc hắt nước nhỏ giọt, có ít nước mưa từ má chảy xuống, lại theo cổ trượt vào cổ áo.

Lư Ninh nhìn chăm chú mặt hắt ngẩn người, thật sự không nghĩ ra đây là ai, bất quá cậu ngay sau đó liền thoải mái — nghĩ không ra mới là bình thường, cậu cũng không phải bản thân Ninh Kính Hồng, không có trí nhớ của Ninh Kính Hồng.

Thời gian Lư Ninh xuất thần hơi dài, chàng trai trước mặt đột nhiên vươn tay hung hăng xa tóc cậu một cái: “Sao lại cái biểu tình này, mới mấy ngày không gặp, giống như không nhận ra anh vậy.”

Lư Ninh không thích người khác tùy tiện đụng vào đầu cậu, nhưng không rõ ràng cùng người trước mặt này quan hệ như thế nào, chỉ có thể cố nhịn — cậu rất cục cựa cũng cảm nhận được chỗ tai hại của chiều cao không đủ, trước kia đều là cậu mắt nhìn xuống người khác, hiện tại bị tên nhóc chưa mọc lông xoa đầu xoa tới vô lực phản kháng.

Cậu bất động thanh sắc mà né tránh tay đối phương: “Ngây người..... Anh sao tới rồi.”

“Trời mưa rồi, em lại không mang ô, anh liền tới đón em a.”

“Ồ.....”

Nghe quan hệ không tầm thường.

Lư Ninh suy nghĩ một lát, ngay sau đó cảm thấy rất may mắn, ít nhất có người có thể nói với cậu nhà Ninh Kính Hồng rốt cuộc ở đâu, cậu lộ ra nụ cười: “VẬY anh ở đây chờ em chút, em đi báo cáo với bà chủ một tiếng, hôm nay sẽ không làm ca tối nữa.”

Người nọ nghi ngờ “Hử” một tiếng: “Em trước kia buổi tối cũng không đi làm, còn phải xin phép?”

Lư Ninh đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó cười nói: “Tình huống thay đổi..... Sau hôm nay có lẽ sẽ phải trực.”

— Không làm ca tối? Đây không phải là đùa giỡn hay sao? Làm quan hệ xã hội còn có không làm ca tối? Lời này Lư Ninh nghe quả thực chính là..... Quả thực chính là không làm tròn trách nhiệm! Ninh Kính Hồng rốt cuộc là ai, không phải thân thích của Liên Hồng Nhất chứ.

“Tình huống? Tình huống gì?”

Lư Ninh một bên đi ra ngoài một bên ôn nhu giải thích: “Tiền bối không phải qua đời sao, trong quán bận rộn.”

Liên Hồng Nhất chú ý đẩy cậu lên vị trí kim bài, sau này quả thật sẽ bận rộn lên, Lư Ninh đối với việc này nhạc kiến kì thành (*) — muốn tra nguyên nhân cái chết của mình, luôn phải có cơ hội lại tiếp xúc với khách hàng trước kia mới được.

(*) Nhạc kiến kỳ thành: Vui mừng khi nhìn thấy việc gì đó thành công)

Nhưng cậu không có ý định nói chuyện này với bất kỳ ai, Lư Ninh có một tật xấu, cậu từ trước đến giờ tâm phòng bị rất nặng, không dễ dàng mở miệng với người lạ, mở miệng cũng là nói dối.

Người nọ đuổi kịp, sóng vai với Lư Ninh: “VẬY cũng tốt, em vào nghề không bao lâu, người mới chịu khó một chút dù sao cũng không sai, bất quá phải chú ý nghỉ ngơi, cũng đừng quá mệt mỏi.”

Lư Ninh đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn hẳn: “Em biết rồi. Anh trước tiên đi tìm hành lang ngồi chút đi, bên kia không mưa, còn ẩm chút. Sau khi nói chuyện với bà chủ em liền tới tìm anh.”

Trên mặt người kia lộ ra nghi ngờ trong nháy mắt, nhưng rất nhanh lại che giấu qua, hẳn cười nói: “Kinh Hồng, em làm sao.....”

“Hử?”

“Thành thực giống như biến thành người khác vậy.”

“Người đều sẽ lớn lên.”

Cậu trên miệng nói như vậy, trong lòng lại nghĩ, cậu đều mượn xác hoàn hồn, cũng không phải là biến thành người khác. Nhưng loại chuyện này không thể nói, nói ra cũng không ai tin.

Chàng trai kia cũng không quá vướng mắc ở phương diện này, cười ha ha nói: “Nói cũng phải..... Thành thực chút cũng tốt, qua sinh nhật em đều 19 rồi.

Vừa thành niên? Thật đúng là.....

Lúc ở phòng rửa tay soi gương Lư Ninh đã cảm thấy Kinh Hồng mặt rất non, không nghĩ tới cậu ta lại thật sự vừa mới thành niên, 19 tuổi không phải nên đi học đại học sao?

Lư Ninh cảm thấy là lạ, cậu có thể đã hiểu lầm con người Kinh Hồng?

Sau khi tạm biệt với chàng trai kia Lư Ninh liền tới phòng làm việc tìm Liên Hồng Nhất, cửa gỗ hồ lâu không ai đáp lại, Lư Ninh đưa tay đẩy, cửa tự mở ra. Đối diện với mùi khói thuốc phụ nữ phả tới nồng nặc, Liên Hồng Nhất đang ngồi bên cửa sổ ngắm người, ánh đèn chiều tới gò má cô mơ hồ, trên mặt phẳng phát mang theo u sầu.

“Chị Liên.”

Liên Hồng Nhất nghe được thanh âm Lư Ninh lấy lại tinh thần, có chút không vui: “Đi vào sao không gõ cửa.”

Lư Ninh bất đắc dĩ cười cười: “Em gõ lâu lắm rồi không ai đáp lại, không yên tâm chị mới tiến vào.” Cậu đã làm quan hệ xã hội lâu, nói chuyện với ai cũng mang theo mấy phần quan tâm giả dối ái muội.

Liên Hồng Nhất đoán chừng nhận ra được thất thố của mình, theo bản năng vuốt một cái tóc xoắn trên vai: “Ngồi đi.”

“Ăn cơm tối rồi sao?”

Lư Ninh lắc lắc đầu: “Báo cáo xong mới về nhà ăn cơm.”

Liên Hồng Nhất lộ ra biểu tình kinh ngạc: “Phải không, tình huống như thế nào?”

Lư Ninh đưa tới danh thiếp của vị khách kia, biểu tình có chút không được tự nhiên: “Không tốt lắm, em tới muộn, phần lớn khách đều đã tan cuộc, chỉ lấy được phương thức liên lạc của vị khách này.”

Lư Ninh sau khi nói xong thậm chí có chút ít đỏ mặt — Liên Hồng Nhất vì để cho cậu thuận lợi giao tiếp đặc biệt cử hành tang lễ một lần, mà cậu chỉ khép lại ở một khách hàng, loại công trạng này đối với Lư Ninh mà nói là thảm bại cấp bậc sỉ nhục.

— Cậu trước kia một mình ở trong núi trống trải cũng có thể sẵn được báo nhỏ, Liên Hồng Nhất hiện tại ném cậu vào trong đồng cỏ, cậu ngược lại bây giờ không được con mồi.

Liên Hồng Nhất thật lâu không nói chuyện, giữa ngón tay đùa nghịch tấm danh thiếp kia, nhìn chằm chằm Lư Ninh. Lư Ninh bị cô ta nhìn tới cả người mất tự nhiên, cậu lo lắng có phải chủ động nói xin lỗi hay không.

Cậu thả mềm thanh âm, một đôi môi hoa đào mọng nước mắt nhìn cô, đưa tay phải ra nhẹ nhàng khoát lên mu bàn tay Liên Hồng Nhất: “Chị..... Ngồi trước tiên đừng nóng giận, em biết em hôm nay biểu hiện tới không được tốt, bất quá em tuyệt đối sẽ không để cho tâm tư ngài uống phí. Ngài dứt khoát trực tiếp đưa phương thức liên lạc của khách cho em đi, em chủ động đi tìm bọn họ.”

“Đừng cùng tôi làm cái bộ này, có giỏi thì sử dụng trên người khách hàng.”

Lư Ninh không động, chỉ giữ vững tư thế kia nhìn chằm chằm cô ta.

Liên Hồng Nhất đột nhiên cười một cái, ở trên mu bàn tay Lư Ninh vỗ vỗ: “Kinh Hồng tốt của chị, chị biết, cậu đã làm được rất tốt. Biết vươn lên là được rồi.”

Cô ta nói xong cũng thu tay lại, tiếp tục châm thuốc: “Cậu không cần tự ti, cậu là người mới, tính cách lại hướng nội như vậy, hảo hảo học hỏi kinh nghiệm vẫn là có thể cứu.”

Lư Ninh trong lòng kinh ngạc, trên mặt cũng bất động thanh sắc gật gật đầu: “Cảm ơn chị, em sẽ cố gắng.”

— Kỳ quái.

Lư Ninh vốn là cảm thấy người có thể được Liên Hồng Nhất chọn trúng, không nói song thương cao tới giống như nhân tinh, cũng hẳn nổi bật mới đúng, nhưng từ phản ứng lúc trước của nam nhân tới đón Ninh Kinh Hồng kia mà nhìn, chuyện hiển nhiên không đơn giản như vậy.

Ninh Kinh Hồng..... Là một đồ vô dụng.

Nghiep vụ làm thành như vậy có có thể được khen ngợi, chỉ có có thể nói rõ hẳn bình thường càng kém. Không làm ca tối, không biết giao tế, không thành thực, công trạng cũng kém, người như vậy đặt ở trong team quan hệ xã hội không phải đồ vô dụng thì là cái gì.

Bởi vì lớn lên đẹp mắt?

Quan hệ xã hội không phải là Money boy, lại không dựa vào mặt ăn cơm.

Lư Ninh không biết Ninh Kinh Hồng, nhưng hiểu rõ Liên Hồng Nhất. Nữ nhân này cũng không phải nhà từ thiện, mà là một thương nhân không có lợi không chào đón, sao có thể tốn sức đỡ một đồng bần nhão trên tường?

Lư Ninh híp mắt một chút — chuyện cậu bị giết, sẽ không cũng có liên quan với Liên Hồng Nhất chứ.

4. Chương 4: Thân Thể Trọng Sinh Khả Năng Là Gay

Edit + Beta: Vịt

Liên Hồng Nhất thổ vụ trong hộp thuốc lá rút ra một điếu thuốc châm, cô không tiếp tục nói chuyện, lẳng lẳng mà tựa vào bên cửa sổ nuốt khói nhả ra, Lư Ninh liền an tĩnh mà ngồi ở một bên chờ cô hút xong.

Liên Hồng Nhất dụi tàn thuốc, Lư Ninh mới nhẹ nói, “Hút thuốc có hại cho sức khỏe, chị Liên, đừng hút nhiều như vậy.”

Liên Hồng Nhất nhìn cậu, đột nhiên cười một tiếng: “Cậu như vậy làm cho tôi nhớ tới một người.”

Cách làn khói nhìn khuôn mặt kia của Ninh Kinh Hồng càng cảm thấy xinh đẹp, Liên Hồng Nhất nhìn cậu, đột nhiên sinh ra hoài niệm: “A Ninh khi còn sống cũng thường xuyên khuyên tôi như vậy, tiểu hồn đản..... Rõ ràng không phải thật tâm, còn luôn nói vuốt đuôi lời này.”

“Em nhưng là thật tâm.”

Lư Ninh âm thầm nắm chặt tay, trên mặt vẫn là mang theo nụ cười: “Tiền bối đều đi một năm rồi, ngài cũng thỉnh thoảng đau buồn đi.”

Cậu suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Ngài rất nhớ anh ấy?”

Liên Hồng Nhất nhìn cậu cười: “Tôi đương nhiên nhớ cậu ấy, ”Ánh trăng” biến thành bộ dáng hiện tại này, có cậu ấy ở đây, ít nhất có thể giúp tôi gánh vác một chút, nhưng hiện tại chỉ còn dư lại mình tôi..... Ai.”

“Ánh trăng” Quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Lư Ninh suy nghĩ một chút, hỏi: “Tình huống bây giờ không lạc quan như vậy sao?”

“Đâu chỉ không lạc quan.”

Liên Hồng Nhất nói tới đây lắc lắc đầu, không nói thêm nữa, người đứng Lư Ninh chủ ý cũng không phải thật sự muốn hỏi cô ta tình hình của “Ánh trăng”, cậu đột nhiên nhăn lông mày lại: “Chị Liên, chị đừng buồn, em mặc dù kém tiền bối, nhưng cũng sẽ cố gắng giúp chị. Danh sách và tài liệu khách hôm nay tới tham gia tang lễ cho em nhìn chút đi, em trở về nghiên cứu chút.”

Liên Hồng Nhất cố ý hỏi: “Vật như vậy?”

Lư Ninh lộ ra biểu tình ngưng ngừng: “Em chỉ là cảm thấy tình huống không cho phép tiếp tục kéo dài nữa.....”

Liên Hồng Nhất cười liếc cậu một cái, mở máy tính ra: “Mang theo USB không?”

“Cái này..... Em quên rồi.”

“Ai..... Mấy đứa nhỏ các cậu a, làm việc chính là không đáng tin, sau này mấy thứ này đều phải tùy thân chuẩn bị.”

Lư Ninh ngoan ngoãn nghe dạy dỗ, nhưng đối phương cũng không chỉ đạo cậu rốt cuộc phải tùy thân chuẩn bị cái gì, cho nên cậu tạm thời đoán không ra Liên Hồng Nhất có ý gì. Cô sau khi tải tư liệu trong máy tính xuống, đưa USB cho Lư Ninh: “Đừng làm mất cái tôi chuẩn bị, mới mua đây.”

Lư Ninh trong lòng buồn cười — cậu ngược lại nghĩ trước đây, cô chịu đưa sao? Tài liệu của “Ánh trăng” bất kỳ một cái nào bán đi cũng có thể có một khoản tiền nhỏ, cô e rằng đặc biệt chọn cái mới.

Cậu trên miệng nói cảm ơn, một bên đứng lên: “Vay chị Liên, em hôm nay về trước đã. Bạn em tới đón em, có lẽ có việc gấp.”

Liên Hồng Nhất cười lạnh một tiếng, cũng không biết cô ta cười cậu lưỡi biếng hay là cái khác, nhưng cũng không giữ cậu. Lư Ninh đi tới cửa, Liên Hồng Nhất đột nhiên gọi cậu lại: “Là Trần Huy đi.”

Lư Ninh ở cửa đứng lại, khẽ nghiêng đầu quay lại nhìn về phía Liên Hồng Nhất.

“Vì tốt cho cậu..... Cách xa hẳn một chút đi.”

Lư Ninh gật đầu một cái, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Hóa ra người kia tên là Trần Huy.

Xem ra hẳn cùng với Ninh Kinh Hồng tương đối quen thuộc, Liên Hồng Nhất đều biết sự hiện hữu của hắn. Bất quá cô tại sao phải nhắc nhở cậu cách Trần Huy xa một chút? Từ chung đụng vừa nãy mà nhìn, Trần Huy rõ ràng đối với Ninh Kinh Hồng còn rất tốt, chỉ là điểm bất chấp mưa đưa ô này, đã làm người ta cảm động.

Trước khi tra ra chân tướng, cậu không thể nào tin giải thích của bất cứ ai.

Mưa bên ngoài càng tinh mịn, Trần Huy đứng ở dưới hành lang hoa, nhìn thấy Lư Ninh đi ra ngoài liền dùng lực phất phất tay về phía cậu, người sau theo bản năng gật đầu một cái, cũng không biết hẳn có nhìn thấy không.

Trần Huy che ô chạy tới, che ô ở đỉnh đầu Lư Ninh, nương vào ánh đèn lơ mờ Lư Ninh nhìn ra môi hắn có chút tái nhợt, có thể là bị đông cứng.

Lư Ninh âm thầm cau mày — cậu vẫn cảm thấy người này đối với Ninh Kinh Hồng rất tốt, theo lý thuyết Liên Hồng Nhất không thể nào can dự tới sinh hoạt cá nhân của nhân viên cấp dưới, bình thường cho dù bọn họ làm khách hàng cô đều nhắm mắt mở một mắt, có cần thiết đặc biệt nhắc nhở cậu cách xa Trần Huy một chút sao?

“Sao thế? Bà chủ bọn em đồng ý em buổi tối về sớm chút sao?”

“Vâng, đi thôi.”

Trần Huy mang theo Lư Ninh bảy rê tám ngoặt, từ đường lớn xa hoa truy lạc đi vào một cái hẻm nhỏ, trong hẻm ánh sáng mờ mờ, mặt đường cũng biến thành không còn là nhựa đường, mà là đá và bùn lầy.

Hắn một đường đi đều nói chuyện mình đi làm thêm, không có công việc ổn định, việc vặt cũng là đồng làm chút tây làm chút, bình thường đại khái kiếm không được bao nhiêu tiền, trước mắt ở một siêu thị làm nhân viên bán hàng, chỉ có thể khó khăn lắm làm cho mình không chết đói.

Một đường đi Lư Ninh cũng không làm sao mở miệng, Trần Huy nói cậu liền nghe, phụ họa gật đầu. Trước mắt cậu cần phải làm là nắm giữ nhiều tin tức hơn, cũng bảo trì tin tức của mình không bị người khác biết, bất luận khi nào, nghe nhiều nói ít đều là sáng suốt nhất.

Đường dưới chân dần dần trở nên rất hẹp, Trần Huy đột nhiên đưa tay ôm lấy vai Lư Ninh, người sau không kịp phản ứng, đã bị đối phương dùng sức kéo, kéo vào trong ngực.

Lư Ninh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, Trần Huy cười đến không có chút nào ngăn cách: “Nơi này đường không dễ đi, cẩn thận một chút.”

Lư Ninh nhìn hắn, ánh mắt có chút lóe lên — chung quanh đây quá an tĩnh, trong hẻm nhỏ cũng đen kịt một mảnh, càng nói khoa trương chút, nơi này tệ tới căn bản không giống người có thể ở.

Cậu đột nhiên cảm giác mình không nên qua loa như vậy theo một người lạ tới chỗ như thế, đối phương từ ban đầu chính là đơn phương biểu hiện ra quen thuộc với “Ninh Kinh Hồng”, mà Liên Hồng Nhất mặc dù nhắc tới Trần Huy, nhưng cậu lại không biết Trần Huy hình dạng ra sao.....

Nghĩ tới đây Lư Ninh thậm chí có chút sồn gai ốc, cậu dùng lực hất tay Trần Huy: “Em tự mình có thể đi.”

Đối phương nghi ngờ nhìn cậu một cái, ngược lại không đem tay một lần nữa gác lên, chỉ lẩm bẩm một câu: “Đứa nhỏ xấu xa, thời kỳ thanh xuân phản nghịch a.....”

Lư Ninh cố chấp mà cùng Trần Huy kéo ra khoảng cách, không bao lâu, bọn họ vào một căn nhà có chút cũ, Trần Huy thu ô, hai người cùng nhau leo lên lầu. Nhà này lầu cũng rất cũ, cầu thang là làm bằng gỗ, dẫm lên kêu cà kêo kẹt, trong hành lang đen kịt một mảnh, Lư Ninh nhìn không được bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Theo lý thuyết cậu một đại nam nhân, trên người lại xu tiền không có, khả năng bị nửa đường bắt cóc là không lớn, nhưng ai biết “Ninh Kinh Hồng” có quá khứ hoặc lịch sử đen tối gì, vạn nhất cậu ta theo người kết thù? Trần Huy vạn nhất là một biến thái cuồng theo dõi? Ninh Kinh Hồng khuôn mặt họa quốc ương dân như vậy, hơn nữa mới vừa hành động kia..... Luôn cảm thấy tên Trần Huy này gay gay! Đặc thù này a phát sinh chút gì ngoài ý muốn ai có thể nói rõ ràng?!

Chứng vọng tưởng bị hại của Lư Ninh một khi phát tác, nhìn ai cũng có bệnh, cậu hiện tại trên mặt cười đến ngược lại đẹp mắt, trong lòng không chừng tính kế Trần Huy tới trình độ nào rồi.

Cậu đang suy nghĩ, Trần Huy bên cạnh đột nhiên dừng lại, Lư Ninh tinh thần căng thẳng, hai mắt chăm chú nhìn hắn — cậu tùy thời chuẩn bị tiên hạ thủ vi cường (*), Trần Huy một khi hành động khinh xuất, Lư Ninh liền sẽ không chút do dự đẩy ngã hắn trên đất.

((*) ra tay trước nhận được lợi thế)

Qua một lúc lâu, bên cạnh truyền đến thanh âm nghi ngờ của Trần Huy: “Kinh Hồng, về đến nhà rồi, mở cửa a?”

Lư Ninh lúc này mới phát hiện bọn họ đã đứng trước một cánh cửa, cậu nhìn chằm chằm Trần Huy không dời tầm mắt, tay không hướng trong túi quần sờ: “Em quên mang theo chìa khóa.”

Trần Huy “A?” một tiếng, đưa ô cho Lư Ninh: “Cầm lấy, anh tìm xem dự phòng còn ở đây hay không.”

Bên ngoài cửa nhà Ninh Kinh Hồng có một cửa chống trộm kiểu dáng phi thường cũ, nước sơn bên ngoài mặc dù đã loang loang lỗ lỗ tróc hơn nửa, nhờ ánh sáng lờ mờ trong hành lang vẫn là nhìn ra được, nước sơn bên ngoài chính là màu lục.

Cũ kỹ.

Trần Huy cầm cửa chống trộm kéo lên, duỗi dài cánh tay ở trong một cái lỗ trên trần nhà sờ soạng một lúc lâu, sau đó “Bịch” một tiếng nhảy xuống: “Vấn thật sự ở đây, tất xấu em không mang chìa khóa lúc nào mới có thể đổi. Chìa khóa sau này cũng đừng để ở đây, nhiều nguy hiểm.”

Lư Ninh cười một cái, có lệ nói: “Lúc ra cửa quá gấp, quên mất.” Cậu rất có tâm mà sau khi Trần Huy mở cửa đút chìa khóa vào túi áo.

— Người dùng cảm vừa tới trong hoàn cảnh xa lạ thám hiểm, lựa chọn tốt nhất chính là gặp cái gì cất vào balo cái đó.

Nhà Ninh Kinh Hồng không cũ rách như bề ngoài của nó, vừa vào cửa bên tay trái chính là phòng rửa tay. Lư Ninh đại khái quét mấy lần, khe thở phào nhẹ nhõm — nơi này diện tích nhỏ, nhìn một cái là có thể nhìn rõ ràng các phòng là chức năng gì, đợi lát nữa không tới mức phát sinh loại sai lầm cấp thấp đi nhầm phòng.

Trần Huy biểu hiện tới so với Lư Ninh còn muốn thoải mái hơn, hần giống như ở nhà mình vậy, đối với bất kỳ bài trí nào đều quen thuộc hơn, hần ở cửa tùy tiện cầm khăn lông phủ lên đầu, sau đó ngồi vào trên ghế salon lau đầu.

Lư Ninh nhất thời vẫn là đoán không ra giữa bọn họ là quan hệ gì, nhưng càng phát giác được giữa Trần Huy và Ninh Kinh Hồng không minh bạch, cậu suy nghĩ một lát, đột nhiên nói: “Em muốn tắm rửa.”

Trần Huy đầu cũng không ngẩng: “Mau đi đi, trên người em đều ướt rồi.”

Lư Ninh theo bản năng liếm môi dưới — chẳng lẽ..... Cậu đoán sai rồi?

Trần Huy đại khái cảm nhận được tầm mắt Lư Ninh, đột nhiên ngẩng đầu: “Nhanh đi a, em tắm xong anh lại tắm.”

..... Hần cũng muốn ở đây tắm?

“Còn có chuyện khác?”

Lư Ninh lắc đầu, trực tiếp đi vào phòng ngủ tìm quần áo sạch.

Phòng của Ninh Kinh Hồng rất loạn, ngược lại cái gì cũng không thiếu, điện thoại di động chìa khóa ví tiền..... Hết thấy ném trên bàn, Lư Ninh thuận tay nhét mấy thứ này vào ngăn kéo. Trên bàn còn đặt một cái laptop, màn hình đen.

Trong phòng coi như ảm áp, Lư Ninh cũng chỉ cần đồ ngủ trên giường tới phòng tắm, lúc đi ngang qua phòng khách Trần Huy đang xem TV, thanh âm riu ra riu rít dò ra, nghe tới có chút không thành thật.

Cậu nhẹ nhàng đóng cửa phòng rửa tay, khóa trái cửa, Lư Ninh xoay người lại, liền nhìn thấy gương đối diện với cửa, bên trong lại lần nữa chiếu ra khuôn mặt không thuộc về cậu.

Lư Ninh nhìn chằm chằm gương sừng sốt thật lâu, lúc này mới dựa lưng vào cửa trượt ngồi xuống đất — cậu thật sự không phải nằm mơ, Lư Ninh đã chết, cậu bây giờ là Ninh Kinh Hồng..... cậu bây giờ là Ninh Kinh Hồng.....

Hoang đường!

Lư Ninh từ ban đầu vẫn luôn cố nén cảm giác khó chịu trong lòng, cậu không thể ở trước mặt người khác ra vẻ khác thường, tình huống đã đủ phức tạp, không thể tiếp tục phức tạp.

Bất luận như thế nào, cậu sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hung thủ, cậu nhất định phải làm cho kẻ giết cậu kia trả giá đắt!

5. Chương 5: Trong Một Đêm Cậu Biến Thành Nghèo Rớt Mồng Tơi

Edit: Vịt

Lư Ninh trong lòng có hận, vừa hận vừa sụp đổ, cậu ngồi dưới đất thở hổn hển hồi lâu, cổ oán khí trong lòng mới từ từ áp xuống.

Lư Ninh theo thói quen sờ vào trong túi áo, sờ tới một nửa ngừng lại — đúng rồi, cậu hiện tại đã không dùng đến aspirin nữa. Trước kia lúc tâm tình phập phồng quá lớn, cậu liền sẽ bị đau nửa đầu, Ninh Kinh Hồng thân thể trẻ tuổi này phi thường khỏe mạnh, không giống cậu, toàn thân đều là bệnh nghề nghiệp, aspirin Ninh Kinh Hồng không thể dứt đoạn.

Lư Ninh sống tới rất lao lực, nhưng rất cố gắng, cũng bởi vì lần này, làm cho người ta không minh không bạch mà bị hại chết, mới càng làm cậu tức giận!

Những người này dựa vào cái gì tùy ý tước đoạt tính mạng của cậu?

Lư Ninh cởi quần áo trên người ra, bắt đầu tỉ mỉ quan sát Ninh Kinh Hồng, lúc trước cậu chỉ nhìn rõ ràng mặt hắn, hiện tại phải hảo hảo đem các nơi trên người đều nhìn thông thấu, để tránh xuất hiện tình huống không cách nào ứng đối.

Trong gương hiện ra một thân thể trẻ tuổi, thuộc kiểu nhỏ cao. Bất quá Ninh Kinh Hồng cũng không gầy yếu, có vài người xương mảnh, thoát nhìn gầy con con, nhưng cởi quần áo ra lại lộ rõ từng khối. Ninh Kinh Hồng thuộc về loại hình này, đường cong da thịt trên cánh tay hắn phi thường đẹp, cũng không giống mặt hắn nam nữ không phân biệt được, cảm giác giống như cố ý luyện qua.

Ninh Kinh Hồng cái tuổi này vừa mới tiến vào thanh niên, trên thân thể còn mang theo ngây ngô đặc biệt của thiếu niên, thắt lưng khỏe gầy, vai rộng eo thon, da thịt mặc dù không phát triển, nhưng một tia sẹo lồi cũng không có.

Lư Ninh khê thở dài, người trong gương cũng làm ra một biểu tình phiền muộn.

“Tuổi tác đẹp dễ a..... Cậu so với tôi cũng không khá hơn chút nào, thật là một quỷ xui xẻo.”

Lư Ninh không minh không bạch mà chết, ít nhất còn có thể ở trong thân thể Ninh Kinh Hồng tiếp tục sống, nhưng Ninh Kinh Hồng thì là tình huống thế nào đây? Trong thân thể hắn mặc danh kỳ diệu hồn phách người xa lạ vào ở, hiện tại đi đâu đều không biết, so với Lư Ninh mà nói quả thật thảm hơn.

Lư Ninh nhắm hai mắt lại, cởi đai lưng ra, quần thẳng tắp rơi xuống trên chân, lộ ra một đôi chân dài thẳng tắp. Lực chú ý của Lư Ninh lại không ở trên đùi, cậu nhìn gương ngây ngốc một chút, sau đó đột nhiên vươn tay, ở vị trí xương hông nhẹ nhàng chà xát hai cái, lại không thể tin được mà kéo quần lột ra.

Người trong gương bị cởi nốt nội khổ cuối cùng, hoa văn giấu dưới vải vóc cũng triệt để lộ rõ — trên thân thể Ninh Kinh Hồng này, từ xương hông nghiêng kéo dài đến bụng, có một mảng lớn hoa văn xanh hồng lần lượt thay đổi, toàn bộ hoa văn dài dài nhỏ nhỏ.

Giống như hình xăm.

Lư Ninh nhìn chằm chằm nơi đó hồi lâu, không có biện pháp xác nhận hoa văn đến tận cùng là cái gì. Cậu chần chờ nghiêng người đi, một mảng lớn hình xăm lộ ra. Lư Ninh kéo ra khóe miệng — không trách được lúc ở phòng rửa tay nam nhân đeo kính râm kia nói cậu “Rất tao”, hiện tại rất ít nhìn thấy người có loại hoa văn này trên lưng, Ninh Kinh Hồng chẳng lẽ còn tham gia xã hội đen?

Liên Hồng Nhất thật sự là trâu bò, người nào cũng dám dùng, lúc trước còn uy hiếp Ninh Kinh Hồng muốn báo cảnh sát..... Trong tay cô ta chẳng lẽ có nhược điểm của Ninh Kinh Hồng? Lư Ninh ở quán bar Ánh trăng ở thời gian dài như vậy, chưa bao giờ biết Liên Hồng Nhất thật sự không đơn giản như vậy.

Lư Ninh ở trong lòng thở dài, đi tới dưới vòi sen vặn nước nóng, dòng nước ấm áp cọ rửa thân thể cậu, làm cho cậu hơi thư thái chút.

Tình huống không quá lạc quan, cậu hiện tại không những đối với cái chết của mình hết cách, Ninh Kinh Hồng bên này phẳng phất cũng có một cục diện rối rắm lớn chờ thu thập — một đồng tính cuồng theo dõi

hư hư thực thực đối với cậu có ý tứ, còn có một bối cảnh xã hội đen hư hư thực thực..... đều là phiền phức lớn.

Thời gian Lư Ninh tắm rửa có hơi dài, sau khi tắm xong lúc ra cửa, Trần Huy vẫn ngồi ở trên ghế salon xem TV, Lư Ninh mặc đồ ngủ đi ra ngoài, cũng không có nói với hắn tới phiên hắn đi tắm, trực tiếp vào phòng ngủ.

Máy tính của Ninh Kinh Hồng không có mật mã, Lư Ninh mở phần cứng ra, bắt đầu xem tài liệu. Cậu đi theo Liên Hồng Nhất muốn tư liệu của khách đương nhiên không phải là muốn cố gắng phấn đấu làm nghiệp vụ, mà là muốn từ trong danh sách tìm được đầu mối hung thủ. Lư Ninh không hiểu lắm tâm lý hung thủ, đổi lại là mình, làm hung thủ rất khó thân nhiên mà tham gia vào tang lễ của người bị hại đi.

Lư Ninh lúc đang nghiêm túc kiểm tra, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Trần Huy thậm chí ngay cả cửa cũng không gõ đã đi vào. Lư Ninh viết tên một vị khách xong, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Chuyện gì?”

“Em tắm xong cũng không gọi anh?”

Lư Ninh liếc hắn một cái cười cười: “Anh đang xem TV, em không muốn quấy rầy anh mà. Sao thế? Tìm em có việc?”

Trần Huy không nói chuyện, đi tới bên cạnh nhìn máy tính của cậu, Lư Ninh cũng không ngăn cản.

Trần Huy nhìn hồi lâu cũng nhìn không hiểu, không khỏi hỏi: “Đây đều là người nào a?”

“Khách hàng bà chủ để cho em liên hệ, em tối nay phải chỉnh lí ra, bằng không sẽ bị trừ lương.”

Lư Ninh chú ý tới Trần Huy nhìn thấy cái tên nào đó mắt rõ ràng sáng lên một cái, liền như không có việc gì hỏi: “Sao thế? Có người anh quen?”

“Anh ngược lại biết bọn họ, bọn họ không biết anh.”

Trần Huy nói xong ngáp: “Kinh Hồng, em bình thường tiếp xúc đều là mấy người có tiền a..... Trước kia anh làm sao không biết.”

Lư Ninh đẩy máy tính một cái, màn hình quay lưng với Trần Huy, mặt lại chuyển hướng hắn. Lư Ninh cười đến có chút giả: “Tối quán bar Ánh trăng ai không có tiền, bắt quá đều là khách hàng trong quán, cũng không phải là chỉ để cho mình em tiếp đãi, anh nghĩ tại sao?”

Trần Huy đối với biểu tình của cậu hoàn toàn không để ý, nhào đỉnh đầu cậu một cái: “Anh tò mò mà thôi, đối với anh còn đề phòng như vậy.”

“Tư liệu khách hàng em không thể tùy tiện cho người ngoài nhìn nha, em đây gọi là phẩm hạnh nghề nghiệp. Được rồi, anh nhanh đi tắm đi, em thấy anh cũng mệt mỏi rồi, tắm rửa xong nhanh chóng nghỉ ngơi.”

Trần Huy cười lắc lắc đầu: “Rồi rồi rồi, anh nghe em.”

Hắn đứng dậy muốn đi, Lư Ninh giống như lơ đãng nói: “Cho em điện thoại của anh dùng chút.”

“Muốn điện thoại của anh làm gì?”

“Em gọi đồ ăn ngoài a, chết đói rồi. Tìm không được điện thoại của em, gọi cú điện thoại.”

Trần Huy đưa điện thoại tới, sau đó đứng bên cạnh chờ Lư Ninh gọi, trong danh bạ của hắn ngược lại có tên của Ninh Kinh Hồng, Lư Ninh ấn xuống phím gọi, đồng thời ngón tay nhanh chóng ở trên bàn phím gõ một chuỗi mấy con số, không đầy một lát, trong ngăn kéo truyền đến một trận tiếng hát, vậy mà là thanh âm Trần Huy.

“Ồ trong ngăn kéo..... Xem cái tính của em này.”

Trần Huy cũng không để ý tới Lư Ninh nói cái gì, hắn đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó biểu hiện tới rất cao hứng: “Em vẫn dùng bài này làm nhạc chuông, ca khúc mới của anh đều phát ra rồi.”

Lư Ninh hàm hồ mà đáp lại một câu, lại lần nữa thúc giục hắn đi tắm: “Em nhớ đồ cũ.”

Cậu nhìn bóng lưng Trần Huy có chút xuất thần, luôn cảm thấy, mình ở trên chuyện nào đó đoán tới hình như cũng không quá chính xác.

Thứ nhất, Trần Huy người này đối với Ninh Kinh Hồng cũng không thân mật như hắn biểu hiện ra kia, vừa nãy Lư Ninh mượn hắn điện thoại hắn rất cảnh giác mà đứng ở bên cạnh, này ít nhất có thể nhìn ra hắn đối với Ninh Kinh Hồng cũng không tín nhiệm.

Thứ hai, quan hệ hai người bọn họ tựa hồ cũng không giống như cậu ban đầu suy đoán, nếu như Trần Huy quần chật lấy, Ninh Kinh Hồng sẽ không cài bài hát của hắn làm nhạc chuông điện thoại, mà Trần Huy lúc cậu nói muốn đi tắm không biểu hiện ra ái muội. Hai người bọn họ chẳng lẽ chỉ là bạn bè tốt đơn thuần?

Nhưng là nhạc chuông điện thoại thì giải thích thế nào?

Đây là điểm thứ ba, trong nhạc chuông điện thoại có âm xen lẫn và cất nổi biên tập, Trần Huy có thể là “ca sĩ” không quá tốt.

Lư Ninh thật sâu thở dài, học thuộc lòng chuỗi số vừa gõ xuống kia — số điện thoại của Ninh Kinh Hồng, cậu hiện tại phải tra một chút tình trạng tài sản của hắn.

Trong ví của Ninh Kinh Hồng chỉ có mấy đồng tiền, nhưng Lư Ninh đối với tình hình tài sản của Ninh Kinh Hồng cũng không làm sao ôm hi vọng, nghĩ đến tiền Liên Hồng Nhất nói Ninh Kinh Hồng mượn trong quán, Lư Ninh liền có loại cảm giác dựng ngược tóc gáy.

Cậu hiện tại chẳng những không thừa kế được tài sản của Ninh Kinh Hồng, ngược lại rất có thể công một khoản nợ trên lưng.

Lư Ninh rất khổ sở, dùng số điện thoại này đổi tất cả mật mã app trả tiền trên điện thoại, sau khi điều tra phát hiện thực tế so với tưởng tượng còn muốn làm người ta tuyệt vọng hơn, tất cả tài sản của Ninh Kinh Hồng gộp lại có thể không tới 200 đồng, thẻ ngân hàng gộp lại ngay cả một trăm rút không ra, cộng thêm tiền số dư bảo vệ thẻ bên trong cũng chỉ có hơn một trăm.

Vừa vặn đủ cho cậu và Trần Huy gọi một bữa đồ ăn ngoài.

Lư Ninh đột nhiên lâm vào một loại khủng hoảng đã lâu không gặp phải, cậu đã hưởng qua tư vị trong tay không có tiền, nhưng cũng lâu lắm không nếm qua loại tư vị này rồi.

Vừa nghĩ tới trong tay không có tiền, Lư Ninh ngay cả tư liệu của khách hàng cũng không muốn tra nữa, cậu tạm thời nghĩ không ra cách giải quyết khủng hoảng kinh tế trước mắt — “Lư Ninh ngược lại có rất nhiều tiền, nhưng đều không đụng vào được, những thứ đó chỉ thuộc về ”Lư Ninh“, mà cậu bây giờ là ”Ninh Kinh Hồng”.

Tiền của cậu! Kim cương của cậu! Tiền tiết kiệm và bất động sản của cậu! Cũng không biết sau khi “Lư Ninh” chết tiền nghi tên khốn nào, chờ chờ..... Tốt nhất quyền cho tổ chức từ thiện, một phần tiền cũng không lưu lại.

..... Nhưng làm sao bây giờ, cậu ngay cả một vạn đồng cũng không có.

Lư Ninh gọi đồ ăn ngoài, sau đó không khí trầm lặng mà ngồi liệt ở trên ghế — nói sai rồi, cậu hiện tại ngay cả một trăm đồng cũng không có.

Nước ở phòng rửa tay vang lên ào ào, Lư Ninh càng thêm tâm phiền ý loạn, cậu nhắm mắt lại theo bản năng dùng ngón tay ở trên mặt bàn nhẹ nhàng gõ, trong đầu nhanh chóng tính toán tài sản mình có thể đầu cơ trực lời chuyển ra được, gõ không được mấy cái Lư Ninh đột nhiên mở mắt ra — CÓ RỒI!

Lư Ninh mở máy tính ra, nhanh chóng đăng nhập tài khoản livestream của mình trên mạng, cậu nhớ tất cả mật khẩu của mình, lợi ích của giao dịch điện tử chính là ở việc này, thu nhập của cậu ở trên mạng có thể tùy thời lấy ra, chỉ cần đem tất cả thẻ ngân hàng đổi thành Ninh Kinh Hồng qua app chi trả trên điện thoại.

Lư Ninh ngoại trừ là kim bài quan hệ xã hội của quán bar Ánh trăng, còn là một user VIP level cao ký hợp đồng của một trang livestream, fan trên trang đó có vài chục vạn. Về phần tại sao đi làm nghề này..... Có điều kiện dựa vào cái này kiếm tiền, không làm chẳng phải lãng phí thiên vị của tạo hóa?

Lư Ninh không hi vọng dựa vào quay livestream phát tài làm giàu, nhưng cậu là tỳ hưu (*), bất kỳ cơ hội kiếm tiền nào đều không bỏ qua.

((*) Tỳ hưu là loài dã thú nói trong sách cổ)

Lư Ninh đăng nhập tài khoản của mình, trong nháy mắt bắn ra một đồng tin tức, cậu mất tích một năm, comment tin nhắn riêng chất lâu như vậy thiếu chút nữa đơ sập máy tính.

Cũng may “Lư Ninh” trước khi chết không vội lấy tiền, bỏ mặt nạ xuống, hậu đài vẫn như cũ tích góp một chút tiền lời, tạp nham gộp lại cũng có 2-3 vạn.

Mặc dù không nhiều lắm, nhưng dầu gì cậu cũng có tiền.

Chuyển tiền tới thẻ ngân hàng mới, tâm tình buồn bực của Lư Ninh cuối cùng sáng sủa chút, xem ra sắp tới còn phải dựa vào trò này kiếm thêm khoản thu nhập, chính là thanh âm thay đổi, không biết các fan còn mua tài khoản hay không.

“Tinh —”

Trong máy vi tính truyền ra thanh âm nhắc nhở tin nhắn riêng, trên con trỏ chớp động biểu hiện tên đối phương.

“Muốn ngủ trước cố sự?”

ID này có chút lạ mắt.....

Lư Ninh ôm ý nghĩ tương tự với “Sắp tới đều phải dựa vào tiền thưởng của mấy ba ba kim chủ này mà sống”, khiêm tốn mà click con trỏ mở ra, trên khung đối thoại bắn ra viết rõ ràng một câu làm người ta lo lắng —

Cậu còn sống?

6. Chương 6: Ky Chết Tiệt Lúc Livestream Là Siêu Cấp Có Tiền

Edit + beta: Vịt

((*) KY trong trường hợp này không phải là cái chúng ta luôn nghĩ =))) Tui tra baidu thì nó ra KY là để chỉ những người chuyên phá hoại bầu không khí, không thêm để tới những người khác)

Nội dung livestream của Lư Ninh có chút đáng chú ý, cậu đang làm một loại thôi miên tai, tên viết tắt khoa học là AS-MR, tên dịch tiếng Trung là “Tính tự phát phản ứng kinh lạc của tri giác”. Nói rõ chút chính là đem thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu nào đó truyền đạt cho người khác nghe, làm cho bọn họ trong đầu sản sinh cảm giác thoải mái, do đó xức tiền giấc ngủ.

Nó còn có cái tên làm cho người ta dễ sinh ra hiểu lầm, gọi là lên đỉnh trong đầu.

Lư Ninh ban đầu lựa chọn làm việc này hoàn toàn là tình cờ, làm quan hệ xã hội thường xuyên cả ngày cả đêm làm thêm giờ, thời gian lâu dài, đồng hồ sinh học của Lư Ninh bị phá hư, ngày đêm đảo lộn, giấc ngủ cũng xuất hiện rất nhiều vấn đề. Sau đó trong quá có một quan hệ xã hội đề cử cậu có thể nghe một chút AS-MR, Lư Ninh mới dần dần tham gia thu âm cái này.

Đương nhiên, đây chỉ là ban đầu.

Sau đó cậu làm một chút mục tiêu hoàn toàn lệch quỹ đạo, lúc nửa đêm không ngủ được, cậu thích ở trên livestream kể truyện ma.....

Nhưng vô tình trồng liễu liễu thành rừng, truyện ma đêm khuya hoàn toàn thuộc về sở thích xấu cá nhân lại hấp dẫn một nhóm lớn fan. Rồi lại sau đó, Lư Ninh dứt khoát ngay cả AS-MR đều rất ít thu, chỉ kể chuyện ma.

Cái này thường dẫn tới hiện tượng fan hai bên “Tranh sủng”.

Lư Ninh buông con chuột ra, dùng sức xuống tay — mặc dù cậu hiểu người này khả năng chỉ là muốn tỏ vẻ một chút “Rất quen” đã lâu không gặp cảm thấy nhớ..... Nhưng là! KY chết tiết này! Cho rằng mình rất có khiếu hài hước sao, ai quen thuộc với hắn a, hơn nữa cậu sau khi thật sự chết một năm lại sống lại, “chào hỏi” như vậy đối với Lư Ninh mà nói không khác gì vạ tiền xuyên tim.

Kéo đen hẳn!

Nhưng bình thường mà nói, chủ livestream không thể tùy tiện kéo đen fan, như vậy ảnh hưởng không tốt.

Lư Ninh trong lòng rất đấu tranh, cậu mở “Fan đăng cấp” KY chết tiết kia ra, đằng sau ID một thẻ màu vàng dài ngoằng thiếu chút nữa chọc mù mắt cậu. Lư Ninh yên lặng đóng giao diện lại, mở ra khung đối thoại của “Muốn ngủ trước cố sự”.

“Nhờ phúc của ngài, không chết.”

— Fan đăng cấp ba ba kim chủ cao như vậy cậu như thế nào không có ấn tượng gì?

Đối diện ngay sau đó gõ tới mấy chữ: “Mở livestream.”

Lư Ninh nhẩn lại tính khí giải thích: “Thiết bị không có ở bên cạnh, tối nay không thể quay.”

Đối diện trầm mặc một hồi, trong máy vi tính Lư Ninh đột nhiên truyền đến một trận âm báo vang lên đinh đàng, cậu vội vàng mở giao diện phát thưởng ra, nền màu xám tro giống như bãi đậu xe xếp tới một hàng dài dằng dặc Rolls-Royce, Ferrari..... Phía sau mỗi chiếc xe đều treo một bọt khí: “Mở livestream”, từng chuỗi “Mở livestream” nối thành một mảnh, giống như nguyên rửa vậy!

Lư Ninh dở khóc dở cười — đây chính là nguyên nhân cậu khuất phục, vị đại lão này một lời không được liền phát thưởng, còn có thể dưới tình huống cậu không mở livestream trực tiếp nhét tiền vào tài khoản của cậu, đây là đặc quyền của VIP cao cấp mới có, hơn nữa Lư Ninh hiện tại đang cần tiền, trả tiền chính là cha! Huống chi còn cho nhiều như vậy..... Một chiếc Ferrari ba trăm tám, đại lão này bắt đầu đã cho một đoàn xe, đặt trên người ai cũng phải quỳ xuống gọi cha.....

Khung đối thoại lại chớp mấy cái, đối diện vẫn là ba chữ: “Mở livestream.”

“Aigu.”

Đối diện với tiền rơi đầy mắt, Lư Ninh khuất phục, cậu báo số phòng qua, không bao lâu, ID “Muốn ngủ trước cố sự” này liền vào, trong phòng livestream chỉ hai người bọn họ.

Lư Ninh nhìn thấy trên màn hình bắt đầu rào rào một màn đạn, “Muốn ngủ trước cố sự” vẫn cứ thúc giục cậu mở miệng nói chuyện, rất có một loại tư thế fan “Thâm niên”. Lư Ninh trước kia chính là livestream âm thanh, cho tới bây giờ chưa từng lộ mặt qua, nhưng fan thâm niên không hẳn nhận không ra.

Lư Ninh kỳ thực có chút khẩn trương, cậu hướng về phía loa máy tính thanh thanh cổ họng, nói: “Xin chào.”

Kỳ thực từ góc độ chuyên nghiệp mà nhìn, âm thanh của Ninh Kinh Hồng dễ nghe hơn âm thanh của Lư Ninh rất nhiều, thời gian cậu thay giọng kết thúc sớm, trong lúc này cũng không có thay đổi giọng nói, tổng thể nghe tới rất thoải mái.

Quả nhiên “Muốn ngủ trước cố sự” sau khi Lư Ninh mở miệng liền trầm mặc, Lư Ninh cũng đoán không được hắn nghe ra dị thường hay không. Bất quá nghe ra dị thường cũng hợp tình hợp lý, cậu và Ninh Kinh Hồng dù sao cũng là hai người, huống chi vị này nhìn qua còn là fan thâm niên.....

“Cậu chính là Dư Ôn?” “Dư Ôn” là nick name Lư Ninh dùng để livestream.

“Đúng a, tôi chính là Dư Ôn. Bất quá anh cũng có thể coi như tôi là Dư Ôn 2.0”

Đối phương trầm mặc một hồi, không biết có phải đang nghĩ “Dư Ôn 2.0” là cái quỷ gì hay không. Trên màn hình lại xuất hiện một màn chữ: “Cậu trước kia không phải thanh âm này.”

Lư Ninh giống như cười gờn nói: “2.0 và 1.0 đương nhiên không thể hoàn toàn giống nhau a.”

Đối phương trở nên rất nóng nảy: “Ít nói nhảm! Dư Ôn ở đâu!”

Lư Ninh bị hai dấu chấm than nảy của hắn làm cho dở khóc dở cười —với tư cách Lư Ninh mà nói cậu rất cảm tạ vị đại lão nhớ người cũ này, vì cậu bất bình giùm, nhưng là làm “Dư Ôn 2.0” hiện tại, cậu hi vọng đại lão này có thể nhân nhượng, khép miệng nghe truyện là được rồi.

“Tôi có truyện, anh muốn nghe truyện, cần gì phải để ý người kể truyện là ai.”

Lư Ninh nói xong câu đó cũng không tính toán tiếp tục reply hắn, từ bên cạnh rút ra một tờ giấy, sau đó bắt đầu viết đại khái câu truyện, trong thời gian livestream lại lục tục đi vào mấy người, thời gian “Nói chuyện riêng” của hai bọn họ triệt để kết thúc.

Lư Ninh đơn giản mà chào hỏi người mới vào, tiếp tục chuẩn bị nội dung câu chuyện. Kỳ thực cậu không muốn lôi kéo fan cũ của “Lư Ninh”, cậu muốn chỉ là cái tài khoản này, còn có cái tên “Dư Ôn” này. Lư Ninh vẫn như cũ giữ lại kỹ xảo là AS-MR và tài năng kể truyện ma, thay đổi chỉ có thanh âm mà thôi, cho nên cậu không quá sợ mất fan.

Tóm lại cho dù fan cũ đều rời đi, còn sẽ có fan mới gia nhập.

Thế giới này vốn chính là như vậy, người đối với người khác hữu dụng sẽ được bọn họ thừa nhận, người đối với những người này vô dụng, liền sẽ bị quên lãng, cái gọi là tình yêu của fan, là dễ thay đổi nhất.

Tài hoa và nổi tiếng đại khái cậu một cái cũng không thiếu, thanh âm thay đổi thì sao.

Lư Ninh nhìn quen nhân tình thế sự, hiểu được đạo lý lòng người dễ thay đổi, cho nên chưa bao giờ yêu cầu xa vời ai đối với cậu lưu lại tình cảm, nhưng chỉ cần cậu có yếu tố đặc biệt có thể hút fan, cho dù có người chán ghét rời đi, vẫn sẽ có người mới gia nhập.

Cho nên cậu không quá để ý đại lão “Muốn ngủ trước cổ sự” này có thể bởi vì thanh âm của cậu thay đổi mà quay lưng hay không, thái độ của cậu đối với fan luôn luôn là người đến không cự tuyệt kẻ đi không giữ lại, đương nhiên nếu như hắn có thể trước khi rời đi dùng tiền dơ bẩn hung hăng đập vào đầu cậu, liền sẽ càng thêm hoàn mỹ.

Lư Ninh không nghĩ nhiều thêm, lúc livestream còn có người khác đấy, cậu phải chiếu cố chu đáo, cậu giống như bình thường, trong thanh âm mang theo tiểu ý: “Chào mọi người, đã lâu không gặp, hôm nay thiết bị không có ở bên cạnh, sắc trời cũng muộn rồi, chúng ta trước tiên kể truyện ma đi. Các bạn muốn ngủ, hiện tại chạy vẫn còn kịp đó.”

Tin tức “Dư Ôn” lại quay lại có thể bị truyền ra ngoài, trong lúc livestream người càng tới càng nhiều, nhưng thanh âm Ninh Kinh Hồng và Lư Ninh quả thật khác biệt rất lớn, các fan chạy tới nghe cậu livestream phản ứng đầu tiên đều là — đây không phải là chính chủ.

Trên màn đàn rất nhiều người hỏi thăm Lư Ninh một năm này ở đâu, tại sao thanh âm lại thay đổi, cậu đến cùng có phải Dư Ôn hay không.

Lư Ninh đột nhiên nhanh trí, hướng về phía micro nói: “Truyện hôm nay trên là, Áo khoác da người. Về phần tiếng của tôi sao lại biến thành như vậy, cùng với trải qua một năm này, tôi sẽ ở trong câu truyện kể tiếp kể với mọi người.....”

Có người bắn một màn đàn: Trải qua cái gì? Nhân vật chính tên là gì? Không tên là Dư Ôn ta liền không tin!

Lư Ninh cười cười: “Được a, nhân vật chính kia liền gọi là Dư Ôn.”

— Cậu đột nhiên may mắn mình là một chủ PO (*) kể truyện ma, có một số việc có thể bịa liền bịa, tóm lại không ai tin.

((*) từ PO là viết tắt của từ POST, chủ PO = lâu chủ = chủ thớt)

Lư Ninh kể truyện vẫn là phong cách trước kia, không nhanh không chậm, rủ rủ nói, hơn nữa phi thường gần với cuộc sống, có tính chân thật rất cao, màn đàn lúc livestream rất nhanh từ hiểu kỳ với trải qua của cậu chuyển đến trên nội dung câu truyện. Từ “Dư Ôn rốt cuộc đi đâu vậy” biến thành “A a a a a a! Thật

đáng sợ!!” hoặc là “Rõ ràng có nhiều người như vậy! Tại sao không nói lời nào! Mọi người đều ra chém gió a!!”

Một đoạn truyện kể xong, cơ hồ đã không có ai tiếp tục xoắn xuýt câu đến cùng có phải Dư Ôn hay không, bởi vì bất luận câu rốt cuộc là ai, truyện của cậu vẫn như cũ hấp dẫn người.

Khá kỳ quái chính là, “Dư Ôn 2.0” này từ phong cách nói chuyện đến tiết tấu kể chuyện, đều giống như Dư Ôn một năm trước không có bất kỳ khác biệt nào, thói quen nói chuyện của một người có thể sẽ bị bất chước, nhưng không thể nào bị phục chế tới loại trình độ này.

Phần lớn người đã tiếp nhận Dư Ôn hiện tại chính là Dư Ôn trước kia, nhưng bọn họ tự nhiên sẽ không cảm thấy Dư Ôn mặc áo khoác da người, chỉ là cậu vì dựa theo câu chuyện mới mà sử dụng biến đổi thanh khí đặc biệt.

Bất quá Lư Ninh ban đầu cũng không muốn để cho fan tin cậu chính là “Dư Ôn” mất tích một năm, chỉ cần bọn họ lựa chọn vào livestream này, bị hấp dẫn mà lưu lại, mục đích của Lư Ninh đã đạt được rồi.

Còn nguyên nhân bọn họ lưu lại là cảm thấy “Dư Ôn 2.0” kể chuyện dễ nghe, hay là đơn thuần muốn nhìn cậu xấu mặt..... Lư Ninh cũng không sao cả.

Cậu nhìn trên màn hình máy phát thưởng mang ký hiệu “Chocolate” bắn ra nhẹ nhàng nhếch lên khóe môi — đây cơ hồ coi như là lệ cũ của “Dư Ôn”, lúc cậu ngừng lại thì tặng quà, là ý tứ tiếp tục để cho cậu kể chuyện.

Lư Ninh cũng không phải vì thế cảm thấy đắc ý, mà là vì một điểm này thấy trước được tương lai, cho dù thanh âm cậu thay đổi, chỉ cần cậu vẫn có thể kể chuyện, vẫn có fan chấp nhận. Chỉ cần thời gian đầy đủ, cậu sẽ làm cho mọi người đều quên đi tồn tại của “Dư Ôn”, bất kể là fan, hay là chính bản thân mình.

“Cảm ơn mọi người, nhưng gần đây phải bận nhiều việc, kể tiếp một đoạn phải out rồi, mọi người cũng phải ngủ sớm chút.”

Truyện ma của Lư Ninh căn bản đều xuất phát từ tự mình não động, hoặc là tin vịt, mỗi truyện cậu kể đều là độc lập hoàn chỉnh, dài có ngắn có. Lư Ninh có đôi khi cảm giác mình giống như người thuyết thư (*), kể đến một nửa, ngắt ở chính giữa, chờ các khán giả phát thưởng cho cậu.

((*) thuyết thư là nói hát các thể loại dân gian, bao gồm bình thư, bình thoại...)

Gian trá.

“Muốn ngủ trước cố sự” trầm mặc hồi lâu đột nhiên ném ra một loạt “Ferrari”, Lư Ninh ngẩn người, nhìn chăm chăm ID kia nhất thời không biết phản ứng thế nào — tên này vừa nãy không phải vẫn một bộ “Fan trình tiết mãnh liệt” sao, nhanh như vậy đã trở giáo?

“Khi nào thì thu AS-MR?”

— Lúc cậu kể chuyện ma yêu cầu thu đồ ngủ, thằng cha này..... Có tiền thì có tiền, còn rõ là kiểu KY cực đại a.

“..... Chuyện Áo khoác da người trước tiên kể tới đây, chúc mọi người mơ đẹp.”

Lư Ninh nói xong câu đó liền rút khỏi phòng, vẫn là phong cách kia, lúc rời đi không chút lưu tình, về phần mấy chuỗi Ferrari trên màn hình..... Coi như không thấy đi.

Cậu niết tâm trấn thổ một hơi thật sâu, hi vọng lúc cậu lại tiếp tục đăng nhập tài khoản livestream, vị đại lão “Muốn ngủ trước cố sự” này đã nghĩ thông.

— Nhanh chóng anti-fan đi tên KY chết tiệt này!

7. Chương 7: Cuốn Nhật Ký Của Ninh Kinh Hồng

Edit + beta: Vịt

Sau khi Lư Ninh kết thúc livestream không bao lâu, liền có điện thoại gọi tới, là đồ ăn ngoài cậu đặt đã tới.

Lư Ninh đi mở cửa, lúc cầm đồ ăn ngoài qua phòng rửa tay, đột nhiên nhận thấy có cái gì đó không đúng — trong phòng rửa tay vẫn có tiếng nước chảy rào rào, Trần Huy còn đang tắm?

Nhưng cậu kể chuyện ma không sai biệt lắm đã kể 1 tiếng, tắm lâu như vậy sao? Hay là hắn ở bên trong làm chuyện nam nhân đều hiểu?

Nghĩ tới đây Lư Ninh đột nhiên bình tĩnh không được, nơi này mặc dù không phải nhà của cậu, nhưng sau này cậu phải làm Ninh Kinh Hồng ở căn nhà này, cậu còn có khiết phích, không hy vọng sau này đi toilet hoặc là tắm đều có bóng ma.

Lư Ninh đặt đồ ăn ngoài lên bàn trong phòng khách, do dụi gõ gõ cửa phòng rửa tay: “Trần Huy, ăn cơm. Anh sẽ không ngắt ở bên trong đi?”

Trong phòng rửa tay truyền đến tiếng xột xột xoạt xoạt, hồi lâu sau Trần Huy mới nói: “Anh..... Anh không sao, ra ngoài giờ đây.”

Thanh âm hần nghe rất yếu ớt, Lư Ninh sợ nhảy một cái, Trần Huy lúc trước biểu hiện tới rất khỏe mạnh, chả nhẽ hần trên thực tế có bệnh gì nghiêm trọng, hiện tại phát tác?

“Có muốn em đỡ anh ra ngoài hay không?”

Lư Ninh vừa dứt lời, cửa phòng rửa tay phát ra một tiếng “Két” nhỏ, Trần Huy ngay sau đó từ bên trong ngã ra. Lư Ninh phản xạ có điều kiện đưa tay đón hần, nhưng cậu đã quên thể trạng mình hiện tại đã hoàn toàn không so được với trước kia, Trần Huy cao hơn Ninh Kinh Hồng rất nhiều, ngã xuống trực tiếp ép Lư Ninh ngã ở trên tường.

“Trần Huy! Anh.....!”

Lư Ninh nhất thời không kịp phản ứng, lấy lại tinh thần, bị hần ép tới tức giận trong lòng — cậu vốn không thích bị ép cùng người khác sinh ra tiếp xúc thân thể, một đồng tính bán nude thân thể nóng hầm hập mà đối diện ngã về phía cậu, bất động lại đẩy không ra, thật lòng nín thở.

Trong lòng cậu không nhẫn nại, ngữ khí liền mang theo ra chút: “Đứng dậy!”

Trần Huy hồi lâu không có động tĩnh, đè ép cậu thở suyễn mãi, Lư Ninh nghe thanh âm không đúng, vội vàng đẩy mặt hần ra, chỉ thấy Trần Huy chặt chẽ nhắm mắt lại, cả người đều co quắp phát run.

Cục kỳ giống động kinh phát tác.

Lư Ninh lo lắng mình bị cắn, dùng sức hướng trên người Trần Huy đẩy một cái, hần lần này cứ nhiên thẳng tắp mà lăn xuống đất. Lư Ninh thấy hai mắt hần chặt chẽ nhắm lại, còn đang rung mình, cũng có chút hoảng thần. Cậu từ trên mặt đất bò dậy, tìm một vòng cuối cùng từ trong hộp đựng đồ ăn ngoài tìm được một đôi đũa, đẩy miệng Trần Huy ra nhét vào cho hần.

“Ày, anh kiên trì một chút, em lập tức gọi 120.”

Trần Huy hình như vẫn có thể nghe được thanh âm Lư Ninh, vừa nghe cậu nói muốn gọi điện thoại cấp cứu, thể nhưng run rẩy mở mắt ra: “Không cần..... Không cần gọi điện thoại..... Anh không sao.....”

Hần vừa nói chiếc đũa cũng từ trong miệng rơi xuống.

Lư Ninh nhú mày, đưa tay ở trên trán Trần Huy thử một chút, nhiệt độ lại có chút bỏng tay, Lư Ninh cảm thấy nghi ngờ, cảm thấy thân thể hần co quắp co giật không giống bởi vì động kinh phát tác.

Nhưng Trần Huy tiếp đó đã không có tinh lực để ý tới Lư Ninh nữa, hần ôm mình rụt ở góc tường không ngừng phát run, Lư Ninh dừng một chút, một cái kéo cánh tay hần, trên cánh tay Trần Huy nổi đầy da gà, không giống với phản ứng quá lạnh kích thích, mà giống như.....

Giống như lông gà bông qua nước, rụng xuống, từng hạt nổi da gà xếp ở trong đó, thân thể hắn đang thừa nhận một loại hưng phấn bản thân khó có thể khống chế, là loại hưng phấn này làm cho Trần Huy phát run.

Phản ứng giới đoạn (*).....

((*) tên tiếng anh là abstinence action, đây là phản ứng hưng phấn sinh ra bởi ma túy, rượu, thuốc lá, nói chung là các chất kích thích hoặc là tình dục)

Lư Ninh nhin không được vung một câu nói tục, cậu thấy Trần Huy lúc này đã mở mắt ra, hai mắt khẩn trương mà loạn chuyển trái phải, nhìn thấy ánh sáng đỉnh đầu sợ hãi mà rời tầm mắt.

Lư Ninh cầm hai tay hắn lên, lôi Trần Huy kéo vào trong phòng khách. Thân thể Ninh Kinh Hồng mới vừa trưởng thành, không có men lì, nhưng coi như khỏe mạnh, Lư Ninh cẩn thận kéo Trần Huy tới bên cạnh lò sưởi tìm không được sợi dây, đành phải dùng drap giường vắn thành một sợi thừng, sau đó cột hắn vào trên lò sưởi.

Trong quá trình Trần Huy không có giây dựa, chỉ là mạnh mẽ rùng mình một cái, Lư Ninh sau khi chói chết Trần Huy, tới phòng rửa tay cần quần áo phủ trên người hắn, sau đó ngồi vào một bên thở gấp.

Lư Ninh nhìn hiểu phản ứng của Trần Huy đây là ma túy phát tác, mặc dù triệu chứng khá nhỏ, nhưng đúng là phản ứng giới đoạn.

Không trách được Liên Hồng Nhất muốn Ninh Kinh Hồng cách xa hắn một chút, Trần Huy kiểm không được bao nhiêu tiền, vậy mà là quân tử ma túy.

Sơ kỳ giới đoạn sẽ như thế nào Lư Ninh cũng không quá rõ, vì tránh Trần Huy sẽ sinh ra hành động tự hại hoặc tự ngược, cậu cột toàn bộ hắn vào trên tấm sưởi, sau đó dùng vải bông nhét vào miệng hắn, tránh cắn tới đầu lưỡi.

Trần Huy lúc trước không cho cậu gọi điện thoại gọi xe cứu thương, chắc hẳn chính mình cũng suy tính tới chuyện lợi hại, hắn nếu như là nghề nghiệp ẩn tính là ca sĩ, hoặc tương lai sẽ trở thành ca sĩ, như vậy cậu một ngày nào đó sẽ đi tới trước mặt công chúng, chuyện này sẽ bị phóng đại vô hạn, trở thành vết nhơ khó tránh nhất trong cuộc đời hắn.

Lư Ninh nhìn Trần Huy trên mặt đất co lại thành một đoàn, ngoại trừ phát run không có cử động khác, liền đứng dậy đi rửa tay.

Cơn nghiện này của Trần Huy vừa phát tác, Lư Ninh đã thông suốt rất nhiều chuyện, Liên Hồng Nhất bảo cậu cách Trần Huy xa một chút thật đúng không phải là chỉ nói mà không làm, Ninh Kinh Hồng loại tiểu tử vừa trưởng thành này, tam quan không hoàn thiện, ngược lại lớn hơn gan báo, học cái xấu dễ hơn học cái tốt. Lư Ninh hiện tại phi thương lo lắng, trong máu mình có phải đã chảy đầy thành phần đáng sợ nào đó.

Phỏng đoán này thật sự có thể dọa chết người, Lư Ninh chán ghét tới ăn cơm cũng không trôi, cậu nhìn Trần Huy một cái, thấy đối phương tạm thời còn rất an tĩnh, liền quyết định tới phòng Ninh Kinh Hồng lục thử xem, nếu như người sự dính vào ma túy, nhất định có thể tìm được một chút dấu vết.

Lư Ninh vốn đối với đồ đạc của Ninh Kinh Hồng còn có chút không tiện, dù sao cậu cũng không phải nguyên chủ, tu dưỡng của cậu làm cho cậu không thể không cố kỵ chút nào mà lục lọi phòng người lạ. Nhưng hiện tại Lư Ninh đã cái gì cũng để ý không được, cậu lúc ở quán bar làm việc gặp mấy lần “công tử ma túy”, mặc dù sau đó đều bị Liên Hồng Nhất báo cảnh sát mang đi, bộ dáng chặt vật của bọn họ lại làm cho Lư Ninh khắc sâu ấn tượng.

Đời này tuyệt đối không thể dính vào thứ kia!

Kể từ sau khi biến thành Ninh Kinh Hồng, Lư Ninh đã cảm thấy nhân sinh của mình tràn đầy ngoài ý muốn — tiền nợ ngoài ý muốn, “xã hội” ngoài ý muốn, ngoài ý muốn có thể dính vào ma túy..... Thời gian ngắn ngủi một ngày, Lư Ninh đã đem thứ hơn 20 năm qua không dám nếm thử trải qua một lần, không biết tiếp còn có thể cho cậu “Kinh hỉ” như thế nào, năng lực thừa nhận trong lòng cậu có hạn, không biết có thể gánh vác được hay không.

Lư Ninh lục tung tìm hồi lâu, cũng không thể tìm được mấy thứ ống chích, “tiểu mạch phần”, hay vật tương tự, cái này làm cho Lư Ninh tạm thời thở phào nhẹ nhõm, hôm nào vẫn phải tới bệnh viện nghiêm chỉnh kiểm tra chút, loại tai họa ngầm này có thể sớm chút bóp chết trong trứng nước liền bóp chết sớm.

Cậu lẩn qua lẩn lại hồi lâu trong bụng trống rỗng, tâm tình hơi buồn lổn nhổn chút, cũng cảm giác được đói. Lư Ninh chuẩn định ăn hết đồ ăn ngoài, trước tiên lấp đầy bụng làm tiếp ý định khác.

“Lạch cạch.”

Có gì đó từ trong đồng quần áo rơi ra, Lư Ninh nhặt nó lên, phát hiện là một quyển nhật ký bìa da cứng.

Chỗ trong phòng này có thể giấu đồ không nhiều lắm, Lư Ninh vì tìm mấy “Vật nguy hiểm” không biết có tồn tại hay không kia đã đem tất cả chỗ có thể lật từ đáy lên, lại không phát hiện quyển nhật ký này.

Giấu tới sâu như vậy, nhất định là vật gì quan trọng đi?

Chẳng lẽ bên trong kẹp tiền mặt?

Lư Ninh nhặt cuốn nhật ký lên, tùy ý lật ra mấy cái, không có bất kỳ vật gì rơi ra, cậu có chút thất vọng — Ninh Kinh Hồng hình như bên ngoài thoát nhìn nghèo khó, đối với tình hình tài sản của hắn ôm hi vọng, là cậu quá ngây thơ.

Bất quá trong cuốn nhật ký này ghi chép chút nội dung, nhưng dẫn tới hứng thú của Lư Ninh — Ninh Kinh Hồng hóa ra có thói quen viết nhật ký, cái này đối với tình cảnh làm người tuyệt vọng trước mắt có thể được gọi là cầu vồng sau cơn mưa, muốn hiểu quá khứ vì chi tiết cuộc sống của một người, từ nhật ký ra tay trực tiếp nhất.

Lư Ninh cầm lấy cuốn nhật ký đi ra phòng ngủ, lách qua Trần Huy rụt ở trên mặt đất trực tiếp ngồi vào bên cạnh bàn cơm.

Lư Ninh đem nhật ký của Ninh Kinh Hồng coi là cơm ngoài sách báo (*), sườn kho và thịt muối là món cậu thích nhất, về phần Trần Huy thích ăn cái gì? Mắc mớ gì tới hắn, mà tình huống trước mắt thoát nhìn, đối phương hắn cũng không có tinh lực ăn cơm đi.

((*) coi là cơm ngoài sách báo: ý vật này quan trọng ngoài cái gì đó)

Chữ viết của Ninh Kinh Hồng rất cẩn thận, đẹp thậm chí mang theo chút anh khí, mở nhật ký ra giống như nhìn bảng chữ mẫu vậy, cái này ngoài dự đoán của Lư Ninh, lại hợp tình lý. Người thích viết một vài thứ, luôn sẽ có nét chữ đẹp, Lư Ninh ở phương diện này so ra kém Ninh Kinh Hồng, chữ cậu đẹp thì đẹp, nhưng là viết ngoáy, lần cuối viết cẩn thận như vậy đã là năm năm trước.

Cuốn nhật ký này là bắt đầu từ mùng 5 tháng trước, trang đầu viết: Bác sĩ nói, bệnh của mẹ không thể tiếp tục được nữa, lại gom không đủ phí giải phẫu, bệnh tình sẽ càng thêm chuyển biến xấu. Mẹ thích đẹp như vậy, bà ấy nhất định sẽ không đồng ý giải phẫu, mình muốn thử một lần tìm kiếm trợ giúp chỗ chị Liên.

Lư Ninh xem xong trang đầu nhật ký, đột nhiên cảm thấy trong lòng đau xót, cậu cảm giác mình hình như lại đoán sai rồi. Giữa những hàng chữ trong nhật ký đều để lộ ra vô trợ, nhưng Ninh Kinh Hồng người này..... Cũng tuyệt đối không phải là gỏi thêu hoa (*).

((*) gỏi thêu hoa: chỉ người chỉ có ngoại hình không có học thức)

Ít nhất từ trên nói năng của hắn, Lư Ninh cảm thấy người này không giống con đồ.....

Trong nhật ký cách vài trang, trang thứ hai đã là 15 giữa tháng, Ninh Kinh Hồng viết, tiền đã gửi về quê, sau này phải hảo hảo báo đáp chị Liên. Nhưng hắn vẫn thiếu tiền, bác sĩ nói loại bệnh này không thể nào chỉ dùng một lần là khỏi tận gốc, một vài danh từ chuyên ngành cậu nghe cũng không hiểu, chỉ biết là bên kia vẫn cần tiền.

Một trang nhật ký này viết rất dài, Lư Ninh cau mày lật qua, không khí từ thứ hai trở nên phi thường đè nén: A Huy hôm nay tới thăm mình, mình rất vui, nhưng gần đến kỳ trả nợ rồi, anh ấy bên này gấp hơn, mình thật sự không có tiền..... Mình nên làm gì bây giờ, cho dù đáp ứng điều kiện của nàng, nàng cũng không thể thoả cái lấy ra nhiều tiền như vậy, mình cũng không thể tiếp tục vay tiền trong quán. (chỗ này mình sẽ là nàng vì bạn Hồng chưa nói rõ tên người là ai)

Có đôi khi cảm giác sống mệt mỏi quá, người sau khi lớn lên có phải đều sẽ trở nên mệt mỏi như vậy hay không?

Muốn về quê, muốn ăn thịt kho tàu mẹ làm, mình đã rất lâu không ăn thịt rồi.

Lư Ninh cố nén khó chịu lật qua mấy trang nhật ký, phần sau đứt quãng đều liên quan tới “Nàng”, ghi chép vài câu chỉ có vài chữ, đại khái là ghi nợ.

Ninh Kinh Hồng từ đầu tới cuối đều không nói tên người kia, Lư Ninh dù sau cũng là người lỗi đời của quán bar Ánh trăng, có thể nhạy cảm mà cảm nhận được, Ninh Kinh Hồng có thể đã được phú bà có tiền bao dưỡng. Lư Ninh rất tức giận, cũng có thể cảm giác được tuyệt vọng của Ninh Kinh Hồng, cậu thậm chí chán ghét dùng từ “nàng” để gọi đối phương.

Cùng lúc đó, Lư Ninh cũng từ trong nhật ký vắn vắn trong vài câu nhắc tới Trần Huy nhận ra được tình cảm kiềm chế lại rung rinh.

Cậu nhẹ nhàng khép nhật ký lại, thở ra một hơi, tầm mắt không tự chủ được rơi vào trên người Trần Huy.

— Cậu lại đoán sai, không phải là Trần Huy quán Ninh Kinh Hồng, mà là Ninh Kinh Hồng đơn phương thầm mến Trần Huy.

8. Chương 8: Tình Yêu Vô Vọng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Vịt

Lư Ninh không biết bắt chước yêu một người là cảm giác gì, yêu tới loại trình độ như Ninh Kinh Hồng..... Lư Ninh chỉ có thể đánh giá hần một câu, NGỐC.

“A Huy rất tốt, bạn gái của anh ấy cũng rất tốt. Lần trước sinh nhật anh ấy, mình mua cho anh ấy một đôi giày đá bóng. Đôi giày đó anh ấy thích lâu lắm rồi, nhưng vẫn không có tiền. Lúc ăn cơm tối anh ấy đặc biệt gọi điện thoại tới nói với mình, “chị dâu kêu chú cùng đi ăn cơm“, mình rất buồn, giận dữ không tặng anh ấy, hết giận lại muốn tặng đã không kịp nữa. Năm nay tặng cho anh ấy đi, bất quá là kiểu đáng năm ngoái, không biết anh ấy còn thích hay không.”

Ninh Kinh Hồng có thể viết ra lời như vậy, phần tình yêu này đã vượt ngoài cực hạn hiểu lý giải của Lư Ninh, cậu vốn đã không biết yêu người khác, sau khi cha mẹ chế cậu lại càng không có yêu ai..... Cậu yêu chỉ có tiền! Lư Ninh không cách nào hiểu được tình cảm của Ninh Kinh Hồng, càng không cách nào hiểu được yêu một người xa lạ không huyết thống quan hệ yêu tới mức vì hần trả nợ.

Tình yêu đều là gạt người! Tình mới là vĩnh hằng!

Bất quá cậu cũng hiểu được sụp đổ của Ninh Kinh Hồng, chữa bệnh và vay nặng lãi, bất luận cái này cũng đều là động không đáy, quăng nhiều tiền vào hơn nữa cũng lấp không đủ. Ninh Kinh Hồng mới 18 tuổi, phải gánh vác áp lực lớn như vậy, lại phải đè ép tình cảm của mình, thời gian dài đương nhiên sẽ chịu không nổi.

Không tự sát nói rõ cậu rất kiên cường.

Ninh Kinh Hồng cũng khẳng định biết chuyện Trần Huy hít ma túy, có lẽ vay tiền trong quán là phải có gì đều nói hết, bằng không Liên Hồng nhất cũng sẽ không dùng báo cảnh sát uy hiếp hần.

Càng nhìn rõ tình cảnh của Ninh Kinh Hồng, Lư Ninh càng nghĩ không rõ, nếu như là đối với mình lẫn người trong lòng làm tới loại trình độ này coi như thôi, gia hỏa này lại thích một đồng tính có bạn gái, vì một đoạn tình yêu đơn phương không có hi vọng bỏ ra nhiều như vậy, thật sự có đáng giá không?

Cơm trong hộp có chút lạnh, Lư Ninh đẩy nó lại, nhét vào lò vi ba.

Cậu ăn chậm, cuộc sống thường niên không quy luật, dạ dày có bệnh, ăn tới nửa đi hâm nóng là chuyện thường xảy ra. Bất quá Ninh Kinh Hồng rất khỏe mạnh, thân thể người trẻ tuổi chính là tư sản, Lư Ninh cảm thấy từ hiện tại bắt đầu bảo dưỡng, sau này cậu sống đại khái sẽ dễ dàng hơn chút.

Bên kia cơn nghiện của Trần Huy đi lên, bắt đầu giãy dụa, Lư Ninh trối tới rất chắc, hần giãy không ra, tấm sườn bị kéo “bang bang” vang lên hai tiếng. Sau khi vang lên Trần Huy lại không khí lực, liền rút lại ở trên tấm sườn vẫn luôn sốt rét, trọng miệng nức nức nở nở mà kêu to, nhưng không biết đang kêu cái gì.

Lư Ninh từ trong lò vi sóng lấy hộp cơm ra, ngồi ở trên ghế salon ăn hai miếng, cảm giác được tầm mắt Trần Huy nhìn về phía bên này, mới nhìn hần một cái.

“Um —!”

Lư Ninh thở dài, đi tới tháo tấm vải bọc miệng hần ra, Trần Huy dứt quãng run run cầu khẩn cậu: “Kinh Hồng, em thả anh ra, anh chịu không được.”

Lư Ninh không để ý đến hần, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế salon. Lòng dạ cậu đại khái là làm làm bằng sắt đá, cậu tựa vào trên ghế salon một bên nhét cơm vào trong miệng một bên nhìn hần bị giày vò, trong lòng một chút cảm giác cũng không có, thậm chí cảm thấy đáng đời.

“Kinh Hồng..... Kinh Hồng!”

Lư Ninh nuốt cơm xuống: “Anh muốn làm cái gì?”

“Em giấu anh đi tìm anh Trang..... Hần biết chỗ nào có thể kiếm được đồ, van cầu em Kinh Hồng! Anh thật sự chịu không nổi rồi!”

Trần Huy một bên run run nói xong, hần hình như muốn đứng lên tấm sườn, nhưng bị Lư Ninh trối quá chặt, căn bản đứng không nổi.

Lư Ninh ăn xong miếng cơm cuối cùng, nuốt hết cơm, mới vươn tay ra chặn môi Trần Huy: “Suýt, nhỏ giọng chút, bị hàng xóm nghe thấy, người ta sẽ báo cảnh sát.”

Trần Huy cả người thần trí cũng không làm sao rõ ràng, một bên lắc đầu một bên nhắc đi nhắc lại: “Báo cảnh sát..... Không..... Không thể báo cảnh sát..... Không thể.....”

“Yến tâm, em không báo cảnh sát, anh an tĩnh chút.”

Không thể không nói, bộ dáng này của Trần Huy rất thảm, nước mắt nước mũi chảy không ngừng, đem khuôn mặt anh tuần quét tới loạn thất bát tao. Lư Ninh nhìn không được, dùng khăn giấy lau khô sạch sẽ cho hần, sau đó người lại cắn môi ô ô mà khóc.

Bộ dáng này nếu để cho bản thân Ninh Kinh Hồng nhìn thấy, có thể thật sự đáp ứng yêu cầu của hần, chỉ tiếc Lư Ninh không phải Ninh Kinh Hồng, cậu đối với người hít ma túy sinh ra không được nửa lòng đồng tình.

Nhưng “anh Trang” trong miệng hần là ai, không phải trùm buôn thuốc phiện, cũng có thể là người liên quan tới ma túy.

Lư Ninh trong lòng lẩn quẩn loang quanh, ngoài miệng lại nói: “Anh ở chỗ này của em không thoải mái..... Bằng không em thông báo chị dâu đón anh về?”

Trần Huy vẫn duy trì một tia thần trí, nghe thấy cậu nói liều mạng lắc đầu: “Không cần, không cần để cho Mợ Mợ biết.....”

Lư Ninh không biết nên vì Ninh Kinh Hồng cảm thấy thương tâm hay là cao hứng, Trần Huy này ngược lại rất đàn ông, đối với bạn gái mình cực kỳ tốt, hần thật sự không biết Ninh Kinh Hồng đối với hần không có ý tứ?

“Vậy anh liền nhịn chút, qua khoảng thời gian này lại nói.”

Lư Ninh mở ra một hộp cơm khác đặt trên bàn, gấp một đũa dứt tới khóe miệng Trần Huy: “Trước tiên ăn chút đi.”

Trần Huy cũng đang cố gắng đấu tranh với ma túy, Lư Ninh nhìn ra được hần muốn từ bỏ, cũng không có mặc kệ, nhưng thứ đồ này một khi dính vào..... cũng không phải nói cai là có thể cai.

Trần Huy mê mang mà tròn tròn mắt, cũng không biết hần rốt cuộc có thể nhìn rõ ràng vị trí của Lư Ninh hay không, nghe được ăn cơm cũng biết há miệng, Lư Ninh nhét cơm vào miệng hần, Trần Huy khó khăn nuốt vài miếng, lại bắt đầu khóc: “Kinh Hồng, anh thật sự không nhịn được, em nhanh đi tìm anh Trang.”

Lư Ninh gấp lên một miếng thịt kho tàu hung hăng nhét vào trong miệng Trần Huy, đã có chút nhịn không được: “Em bây giờ đi đâu tìm anh Trang, trời muộn như vậy. Huống chi, em đi tìm, người ta cũng không biết em a.”

Cậu không thể tùy tiện cho rằng Trần Huy là đáng đời, hần cũng có thể là bị người hại, hoặc là do thân không thuận theo mình, nhưng bộ dáng không tiền đồ này thật sự làm cho Lư Ninh thật sự không sinh ra đồng tình — muốn cai nghiện ít nhất cũng bày ra quyết tâm muốn cai đi.

Trần Huy đại khái muốn tóm thứ gì đó, không biết làm sao Lư Ninh không quan tâm, đối với “Độc trùng” cũng không có chút đồng tình nào, hần chỉ có thể đem hay tay mình quần chung một chỗ, ôm tấm sườn không ngừng run rẩy. Hần lao lực mà nhai kỹ miếng thịt trong miệng, chỉ cần nhìn bộ dạng hần nuốt xuống, là có thể biết cái gì gọi là “Nhạt như nước ốc”.

“Sao thế? Khó ăn a?”

Trần Huy run run lắc đầu: “Lạnh..... Quá lạnh, ném không ra mùi vị.....”

Lư Ninh sờ sờ bên ngoài hộp cơm, còn có hơi hơi nhiệt độ, bản thân cậu dạ dày không tốt quen ăn cơm nóng, Trần Huy chê lạnh, có lẽ là một loại phản ứng giới đoạn đi. Nghe nói người lên cơn nghiện có thể sinh ra bất kỳ ảo giác nào, sợ lạnh, sợ ánh sáng..... Đương nhiên cũng sẽ đối với thức ăn mất đi hứng thú.

Xác thực mà nói, bọn họ sẽ đối với ngoại trừ thứ kia mất đi hứng thú đối với tất cả mọi thứ.

“Anh không ăn..... Anh không ăn! Kinh Hồng! Em nhanh đi tìm anh Trang! Vay tiền! Vay tiền hần! Hần sẽ cho chúng ta mượn!”

Lư Ninh trong lòng giống như bị người tưới một gáo cây trẩu (*), hỏa tinh trong lòng “vụt” một cái đốt lên, Ninh Kinh Hồng này, rốt cuộc là như thế nào đem mình với độc trùng này vạch tới “chúng ta”?

((*) một loại cây lấy tinh dầu)

Cậu mặt không biểu tình đối thành thìa, đem cơm thấm ướt nước canh mạnh mẽ nhét vào trong miệng Trần Huy: “A Huy, anh từ từ nhai, ăn kỹ chút là có thể ném ra mùi vị..... Nếu không thì thế này, anh ăn cơm xong, em gọi điện thoại cho anh Trang, nếu hần có thể vay tạm, em liền tới vay hần tiền.”

Trần Huy cố gắng nhai thứ Lư Ninh đút vào trong miệng hần, nhai một chút liền khóc lên, hần đột nhiên kịch liệt giãy dụa, Lư Ninh muốn đè lại hần, Trần Huy chợt nghiêng thân thể về phía trước, đầu đụng vào trong ngực Lư Ninh: “Kinh Hồng..... Anh không bỏ được, anh không bỏ được! Mau tìm anh Trang! Tìm anh Trang a!”

Lư Ninh không phòng bị, cả hộp cơm trong tay trực tiếp ụp trên mặt đất, người cậu cũng ngã xuống một bên, dầu mỡ lòng bàn tay làm cho Lư Ninh cảm thấy buồn nôn một trận. Bất quá cậu phản ứng rất nhanh, Trần Huy vừa ngã xuống lập tức nghiêng sang một bên, ngược lại không có bị hần quần lên.

Lư Ninh tới phòng rửa tay rửa sạch sẽ dầu mỡ trên tay, lúc trở lại Trần Huy lẩn qua lẩn lại tới càng kịch liệt, khắp người dính cơm, tấm sườn cơ hồ bị hần giật xuống. Lư Ninh cũng chưa thật sự đối mặt với kẻ nghiện, không biết bọn nghiện là một hồi nổi tiếp một hồi càng mạnh hơn, giống như phụ nữ có thai lúc đau bụng sinh con vậy, phát tác một hồi dừng một hồi.

Lư Ninh càng nghĩ càng bức mình, động tác buộc dây thừng càng dùng sức chút, Trần Huy khó chịu kêu một tiếng, Lư Ninh cúi đầu nhìn hần, ngữ khí rất ôn nhu: “Xin lỗi, xiết đau rồi hả? Vì tốt cho anh, phải trói chặt chút, anh hiện tại sẽ làm ra chuyện gì, bản thân cũng không chế không được.”

Trần Huy co rúc thân thể ho khan hai tiếng, đột nhiên ngẩng đầu lên phát ra rên rĩ: “Em nói rất đúng..... Kinh Hồng, trói anh chặt chút..... Anh cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.”

Lư Ninh buộc thắt nút sợi dây, càng phát giác sự tình phiền toái — hẳn chẳng lẽ đã phải dựa vào đau đớn để đè nén cơn nghiện? Vốn tưởng rằng Trần Huy chỉ là nghiện nhẹ, bộ dáng này làm sao cảm thấy hẳn là kẻ nghiện độ nặng.

Áo của Trần Huy đặt ở phòng rửa tay, Lư Ninh thuận tay lấy điện thoại trong túi áo hắn ra, bắt đầu lật danh bạ.

Trần Huy hăm sâu trong ảo giác băng lãnh, đối với bên ngoài mất đi phần lớn cảm giác, ai động vào cái gì của hắn cũng một chút không rõ, Lư Ninh ngồi trên sofa lật, lật hồi lâu không lật tới “anh Trang” gì đó, không thể làm gì khác hơn là đem màn hình cho hắn nhìn: “A Huy a, ai là anh Trang?”

Trần Huy nghe được tên “anh Trang” vẫn còn có phản ứng, hắn muốn cướp điện thoại, Lư Ninh nhẹ nhàng giơ tay lên, hắn liền chộp vào khoảng không. Cậu dời điện thoại ra xa một đoạn, thái độ vẫn như cũ rất ôn nhu: “Chỉ cho em xem là được rồi, anh như vậy không cách nào liên hệ với anh Trang.”

Thật không biết đám ngốc trẻ tuổi vô tri này rốt cuộc nghĩ như thế nào, kẻ xâm lược giới thiệu thuốc phiện là vì tan rã lực chiến đấu của một quốc gia, bản thân bọn hắn đi hút những thứ này là vì cái gì? Tan rã lực chiến đấu của chính mình?

Trần Huy rõ ràng cao hơn Ninh Kinh Hồng rất nhiều, nhưng hiện tại ngay cả khí lực đoạt lại điện thoại cũng không có.

Trần Huy mất rất nhiều sức lực mới xác nhận được số điện thoại của “anh Trang”, Lư Ninh gọi điện thoại qua, an ủi Trần Huy: “Anh đừng sốt ruột, em đang liên hệ với hắn.”

Cậu nói xong câu đó liền xoay người đi tới bên cửa sổ, mặt không biểu tình nhìn màn đen nồng đậm ngoài cửa sổ — không bằng trời sáng liền báo cảnh sát đi, cũng đỡ Liên Hồng Nhất cả ngày đem cái này uy hiếp cậu.

Qua thật lâu bên kia mới có người nhận, Lư Ninh không nói chuyện, đối phương trước tiên “Alo?” một tiếng.

“Trần Huy? Tao không phải đã nói với mày, không có chuyện gì đừng liên hệ với tao sao? Đừng gọi tới số này nữa!”

Tâm tình “anh Trang” dường như không tốt lắm, tức giận nói xong câu này liền đơn phương kết thúc trò chuyện.

9. Chương 9: Bạn Nhất Định Là Sợ Tối Không Ngủ Được Đi

Edit + Beta: Vịt

“Anh Trang” tên thật là Trang Việt — Ổ, cũng không nhất định, bọn họ hỗn giới giải trí, ai cũng không nói rõ thật giả.

Nhưng cái tên “Trang Việt” này tuyệt đối là nổi tiếng hơn “anh Trang”, hơn nữa mấy năm gần đây, cơ hồ có thể được xưng là nhà nhà đều biết.

Tiểu thị tươi giới giải trí ba năm trước bắt đầu thanh danh lên cao, vừa debut đã dựa vào ngoại hình xinh đẹp của mình và kỹ thuật diễn xuất chúng đồ thấu đại giang nam bắc, ba năm, scandal không ngừng, các loại thông báo cũng không ngừng, là khách quen của quán bar Ánh trăng, cũng là một trong những khách VIP cao cấp dưới tên Lư Ninh.

Cho nên hắn vừa mở miệng đã bị nhận ra.

Trang Việt chỉ có 23 tuổi..... Năm nay hắn là 24, nhỏ hơn Lư Ninh một chút, trong quá trình chung đụng với hắn, Lư Ninh chưa từng phát hiện Trang Việt có khuynh hướng móc nối với ma túy.

Tính tình hắn không tốt ngược lại là thật.

Đây cũng là nguyên nhân gián tiếp dẫn tới Trang Việt trở thành khách quen của “Ánh trăng”.

Trong giới giải trí tính khí lớn không chỉ một mình hắn, dù sao tội nhân cũng không chỉ có hắn. Người như Trang Việt ở trong giới giải trí rất hiếm thấy, tính tình hắn thật sự rất quá đáng, bất luận đối với fan hay người hợp tác, luôn là một lời không hợp liền phát tính khí, hình tượng công chúng của hắn bảo vệ rất phiền toái, hắn vừa xảy ra chuyện, team quan hệ xã hội của mình bên kia liền sẽ bận để sút đầu mẻ trán.

Lư Ninh làm ngoại viện bị mời đến giải quyết phiền phức cho hắn, văn án trong “Ánh trăng” quan hệ xã hội cũng đã làm cho hắn, nhưng người này hoàn toàn không biết hấp thụ giáo huấn, vẫn tiếp tục như cũ.

..... Bất quá cái này đối với bọn họ mà nói không sao cả, hắn càng gây họa “Ánh trăng” càng kiếm tiền.

Lúc Lư Ninh hợp tác với hắn đặc biệt xem qua show thực tế của Trang Việt, hắn đại khái cũng biết khuyết điểm của mình, rất tham gia các show thực tế, mấy lần gần đây cũng biểu hiện tạm được, vẫn cực có khả năng là hậu kỳ cắt nối biên tập đặc biệt ưu đãi hắn.

Loại người này vì cái gì sẽ buồn ma túy chứ? Tiền kiếm được còn chưa đủ nhiều? Hay là bí quá hóa liều.

Bất quá trên đời này chuyện cậu không cách nào lý giải quá nhiều, Lư Ninh không có ý định tra cứu, cậu nhớ kỹ số điện thoại của Trang Việt, hồi còn sống ở “Ánh trăng” số điện thoại dùng để liên hệ cậu vẫn nhớ, cũng giống với số điện thoại Ninh Kinh Hồng gọi.

Lúc Lư Ninh vừa tra danh sách khác viếng tang lễ không nhìn thấy tên Trang Việt, lại biết được người này

có thể liên quan tới ma túy, hấn ở trong mắt Lư Ninh hiềm nghi là hung thủ cực dương nhanh chóng tăng cao. Nói Lư Ninh đối với buôn ma túy mang thành kiến cũng được, nói tính chủ quan của cậu quá mạnh cũng được, tóm lại bọn họ ở Lư Ninh nhìn tới đều là liều mạng, làm ra cử động khác người gì cũng không kỳ quái.

Cơn nghiện của Trần Huy dường như đã qua, hấn rút cục ngừng giấy dựa, rụt ở góc tường ở trong một đồng cơm thừa mê man ngủ, Lư Ninh cau mày nhìn hấn một lát, nhận mệnh mà quét dọn vệ sinh, tháo drap giường ra, sau đó dùng drap giường quần Trần Huy lại kéo hấn tới trên ghế salon.

Cậu cũng muốn gọi điện thoại cho “Mộc Mộc”, gọi cô ta đem vị bạn trai trong thùng rác nhất được này kéo về, bất quá làm như vậy có chút làm hỏng kế hoạch, làm cho Trần Huy nhanh chóng nghi ngờ cũng không tốt.

Tối nay chỉ có thể như thế, chịu đựng một đêm, hết thấy đợi ngày mai lại nói.

Hết thấy sau khi thu thập thỏa đáng, thời gian đã quá 10h, Lư Ninh lại lần nữa đăng nhập trang livestream. Cậu hôm nay đã trải qua quá nhiều chuyện, tạm thời cũng ngủ không được, muốn thừa dịp lúc này liên hệ với biên tập trang livestream chút, không biết cậu một năm này không xuất hiện, bọn họ có phải đã sớm quên cậu hay không

Cậu tối nay không có ý định lại mở livestream, tin tức “Dư Ôn” quay lại cần một thời gian lên men, để cho càng nhiều người biết, hơn nữa đều nói chúc ngủ ngon với các fan rồi, lại lộ diện không tốt lắm.

Biên tập trang livestream hấn là 9h tối tan việc, nhưng vị cú đêm phụ trách cậu, Lư Ninh chỉ chọc một cái, ảnh đại diện đối phương liền sáng.

“Đù má!! Cậu một năm này đi đâu! Khắp nơi tìm không được tin tức của cậu, gọi điện thoại cũng gọi không thông, tôi còn tưởng rằng cậu chết rồi!”

Lư Ninh nghĩ thầm, cậu quả thật đã chết, sau đó từ từ gõ chữ: “Tôi một năm rồi quá bận, đối số, cũng không rảnh online, liền quên mất bên này.”

Nick của biên tập của cậu là Yến Như Quy, bản thân là một phì trạch (*).

(() chỉ mấy bạn trạch mập mập)*

Yến Như Quy đối với quay lại của Lư Ninh tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh, sau đó nói với cậu một chút chuyện hợp đồng, hấn bên này không kéo dài hợp đồng cũng không giải ước, nhưng cũng một năm không mở qua livestream, trang web ngừng tiền lương căn bản tài khoản này của cậu, lại bị Yến Như Quy giấu diếm, cũng không cho xóa sổ.

”Vậy cậu còn làm hay không, còn làm tôi ngày mai đi làm liền tiếp tục hợp đồng cho cậu.

Lư Ninh cười cười, “Đương nhiên, đã làm phiền cậu.”

Cậu nói chuyện với người quen luôn là hào hoa phong nhã, Yến Như Quy cũng rất thích hợp tác với Lư Ninh.

“Đúng rồi, tôi quên nói với cậu, những ngày rồi cậu rời đi.....”

“Tích tích —! Tích —!”

Thanh âm nhắc thông báo của Lư Ninh đột nhiên dồn dập mà vang lên, cùng lúc đó, khung đối thoại của Yến Như Quy cũng phát tới hoàn chỉnh một cái: “Có một tên điên vẫn luôn tìm cậu.”

Lư Ninh nhìn icon góc dưới bên phải điên cuồng chớp động, liền biết tên điên trong miệng Yến Như Quy là ai. Cậu hít sâu một hơi, hỏi: “Hắn hiện tại lại phát thông báo tới, xảy ra chuyện gì? Tôi ẩn thân hắn còn có thể tìm được tôi?”

“Web đổi ver rồi chứ sao.”

“Đổi ver?”

Yến Như Quy trầm mặc thật lâu, mới áp ứng nói: “Có tiền có thể ma sui quỷ khiến.”

“.....”

“Bất quá cậu yên tâm! Tất cả tài liệu cá nhân của lâu chủ đều là tuyệt đối bảo mật! Có nhiều tiền cũng sẽ không để lộ ra!”

Lư Ninh lẳng lẳng nhìn chằm chằm hàng chữ này, đột nhiên cười phun ra, cậu tắt khung đối thoại của Yến Như Quy, tự nhủ: “Lão đại này thật đúng là không phải có tiền bình thường, chả lẽ là ba ba Mã Vân?”

Lư Ninh không có việc gì có thể làm, liền sinh ra nhân tâm đùa giỡn fan, cậu quyết định lần này phải nói kỹ với hắn, bất kể đối phương là fan lão triền (*) hay là KY chết tiệt, cậu cũng muốn lấy ra toàn bộ kiên nhẫn — làm quan hệ xã hội cái gì cũng thiếu, chính là không thiếu kiên nhẫn.

(() cũng kiểu như fan trung thành nhưng hay bám lấy)*

“Xin chào, trẻ như này vẫn chưa ngủ à.”

“Muốn ngủ trước cổ sự” không trả lời vấn đề của Lư Ninh, nhưng thông báo của cậu vừa phát qua, đối

phương lập tức rep lại: “Tối nay vẫn livestream sao?”

“Tối nay không live nữa, mấy hôm nay bận nhiều việc, dụng cụ của mình không mua đủ, login chỉ là tìm biên tập có chút việc.”

“Muốn ngủ trước cố sự” lại gửi tới một cái: “Vậy bạn mở gian nhỏ, mình đi tìm bạn, bạn lần đầu tiên livestream AS-MR cũng không cần thiết bị.”

Lư Ninh dở khóc dở cười mà nhìn khung đối thoại, cậu cảm thấy người này từ trước tới giờ trình độ quen thuộc đã vượt ngoài phạm vi tiếp nhận của cậu, bọn họ dù sao cũng là người xa lạ, đối phương là nam là nữ, là bao nhiêu tuổi cậu cũng không biết, mở gian nhỏ nói chuyện rất không ý tứ.

Hơn nữa, cậu thật sự không nghĩ ra lúc nào thì có một fan như vậy.

“Bạn hiện tại tin mình là Dư Ôn rồi sao?”

Người đối diện không nói tin hay là không tin, chỉ giục cậu mở livestream.

“Đã trễ thế này, bạn nên đi ngủ sớm chút.”

Muốn ngủ trước cố sự trầm mặc một hồi, gõ tới một hàng chữ: “Bạn không mở livestream mình ngủ không được.”

Lư Ninh liếc nhìn ngoài cửa sổ, một mảnh đen như mực, thỉnh thoảng còn sẽ có sấm, cậu hỏi: “Bạn ở nhà một mình sao?”

“Ừ.”

Làm nửa ngày, là một em gái nhỏ sợ tối không dám ngủ một mình? Mặc dù không biết cô nàng bên kia có sấm chớp hay không, có thể dọa tới không ngủ được, hẳn cũng không phải thời tiết tốt. Nhưng em gái nhỏ nhiều tiền như vậy tại sao không dứt khoát tìm đối tượng, than thở với một chủ live như cậu làm gì? Có bạn trai, mất ngủ còn là vấn đề sao?

Lư Ninh nghĩ nửa ngày, đành phải nói: “Vậy tôi mở một phòng, chỉ có lần này, lần sau không được viện lý này nữa.”

Cậu đối với con gái luôn luôn rất ôn nhu, mà cô bé này sợ tối tới ngủ không được, thậm chí cùng đường đến tìm một người xa lạ trên mạng, cậu dù sao cũng không tốt ngồi yên không để ý.

Em gái nhỏ đối diện thật lâu không nói chuyện, Lư Ninh sau khi mở phòng gửi link qua, cô nàng cũng

không tiến vào, Lư Ninh đợi một lát, “Muốn ngủ trước cổ sự” mới vào livestream.

Đối phương vừa vào đã tặng một cái du thuyền, nói: “Mình vừa mới đi tìm tai nghe!”

Lư Ninh một bên lật điện thoại một bên gõ chữ: “Mình không có thiết bị, bạn đành ráng nghe nhé.”

Yêu cầu của AS-MR đối với thiết bị tương đối cao, không phải nói chất lượng thiết bị, mà là..... Ít nhất phải có một micro. Nhưng Lư Ninh hiện tại không có gì cả, trên căn bản làm không ra hiệu quả.

..... Bất quá đơn thuần sợ tối không dám ngủ, đối với hiệu quả yêu cầu hẳn không quá cao đi.

“Hiện tại, xin mời từ từ nằm thẳng, buông lỏng thân thể, đặt điện thoại của bạn xuống..... tập trung lực chú ý tới trên câu truyện mình kể.”

Lư Ninh một bên nói một bên lướt màn hình điện thoại, sau khi lướt tới một chỗ dừng lại, sau đó dùng ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp đọc: “Rất lâu trước đây, dưới đáy biển có một tòa cung điện to lớn, nơi đó ở một đám.....”

Cậu đọc tới đây trên giao diện livestream đột nhiên nhảy lên một cái: “Nàng tiên cá?!?!?!?!?”

Lư Ninh nhìn chằm chằm chuỗi “?!?” không rõ ý tứ kia cơ hồ cười phun, bất quá cậu vẫn là cố gắng giữ vững ngữ khí nghiêm túc vô tội: “Muốn nhanh ngủ chút cũng đừng có mở mắt ra nhìn điện thoại, được không? Bản thân câu truyện là không có ảnh hưởng, bạn chỉ cần thanh tĩnh lại, để cho mình ngủ là được rồi.”

“Em gái nhỏ” đặt được phục vụ đặc biệt của Lư Ninh lại lần nữa trầm mặc, Lư Ninh liền cầm điện thoại lên tiếp tục đọc truyện: “Nơi đó ở một đám mỹ nhân ngư, thống trị tòa cung điện này chính là lão mẫu thân của Hải vương.....”

Lư Ninh đối với kỹ xảo phát thanh vẫn nhớ rất rõ ràng, mặc dù đổi thân thể, đổi thanh âm, cậu vẫn là biết như thế nào mới có thể làm cho dây thanh của mình phát ra thanh tuyến nhu hòa nhất, làm cho những người nghe sinh ra cảm giác thoải mái.

Cậu lúc làm việc rất nghiêm túc, một câu truyện đọc xong, giao diện livestream đã không xuất hiện đối thoại mới nữa, không biết đối phương có phải đã ngủ hay không. Lư Ninh cố ý dừng lại, 10ph trôi qua, đối phương cũng không có lại phát thông báo mới, thông báo cuối cùng nhấn lại trên giao diện là — bạn vẫn vậy..... rất thú vị.

Lư Ninh nhìn chằm chằm bọn khí tin nhấn để lại bị mười mấy cỗ Ferrari vây quanh, không biết làm thế nào, mặc danh sinh ra một loại cảm giác quen thuộc, giống như đối diện màn hình máy tính thật sự là một người bạn cũ biết cậu đã lâu.

Cậu một lần nữa sống lại tới nay, vẫn là lần đầu tiên có loại thực cảm mình vẫn ở nhân gian — ít nhất là Dư Ôn trong trí nhớ người này, là Lư Ninh, mà không phải Ninh Kinh Hồng hiện tại, bất kể người kia là fan trung thành hay KY chết tiệt, cuối cùng vẫn còn có người nhớ tới cậu.

Lư Ninh nhin không được câu lên khóe môi, nhẹ nhàng nói xong kết thúc quen thuộc của cậu: “Livestream hôm nay tới đây, cảm ơn mọi người kiên nhẫn theo dõi, ngủ ngon.”

10. Chương 10: Kẻ Thi Bạo Ôn Nhu

(thi bạo: từ dùng để chỉ mấy người hay ngược đãi, bạo hành người khác)

Hôm sau thời tiết bắt đầu quang đãng, ánh mặt trời lạnh liệt chói mắt, xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào trên mặt, Lư Ninh liền bị đánh thức.

Cậu một cái từ trên giường ngồi dậy, sau khi nhìn rõ cảnh vật xung quanh, mới từ từ tỉnh táo lại, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi thơm khét của khói dầu, không phải đặc biệt dễ ngửi, nhưng rất ấm áp.

Lư Ninh muốn đi xem Trần Huy thế nào, cậu mặc quần áo xong vừa đẩy cửa, lại phát hiện đối phương đã đứng ngoài cửa, trong tay bưng một cái khay. Lư Ninh khiêu mi nhìn về phía hắn, người sau đại khái cũng hiểu cậu có ý gì — là hỏi hắn chuyện nghiện ma túy.

Trần Huy xấu hổ cười cười: “Kinh Hồng..... Em tỉnh rồi, anh đã làm cơm.”

Lư Ninh lúc này mới chú ý tới, trên khay hắn cầm trong tay đặt một quả trứng rán, rán tới có chút quá, phía ngoài một tầng da lòng trắng trứng có chỗ cháy. Lư Ninh không nhận lấy cái mâm, từ phòng ngủ đi ra ngoài, mang theo nụ cười nói: “Anh dậy sớm như vậy. Em đi rửa mặt trước, chờ một lát ở phòng ăn đi.”

Trần Huy sững sốt một chút, hắn cảm thấy đầu óc có chút kỳ quái, Ninh Kinh Hồng không nên có loại khí tràng này, loại thái độ ra lệnh một cách tự nhiên này. Tối hôm qua hắn ý thức không rõ lắm, nhưng nhớ mang máng vài chuyện Ninh Kinh Hồng làm, biểu hiện hoàn toàn khác với lúc hắn bình thường lên cơn nghiện.

Bình thường Ninh Kinh Hồng chỉ biết khóc theo.

Trong đầu hắn dần dần sinh ra nghi ngờ, biểu tình theo đó trở nên do dự, Lư Ninh lập tức ý thức được ngữ khí mình có cái gì không đúng, cười bổ sung, “Anh không giỏi làm mấy thứ này, sau này em làm là được rồi.”

Điểm nghi ngờ nhô ra trong lòng Trần Huy lập tức tan thành mây khói: “Anh thức dậy cảm thấy trong bụng trống rỗng, em lại chưa dậy, liền thử tự mình làm chút.”

Lư Ninh gật đầu một cái, mở cửa phòng ngủ tới phòng rửa tay.

Cậu hôm qua đã phát hiện chỗ kỳ quái về nhà mà Ninh Kinh Hồng thuê, nơi này mỗi gian phòng đều rất hẹp, trong phòng ngủ chỉ có thể đặt một cái giường một tủ quần áo đơn giản, phòng khách cũng chỉ có một cái ghế salon, nhưng thiết bị phòng bếp lại rất đầy đủ, chảo rán chảo xào lò vi ba cái gì cũng có, cho nên Lư Ninh đoán Ninh Kinh Hồng ở phương diện nấu nướng rất am hiểu. Về phần Trần Huy tại sao không gọi..... Chỉ nhìn hần làm trứng chần nước sôi đã biết.

Loại dường như rất quen này kỳ thực cũng không có kỹ xảo gì, muốn đánh tan nghi ngờ của Trần Huy chỉ có thể dùng điểm này.

Lư Ninh nhìn gương trước mặt, dòng nước từ từ từ trên tay cậu xối xuống, tiếng nước chảy rào rào cũng không lẫn át được thanh âm đĩnh đĩnh đang đang bên ngoài.

Trần Huy dường như đang cố gắng lại nấu chút gì, bất quá đây đại khái là cực hạn của hần, người không biết nấu cơm vào bếp chỉ có thể tạo ra tai nạn.

Tới hiện tại, Lư Ninh rốt cục có thể hiểu cảm giác của Ninh Kinh Hồng, chiếu cố của Trần Huy đối với hần từ bên ngoài xem ra quả thực tỉ mỉ chu đáo, người này cũng rất biết làm thế nào để cho người thích.

Kỳ thực từ góc độ bạn bè mà nói, Trần Huy rất không tệ, trời mưa đặc biệt tới đón người, sáng sớm tỉnh lại biết cố gắng nấu cơm, từ trong chút chuyện nhỏ này, Lư Ninh có thể nhìn thấy một chút hình thức sống chung thường ngày của bọn họ.

Nếu như lúc hần làm những chuyện này không ôm mục đích kỳ quái gì, Lư Ninh cũng sẽ nhận thức người bạn như hần.

Không biết Ninh Kinh Hồng là trời sinh thích nam nhân hay là bị thể công ôn nhu của Trần Huy đả động, Lư Ninh hoàn toàn có thể nào bỏ tới — một người xa xứ, tới thành thị phiêu bạt, xung quanh không có người quen biết, tính cách hần còn quái gở như vậy, dưới tình huống này chỉ cần cho hần một chút ấm áp, hần liền sẽ gặt gao nắm lấy, Trần Huy vừa vặn chính là “một chút”.

Người ngoài cuộc như Lư Ninh cũng muốn bị cảm động.

Bất quá cũng bởi vì cậu là người ngoài cuộc, cậu mới nhìn càng thêm rõ ràng — khốn kiếp chung quy là khốn kiếp.

Trong khái niệm của Lư Ninh, Trần Huy coi như là “Kẻ thi bạo ôn nhu”.

Ví dụ, có sâu hút máu sẽ cạy mạnh mà ghé vào trên người kí chủ (*), liều mạng hút máu, nó sẽ làm cho kí chủ sinh ra đau đớn, sinh ra ý nghĩ muốn thoát khỏi nó, nhưng có sâu hút máu sẽ đồng thời hút máu trong thân thể kí chủ rót vào chất gây nghiện, bất tri bất giác mà hút khô bọn họ.

(() kí chủ: sinh vật mà vật ký sinh sống trên đó)*

Ngoài hai loại sâu hút máu này, có thể còn sẽ có một loại sâu hút máu cao minh hơn, nó rớt vào kí chủ thuốc huyền ảo, ký chủ mê luyến ảo giác nó tạo ra, cho dù nhận ra được chỗ hại của bọn chúng, vẫn là nhịn không được dưỡng nó, cam tâm tình nguyện hiến mình làm lương thực của nó.

Trần Huy chính là loại thứ 3, sâu hút máu cao minh nhất, kẻ thi bạo ôn nhu.

“Kính Hồng, thu thập xong ra ăn cơm.”

Lư Ninh theo bản năng nhìn thoáng qua trong gương, đáp, “Tối đây.”

Trên bàn ngoại trừ trứng chiên còn bày hai chén cháo, màu sắc không tẻ, không giống Trần Huy làm.

Đêm qua vừa tới, Lư Ninh cảm thấy chỗ này vắng vẻ, không nghĩ tới đồ ăn ngoài có thể đưa đến, còn có chỗ có thể mua đồ ăn sáng?

Trần Huy không đợi cậu hỏi đã chủ động nói: “Cháo là anh mua chỗ dì dưới lầu, em bình thường không cần cứ phải ăn cơm, không muốn nấu liền mua dưới lầu, rất thuận tiện.”

Lư Ninh gật đầu đáp lời: “Em sau khi ăn xong phải đi làm, anh đi đâu?”

Quán bar Ánh trăng thời gian mở cửa không phải quá sớm, đến trước 10h là được, những thời gian khác coi như là tăng ca. Liên Hồng Nhất mặc dù là bà chủ nhìn vào tiền bạc, nhưng cô sẽ không ở trên tiền lương khấu trừ, phẩm chất đáng quý này, đây cũng là nguyên nhân tại sao Lư Ninh nguyên ý đi theo cô ta làm việc.

Nếu như có thể nói khấu liền khấu, nắm bao nhiêu tiền lương và sự thật tới tay, liền hoàn toàn khác.

Động tác ăn cơm của Trần Huy khẽ dừng một chút, Lư Ninh phát hiện dị thường của hắn, nhưng không tính toán mở miệng trước. Trần Huy nhịn đến bây giờ, còn không có thấy “Ninh Kính Hồng” biểu hiện “thành ý” của mình, chắc hắn nhịn không được.

“Kính Hồng.....”

Lư Ninh cũng không ngẩng đầu lên mà “Hử” một tiếng.

Tay cầm cháo của Trần Huy có chút gượng gạo, do dự hồi lâu vẫn là nói: “Anh ăn xong cũng tới cửa hàng tiện lợi làm việc, bất quá đại khái sẽ tới trễ mấy tiếng, tiền lương cũng phải bị khấu trừ sạch sẽ.”

“Các anh thăm như vậy, trừ tiền lương ác như vậy a?”

Trần Huy liếm môi dưới, đặt đũa xuống, Lư Ninh lúc này không tiện giả ngu, cũng theo đó dừng lại động tác ăn cơm, Trần Huy cười khổ nói: “Anh ở chỗ đó chính là công việc tạm thời, ông chủ trên đời này đều giống nhau, dĩ nhiên muốn làm hết sức trả tiền ít. Anh không giống em..... Có thể gặp được bà chủ hào phóng như Liên Hồng Nhất.....”

Lư Ninh kiên nhẫn nghe hần dài dòng xong, phối hợp mà lộ ra thần sắc lo lắng: “Vậy làm sao bây giờ a, luôn bị trừ tiền lương, ngay cả phí sinh hoạt cũng không bảo đảm được, bằng không anh đổi chỗ làm thử chút, đổi vài chỗ luôn sẽ gặp được chủ tốt.”

Trần Huy rõ ràng ngăn người — bình thường hần chỉ cần nói mình thiếu tiền, Ninh Kinh Hồng đều sẽ chủ động cầm tiền giải vây cho hần, hôm nay sao đột nhiên không bị lừa.

“Không cần anh cân nhắc đổi chủ, người ta liền sẽ muốn trước tiên đổi anh. Động một chút là phát tác cơn nghiện như anh, một khi phát tác liền muốn nghỉ làm..... Người hiện tại đều là nhìn vào tiền mà, ông chủ cũng không phải là làm từ thiện, bởi vì nguyên nhân này, đã đổi mười mấy công việc.....”

— Ông chủ không phải làm từ thiện, chẳng nhẽ Ninh Kinh Hồng cậu ta chính là làm từ thiện?

Chân mày Lư Ninh nhíu hai cái khó chịu: “Vậy anh nhất định phải cai nghiện hần mới được, A Huy, anh yên tâm, em sẽ vĩnh viễn ủng hộ anh. Anh cũng không cần nóng lòng, chúng ta từ từ đến, chờ sau khi thân thể anh tốt rồi, dựa vào anh nhất định có thể tìm được công việc tốt. Đúng rồi, còn có ca hát của anh cũng phải làm lại, anh không phải muốn làm minh tinh sao?”

Trần Huy đã không kiên nhẫn, hần vội vàng mà cắt đứt lời Lư Ninh: “Anh biết! Anh đương nhiên biết, anh không có từ bỏ ca hát, nhưng anh cũng không thể không ăn không uống cả ngày buồn bực ở trong phòng sáng tác bài hát đi! Anh muốn đi ra ngoài làm việc, muốn kiếm tiền, sao có thời gian sáng tác bài hát chứ?! Hơn nữa.....”

“Hơn nữa?”

“Mấy hôm trước phát hiện, Mộc Mộc mang thai, anh đã không có thời gian nữa.....”

Lư Ninh nghẹn một hơi ở trong cổ họng không phun ra được, Trần Huy đã nhanh chóng xoay qua, đứng ở bên chân Lư Ninh, ngửa đầu nhìn mắt cậu: “Kinh Hồng, anh có thể chờ, nhưng mấy cái thu lãi suất cao kia đã không thể chờ, đứa nhỏ cũng chờ không được. Anh ít nhất..... Anh ít nhất phải có tiền để cho lúc Mộc Mộc sinh có thể tới bệnh viện, anh thật sự..... không có cách!”

— nhanh như vậy đã nhận không được? Muốn tiền..... Thiệt thòi cậu không biết xấu hổ há mồm, Ninh Kinh Hồng cũng thiếu tiền!

Lư Ninh rất muốn rút tay về, không biết làm sao Trần Huy cầm rất chặt, cậu dùng sức thế nào cũng không rút nổi.

Lư Ninh trong lòng rất xem thường bộ dáng diễn xuất này của hắn, đứa nhỏ mình làm ra nuôi không nổi, lại đòi tiền Ninh Kinh Hồng, hắn muốn một nhà già trẻ đều để cho Ninh Kinh Hồng nuôi có phải hay không a? Hắn chả nhẽ không biết Ninh Kinh Hồng ở quên còn có mẹ bị bệnh cần tiền gấp?

Lư Ninh nhắm mắt lại, nhịn xuống lửa giận, cúi đầu lo lắng mà nhìn hắn: “Này..... Sinh con đúng là cần tiền. Vậy em nghĩ cách một chút, vô luận như thế nào đều sẽ chuẩn bị một khoản tiền, để cho anh trước tiên vượt qua đoạn thời gian này.”

Trên mặt Trần Huy cuối cùng lộ ra nụ cười: “Kinh Hồng.....”

“Bất quá, anh phải nói với em, anh rút cuộc tại sao dính vào những thứ đó?”

Lư Ninh cũng không phải muốn Trần Huy triệt để buông tay mặc kệ, chỉ cần hắn đừng đánh chủ ý vào tiền của mình, có thể cứu cậu vẫn là có ý định cứu. Trước kia Ninh Kinh Hồng không cam lòng hắn chịu khổ, cai không được, cậu cam lòng a, cùng lắm thì mỗi lần cơn nghiện của hắn phát tác thì trối lại, tóm lại khó chịu cũng không phải bản thân hắn.

Lư Ninh không biết loại bản tính sâu hút máu này của Trần huy rút cuộc có xấu hay không, cậu nể mặt hắn là người mà Ninh Kinh Hồng thích, cố gắng giúp hắn một lần.

Trần Huy có thể đối với chuyện mình dính vào ma túy thật sự cảm thấy rất thống khổ, hắn ngồi vào bên cạnh Lư Ninh, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Anh có một lần cùng anh Trang tới quán bar..... bọn họ hay tới, một đồng người cùng hút cần. Anh Trang giới thiệu cho anh biết đều là người rất có địa vị trong giới, đều là tinh nhị đại (*), phú nhị đại, anh không đi theo bọn họ hút thì rất không nể mặt, lúc ấy anh vừa lúc phải ra mắt ca khúc mới.....”

(() tinh nhị đại: những gia đình có bố mẹ là minh tinh, xong tới con cũng là minh tinh => con là tinh nhị đại)*

Hút cần..... Lời tiểu hắc này nói tới rất trôi chảy. Bất quá, chẳng lẽ Trang Việt không phải buôn ma túy, chỉ là kết một đám hồ bằng cầu hữu?

Lư Ninh vỗ vỗ đầu hắn: “Người ta có tiền hút, anh không có tiền thì đừng hút, chăm chỉ làm việc, chăm chỉ sáng tác bài hát, một ngày nào đó anh sẽ nổi tiếng a.”

Trần Huy vội vàng gạt đầu đảm bảo: “Anh sau này không đi cùng hắn nữa, anh hiện tại cũng đang cố gắng cai nghiện.”

Lư Ninh đột nhiên hỏi: “Anh Trang cũng hút?”

Trần Huy không biết cậu tại sao nhắc tới anh Trang, nhất thời quên mất trả lời, Lư Ninh cười một cái với hắn: “Em tùy tiện hỏi chút.”

“Cái này anh không biết, anh chưa gặp qua..... Hơn nữa anh Trang tính tình vẫn luôn rất lớn, chuyện hắn không thích người khác không thể tùy tiện miễn cưỡng hắn. Nhưng anh không giống vậy, anh là người mới a, anh không thể không cho người ta mặt mũi.”

Lư Ninh nhún mày — cái cố này ngược lại rất tốt, nếu như lần sau có người muốn hắn vì mặt mũi giết người, hắn cũng muốn đi giết?

Trần Huy thấy Lư Ninh hồi lâu không lên tiếng, nhin không được hỏi: “Kinh Hồng, em định..... em định đi đâu vay tiền?”

Lư Ninh ngửa đầu cầm chén uống hết cháo, từ trong túi áo jacket móc ra ví tiền, sau đó lấy ra thẻ căn cước bên trong đưa cho Trần Huy: “A Huy, anh giúp em mua một tấm vé xe về quê. Trong quán em không mượn được tiền, bà chủ của bọn em tốt hơn nữa, cũng không thể để cho em cứ vay tiền mãi. Em đột nhiên nhớ tới ở quê có một chú, rất có tiền, em lần này trở về xem một chút.”

“Cái này.....”

Trần Huy do dự nhận lấy: “Trước kia không có nghe em đề cập tới a..... Ày, Kinh Hồng, em muốn đi đâu?”

Lư Ninh cười cười: “Em tới quán, xin phép về quê, anh không phải sốt ruột cần tiền sao? Anh mua vé giúp em, em đi xin nghỉ, chia nhau hành động nhanh chút.”

Lư Ninh đẩy hắn đi ra ngoài — cậu thật sự không muốn ở cùng đồ bỏ đi Trần Huy này thêm phút nào nữa, cậu sợ mình nhin không được đánh người. Về phần để cho hắn mua vé..... Là bởi vì cậu không biết quê Ninh Kinh Hồng ở đâu a. Thật làm cho người ta nhức đầu, cũng không biết tên gốc này bao lâu không gửi tiền về, mẹ hắn ngàn vạn đừng bởi vì thiếu tiền mà từ bỏ, tới lúc đó có tiền cũng không cứu lại được.

11. Chương 11: “ta Sao Có Khả Năng Sẽ Có Bạn Tốt?”

Edit + Beta: Vịt

“Ánh trăng” hôm nay rất vắng vẻ, trên quầy bar cũng không có ai — mặc dù quán bar Ánh trăng bình thường buổi tối mới náo nhiệt, ban ngày cũng hắn có vài khách mới đứng, sẽ không thanh nhàn như vậy.

“Yo, chị Liên, sớm a. Dậy rất sớm.”

Lư Ninh lần đầu tiên nhìn thấy Liên Hồng Nhất sớm như vậy đi làm, bình thường cô ngủ “Beauty sleep” (*) nhưng phải ngủ tới chiều, hơn nữa cái bộ dáng tối qua của cô, nhìn thế nào cũng không giống như ngủ sớm, lại có thể rời giường trước 10h?

(() Beauty sleep: ngủ sớm trước nửa đêm, ngủ sớm nhan sắc mới đẹp =)))*

Lư Ninh từ trong quầy thủy tinh lấy ra một chai nước mật ong và chén, đi tới trước mặt Liên Hồng Nhất. Trong lòng cậu chuyển qua 18 khúc cong, rót một chén nước, đưa tới cười hỏi: “Thấy chị tâm tình không tốt, sao thế?”

“Cái này cũng nhìn ra được?”

Liên Hồng Nhất miễn cưỡng cười cười, nhận lấy nước mật ong nhưng không uống.

Lư Ninh chống quầy bar, chỉ về phía dưới mắt cô: “Quầng thâm mắt nặng như vậy mà.”

Liên Hồng Nhất theo bản năng sờ sờ dưới mắt mình, lườm cậu một cái, “Biến, nói hư nói vượn.” Make up che khuyết điểm rồi sao có thể có quầng thâm mắt.

Lư Ninh cười hì hì có lệ, càng cảm thấy quái dị.

Quán bar Ánh trăng hôm nay an tĩnh tới không bình thường, trước kia trong quán buôn bán dù vắng vẻ thế nào, lúc này cũng hẳn nhìn thấy vài quan hệ xã hội mới đúng, Lư Ninh ở trong quán bar không tính là nỗ lực nhất, rất nhiều tới sớm hơn cậu, nhưng hôm nay đồng nghiệp quen mắt không có ai tới, chẳng những không nhìn thấy bóng dáng khách khứa, ngay cả nhân viên làm việc cũng không có.”

Cậu mơ hồ cảm thấy là có liên quan tới chuyện xảy ra gần đây của quán bar Ánh trăng, nhưng cô ta không nói cậu cũng không cách nào mở miệng hỏi, vừa hỏi hẳn làm cho cô ta nghi ngờ.

Liên Hồng Nhất lắc cái chén trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: “Cậu hôm nay sao tới sớm như vậy?”

Lư Ninh theo bản năng sờ lên cổ tay, không sờ thấy đồng hồ đeo tay mới nhìn đồng hồ treo tường: “Hiện tại cũng gần 10h rồi.”

Liên Hồng Nhất thuận miệng nói: “Cách thời gian kinh doanh vẫn rất sớm đấy.”

Cô nói tới đây, Lư Ninh cảm thấy kinh ngạc, Liên Hồng Nhất mặc dù không phải bà chủ keo kiệt, nhưng tuyệt đối không tâm mềm tay nhẹ, dưới tay cô ta không làm việc là tuyệt đối không thể nào, bây giờ sao đổi tính rồi?

Có lẽ ánh mắt chất vấn của Lư Ninh quá rõ ràng, Liên Hồng Nhất rốt cục thở dài: “Cậu sau này cứ tới tới đây đi, ”Ánh trăng” hiện tại bộ dáng này, các cậu tới hay không đều giống nhau, tiết kiệm chút tinh lực dùng nhiều thời gian ở khách hàng.”

— Nhưng một năm trước, cho dù sáng sớm nơi này cũng sẽ có khách tới a.

Lư Ninh suy nghĩ một chút, nói bóng nói gió hỏi: “Chị Liên, chị đừng buồn a, tình hình khả năng trong thời gian ngắn không có cách nào cải thiện, nhưng luôn sẽ có một ngày tốt hơn.”

Liên Hồng Nhất nhin không được cười ra tiếng, cũng không phải vui vẻ, mà là cười cậu ngây thơ: “Sẽ không tốt đâu, tôi đã hết cách rồi.”

“Chị.....”

“Cậu tới muộn, không biết ”Ánh trăng” trước kia hình dáng ra sao, nửa năm này công việc cứ tụt dốc..... Bất quá cậu không cần lo lắng, chị hiện tại phủng cậu vẫn là sẽ phủng cậu, “Ánh trăng” là tâm huyết hơn nửa đời người của chị, chỉ cần nó vẫn có lợi nhuận, chị sẽ không đóng cửa. Vương Thiên Sinh thắng khôn kia! Nó đào mất người của lão nương, bây giờ còn tới đoạt làm ăn của “Ánh trăng”, không lưu tình cảm thể diện, lão nương cũng sẽ không để cho nó sống tốt!”

Lư Ninh nghe tới đó coi như minh bạch chút, trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc, cậu lúc còn sống vẫn nghe nói qua Vương Thiên Sinh, đối phương cũng mở một quán bar đối diện quán bar Ánh trăng, tên là Hàm Tố.

Vương Thiên Sinh này có chút đáng ghét, làm việc hình như hoàn toàn bắt chước Liên Hồng Nhất, “Ánh trăng” ban đầu chỉ là một quán bar, sau đó từ từ làm thành buôn bán quan hệ xã hội, “Hàm Tố” học theo, cũng làm như vậy.

Bất quá Lư Ninh đối với tranh đấu giữa hai bọn họ không quá chú ý, biết chỉ là bề ngoài, cậu thấy Liên Hồng Nhất tính cách tranh cường háo thắng, còn tưởng rằng cô ta đối với ai cũng không qua loa chứ, không nghĩ tới là kẻ thù cũ?

Vương Thiên Sinh cũng quá không phúc hậu, thọc gậy bánh xe, đoạt làm ăn, hai điểm này có thể làm cho quán bar hai nhà ra chiêu xé mặt nhau. Quan hệ ích lợi cá nhân, Lư Ninh không cách nào bình tĩnh, hỏi: “Hắn sao lại đoạt làm ăn của chúng ta?”

Liên Hồng Nhất liếc cậu một cái: “Chị sáng nay thấy Hoàng tiên sinh từ Hàm Tố đi ra, lúc nhìn thấy chị còn rất lúng túng, chị thuận miệng hỏi một câu, hắn nói muốn tìm quan hệ xã hội của Hàm Tố tiếp nhận dự án của hắn, không cần em nữa.”

Hoàng tiên sinh chính là nam nhân tối hôm qua đưa danh thiếp cho Lư Ninh, hắn cư nhiên bị người kết thúc sao? Lư Ninh phản xạ có điều kiện nhíu mày, cái này..... đối với cậu mà nói quả thực là vô cùng nhục nhã!

“Sao đột nhiên ra quyết định như vậy?”

Liên Hồng Nhất cũng rất bất đắc dĩ: “Lư Ninh khi còn sống có một bạn rất thân, năng lực cũng rất mạnh, lúc ấy hẳn đi theo anh Lư của cậu cùng nhau phụ trách vụ giết người này, Hoàng tiên sinh cảm thấy hẳn kinh nghiệm phong phú hơn.”

Lư Ninh kinh ngạc mà nhìn cô, Liên Hồng Nhất gật đầu một cái: “Người kia bây giờ đang ở Hàm Tổ làm việc.”

Lư Ninh trợn mắt hốc mồm — cái này không thể nào, người keo kiệt lại mang thù như cậu, sao có thể có “bạn tốt”? Huống chi còn là “bạn rất thân”! Cậu bình thường thích một mình hành động, trong đồng nghiệp lại càng không có bạn bè, bọn họ đều là gặp dịp thì chơi mà thôi, từ trong miệng người khác nghe được “Bạn rất thân của Lư Ninh khi còn sống”, thật đúng là rất có cảm giác ma huyền thực tế.

“Chị Liên, người kia tên là gì?”

Liên Hồng Nhất kỳ quái mà nhìn cậu một cái: “Cậu hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Lư Ninh cười đến rất ôn nhu: “Em tò mò.” Ai mà như vậy muốn làm bạn rất thân với cậu?

Liên Hồng Nhất không biết nghĩ đến cái gì, khó chịu mà hừ nói: “Bạch nhãn lang kia, lão nường lười nói hẩn. Được rồi, đã tới thì nhanh làm việc đi, đừng đứng ở chỗ này, đứng cửa kéo khách đi.”

“..... Chúng ta cũng không phải làm ăn xác thịt.”

Liên Hồng Nhất hung ác: “Bảo cậu đi thì cậu đi! Ít nói nhảm!”

Lư Ninh không thể làm gì khác hơn là ra cửa đứng, cậu thừa dịp Liên Hồng Nhất không chú ý, lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Trần Huy, đối phương hiện tại phải cầu cạnh cậu, vừa nhìn thấy là “Ninh Kinh Hồng” gọi tới, lập tức nhận.

“Kinh Hồng?”

Lư Ninh không nói nhảm với hẩn, đi thẳng vào vấn đề nói: “A Huy, anh mua được vé chưa?”

“Còn chưa mua ni, anh hiện tại.....”

Lư Ninh ôn nhu mà nhanh chóng cắt đứt lời hẩn: “A Huy, anh tan việc sau đó giúp em đặt vé ngày kia, để ra hai ngày, chỗ bà chủ em có chuyện không đi được, em phải xử lý chút, chờ chút em chuyển tiền cho anh. Cực khổ anh rồi.”

Trần Huy sau khi đồng ý, Lư Ninh liền cúp điện thoại, sắc mặt khó coi. Lư Ninh rất tức giận, Hoàng tiên sinh trước khi Lư Ninh chết là khách hàng của “Lư Ninh”, về tình, vẫn hẳn thuộc về “Lư Ninh”, về lý, hiện tại được “Ninh Kinh Hồng” Kế thừa, liền thuộc về “Ninh Kinh Hồng”.

Muốn từ trong tay cậu đoạt đơn, nằm mơ giữa ban ngày!

Kỳ thực Lư Ninh khi còn sống cũng gặp qua tình huống như vậy, nghiệp vụ của cậu làm rất tốt, khách nhiều, những quan hệ xã hội khác cũng muốn sinh tồn, khó tránh khỏi giở vài thủ đoạn. Nếu như là danh sách nhỏ không ảnh hưởng toàn cục cướp đi thì cướp, Lư Ninh không phải loại người mình ăn no mặc kệ người khác sống chết, giữa đồng nghiệp cậu sẽ lưu lại ba phần tính nhỏ mọn, sau này gặp nhau cũng không lúng túng, nhưng hiện tại người này triệt để chọc giận cậu, dùng danh nghĩa “Người đã chết” của cậu kiếm tiền, còn không biết xấu hổ nói là bạn của cậu?

Mà đối phương hiện tại đã không phải là đồng nghiệp của mình, không cần thiết tiếp tục nể mặt.

Lư Ninh cho tới bây giờ không cảm giác mình làm quan hệ xã hội có ưu thế được trời ưu ái gì, chỉ là biết khách hàng muốn cái gì, quan hệ xã hội nói tới khó nghe hơn, cũng không kém hơn giải quyết phiền toái để kiếm tiền, vụ án của Hoàng tiên sinh cậu khi còn sống đã xử lý qua, cũng xử lý rất tốt, muốn lấy lại không phải việc khó.

Khó khăn nhất là làm thế nào để cho Hoàng tiên sinh tin tưởng cậu.

Lư Ninh đứng ở cửa nghĩ một lát, trở lại trong quán, Liên Hồng Nhất còn chưa có đi vào ngủ, thấy Lư Ninh đi vào giống như nói giỡn hỏi cậu kéo được khách phải không.

“Có lẽ lập tức sẽ có khách tới cửa.”

Lư Ninh cười cười, dùng điện thoại của bộ phận quan hệ xã hội bấm số điện thoại của Hoàng tiên sinh. Liên Hồng Nhất thấy cậu một bộ tràn đầy tự tin, tò mò sáp tới nhìn cậu. Liên Hồng Nhất làm chủ quán tự nhiên biết quy củ, lúc quan hệ xã hội gọi điện thoại người ngoài không thể chen mồm.

“Hoàng tiên sinh, xin chào. Tôi là Ninh Kinh Hồng, hôm qua chúng ta đã gặp mặt.”

— Lấy thân phận của Ánh trắng liên hệ với đối phương, khẳng định chính thức hơn so với lấy quan hệ cá nhân liên hệ với đối phương, Lư Ninh thậm chí cảm thấy nếu như dùng điện thoại cá nhân liên hệ vị khách hàng này, đối phương sẽ không cho cậu cơ hội trò chuyện.

— Nhưng cho dù lấy thân phận của quán bar Ánh trắng liên hệ đối phương, cũng bị cự tuyệt, khách hàng bình thường sau khi chọn quan hệ xã hội, cũng sẽ không thay đổi, để tránh việc không thuận lợi.

“Xin ngài đừng vội từ bỏ tôi, hôm qua tôi đã xem tư liệu về trường hợp của ngài, vô luận thế nào cũng muốn nói ra.”

Lư Ninh mỉm cười nói: “Nguyên nhân gia đình kia hết lần này tới lần khác khởi tố, tôi biết là cái gì.”

— Dưới tình huống như vậy, chỉ có đánh thẳng vào lòng người, trực tiếp nhất, lời khuyên đậm trúng vào nhược điểm của khách hàng mới sẽ làm cho đối phương lại lần nữa đối với bạn sinh ra hứng thú.

Liên Hồng Nhất ở bên cạnh nghe tới ngạc nhiên, cô đột nhiên cảm thấy bộ dáng tràn đầy tự tin của thiếu niên trước mắt có chút xa lạ, nhưng lại phi thường quen mắt.....

“Có một số việc trong điện thoại nói không rõ ràng, không bằng như vậy, chúng ta hẹn thời gian, tỉ mỉ tán gẫu chút. Ngài muốn giải quyết phiền toái, mà tôi cần một cơ hội.”

Lư Ninh sắc mặt bình tĩnh nói xong, sau đó cúp điện thoại, quay đầu chống lại mắt Liên Hồng Nhất trừng tới thật to, cậu sợ hết hồn, mặc danh kỳ diệu hỏi: “Chị Liên, chị dựa gần như vậy, nhìn cái gì đấy.”

“Làm xong rồi?”

Lư Ninh mỉm cười gật đầu một cái.

Liên Hồng Nhất há mồm liên kêu: “A Ninh.....”

Lư Ninh ngẩn người, Liên Hồng Nhất gọi xong tự mình cũng sửng sốt — A Ninh đều chết một năm rồi, gọi A Ninh cái gì.

Lư Ninh có chút xấu hổ cười cười: “Chị Liên, chị vẫn là gọi em là Kinh Hồng đi, cái tên A Ninh này..... Không phải gọi anh Lư đấy sao?”

Liên Hồng Nhất lúc này mới giống như tỉnh ngộ: “Chị gọi sai rồi.....”

Cô dừng lại một chút, ngay sau đó lại nói: “Nhưng bộ dáng vừa nãy của cậu, thật sự giống cậu ấy.”

Lư Ninh nhìn Liên Hồng Nhất, hồi lâu không nói chuyện, cậu biết tác phong làm việc của mình đã trở thành một loại thói quen, tùy tiện không sửa được, dưới tình huống không biết bất cứ chuyện gì của Ninh Kinh Hồng, càng không khả năng bắt chước hẩn, cho nên cậu cũng không cố ý giấu diếm.....

“Bởi vì, em rất bội phục vị tiền bối kia.”

— Nhưng, phải cho người khác một lời giải thích.

“Em xem qua video đàm phán của anh ấy, cũng muốn trở thành người như vậy. Chị Liên, chị cảm thấy em

bắt chước giống sao?”

Liên Hồng Nhất nhìn chăm chăm cậu hồi lâu, mỉm cười vỗ vỗ vai cậu: “Giống, cực kỳ giống.”

“Hi vọng chị không nhìn lầm người, hi vọng cậu cũng có thể có khả năng giống như A Ninh, mang đến cho “Ánh trăng” một chút cơ hội sống.”

Lư Ninh nhìn chăm chăm cô cậu lên khoe môi: “Cảm ơn bà chủ, tôi sẽ cố gắng.”

“Leng keng —”

Chuông gió cửa quán bar bị thô lỗ mà đụng vào, có người từ nơi đó đi tới,

Lư Ninh nhanh chóng gạt đầu một cái với Liên Hồng Nhất, sau đó bước nhanh đi ra ngoài nghênh đón: “Hoan nghênh tới đây.”

“Tôi tìm Ninh Kinh Hồng.”

12. Chương 12: Ngài Còn Khen Tôi Tao Cơ Mà

Edit + Beta: Vịt

Còn chưa nhìn rõ mặt người tới, Lư Ninh đã cảm giác được sắp xảy ra không lành, cậu nghĩ tới mảng hình xăm lớn sau lưng Ninh Kinh Hồng.....

Lư Ninh theo bản năng lui về phía sau hai bước, sau đó xoay người chạy về phía sau sân khấu: “Chị Liên! Nói em không ở đây!”

Liên Hồng Nhất không biết xảy ra tình huống gì, mắt thấy Lư Ninh nhanh chóng biến mất sau sân khấu, bên này khách xông vào cửa đã tới trước mặt, cô phải trước tiên ứng phó đối phương.

Người nọ mặc một thân thường phục, tướng mạo bình thường, khí thế lại rất ác liệt. Sau khi tới trong quán liền nhìn trái phải, một bộ dáng tìm người. Vừa nãy lúc hấn vào cửa Liên Hồng Nhất cũng nghe thấy, nghĩ thầm không trách được Ninh Kinh Hồng chạy nhanh như vậy, lại để cho kẻ thù tìm tới trong quán.

Trong lòng mảng Ninh Kinh Hồng không hiểu chuyện, trên mặt mang theo nụ cười chào hỏi khách — khả năng gây chuyện của Ninh Kinh Hồng, nhưng người ta cũng là của trong quán cô ta, chuyện ập lên đầu cũng không thể không giúp đỡ.

“Xin chào, ngài muốn xem cái gì?”

Nam nhân mặc thường phục liền nói: “Tôi tới tìm người, Ninh Kinh Hồng có đây không?”

Liên Hồng Nhất muốn nói ở trong quán cô chính là đồ ngu, cô giả vờ một bộ biểu tình vô tội hỏi: “Ninh Kinh Hồng? Á..... Cậu ta a, gần đây đều không đi làm. Ngài tìm cậu ta có chuyện gì? Muốn tìm quan hệ xã hội tôi có thể đề cử cho ngài quan hệ xã hội khác, cậu ấy vẫn quá trẻ, chưa nhận qua mấy vụ.”

Người nọ quét phía sau Liên Hồng Nhất một cái, người sau sửng sốt một chút, cười vươn tay lật hình của Ninh Kinh Hồng qua: “Hôm nay ai trực nhật, cũng không lật hình lại.”

Cô vừa nói cũng vừa lật một tấm tình khác lại, mắng: “Bọn trẻ con này làm việc thật lười biếng.”

— Tầm mắt người kia rơi xuống chỗ có ảnh của các quan hệ xã hội, có mặt ở buổi làm thì đều sẽ có ảnh treo ra, đây là quy củ của Ánh trăng.

Rất kỳ quái, vị khách kia thế nhưng không có tiếp tục quấy rầy: “Cậu ta đã không đi làm, tôi liền đi chỗ khác tìm xem.”

Lư Ninh thông qua khe cửa giữa hậu đài và sân khấu nhìn thấy tất cả quá trình, cậu cũng không rõ Ninh Kinh Hồng rốt cuộc có cái thân phận gì không muốn người biết, trong nhật ký không viết, hay là hấn cảm thấy đây là chuyện không đáng nhắc tới?

Xã hội xã hội!

Lư Ninh chuẩn bị từ cửa sau rời đi, cậu cảm thấy người kia sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Ninh Kinh Hồng dễ dàng như vậy, phiền toái nếu như có thể tự mình giải quyết mình đã không gọi là phiền toái rồi. Cậu hiểu được, trở thành Ninh Kinh Hồng thì sớm muộn gì cũng phải đối mặt với khoản nợ dai dẳng của hấn, nhưng ít ra đừng là hiện tại.

Ít nhất để cho hấn tóm được vụ Hoàng tiên sinh này rồi hãy nói.

Cậu trong quá trình rời đi không bắt gặp ai, sáng sớm các quan hệ xã hội vẫn đang ngủ, phụ trách làm copywriting (*) đi làm càng muộn, bọn họ thậm chí có thể trực tiếp làm việc ở nhà, cho nên Lư Ninh rất thuận lợi đi tới cửa sau.

(() copywriting: đây là công việc dùng ngôn ngữ, hình ảnh, âm thanh để viết bài PR, quảng cáo, giới thiệu tới người dùng cho cá nhân hoặc doanh nghiệp. Từ Hán việt của nó rất quen thuộc với chúng ta đó là “văn án”, ở một chương nào ấy mình vẫn chưa tra được từ thay thế thích hợp mình cũng dùng từ văn án, từ chương sau mình sẽ đề từ copywriting)*

Chỉ là cậu vừa ra khỏi cửa lại lui trở lại. Lư Ninh nhìn thấy có hai ba nam nhân cơ thể cường tráng quanh quần chỗ cách “Ánh trăng” không xa, cậu dán sát vào tường nhìn ra bên ngoài, trong tay mấy người kia hình như còn cầm cái gì đó.

Thiết côn? Dao găm? Hay là..... súng?

Tóm là là vũ khí.

Lư Ninh mặt không chút thay đổi thu hồi tầm mắt, trên trán lạnh lẽo chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh — Ninh Kinh Hồng này cố chấp như vậy sao?! Còn làm phiền nhiều người như vậy bao vây chặn đánh cậu?

Làm sao bây giờ..... Nhìn tư thái của bọn chúng, bị tóm được không nói mất mạng, nửa cái mạng ít nhất không có, cậu còn chưa từng bị đánh, thích ứng không được, huống chi bị thương trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào nhận vụ của Hoàng tiên sinh.

Lư Ninh nhìn chung quanh một chút, phát hiện cửa sau quán bar Ánh trăng cách đó không xa có muện đoạn tường, không tính là cao, nếu từ chỗ đó leo ra, hẳn sẽ không dẫn tới chú ý.

Lư Ninh đang chuẩn bị trượt qua, cánh tay đột nhiên bị người từ phía sau lưng một phát túm lấy, cậu còn chưa có lấy lại tinh thần, đã bị người dùng sức kéo lại.

Trong nháy mắt đó Lư Ninh bị dọa đến nhịp tim đều ngừng nửa nhịp.

“Suyt!”

Lư Ninh không có cơ hội nói chuyện, cậu bị bịt miệng, trong vách tường ngõ hẻm ánh sáng âm u, chờ sau khi cậu dần dần thích ứng, mới nhìn rõ bộ dáng người trước mắt. Người kia thân hình cao lớn, chiều cao đại khái không sai biệt lắm với Lư Ninh hồi còn sống, cao hơn Ninh Kinh Hồng nửa cái đầu.

Người nọ trên mặt đeo kính râm, nhưng Lư Ninh vẫn như cũ rất dễ dàng nhận ra hắn — là đại lão hôm qua gặp ở phòng rửa tay, hắn sao lại tới?

Đối phương cũng không quản chuyện Lư Ninh, cậu hiện tại ở trong mắt hắn chính là quần chúng ăn dưa chỉ cần không nói chuyện không gây phiền toái là được, cho nên người ta chỉ bịt kín miệng cậu.

Đại lão giơ tay lên đi lên phía trước nhanh chóng vẫy hai cái, từ phía sau hắn lục tục đi ra 4-5 người, đều dán tường đi tới. Lư Ninh mở to mắt nhìn bọn họ, những người đó đều mặc thường phục màu đen, đi đường cơ hồ không có thanh âm gì, nhìn qua trải qua huấn luyện rất tốt, những người này rõ ràng khỏe hơn 2-3 nam nhân cường tráng kia.

Lư Ninh không nói chuyện, trong lòng lại đang tính toán — chẳng lẽ cậu hiểu lắm, mấy người cầm vũ khí cũng không phải hướng vào cậu, mà là có mục đích khác?

Vậy người tới trong quán tìm cậu là ai?

”Tôi buông tay ra, không được phát ra âm thanh, biết chưa?

Nam nhân che miệng cậu thấp giọng nói như vậy, Lư Ninh nhìn chăm chăm mặt hắn, nghiêm túc gật đầu, nếu như có thể cậu cũng không muốn bị một đồng tính che miệng như vậy.

Đối phương buông tay ra, Lư Ninh cảm thấy hô hấp nhất thời thoải mái rất nhiều. Nhưng là dường như sợ cậu xông ra quấy rối kế hoạch của bọn họ, đại lão kính râm lại thấp giọng cảnh cáo cậu: “Đợi, đừng có chạy lung tung.”

Lư Ninh ngoan ngoãn gật đầu, cũng dịch vào bên trong một bước.

— Hôm qua hắn không phải cũng tới tham gia tang lễ của “Lư Ninh” sao? Mang nhiều người như vậy..... Chẳng lẽ là trong “Ánh trăng” tiến hành một ít giao dịch kỳ quái? Việc này đoán rằng tương đối đáng tin, dù sao cậu quả thật không nhận ra đeo kính râm này.

Lư Ninh nghĩ tới đây không khỏi nhăn mày lại, tính tình Liên Hồng Nhất cậu hiểu, nữ nhân này chỉ muốn bình bình an an phát đại tài, chuyện phạm pháp loạn kỷ cương có thể không làm liền không làm, sao còn làm ra loại chuyện này.

Phía xa một người áo đen đi về phía mấy người cầm vũ khí, giữa hai bên không biết nói chuyện cái gì, người áo đen đột nhiên ra tay, hung hăng đánh vào trên bụng đối phương, một người khác ôm bụng quỳ rạp xuống đất, mấy người áo đen khác từ trong chỗ tầm mắt điểm mù của bọn họ đột nhiên nhảy ra, ngăn ngử mấy phút mà thôi, giữa hai bên đã bộc phát một trận tranh đấu phi thường kịch liệt, trong tay 2-3 trảng hán kia quả nhiên có súng, Lư Ninh phía xa nhìn tới cơ hồ sợ ngây người — những người này giống như đang đóng phim vậy.

Đại lão kính râm ôm cánh tay dựa vào trên tường đối diện cậu, bởi vì hai mặt tường cách rất gần, khoảng cách giữa hai người bọn họ cũng rất gần, Lư Ninh thậm chí có thể nghe thấy được trên người hắn có cỗ mùi thơm nhàn nhạt của thuốc lá.

Lư Ninh biết hắn hiện tại sẽ không để cho mình rời đi, dứt khoát từ bỏ chống cự, cùng hắn chờ, chỉ là không biết người này là người tốt hay người xấu, nhìn đáng ghét, không giống hung đồ.

Đối phương vừa vận lúc cậu nhìn sang tháo kính râm trên mặt xuống, đáy mắt vẫn như cũ có quang thâm nồng đậm, ngược lại tốt hơn tối qua chút, ít nhất xung quanh mắt không có gân xanh nổi lên.

..... Bất quá người này thoát nhìn vẫn như cũ phi thường táo bạo, chạy mày, vẻ mặt khó chịu, giống như

người khác thiếu hẳn 200 vạn vậy.

“Hôm qua tôi hình như gặp qua cậu rồi.”

Nam nhân người khác thiếu hẳn 200 vạn không có chút dấu hiệu nào mở miệng, Lư Ninh không nghĩ tới hẳn sẽ chủ động đáp lời với mình, mỉm cười nói: “Ngài trí nhớ rất tốt, chúng ta hôm qua đã gặp qua ở phòng rửa tay, ngài còn khen tôi tao cơ mà.”

Người kia nhú mày, trên mặt không rõ là biểu tình gì. Lư Ninh thấy bộ dáng im lặng của hẳn ngoắc ngoắc khóe miệng, thẳng cha này chuyện đối với người khác không lẽ phép, chẳng lẽ đảo mắt đã quên?

Nam nhân kia hình như cũng ý thức được vô lễ của mình, ước chừng có chút lúng túng: “À..... Tôi nhớ ra rồi, cậu là nhân viên quán bar này?”

Lư Ninh mỉm cười sửa đúng: “Quan hệ xã hội.”

Đối phương nheo lại.

Lư Ninh trong lòng sáng khoái, cậu chưa bao giờ cảm giác mình làm quan hệ xã hội là chuyện đáng xấu hổ, cũng có tới bây giờ làm việc ngay thẳng, sống lẽ thẳng khí hùng, mấy người đối với nghề nghiệp của cậu mang thành kiến, cậu càng không nghĩ khái niệm mơ hồ.

“Bộ dáng của cậu, tuổi không lớn lắm a.”

“Thành niên rồi.”

“.....”

Lư Ninh thấy đối phương rốt cục ngừng lại hỏi thăm, cũng dựa lưng vào tường dời đi tầm mắt.

Một lát sau, người mặc áo đen tóm mấy trảng hán đi về phía bên này, nam nhân đối diện đeo kính đen lên, đi ra ngoài. Chỉ bất quá hẳn đi chưa được hai bước, đột nhiên dừng lại hỏi: “Cậu tên gì?”

Lư Ninh nhìn về phía hẳn, cười tới có chút giả tạo: “Ngài vẫn là đi bận rộn chuyện của mình đi.”

“Tôi họ Thích.”

Lư Ninh nhìn hẳn không nói chuyện, nam nhân kia đột nhiên lộn trở lại, đưa tay một cái nắm trụ cằm cậu: “Tôi lần trước nói là hình xăm của cậu tao, ánh đèn phòng rửa tay quá mờ, hôm nay phát hiện, người cậu

càng.....”

Lư Ninh nheo mắt lại, dùng sức kéo tay hắn ra. Đối phương hình như có chút kinh ngạc, vẩy vẩy tay, đột nhiên cười một tiếng: “Có cá tính.”

Lư Ninh không để ý đến hắn, xoay người đi về phía khác, phía sau còn có thanh âm bay qua: “Cậu rốt cục tên là gì? Ờ..... Tôi cảm thấy cậu rất quen mắt.”

Bệnh thần kinh.

13. Chương 13: Chồng Của Nữ Nhân Bao Dưỡng Hắn Tìm Tới Cửa

Edit + Beta: Vịt

Gặp phải chuyện như vậy, tâm tình Lư Ninh trở nên phi thường không tốt, cũng không thể nói phải may mắn đối phương không phải kẻ thù của Ninh Kinh Hồng, hay là nên buồn bực mình xui xẻo — họ Thích kia đến tốt cùng là ai, sao lại bắt người?

Xã hội đen sống mái với nhau?

Bộ dáng của hắn quả thật không giống người tốt, nhưng nếu nói xã hội đen thu phí bảo vệ, vợ vét tiền, Lư Ninh khả năng còn tin, tụ tập gây chuyện lại không kiểm lời, làm không tốt còn phải ngồi xổm sau song sắt, đoạt địa bàn à? Đùa à, kinh tế xã hội đương nhiên kiếm tiền quang trọng nhất, xã hội đen cũng phong đều phải kẻ ngu.

..... Mà thôi, không nghĩ nữa, đây vốn không phải chuyện cậu nên nghĩ.

Điện thoại trong túi áo đột nhiên rung hai cái, Lư Ninh cầm lên vừa nhìn, là tin nhắn Hoàng tiên sinh gửi tới, hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt. Đối phương chung quy vẫn là lo lắng vụ của mình, mà hiện tại không có quan hệ xã hội có thể tín nhiệm, đương nhiên là mở rộng vòng lưới.

Lư Ninh đóng lại điện thoại, chuẩn bị trước tiên tới cửa hiệu cắt tóc sửa lại một chút mái tóc dài, sau đó trực tiếp đi tới địa điểm đã hẹn. Cậu hiện tại không thể trở lại quán bar, người tìm tới cửa kia không biết đã đi chưa, nếu như cậu đột nhiên sát hời mã thương (*), hiện tại trở về khẳng định bị tóm.

(() quay đầu lại bắt giởđâm giáo vào kẻđịch, “sát hời mã thương” cũng có nghĩa lúc trước vắng mặt sau đó trở lại đền bù. Ví dụ như năm nay mình không thểđi họp lớp, năm sau mình sẽđi => cái này cũng gọi là sát hời mã thương. Trong trường hợp này hiểu theo cách hai)*

..... Lần này trở về nhất định sẽ bị Liên Hồng Nhất mắng chết, nghề này của bọn họ kiêng kỵ nhất gây phiền toái cho quán, làm cho người nhét đầy quán rượu còn muốn bà chủ đánh yếm trợ cho cậu, cậu có lẽ là người đầu tiên từ khi “Ánh trăng” thành lập tới nay đi.

Chỉ tiếc người tính không bằng trời tính, Lư Ninh đi tới bên đường cái đang chuẩn bị vẫy xe, liền bị hai người cản lại, Lư Ninh nghi ngờ lui về sau một bước: “Chuyện gì?”

Cậu nói xong liền cảm thấy không tốt lắm, lập tức xoay người, chưa chạy được mấy bước đã bị người tóm được, hai người kia cái gì cũng không nói, mỗi người một bên tóm lấy cánh tay Lư Ninh mang cậu tới chỗ cách xa đám người. Lư Ninh sau khi ngạc nhiên chỉ cảm thấy muốn chửi đổng, cậu bị người người kéo hai chân tách khỏi mặt đất, ra sức uốn éo thân thể, một bên giãy dựa một bên lớn tiếng kêu lên: “Buông tôi ra! Các người là ai!” *(Tôi không biết các người! Các người đi ra đi!!!! =))*

Hai người kia rất nhanh liền phát hiện ý đồ của Lư Ninh, trong đó một tên đưa tay che miệng cậu, một tên khác thấp giọng cảnh cáo nói: “Không muốn bị đánh bất tỉnh thì cứ kêu.”

Người kia lực tay rất lớn, Lư Ninh cảm giác hai bên má mình đều bị bóp tới lồm xuống, cậu không dám giãy dựa nữa, trong lòng đem Ninh Kinh Hồng lẫn qua lộn lại mắng mấy trăm lần.

Người này tuổi còn trẻ sao lại có thể gây chuyện như vậy.

Lư Ninh bị hai người kia kéo nhét lên một chiếc xe, sau đó trên đầu liền bị trùm một cái bao tải đen, Lư Ninh trong lòng trong nháy mắt lạnh một nửa, điệu bộ này của đối phương quả thực giống như muốn hủy thi diệt tích cậu vậy. Cậu nhanh chóng bỏ tay vào túi áo, lung tung gửi một tin nhắn: “Cứu mạng, tôi bị bắt cóc, nhanh báo cảnh sát chút.”

Lư Ninh cũng không biết mình gửi tin nhắn cho ai, có thể là Hoàng tiên sinh cậu vừa liên hệ, cũng có thể là Trần Huy, hoặc là Liên Hồng Nhất..... Bất kể là ai, cậu hi vọng đối phương cho dù không muốn tới cứu người, ít nhất có thể báo cảnh sát.

Ninh Kinh Hồng trên đời này không chỗ nương tựa, chỉ có một người mẹ bị bệnh nằm giường, Lư Ninh còn thảm hơn hẳn, cậu khi còn sống đã không có tình cảm liên quan tới thế giới này, cho nên cậu muốn liều mạng kiếm tiền, kiếm rất nhiều tiền..... Như vậy chỉ ít lúc cậu cần người khác giúp đỡ, còn có tiền có thể dựa vào.

Tin nhắn của Lư Ninh vừa gửi ra, hai cánh tay cậu đã bị vịn áp ra sau lưng, đối phương đối với cậu không chút khách khí, lực đạo lớn tới mức hận không thể vịn hai cánh tay Lư Ninh xuống.

“Shh —! Các người nhẹ chút, tôi không muốn chạy trốn!”

Lư Ninh không nhìn thấy mặt hai người, cũng nhìn không rõ đường, bắt cậu nghe được bọn chúng phát ra tiếng giễu cợt khinh miệt.

“Đau vậy thì kêu lên, tiểu bạch kiểm chính là tiểu bạch kiểm, yếu tới mức không giống đàn ông.”

Lư Ninh nghe vậy lúc này phản ứng đầu tiên là tức giận lãnh tĩnh lại từ trong lời đối phương nghe ra huyền cơ, trên thế giới không có hận vô duyên vô cớ, Ninh Kinh Hồng một không có tiền, hai không có cha có tiền, bọn chúng sao lại muốn bắt cóc hắn? Rảnh rồi tới mức không có chuyện gì ăn no rồi việc?

Tuyệt đối không phải.

Những người này mắng cậu là tiểu bạch kiểm, làm cho Lư Ninh nhớ tới một chuyện, Ninh Kinh Hồng ở trong nhật ký từng viết, hắn trước mắt còn cùng một người phụ nữ nào đó vẫn duy trì quan hệ bao dưỡng và bị bao dưỡng.

Nghĩ tới đây Lư Ninh một hơi không lên được, thiếu chút nữa sặc chết chính mình, nếu như đối phương là vì chuyện này tới, cậu làm Ninh Kinh Hồng thật đúng là không có gì để nói — thủ đoạn thô bạo này không giống phụ nữ sẽ dùng, giống như là chồng hoặc tình nhân của người phụ nữ kia đến tìm cậu báo thù.

Xong! Cmn! Rồi!

Bị suy luận hợp tình hợp lý của mình hù đến, Lư Ninh hiện tại không chỉ có trong lòng lạnh, quả thực từ đỉnh đầu ngón tay lạnh tới đỉnh đầu ngón chân, lạnh tới thấu xương. Chuyện này về tình về lý cậu đều không có sức mạnh, hai ngày nữa nói không chừng sẽ biến thành nam chính đầu đề trang đầu “Sông Hộ Thành nổi lên thì thể người đàn ông không rõ tên tới giờ không gia đình nào nhận”.....

Lư Ninh rất tuyệt vọng, lại đem Ninh Kinh Hồng lẫn qua lộn lại mắng mấy trăm lần — người trẻ tuổi thật là không biết trời cao đất rộng, lại dám cùng khách chơi trò ái muội, có thể người phụ nữ bao dưỡng bọn họ là có rất nhiều tiền không tệ, nhưng sau lưng bọn họ thường cũng có một nam nhân cường đại, có thể là tài phiệt, quan lớn thậm chí là trùm xã hội đen..... Những người này không một ai bọn họ có thể trêu vào, sống không tốt sao?!

Lư Ninh bị quan mà nghĩ, cậu đại khái có thể trực tiếp tính toán hậu sự của mình.

Chuyện hôm nay là cậu tự cho là mình thông minh, lúc trước người tới quán bar Ánh trăng tìm cậu có khả năng cũng không phải tới tìm phiền toái, mà là tới thông báo cho cậu..... Mau chóng chạy trốn.

Đáng tiếc bất luận ban đầu mục đích đến của người kia rốt cuộc là cứu cậu hay là hại cậu, cũng không có thuốc hồi hận có thể uống, Lư Ninh bây giờ là hoàn toàn bất lực, lâm vào đường cùng.

Ô tô chạy một đoạn thời gian không ngắn, rốt cục dừng lại, Lư Ninh bị hai người kéo xuống xe, cái chụp đen trên đầu cậu cũng bị thô bạo giật xuống. Mất sau khi thích ứng với ánh sáng xung quanh, cậu lập tức cảm giác phỏng đoán của mình lập tức sẽ biến thành sự thật, xung quanh đây..... Sao lại trống trải như vậy?! Mặt hướng biển rộng a!

Thật là một nơi tốt để giết người trút giận diệt khẩu vứt xác!

Hai người kia không để cho Lư Ninh suy nghĩ quá lâu, đối phương lại vừa kéo vừa túm mang cậu tới trước một căn biệt thự, bọn họ lục soát thân thể cậu, lấy điện thoại của cậu đi, sau đó đẩy Lư Ninh đi vào trong biệt thự, cậu bị đẩy tới lảo đảo mấy bước, nhin không được nói: “Các người rốt cục là ai? Bắt cóc tôi sẽ lỗ vốn, tôi không có tiền.”

Hai người kia không có trả lời cậu, mở cửa lớn biệt thự ra hung hăng đẩy Lư Ninh đi vào, lạnh lùng nói: “Mày đi vào thì biết, có người ở bên trong chờ mày.”

Lư Ninh quay đầu lại, cửa lớn trước mắt cậu chậm rãi mở ra, ánh mặt trời ngoài cửa từng chút toàn bộ ngăn trở, cậu cảm giác mình giống như bị đẩy một cái vào trong quan tài vậy.....

Lư Ninh đứng ở nơi đó chốc lát, bắt đầu đánh giá chung quanh — bày biện biệt thự này phi thường hoa lệ, trang trí cũng là phong cách châu Âu phục cổ. Cậu đối diện cửa cầu thang, thang gác kiểu duplex cao cao từ tầng 2 kéo dài xuống, trên vách tường đối diện mặt cậu treo một bức tranh nhìn không ra nội dung, tranh hai bên cách một cái đèn cung đình cổ bằng kim loại.

Thay vì nói nó là một căn biệt thự, không bằng nói nó là một tòa cổ堡..... Chờ chút, trong thành có nơi như vậy sao? Đây rốt cuộc là nơi nào?

Lư Ninh có loại ảo giác ngồi chuyển xe liên xuyên qua thời không.

Cậu đứng ở nơi đó thật lâu, rốt cục nghe được tiếng bước chân, người nghe nói đã sớm chờ cậu từ trên cầu thang từng bước đi xuống. Lư Ninh không thể không lên hoàn toàn tinh thần nhìn chăm chăm cửa thang gác, cậu cũng muốn sớm một chút nhìn thấy người bắt cóc cậu là ai — có thể nhìn thấy người liên tốt hơn nhất ở nơi này.

Một người đàn ông từ trên cầu thang đi xuống, bộ dạng gã khoảng 40-50 tuổi, mặc tây trang, không có bụng bia cũng không có hói đầu, trong tay gã bưng một chén rượu đỏ, khí chất còn rất nho nhã. Lư Ninh nhìn hẩn một cái là biết, người này đại khái thuộc về loại người già rồi cũng sẽ có phong độ phôi phôi.

Người như thế vì cái gì sẽ bắt cóc cậu?

..... Thật sự là chồng của người phụ nữ Ninh Kinh Hồng nhắc tới trong nhật kí sao? Có chồng như thế này sao còn muốn bao dưỡng bé trai chứ hả!

“Cậu chính là Ninh Kinh Hồng?”

Lư Ninh sững sốt một chút, nhìn gã gật đầu một cái, “Anh là.....”

Nam nhân cười cười trào phúng, từ trên cầu thang đi xuống, ngồi vào trên một cái ghế: “Như thế nào, Tổ Chi không nhắc về tôi với cậu sao?”

..... Con mẹ nó Tổ Chi là ai a?!

Người kia hiển nhiên không muốn Lư Ninh trả lời vấn đề, gã hỏi xong lại tự hỏi tự đáp: “Nghĩ tới cũng đúng, cậu bắt quá là một thú cưng cô ta nuôi, chuyện của chủ nhân sẽ không nói với thú cưng.”

“.....”

Lư Ninh chưa từng bị bao dưỡng, càng không nghĩ tới vạn nhất có một ngày, mình làm “gian phu” bị chồng hợp pháp của người ta tóm được, phải ứng đối như thế nào.

Cậu thực phát điên, Ninh Kinh Hồng tên chết tiệt này, trêu ai không được, lại trêu chọc người có tiền, ngại mình mệnh dài.

Lư Ninh cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, nhắm lại hai mắt: “Xấu hổ quá, tiên sinh..... Tôi không biết ngài đang nói cái gì, tôi chỉ là một quan hệ xã hội của quán bar Ánh trăng mà thôi. Tổ Chi ngài nhắc tới..... Tôi thật không có ấn tượng.”

Nam nhân kia cười cười: “Phải không?”

Lư Ninh bắt đầu mở to mắt nói phét: “Đúng vậy, có lẽ ngài nhắc tới chính là một trong những khách hàng của tôi? Ở trong quán khách yêu cầu money talk cũng có rất nhiều, tôi không biết ngài chỉ chính là vị nào.”

— money talk, trả tiền bồi tán gẫu, cũng coi như một hạng mục buôn bán xám tro khác trong quán bar Ánh trăng. Bồi khách nói chuyện phiếm không trái pháp luật, nhưng mức độ trong đó phải xem cá nhân nắm bắt, nếu như mức vượt qua mức độ..... Khả năng cũng không tốt lắm.

Lư Ninh dùng cái này để làm bia đỡ đạn, kỳ thực còn rất thích hợp.

Nam nhân kia không biết nghe tới chỗ nào nghe cao hứng, đột nhiên cười ha ha hai tiếng: “Là thế này sao? Không biết vị nữ sĩ mua cậu kia nghe được sẽ là phản ứng gì.”

Lư Ninh nhìn gã không nói chuyện, dưới tình hình này cậu mở miệng chính là ngu.

Nam nhân cười đủ rồi, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, gã thở dài một tiếng, nói: “Cậu không sợ bị khách hàng biết loại ý nghĩ này của cậu?”

Lư Ninh đầy mặt chính nghĩa nghiêm túc nhìn chăm chăm đối phương, trong lòng lại nghĩ, cậu còn ước gì

“Nàng” trong cuốn nhật ký biết ni, tốt nhất đối phương trong cơn tức giận từ đó cùng cậu đoạn tuyệt lui tới.

“Tốt, bất kể các cậu rốt cuộc là bao dưỡng hay là money talk bình thường, tôi cũng không truy cứu. Tôi biết quan hệ xã hội đa số là vì cầu tài, tôi có thể cho cậu một khoản tiền lớn, đưa cho cậu nhiều hơn cô ta, nhưng cậu phải giúp tôi một chuyện.”

Lư Ninh nhú mày: “Nói như vậy, ngài tới tìm tôi là nói chuyện làm ăn?”

“Bằng không cậu tưởng là cái gì?”

“Ngược lại không có, chỉ bất quá bàn chuyện làm ăn, dù sao vẫn nói cho tôi biết tên ngài đi.”

Nam nhân kia cười cười, vẫn như cũ rất có phong độ: “Tôi họ Thích.”

“.....” Lại họ Thích?!

14. Chương 14: Đại Lão Kính Râm Luôn Tại Thời Khắc Máu Chốt Xuất Hiện

Edit + Beta: Vịt

Cái họ Thích này ở Hạng thành (*) cũng không tính là thường gặp, Lư Ninh cũng không nghe nói qua gia tộc họ Thích rất cố chấp, sao mới chết một năm, cái thành này giống như đã bị người Thích gia chiếm lĩnh vậy.

(() Hạng thành là tên gọi khác của thành cổ Dương Châu)*

“Thích tiên sinh muốn bàn chuyện làm ăn gì với tôi?”

Đối phương mời Lư Ninh ngồi xuống, sau đó mới mở miệng: “Tôi nghe nói cậu ở chung một chỗ với Tổ chi thời gian không ngắn, cũng nửa năm đi?”

“Tôi nói rồi, chúng tôi không ở chung nhau.”

Lư Ninh không chút suy nghĩ liền phủ nhận, cậu không rõ ràng vị tiên sinh họ Thích này là lai lịch gì, tóm lại quan hệ bao dưỡng cậu sẽ không thừa nhận.

Loại chuyện bao dưỡng này không thể để lộ, bất luận ở trường hợp nào đều sẽ trở thành vết nhơ, cậu mới không thừa nhận, có bản lĩnh gã tìm một người trong cuộc khác đến.

Hơn nữa Lư Ninh thật không biết Ninh Kinh Hồng cùng vị tiểu thư “Tổ Chi” kia rốt cuộc là loại quan hệ gì, ở trong nhật ký Ninh Kinh Hồng cũng chỉ mơ hồ mà đề cập tới mấy lần đối phương cho tiền hắc, tới cùng bọn họ là chung đụng như thế nào, làm giao dịch như thế nào, Lư Ninh hoàn toàn không rõ.

Thích tiên sinh nhìn thấu lo lắng của Lư Ninh, cười nói: “Cậu không cần khẩn trương, tôi không phải muốn tìm cậu tính sổ. Cậu đã thẳng thắn như vậy, tôi cũng thẳng thắn mà nói với cậu đi.”

“Giống như cậu nghĩ, tôi là chồng của Tổ Chi, Tổ Chi..... chính là vị phu nhân bao dưỡng cậu kia.”

Mắt Thích tiên sinh rất sắc bén, lúc nhìn chằm chằm Lư Ninh, cậu cảm giác mình dường như bị đối phương nhìn thấu vậy.

“Chúng tôi không phải.....”

“Cậu không phải vội vàng phủ nhận, tôi sẽ không tùy ý loạn oan uống cậu, nếu không cậu cho rằng tôi tại sao phải tìm tới cậu chứ?”

Lư Ninh cười nói: “Cái này tôi không biết, nhưng tôi thấy được, ngài và tôn phu nhân tình cảm không tốt lắm, ngài muốn để cho tôi làm cái gì?”

Thích tiên sinh thoát nhìn rất kinh ngạc, ngay sau đó tán dương: “Cậu rất thông minh, nhưng không cần cảm thấy bối vì tình cảm của chúng tôi không tốt liền cho rằng mình an toàn. Cậu tuổi lớn như vậy, vẫn chưa kết hôn đi? Có bạn gái chưa? Nếu như cậu có, thì sẽ biết, nam nhân sẽ bối vì người phụ nữ của mình ngoại tình cảm thấy tức giận, cái này không quá liên quan tới yêu cô ấy hay không.”

“.....”

“Cho nên tôi tùy thời có thể giết tên gian phu cậu, trút giận.”

Lúc gã nói những lời này hơi hợt, nhưng Lư Ninh cảm thấy hắc không phải đang hù dọa mình, người này quả thật đối với mình có sát ý.

Thích tiên sinh không để ý tới Lư Ninh phản ứng như thế nào, gã đứng dậy từ trong tủ trong bóng tối lấy ra một bình rượu, rót vào trong chén rượu của mình, gã cúi đầu nhìn dòng rượu kia thẳng đứng chảy vào chén rượu, cười nói: “Tôi điều tra qua cậu, địa phương nhỏ, không có bối cảnh, cũng không có nhân mạch. Nha đứng rồi, cậu có một người mẹ, hiện tại mắc bệnh nặng, cần tiền. Cậu miễn cưỡng chính mình bởi một người phụ nữ lớn tuổi, cũng không phải vì tiền sao?”

Lư Ninh theo bản năng cần môi — cho dù cậu không phải bản thân Ninh Kinh Hồng, cũng bị một phen lời ý tức đầy vũ nhục này của Thích tiên sinh tức giận. Bản thân cậu là người tham tiền, nhưng thái độ đối với tiền tài luôn luôn là có đạo của quân tử yêu tiền, bán thịt của mình kiếm tiền, cũng không phải “Đạo” của cậu.

Đáng tiếc cậu hiện tại biến thành Ninh Kinh Hồng, không thể lẽ thẳng khí hùng mà phản bác đối phương, điều này làm cho Lư Ninh cảm thấy phi thường biệt khuất.

Trên mặt cậu vẫn duy trì lãnh tĩnh và trấn định: “Thích tiên sinh nhìn qua giống như người làm ăn, người làm ăn không phải dễ hòa vi quý sao?”

“Cho nên cậu bây giờ mới có thể hoàn toàn chảnh chảnh ngồi ở chỗ này nói chuyện với tôi.”

Thích tiên sinh uống một hợp rượu đỏ, đi tới bên cạnh bàn: “Cậu còn trẻ, không nên nghĩ luẩn quẩn như vậy. Cậu hợp tác với tôi chẳng những có thể thoát khỏi người phụ nữ kia, còn có thể nhận được một khoản tiền, tại sao không suy nghĩ chút chứ?”

Lư Ninh nhin không được phản bác: “Tôi không có cự tuyệt ngài a.”

“Con mắt cậu đang nói cậu cự tuyệt.”

“.....”

Thích tiên sinh tiếp theo lại nói: “Bất quá, cậu cũng không có lập trường cự tuyệt, bị giết chết lặng yên không một tiếng động hoặc là hợp tác với tôi, cậu sẽ lựa chọn con đường kia?”

Lư Ninh cười khổ một cái: “Đương nhiên là hợp tác với ngài. Ngài khẳng định hiểu lầm tôi rồi, tôi chưa bao giờ nói tình cảm với khách hàng, tôi chỉ nhận tiền.”

— Cậu hiện tại không sai biệt lắm cũng đoán được thất thất bát bát, Thích tiên sinh muốn hợp tác với một “gian phu” trong miệng hắn như vậy, đơn giản là muốn đối phó với phu nhân của hắn Tổ Chi, chuyện nhà có tiền bọn họ rất loạn, nếu không tranh đoạt tài sản, cũng là tranh đoạt tài nguyên.....

“Rất tốt, tôi thích làm ăn với người như cậu.”

Thích tiên sinh từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ giấy, đưa cho Lư Ninh: “Xem một chút mấy thứ trên này, không có vấn đề gì thì kí đi.”

Lư Ninh nhận lấy giấy quét mấy lần, sau đó kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Thích tiên sinh — người này phong độ phơi phới, sao lại làm chuyện ác độc như vậy? Gã muốn để cho Lư Ninh ở trên tòa làm chứng, mình cùng phu nhân hắn quả thân có quan hệ bất chính, dùng cái này để tranh thủ ích lợi lớn nhất.

“Các người đây là..... Muốn ly hôn sao?”

Thích tiên sinh cười gật đầu một cái: “Tình cảm của tôi và phu nhân đã sớm tới kỳ lãnh đạm, ở riêng rất nhiều năm. Cô ấy cầm tiền của tôi bao rất nhiều tiểu bạch kiểm, những chuyện này tôi vẫn biết, vì mặt mũi tôi vẫn luôn nhìn cô ta. Nhưng cô ta mấy năm gần đây càng ngày càng quá đáng, lại tiếp tục sống với cô ta, mặt mũi tôi ngược lại sẽ bị quăng nhiều hơn, cho nên tôi định ly hôn với cô ta.”

Lư Ninh vốn là đối với chuyện gia đình bọn họ không có hứng thú, nhưng nghe một người nhìn qua rõ ràng là nhân sĩ thành công nói với cậu quá trình mình bị đội nón xanh như vậy, cũng có chút..... Vì diệu tới muốn nghe.

“Vốn tôi không quan tâm chút tiền này, nam nhân mà, phải rộng lượng chút, huống chi những năm này phu nhân tôi hỗ trợ lo liệu việc nhà cực khổ. Nhưng trong lúc vô tình lại bị tôi phát hiện cô ta quay lưng với tôi, đang làm vài chuyện mờ ám. Tôi đối với cô ta tận tình tận nghĩa, cô ta lại đối với tôi đuổi cùng giết tuyệt, tình cảm giữa vợ chồng cũng không có nữa.”

Thích tiên sinh nói tới đây dường như đột nhiên nhớ tới, chuyện gia đình mình không nên nói quá nhiều với người ngoài: “Chi tiết cụ thể cậu không cần biết, cậu chỉ cần hiểu chuyện mình cần làm là được rồi.”

Lư Ninh thu hồi ánh mắt tò mò, gật đầu một cái: “Được, vậy chúng ta hiện tại thảo luận chút vấn đề giá cả đi.”

Thích tiên sinh buồn cười hỏi: “Cậu còn muốn bàn giá với tôi?”

Lư Ninh mỉm cười nói: “Đương nhiên, chúng ta không phải đang làm ăn sao? Mặc dù ngài vẫn luôn cường điệu trong tay có chứng cứ chứng minh tôi cùng phu nhân quan hệ vi diệu, nhưng ngài nếu quả thật có chứng cứ, không cần tôi tới làm chứng đi. Ngài hôm nay đột nhiên mời tôi đến đây, tôi đã bỏ lỡ thời gian hẹn với khách hàng, thật vất vả tranh thủ được một đơn, lại cứ như vậy uống phí, ngài nên chịu trách nhiệm đi. À, đúng rồi, còn có ở trên tòa án giả mạo chứng cứ..... Nhưng là trái pháp luật, tôi giả mạo nguy hiểm lớn như vậy làm ăn với ngài, không thể làm không công.”

Lư Ninh đối với lời gã nói chỉ lưu lại ba phần tín nhiệm, tỷ như Thích tiên sinh nhắc tới “Tổ Chi” cùng rất nhiều tiểu bạch kiểm đều vẫn duy trì quan hệ, lại khẳng khái chọn loại vô thân vô cố ở Hạng thành như Ninh Kinh Hồng, người không có nền tảng cũng không có hậu trường làm chứng, chẳng lẽ không phải bởi vì cậu uy hiếp dễ dàng hơn sao? Trong tay gã không có chứng cứ, chỉ có thể đi đường ngang ngõ tắt như vậy, vị Thích tiên sinh này cũng không giống người tốt a.

Thích tiên sinh nghe yêu cầu của Lư Ninh đột nhiên cười ha ha mấy tiếng: “Người trẻ tuổi, cậu rất có can đảm nha, đã lâu lắm không ai dám nói điều kiện với tôi rồi.”

Lư Ninh nhìn gã không nói chuyện, cậu cũng hoàn toàn không cảm thấy mình nói loại điều kiện này có bất kỳ vấn đề gì — muốn làm ăn thì không thể giăng nhân tình, càng không thể phạm sợ hãi, phần cậu nên được cậu phải lẽ thẳng khí hùng đoạt tới.

“Tôi không thể thật sự để cho cậu sự tử mở to miệng, nhưng tôi đảm bảo, khoản tiền đưa cho cậu đủ cho cậu dùng để trị khỏi bệnh mẹ cậu. Tùy tiện cậu tới bệnh viện nào, hoặc là muốn mời chuyên gia, cũng không vấn đề.”

Lư Ninh cười một chút: “Thích tiên sinh thật thẳng thắn, yêu cầu của tôi vừa vặn cũng chỉ có mấy việc này thôi.”

Cậu ở trên giấy thỏa thuận ký tên mình, cùng Thích tiên sinh mỗi người một phần.

Lư Ninh ở quán bar gốc đã lâu, luôn luôn chạy măn không kiêng, điểm mấu chốt đạo đức của cậu thấp hơn người bình thường rất nhiều, ai cho cậu tiền cậu liền thay người đó làm việc, cậu mới sẽ không đoái hoài chính nghĩa rốt cuộc đứng ở phía ai, về phần kế hoạch của Thích tiên sinh cuối cùng có thể thành công hay không, Lư Ninh cũng không quan tâm.

Kỳ thực tuyệt đại đa số quan hệ xã hội “Hoang đại” chính là như vậy, chỉ cần khách hàng trả tiền, bọn họ liền sẽ cố gắng vì đối phương làm việc, sẽ không tra cứu công việc của bọn họ đến cùng có phải chính nghĩa hay không, hoặc là khách hàng của bọn họ có phải người xấu hay không.

Trên mặt Lư Ninh treo nụ cười công thức hóa, vươn tay: “Hợp tác vui vẻ, Thích tiên sinh.”

Thích tiên sinh nhìn tay cậu một lát, vẫn là cười cầm lấy: “Hợp tác vui vẻ.”

Bọn họ cầm tay nhau còn chưa có tách ra, cửa biệt thự đột nhiên bị người đụng vỡ, xô cửa chính là một thân thể, vừa vặn trượt đến bên chân Lư Ninh, cậu cúi đầu vừa nhìn, vậy mà là một trong những bảo tiêu bắt cậu lên xe.

Lư Ninh theo bản năng nhìn Thích tiên sinh một cái, đối phương cũng rất kinh ngạc.

Rất nhanh từ ngoài cửa biệt thự có người đi tới, Lư Ninh mở to mắt — là đại lão kính râm gặp ở trên đường, sao chỗ nào cũng có hắc thủ.

“Tôi tưởng là ai chứ..... Ở đây tiến hành giao dịch mờ ám sao?”

Hắn sau khi đi tới, lại không ai ngăn trở, đối phương đi thẳng đến bên cạnh Lư Ninh. Hắn lấy kính râm xuống treo lên trên túi áo, sau đó một cái túm lấy giấy thỏa thuận trong tay Lư Ninh, quét một cái.

“Hừ.”

Ngữ khí Thích tiên sinh trở nên có chút nghiêm túc: “A Kiền, sao con lại tới đây?”

(() chỗ này ta chưa rõ quan hệ hai người nên để Thích tiên sinh xưng ta - con, anh công xưng tôi - ông)*

Hai người bọn họ quen biết?

Lư Ninh an tĩnh mà đứng ở một bên, cảm giác mình lúc này chỉ cần hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân xuống là được.

“Đừng kêu cái tên này.”

Đại lão kính râm nhíu mày tới chặt, biểu tình nhìn qua không thể nào dễ chịu. Hắn một phát túm được cổ tay Lư Ninh: “Đi theo tôi.”

Lư Ninh bị kéo tới lão đảo hai bước, cân nhắc chút vẫn là đuổi theo hắn. Cậu thấp giọng hỏi: “Đi đâu?”

“A Kiền” không có trả lời, hắn vẫn là bộ dáng kia, chỉ nắm cổ tay Lư Ninh càng chặt hơn chút. Kỳ quái chính là Thích tiên sinh cũng không có ngăn cản bọn họ, Lư Ninh quay đầu lại nhìn hắn một cái, Thích tiên sinh chỉ đứng ở nơi đó nhìn từ xa, tùy ý bọn họ rời đi.”

Kỳ quái, người này rốt cục là ai a?

Hời ơi miền Bắc mưa dầm khó chịu quá TT__TT Quần áo tui bao giờ mới khô đây -.-

15. Chương 15: Con Trai Bắt Gặp Mẹ Bị Cha Bắt Gian

Edit + Beta: Vịt

Đại lão kính râm sau khi lôi kéo Lư Ninh ra cửa, thô lỗ mà nhét cậu vào một chiếc xe, chính hắn cũng đi theo lên xe, lại đeo kính râm lại lên mặt.

Hắn cúi kính mà phân phó tài xế lái xe, rồi sau đó liền không lên tiếng nữa, ôm cánh tay ngồi ở bên cạnh. Cho dù cách kính râm, Lư Ninh cũng có thể cảm giác được hắn không thoải mái. Hơn nữa cậu còn vì điều mà cảm giác được, đối phương hôm nay không thoải mái không giống với trước kia, trước kia chỉ là tính khí cáu kỉnh, hôm nay..... hắn có chút u ám.

Lư Ninh cảm giác mình không nên vào lúc này mở miệng nói chuyện, nhưng trong lòng cậu tràn đầy nghi ngờ, có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, tỷ như hắn sao lại xuất hiện ở nơi này, cùng “Thích tiên sinh” là quan

hệ gì, cậu gần đây luôn gặp vị đại lão này, là trùng hợp đơn thuần, hay là có nguyên nhân khác?

Lư Ninh nghĩ nửa ngày, rốt cục hỏi: “Chúng ta sắp đi đâu?”

Người kia ngay cả đầu cũng không quay, Lư Ninh lại cảm thấy có tầm mắt rơi vào trên mặt, giống như hắt cách kính râm làm động tác “Liếc”.

Lư Ninh bị phỏng đoán của mình nổ tới nổ da gà đầy người, tầm mắt người này cũng không phải tia X quang, sao có thể có lực xuyên thấu như vậy. Nhưng vị đại lão bên cạnh không nói lời nào, cậu tự nói không có gì vui, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng.

Lư Ninh nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ nhanh chóng lui về sau, kìm lòng không đậu nhú mày — điện thoại của cậu mấy người kia lấy đi, không biết hiện tại mấy giờ, cũng không biết Hoàng tiên sinh có đúng hẹn chờ cậu hay không, bọn họ nếu như lại liên lạc không được, đơn làm ăn này coi như là triệt để bỏ rồi.

Không đợi Lư Ninh nghĩ xong, đột nhiên từ bên cạnh ném tới một dị vật, nện ở trong ngực Lư Ninh, cậu phản xạ có điều kiện tiếp lấy, chính là điện thoại của mình. Lư Ninh do dự một chút, cười nói: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn? Cảm ơn tôi cái gì, tôi tới không đúng lúc, không phải vừa vặn quấy rầy các người làm giao dịch?”

Lư Ninh xoay mặt qua chỗ khác, đại lão kính râm cũng rốt cục nhìn thẳng cậu, hắt nhìn cậu hồi lâu, đột nhiên vươn tay niết cằm Lư Ninh: “Nếu như tôi không xuất hiện, cậu có thể nhận được một khoản tiền lớn, có phải có chút đáng tiếc hay không?”

Lư Ninh bị hắt niết tới không hiểu ra sao, cậu hoàn toàn không hiểu nổi điểm tức giận của người này, có giao dịch hay không đều là chuyện của bản thân cậu, liên quan tới người này thả rắm?

Lư Ninh hung hăng gõ tay đối phương ra, nụ cười chuyển sang lạnh lẽo: “Tôi rất cảm tạ ngài đã cứu tôi ra ngoài, nhưng làm ơn không nên động thủ động cước với tôi.”

Cơ bắp người kia khẽ động mấy cái, đại khái đang “Nghĩen răng nghĩen lợi”, Lư Ninh dời đi tầm mắt, trong lòng thiên hồi bách chuyển — người này đối với chuyện “Giao dịch” kích động như vậy, hẳn lại vừa vặn cũng họ Thích, đây tuyệt đối không phải trùng hợp đi.

“Cậu cùng Lâm Tổ Chi rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Anh cùng vị Thích tiên sinh kia rốt cuộc là quan hệ gì?”

Lư Ninh cơ hồ lúc hắt hỏi ra đồng thời ngay sau đó đặt câu hỏi, cậu rõ ràng cảm giác được người ngồi bên cạnh ghen một cái, không khỏi câu khéo môi lên: “Chúng ta đều đã có nghi vấn, không bằng làm trao đổi tin tức đi, không thể nào anh đơn phương muốn biết cái gì tôi liền nói với anh cái đó.”

Người bên cạnh lại lần nữa trầm mặc xuống, tựa hồ đang suy nghĩ tính khả thi của đề nghị này.

Qua không bao lâu, tài xế đột nhiên mở miệng đánh vỡ trầm mặc quý dị bên trong xe: “Thiếu gia, sắp tới rồi.”

Đây dường như là ám ngữ nào đó giữa bọn họ, người kia nghe xong nói: “Vậy thì lái trở lại.”

“Nhưng mà.....”

Lư Ninh lại cảm thấy trên mặt mình bị quét một cái, người bên cạnh không nhịn được nói: “Bảo cậu trở lại thì trở lại đi, ít nói nhảm!”

Lư Ninh dựa đầu về phía trên lưng ghế, sắc mặt bình tĩnh ánh mắt băng lãnh — Tên họ Thích này khinh người quá đáng, Ninh Kinh Hồng đại khái cam chịu, Lư Ninh cậu cũng không thích mặc người chém giết.

Xe hơi dừng ở trước một tòa biệt thự nhỏ hai tầng, Lư Ninh xuyên qua cửa sổ xe thủy tinh cẩn thận quan sát cảnh vật chung quanh, tin chắc mình trước kia chưa từng tới nơi này, nhưng nhìn ra được, đây là một tiểu khu cao cấp nào đó, nhìn chung so với biệt thự vùng hoang vu dã ngoại mặt hướng biển lớn an toàn hơn rất nhiều.

“Xuống xe!”

Đại lão kính râm đứng ở một bên, mở cửa xe ra rống với cậu, tức giận giống như thực chất, Lư Ninh thậm chí ảo giác mình tiếp tục xuống xe chậm lập tức sẽ bị hấn bóp chết tại chỗ.

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

Đại lão kính râm thái độ rất ác liệt: “Trao đổi tin tức. Ít nói nhảm, mau lăn xuống.”

Lư Ninh mỉm cười từ trên xe lăn xuống — xem ra vị đại lão này khá quan tâm Ninh Kinh Hồng cùng “Lâm Tổ Chi” rốt cuộc là quan hệ gì, hẳn để ý không khả năng là “Ninh Kinh Hồng”, trước hôm nay bọn họ thậm chí còn không quen biết, vậy hẳn để ý chính là “Lâm Tổ Chi”, bọn họ là quan hệ gì?

Đây là một tiểu lâu hai tầng một tòa độc nhất, Lư Ninh không biết tính ra giá, chỉ nhìn ra được, từ khu vực tới trang trí bày biện, xung quanh nó đều lộ ra một thông tin, đắt, đắt, đắt.

Hạng thành thật sự có nhiều người có tiền như vậy sao? Còn đều họ Thích.

Đại lão kính râm sau khi vào cửa liền tháo kính râm xuống, chìa khóa tùy ý ném bên cạnh tủ TV, tới tủ lạnh tìm nước uống. Lư Ninh đứng ở giữa nhà đánh giá xung quanh, không biết tại sao lần thứ ba gặp mặt

này, hắn đột nhiên tràn đầy dịch ý với mình như vậy, mong rằng đối phương cũng sẽ không rót nước cho cậu đi.

“Ngồi a.”

Đại lão họ Thích uống xong nước quay đầu lại nhìn cậu một cái, lại từ tủ lạnh lấy ra một chai nước khoáng, ném về phía Lư Ninh.

Người sau tiếp được chai nước khoáng, có chút kinh ngạc.

“Tôi không thích ngược tù.”

Lư Ninh ở trên ghế salon tìm chỗ ngồi xuống, cười nói: “Cám ơn. Bất quá tôi không phải tù phạm.”

“Hừ.”

Lư Ninh không quá quan tâm hắn đối với mình thái độ gì, cậu hiện tại bị hoài nghi cùng người phụ nữ thân mật nào đó bên cạnh hắn có quan hệ mờ ám, đối phương có thể thái độ tốt với cậu mới là lạ.

“Đầu tiên tôi giới thiệu chút đi, tôi tên là Ninh Kinh Hồng, không biết anh xưng hô thế nào?”

Lư Ninh sau khi nói xong, thấy đối phương căn bản không có ý tứ phản ứng đến cậu, cười thử dò xét: “A Kiền?”

“Thích Thiên Bách.”

Đại lão ôm cánh tay từ trên cao nhìn xuống Lư Ninh, hắn dường như đối với cái tên A Kiền này rất chán ghét, Lư Ninh cười đến rất ôn nhu: “Được rồi, Thích tiên sinh, chúng ta không phải nên nói một chút chuyện trao đổi tin tức hay sao.”

Thích Thiên Bách ngồi xuống trên ghế salon đối diện Lư Ninh, hắn ngũ quan vốn là phi thường cường tráng, kiểu tóc đầu đinh rất truyền thống, chuyển tới đôi chân đại mã kim đao ngồi ở nơi đó làm cho cậu có một loại hormone hiệu quả thị giác nổ tung: “Có thể a, cách trao đổi thế nào.”

“Anh một vấn đề, tôi một vấn đề, song phương sau khi trả lời vấn đề mới có thể hỏi một cái.”

Thích Thiên Bách buồn cười mà hừ nói: “Cậu cũng rất biết làm ăn.”

Lư Ninh đối với đánh giá của hắn không ừ hừ, lễ phép nói: “Vậy anh hỏi trước.”

“Cậu cùng Lâm Tổ Chi quan hệ gì?”

Lư Ninh trả lời rất nhanh: “Quan hệ xã hội cùng khách hàng. Anh cũng cùng Lâm Tổ Chi quan hệ gì?”

Thích Thiên Bách có chút khó chịu mà nhìn hắn: “Đổi lại một vấn đề.”

Lư Ninh rất dễ nói chuyện: “Anh cùng Thích tiên sinh bắt cóc tôi là quan hệ thế nào?”

“.....”

Lư Ninh cười: “Cũng không thể hỏi? Người có tiền các anh kiêng kỵ đúng là nhiều a..... Tôi lại đổi một cái là được rồi.”

Thích Thiên Bách nhìn chằm chằm cậu, Lư Ninh mở tay ra: “Tôi đói bụng, trước tiên có thể ăn chút gì không?”

Hai vấn đề cậu vừa hỏi kỳ thực đã tự mình đoán được đáp án, thế gian quan hệ nam nữ thân mật không ngoài mấy loại kia — vợ chồng, cha con, mẹ con, tình nhân..... Từ số tuổi suy đoán, Lâm Tổ Chi, đại khái là mẹ hắn đi.

Con trai bắt gặp mẹ bị cha bắt gian, cái này thật đủ lúng túng.

16. Chương 16: Tôi Chán Ghét Cái Bộ Mặt Đeo Mặt Nạ Ngày Của Cậu

Edit + Beta: Vịt

Lư Ninh đứng trước hóa lỏng khí, cười không nổi.

Nước trong nồi sùng sục sùng sục sôi, Lư Ninh cầm lấy hai cây đũa dài ở trong nước quấy, mì ăn liền theo hướng cậu quấy xoay tròn, tản mát ra mùi tinh dầu công nghiệp mê người.

Lư Ninh đem mì ăn liền trước mặt sau khi triệt để quấy tới, thêm vào trong nồi hai quả trứng gà, sau đó gấp vào hai cái tô.

Quá huyền diệu rồi, không nói tới cậu mới tới đây chưa tới mấy phút đồng hồ, đã đảo khách làm chủ nấu mì cho chủ nhân ăn, liền..... loại phú nhị đại như Thích Thiên Bách, kéo cửa tủ lạnh ra cư nhiên nhét đầu tủ lạnh mì ăn liền.

Gần gũi dân tới quá mức.

Cái người bị Lư Ninh oán thầm không biết lúc nào đã đứng đằng sau cậu, Lư Ninh quay đầu lại nhìn hẩn một cái, không nảy sinh trao đổi ánh mắt với đối phương, lại quay mặt lại.

“Xấu hổ quá, còn ở trong nhà anh nấu cơm.”

Cậu nói như vậy hoàn toàn là từ lễ phép, kỳ thực trong lòng phi thường cặn lõi, có thể đặt đồ ăn ngoài ai không đặt, nhưng Thích Thiên Bách nói tiểu khu này không cho phép bên ngoài ship vào, tới lúc đó còn phải chạy quãng đường rất xa. Thích Thiên Bách chính là tàn phế cấp cao trên sinh hoạt, Lư Ninh không muốn dùng từ ngữ khách khí hơn để hình dung một người mì ăn liền cũng không biết nấu.

..... Nhưng cùng một đứa con trai của một nữ nhân hư hư thực thực bao dưỡng qua mình cùng bàn ăn cơm, cảm giác phi thường vi diệu.

Lư Ninh nhét vào trong miệng một ngụm mì sợi, cân nhắc làm sao mở miệng cho phải: “Giữa chúng ta có rất nhiều mâu thuẫn, hoặc là nói là hiểu lầm, bất quá tôi vẫn là muốn cảm ơn anh kịp thời chạy tới cứu tôi ra ngoài.”

Thích Thiên Bách liếc liếc cậu, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Bọn họ lúc ăn cơm cách tới đủ gần, Lư Ninh có thể thấy rõ toàn bộ hẩn. Không thể không thừa nhận, người này lớn lên rất tuấn tú, ngũ quan cường tráng, đường cong rõ ràng, trên người hẩn có một loại khí chất đặc biệt, nói không ra là cái gì, tóm lại không giống người bình thường.

Hẩn khả năng chính là chúng tiểu cô nương thường nói, hormone hành tẩu (*).

(() hiểu nôm na là men lỵ, rất có mị lực)*

Lư Ninh để đĩa xuống, thở dài: “Bất kể anh có tin hay không, có một điểm tôi phải làm sáng tỏ. Tôi là bị bắt cóc tới chỗ kia, về phần Thích tiên sinh tại sao bắt cóc tôi, tôi cũng không rõ ràng, tôi không phải người có tiền, gã dùng súng chĩa vào người tôi, ép tôi ký thỏa thuận. Thỏa thuận này trái với ý nguyện cá nhân tôi, anh không làm trở ngại tôi..... ngược lại chính là đúng lúc.”

Lư Ninh đã nhận thấy được mâu thuẫn giữa Thích Thiên Bách và vị Thích tiên sinh kia, cậu cảm thấy nói ra chuyện này khá tốt. Cho dù là họ Thích, hay là “Lâm Tổ Chi” chưa từng gặp mặt trong truyền thuyết, Lư Ninh cũng muốn nhanh chóng thoát khỏi bọn họ, đây nói không chừng sẽ là cơ hội.

Thích Thiên Bách không có phản ứng đặc biệt gì, sau khi cúi đầu ăn vài miếng mì, mới ngẩng đầu hướng cậu ngoài cười nhưng trong không cười mà nhếch miệng — dịch ý phi thường rõ ràng.

Cái này trong dự liệu của Lư Ninh, dù sao hẳn hiện tại đối chọi với người có thân phận hiềm nghi là “Tiểu bạch kiểm” mẹ hẳn bao dưỡng, từ nội dung vị Thích tiên sinh kia để lộ ra có thể thấy được, Ninh Kinh Hồng thậm chí tùy thời có thể chính thức trở thành bố dưỡng của Thích Thiên Bách, đối với một người như vậy là rất bức mình.

Lư Ninh không muốn tiếp tục miễn cưỡng, cúi đầu ăn mì. Lúc cậu cho rằng Thích Thiên Bách sẽ không nói chuyện với mình, đối phương lại đột nhiên nói: “Cậu không muốn ký thỏa thuận với ông ta, chính là rất hưởng thụ cuộc sống được bao dưỡng nhỉ.”

“Đương nhiên không phải, tôi đã cường điệu với Thích tiên sinh rất nhiều lần, tôi với Lâm phu nhân chỉ có quan hệ thương nghiệp, có lẽ anh có thể gọi là money talk, cái gọi là bao dưỡng trong miệng các anh lại hoàn toàn không phải.”

Lư Ninh trên sự kiện này xác định cắn chết không thừa nhận, Lâm Tổ Chi cũng sẽ không ngu tới mức nói với con mình bao dưỡng tiểu bạch kiểm, bản thân Ninh Kinh Hồng không mở miệng, còn không phải tùy cậu nói như thế nào.

Cậu chỉ là người qua đường vô tội đội nôi, ai thích đối chọi với ai, tóm lại cậu không đối.

Người bình thường lúc bị chỉ trích mình là bị bao dưỡng hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ lộ ra vẻ bối rối hoặc chột dạ, Lư Ninh không giống, bởi vì không chưa làm qua chuyện này, cho nên lễ thẳng khí hùng, bị hỏi mặt cũng không đổi sắc.

Đương nhiên, cũng liên quan với da mặt cậu đủ dày.

Thích Thiên Bách nhìn phản ứng của cậu ở trong mắt, trong tay không có chứng cứ, hoài nghi đối với Lư Ninh có một tia dao động, “Nếu như cậu không phải bị bao dưỡng, người kia sao sẽ tìm tới trên đầu cậu?”

Lư Ninh cười cười với hắn: “Ngài nếu muốn uy hiếp một người, sẽ lựa chọn hạ thủ kiểu gì?”

“.....”

”Tôi là nơi khác tới Hạng thành làm việc, không có bối cảnh cũng không có tài lực..... Đúng rồi vị Thích tiên sinh kia đối với bối cảnh gia đình tôi hẳn là điều tra qua, quê tôi có một người mẹ bệnh nặng, cần dùng tiền gấp. Anh vừa nãy cũng nhìn thấy trên tờ hiệp nghị viết chính là cái gì, làm loại chuyện này đương nhiên sẽ lựa chọn loại người tôi đây.

Thích Thiên Bách không biết có phải tin một phen lời nửa thật nửa giả của Lư Ninh hay không, cũng không tiếp tục hùng hổ dọa người nữa, cầm chén mì trước mặt ăn sạch sẽ: “Cậu không cần gấp gấp giải thích, tôi không giống ông ta, cho dù cậu thật sự bị bao dưỡng, tôi cũng sẽ không thương hại cậu.”

Đối phương nhếch nhếch mép, lộ ra hai cái răng nhanh sắc nhọn: “Tôi chưa bao giờ làm chuyện trái pháp

luật.”

Lư Ninh cảm thấy hần có lời chưa nói hết, quả nhiên Thích Thiên Bách nói tiếp: “Nhưng nếu như cậu dám gạt tôi, tôi có cách xử lý không trái pháp luật, làm cho cậu trải qua không thoải mái.”

Thích Thiên Bách chợt từ chỗ ngồi đứng lên, lướt qua cái bàn một cái bóp cằm Lư Ninh, ngón cái và ngón trỏ niết hai má cậu, chen vào lỗm xuống thật sâu: “Nói láo tinh, tôi có thể bởi vì cậu còn nhỏ tuổi tha thứ cậu một lần, tiếp tục nói hươu nói vượn tôi không tha cho cậu nữa.”

Thích Thiên Bách dựa tới quá gần, lúc nói chuyện hơi thở đều phun trên mặt cậu, Lư Ninh cũng không thích bị người nhìn xuống như vậy, phải nói, bởi vì nguyên nhân chiều cao, trước kia chỉ có cậu nhìn xuống người khác.

Lư Ninh bắt được tay Thích Thiên Bách dùng sức gỡ xuống, người sau đầu ngón tay lại giống như kim sắt gắt gao bấm trên khuôn mặt cậu, Lư Ninh cắn bản cạy không động. Cậu có chút tức đến nổi phổi: “Buông ra! Anh có chứng cứ gì nói tôi nói láo!”

“Chứng cứ? Không cần, trực giác của tôi chính là chứng cứ.”

Thích Thiên Bách mặt không thay đổi nhìn chăm chăm cậu, vẻ mặt cao quý lãnh diễm, lời nói ra lại giống như đùa giỡn lưu manh: “Hoặc là cậu có thể chứng minh mình bán không phải là phía trước, là mông, vậy tôi liền tin.”

Lư Ninh sững sốt một chút, ngay sau đó bị một loại cảm xúc dị thường phần nộ tràn ngập lồng ngực. Lư Ninh không phải đồng tính luyến, nói chính xác hơn, cậu còn chưa xác nhận qua mình rốt cuộc có thể yêu ai hay không, bất kỳ nam nhân nào bị nói “Bán mông” đều sẽ không cao hứng.

“Câm miệng!”

Thích Thiên Bách nhìn chăm chăm cậu hồi lâu, đột nhiên cười ra tiếng, sau đó từ từ buông lỏng tay bóp Lư Ninh, ngón cái ở trên mặt cậu nhẹ nhàng hoạt động: “Cậu rốt cục lộ ra bộ mặt thật, từ lần đầu gặp mặt, tôi đã cảm thấy cậu rất kỳ quái, trên này giống như đeo mặt nạ vậy. Hiện tại mới phát hiện, so với nụ cười giả kia của cậu, vẫn là khuôn mặt tức giận làm cho người ta cảm thấy thoải mái.”

Lư Ninh bị hần sờ tới cả người nổi da gà, cũng có chút khấn trương, chỉ có cậu hiểu rõ Thích Thiên Bách nói là cái gì — Lư Ninh bình thường làm quan hệ xã hội, đối với người ôn nhu, cũng rất thân sĩ, nhưng chỉ là giả vờ giả vịt mà thôi, cậu theo thói quen trong ngoài không đồng nhất, nhưng lần đầu tiên bị người nhìn ra.....

Lư Ninh tức giận mà túm lấy cổ tay hần, lặp lại nói: “Buông tôi ra.”

Thích Thiên Bách nhìn chăm chăm cậu hồi lâu, rốt cục giống như hài lòng buông tay ra, hần không có tiếp

tục lặp lại bất kỳ cảnh cáo nào, ánh mắt ngoan lệ đủ làm người ta kinh hồn táng đảm.

Lư Ninh chỉnh là một chút cổ áo mình ngồi thẳng thân thể, sau đó khẽ rũ mắt xuống: “Phải nói tôi cũng nói rồi, anh thích tin thì tin, không tin thì thôi.”

Thích Thiên Bách đột nhiên trở nên rất dễ nói chuyện: “Tiếp tục.”

“Tôi nói nhiều như vậy, anh lại cái gì cũng không nói với tôi, không quá công bằng đi. Anh rốt cuộc là làm sao tìm được tới đó?”

Thích Thiên Bách nhìn chằm chằm cậu, tay duỗi tới dưới bàn sờ, Lư Ninh mỉm cười hỏi: “Anh muốn làm gì.”

Lư Ninh nghi ngờ một chút, lấy di động ra, điện thoại cậu không có khóa, sau khi trượt mở khóa chính là giao diện tin nhắn, bên trên rõ ràng là một tin nhắn — Cứu mạng, tôi bị bắt cóc, nhanh báo cảnh sát chút.

Cái này vậy mà là cậu tự mình gửi?!

17. Chương 17: Cậu Sau Đây Đổi Sang Bán Mông Đi, Được Giá Hơn

Edit + Beta: Vịt

Lư Ninh đầy mặt biểu tình “Sao có thể như vậy”, “Loại trùng hợp này quả thực giống như tình tiết tiểu thuyết” toàn bộ rơi vào trong mắt Thích Thiên Bách, hẩn nheo mắt lại, hỏi: “Tin này là cậu gửi?”

“Không phải.....”

Lư Ninh theo bản năng phủ nhận, một giây sau người ngồi bàn đối diện liền đứng lên đi về phía cậu, Lư Ninh muốn chạy trốn, lại bị Thích Thiên Bách tay nhanh mắt lẹ tóm được.

Đối phương thuần thực mà nắm hai cánh tay cậu, vặn một cái ra sau lưng, sau đó đem cả người cậu mặt hướng xuống ngã ở trên bàn. Lư Ninh giãy mấy cái mà không được, ngược lại thiếu chút nữa bị Thích Thiên Bách vặn phẩy đi.

Cậu cảm giác được tay người phía sau sờ trên người mình, sờ khắp túi cậu, sau đó cầm đi điện thoại di động. Lư Ninh khấn trương một cái, giãy giụa tới lực độ càng lớn. Nhưng cậu càng phản kháng càng làm cho Thích Thiên Bách bất mãn, hẩn dứt khoát nắm hai tay Lư Ninh hung hăng giơ lên, áp thẳng tới giữa xương bả vai, Lư Ninh cảm giác khớp xương hai bên bả vai mình khả năng đã bị vặn trật khớp.

Cậu đau tới đầy đầu mồ hôi, nhưng không thể động đậy chút nào.

“Anh.....! Buông tôi ra! Anh là cường đạo sao! Trả điện thoại cho tôi!”

Thanh âm Lư Ninh hoàn toàn không rơi vào trong lỗ tai Thích Thiên Bách, bởi vì Thích Thiên Bách đang ngẩn người, xác thực mà nói, hắn đang nhìn một đoạn nhỏ eo sau lộ ra của Lư Ninh ngẩn người.

Thân thể này của Ninh Kinh Hồng không giống với thanh niên cường tráng, eo thân dẻo dai mà hơi gầy, quần áo cậu lúc giây dựa vén lên một đoạn, lộ ra một đoạn eo sau kia vừa gầy lại hữu lực, da cậu lại đặc biệt trắng, hình xăm totem (*) xanh hồng giống như thêu hoa văn ở phía trên lan ra, đuôi rồng mảnh khảnh thay đổi thuận theo đuôi cột sống tiến thẳng vào dưới quần..... Thích Thiên Bách bị chói tới quáng mắt, hắn muốn sờ sờ eo cậu, muốn cưỡi xuống cho cậu để xem chút, thứ bên dưới rốt cuộc vẽ như nào.

(() là những hình xăm vật thể tự nhiên, nhiều nhất là động vật. Các thím có thể ra gg để rõ hơn)*

“Ê..... Ê!! Thích thiếu gia! Phiên ngài đại giá!”

Thích Thiên Bách bị tiếng hét hỗn hển của Lư Ninh gọi lại thần trí, hắn kịp phản ứng mình nghĩ cái gì trong đầu, giống như bị nóng tới, “Vèo” một cái thu tay lại, hai cánh tay Lư Ninh bởi vì lực phản ứng giây dựa hung hăng bắn ở trên mặt bàn, phát ra một tiếng “Rầm” thật lớn.

“Sss —!!!”

Lư Ninh hít một ngụm khí lạnh, bưng cùi chỏ dùng sức xoa. Thích Thiên Bách nhìn chăm chăm mặt Lư Ninh ngẩn người chốc lát, cúi đầu lật điện thoại của cậu, Lư Ninh chẳng quan tâm giảm bớt đau đớn trên cùi chỏ, nghiêng người nhảy tới trên mặt đất, nhào qua đoạt điện thoại trong tay hắn. Thích Thiên Bách lập tức giơ cao cánh tay, ấn đầu Lư Ninh nhanh chóng mở mục tin nhắn ra.

Tin nhắn cuối cùng Lư Ninh dùng cái điện thoại này gửi đi chính là cái tin cầu cứu kia, Thích Thiên Bách túm Lư Ninh kéo cậu tới, cơ hồ dán điện thoại lên mắt cậu: “Nhìn rõ ràng chưa? Đây là cái gì?”

Lư Ninh há miệng, nói không ra lời.

“Cậu nói tin nhắn không phải cậu gửi, vậy cậu giải thích chút, đây là cái gì?”

Thích Thiên Bách thu chặt tay, trong lòng bàn tay một cái thuận mái tóc trơn trượt mềm mại làm cho hắn tâm viên ý mãn — hắn biết mình không nên ngay tại lúc này thất thần, lại càng không nên đối với đồng tính sinh ra ý nghĩ kỳ quái..... Nhưng mà hắn khắc chế không được.

Thích Thiên Bách còn nhớ rõ mình trước kia không phải như thế, này tất cả đều trách cậu ta.....

“Ba!”

Hắn đang thất thần, điện thoại di động bị Lư Ninh ôm ở trong tay, Thích Thiên Bách phản ứng vẫn là nhanh hơn một bước, ngay sau đó giờ cao tay, tránh né cậu.

Thích Thiên Bách buông tay ra, Lư Ninh sợ lại bị hắn nắm được tóc, lui về phía sau mấy bước, người trước liền cười tiến tới gần cậu: “Tôi tạm thời tin cậu lúc ấy là bị bắt cóc tới đó, nhưng sao cậu có sổ của tôi?”

— Cái vấn đề này Lư Ninh cũng muốn biết!

Cậu lúc ấy dưới tình thế cấp bách lung tung gửi một cái tin nhắn cầu cứu, làm sao sẽ gửi tới điện thoại của hắn? Quan trọng nhất chính là, Ninh Kinh Hồng sao lưu được sổ của vị đại lão này? Bọn họ rất quen? Nhưng Thích Thiên Bách rõ ràng không nhận ra bộ dạng Ninh Kinh Hồng.

Nhưng tại sao hắn muốn thì phải giải thích cho hắn nghe? Lúc này không phải tán gẫu sao?

Lư Ninh cảnh giác mà lui về sau hai bước: “Tôi không biết, có lẽ anh lần đó tới Ánh trăng phát danh thiếp bị tôi tiện tay ghi lại? Tin nhắn cũng là gửi tùy tiện, tôi ngay cả có gửi hay không cũng không xác định.....”

“Phải không?”

Thích Thiên Bách cắt đứt giải thích của Lư Ninh, tiến theo mấy bước, đem di động dán tới trước mắt cậu: “Không biết, ghi chú là ”Thích ví tiền lớn” ư, đừng nói với tôi ghi chú là cậu viết lúc nằm mơ”

“.....”

Lư Ninh lần này là triệt để bế tắc, ai con mẹ nó biết Ninh Kinh Hồng bị bệnh gì a! Ghi chú người ta là ví tiền còn bị bắn tại chỗ, cho dù cậu da mặt dày cũng không cãi lại được chứ?!

Lư Ninh bị hắn làm cho một mực thối lui đến dưới chân tường, nghĩ thầm không biết có phải ban đầu lúc cùng mẹ Thích Thiên Bách hắn có một chân lấy được sổ này hay không, nhưng để cho con trai làm ví tiền của tiểu bạch kiểm mình bao dưỡng, tốt như vậy sao?

Phi phi phi! Cậu mới không có bị bao dưỡng!

Thích Thiên Bách đột nhiên vươn tay, chắn trước mặt Lư Ninh, cánh tay hắn vừa vịn chống tường, vây Lư Ninh ở chính giữa: “Cậu nói cậu là bị bắt cóc, nhưng tôi bây giờ hoài nghi cả vụ này đều có dự mưu, cậu cố ý gọi tôi, làm cho chúng tôi khó xử.”

Loại tư thế bị hoàn toàn kinh sợ này làm cho người ta rất không thoải mái, logic của hắn càng làm cho

người khó chịu, Lư Ninh không thể nhịn được nữa mà mắng: “Anh có bệnh ư.”

Lời của cậu còn chưa nói xong, lại bị nhéo hai má, Lư Ninh bị nhéo nhiều lần như vậy không thể tính tình tốt hơn nữa mặc hắn muốn làm gì thì làm, phản xạ có điều kiện nhấc chân đạp về phía giữa hai chân Thích Thiên Bách, vậy mà tên kia sớm có chuẩn bị, khom gối hung hăng áp ở trên đùi Lư Ninh, hai cánh tay cậu cũng bị nắm cùng một chỗ kéo cao đặt ở đỉnh đầu.

Thích Thiên Bách dường như rất hưởng thụ quá trình này, hắn sau khi đem tất cả lực hành động của Lư Ninh hoàn toàn trói buộc, mới một lần nữa chậm rãi nhéo mặt cậu, hai ngón tay nhẹ nhàng sờ, nắn mặt Lư Ninh ra hình dáng rất buồn cười: “Thẹn quá hóa giận à? Cậu biết tôi, không phải không biết người vừa này có quan hệ gì với tôi, là giá tiền mẹ tôi cho cậu chưa thích hợp cậu mới muốn nhục nhã chúng tôi sao? A?!”

Lư Ninh nhìn chằm chằm hắn, cậu nhìn thấy trong mắt Thích Thiên Bách đều là ý vị điên cuồng — sóng não người này mặc dù có hơi lệch, nhưng cũng không thể nói hắn như vậy cho rằng có bệnh gì, bởi vì nếu như bản thân cậu hiện tại đứng ở vị trí Thích Thiên Bách, cậu cũng có thể cho rằng như vậy.

Để con trai người ta tới nhìn trò cười của cha mẹ, quả thật ác độc.

Nhưng cậu lại không có làm như vậy!

Người này ngay cả chuyện Lâm Tổ Chi là mẹ hắn đều nói ra rồi, sẽ không định giết người diệt khẩu đi? Mặc dù hắn đã nói sẽ không làm chuyện phạm tội trái pháp luật.....

Lư Ninh gấp gấp mà thở hổn hển mấy tiếng, dùng sức hất tóc sang hai bên, muốn rời khỏi hô hấp của Thích Thiên Bách: “Tôi không có! Cái này hoàn toàn là trùng hợp, tôi cũng không biết hắn là..... ưm!”

Thích Thiên Bách không để cho Lư Ninh nói xong lời, hắn siết chặt mặt Lư Ninh, tới lúc tiếng cậu nức nở dừng lại, mới nhìn chằm chằm cậu: “Cậu cảm miệng cho tôi, miệng đây nói dối, lừa gạt trẻ con hả?”

“Ưm!!”

Thích Thiên Bách nhìn chằm chằm cậu hồi lâu, hung hăng nhéo mặt Lư Ninh một cái: “Khuôn mặt này ngược lại có thể nhìn.”

Lư Ninh hiện tại cơ hồ tin chắc người trước mặt này có tật bệnh phương diện tinh thần nào đó, hắn quá táo bạo, giống như pháo châm một cái liền cháy, hơn nữa căn bản sẽ không hảo hảo nghe người khác nói chuyện.

Chờ chút, nếu như cậu bị bệnh tâm thần giết, đối phương có phải không cần chịu trách nhiệm pháp luật a?!

“Nói chuyện a, không thừa nhận đúng không? Hay là nói cậu thật sự muốn làm cha kế của tôi?”

“.....”

Thích Thiên Bách không biết nghĩ đến cái gì, một tay nâng Lư Ninh lên, ném tới trên giường phòng ngủ mình. Lư Ninh ngo ngoáy muốn bò dậy, nhưng giường hắn rất kỳ quái, người giẫm lên liền giống như muốn vùi lấp xuống vậy — Đệt! Cái tên biến thái này cư nhiên ngủ giường nước!

(() loại giường mà ở giữa gối và đệm có nước, dùng cho mùa hè nằm rất mát, giường nước còn dùng cho phong thủy nữa có nghĩa là tiền vào như nước =))*

Không đợi Lư Ninh bò dậy, Thích Thiên Bách lại trở lại, hắn đi cầm sợi dây, đem mặt Lư Ninh hướng xuống ấn trên giường, trói hai tay hai chân cậu lại. Cũng không biết hắn dùng phương pháp gì, Lư Ninh hiện tại hai cánh tay bị hoàn toàn kéo ra phía sau, đầu gối bị buộc co quắp, cùng hai cái cổ chân buộc cùng một chỗ.

Thích Thiên Bách trong tay cầm kim loại lạnh lẽo, dán vào trên gáy Lư Ninh trượt xuống, hắn ngữ khí rất kỳ quái, giọng nói cũng rất nhẹ: “Cậu còn trẻ như vậy, sẽ làm bố dượng người ta sao?”

Lư Ninh trong lòng máo mao, cậu hiện tại cảm thấy Thích Thiên Bách là một biến thái, cậu cảm giác mình phải nghĩ cách tự cứu, bằng không nói không chừng sẽ bị giết chết.

Cậu cố gắng khống chế tâm tình của mình, tiếng hít thở khấn trương đem thanh tuyến của cậu bức bách tới có chút khẽ run: “Anh bình tĩnh chút có được hay không?”

Thích Thiên Bách đột nhiên an tĩnh lại, hắn nắm cầm Lư Ninh nhấc quần áo cậu lên, tiến tới bên tai cậu hỏi: “Cậu nói cái gì? Cậu lặp lại lần nữa.”

— Mẹ nó, bệnh thần kinh!

Lư Ninh chuyển mắt lặp lại: “Tôi nói.....”

Cậu đột nhiên hướng ra sau hung hăng đụng một cái, đụng vào trên mũi Thích Thiên Bách: “Ai muốn làm cha kế của anh! Có bệnh!”

Thích Thiên Bách bị cậu đụng tới lăn xuống giường, Lư Ninh liền nắm chặt thời gian ngo ngoáy chạy xuống giường, nhưng cậu mặc dù dốc toàn lực, nhiều lắm là để cho Thích Thiên Bách ăn chút đau khổ, hoàn toàn không đủ lực đạo đụng ngất hắn. Người kia rất nhanh từ trên mặt đất bò dậy, hắn túm Lư Ninh trở lại, lần này trực tiếp từ sau cưỡi trên người cậu: “Cậu thật bản lĩnh.”

Hô hấp Thích Thiên Bách đều phun trên cổ Lư Ninh, tóc gáy sau cổ cậu đều dựng đứng lên, người phía sau

nắm quần áo cậu sẽ một cái sang hai bên, Lư Ninh ngay sau đó cảm thấy đầu vai hung hăng đau một cái — bệnh thần kinh này đang cắn cậu!

Lư Ninh lần này thật sự bị dọa sợ, cậu ở quán bar Ánh trăng thắm đậm (*) nhiều năm, đương nhiên biết Thích Thiên Bách muốn làm gì, cậu cũng chẳng quan tâm nhiều lắm, lớn tiếng mắng thô tục: “Đcm anh! Buông tôi ra!”

(() từ này chuẩn là “thắm đậm” nhé nên đừng thím nào nghĩ là lỗi type =)) từ này có nghĩa là lẩn lộn lâu nhưng là với nghĩa xấu. Ở bộ Kế hoạch bánh bao cũng có từ này và khá nhiều thím nghi ngờ là lỗi type =))*

Tên kia liền dán vào lỗ tai cậu nhẹ giọng cười: “Tôi rất thích, cậu sau này đổi thành bán mông đi, được giá hơn.”

18. Chương 18: Người Bể Cong Hắc Tên Là Dư Ôn

Edit + Beta: Vịt

Ninh Kinh Hồng da trắng, quần áo kéo xuống để lộ ra một mảng lớn hình xăm ở lưng, từ dưới cổ cậu lan thẳng tới đuôi xương sống. Lư Ninh lúc giãy dụa vụn vụn, một mảng lớn hình xăm trên lưng cậu dường như sống, theo da thịt phập phồng cổ động.

Thích Thiên Bách vốn là cần cậu có chút ý tứ hù dọa, nhưng hắn bị cảnh hoạt sắc sinh hương trước mắt kích thích tới đầu chóng não nóng, mang chút do dự cùng thử dò xét, theo bả vai Ninh Kinh Hồng gặm xuống.

Lư Ninh nhận thấy được động tác của hắn dọa sợ tới hồn đều sắp bay ra ngoài — vị Thích đại thiếu gia này chả lẽ có sở thích đặc thù gì? Cậu một nam nhân rơi vào trong tay một nam nhân còn không an toàn ư?!

Lư Ninh càng nghĩ càng cảm thấy kinh khủng, một bên giãy dụa một bên lớn tiếng mắng chửi người, người phía sau chặt chẽ néo hông cậu áp ở trên giường, sau đó dọc theo totem Thanh Long cắn xuống.

Thân thể thiếu niên mềm dẻo hữu lực, da thịt co giãn mười phần, Ninh Kinh hồng nam sinh nữ tướng, cho nên không riêng trên mặt, da trên người cũng trơn mượt, trắng nõn mọng nước, cắn lên tới đâu cảm giác rất khác. Lư ninh càng giãy dụa Thích Thiên Bách liền áp cậu tới càng chặt, hắn cảm thụ được thân thể kia ở dưới thân mình uốn éo, càng không muốn buông ra.....

“..... Biến thái chết tiệt! Gay chết tiệt! Anh buông tôi ra!”

Thích Thiên Bách bị thanh âm kêu gào hỗn hển của Lư Ninh gọi hoàn hồn, trong tay hắn túm da thịt cực co giãn, lúc ý thức được cũng dọa sợ chính mình nhảy một cái.

Thích Thiên Bách ngẩn người, vội vàng bò dậy. Lư Ninh vừa vội vừa tức ngoay ngoay một thân mồ hôi lạnh, lúc cậu cho rằng mình sắp giữ không được khí tiết tuổi già, áp lực phía sau lại đột nhiên biến mất, người nọ áp ở trên người cậu nhanh chóng xuống giường.

Lư Ninh nằm nghiêng trên giường kinh thanh thở dốc, cậu nghe được tiếng bước chân đối phương đi xa, chỉ lát sau lại trở lại. Lư Ninh cảnh giác mà nghiêng đầu qua chỗ khác, chỉ thấy cạnh cửa có một cái bóng. Trong quá trình cậu giãy dụa, tóc dài trên đầu tản tới loạn thất bát tao, cậu hiện tại cơ hồ lóa nửa người trên cuộn tròn trên giường, tóc vừa che, nam nữ không phân biệt được.

Thích Thiên Bách đứng ở vị trí đó, chỉ có thể nhìn thấy nửa mặt Lư Ninh, trên người cậu mặc dù có thịt, vóc người vẫn là mảnh, hơn nữa bộ dáng cậu quần áo xóc xệch đầu tóc rối bù, giống như vừa bị bắt nạt tàn nhẫn vậy.

Thích Thiên Bách ở trên đầu đỉnh của mình sờ hai cái, có chút chột dạ.

Hắn không phải người không phân biệt tốt xấu, dùng phương thức này trút cảm phần bất kể đối với bản thân hắn hay là đối với đối phương mà nói đều phi thường nhục nhã, hắn chán ghét Ninh Kinh Hồng, nhưng vẫn không chán ghét tới mức muốn vũ nhục cậu.

Thích Thiên Bách còn có lý trí, hắn biết nên thừa nhận mình hận tới cùng là ai.

“Trước khi tôi tra rõ chân tướng, cậu ở chỗ này đợi đi.”

Lư Ninh khẽ quay đầu, một mảnh drap giường nhẹ nhàng rơi vào sau lưng cậu, Thích Thiên Bách đứng ở phía sau bên trái cậu, Lư Ninh chỉ có thể nhìn thấy cái bóng mơ hồ. cậu thấp mặt xuống, cảm cơ hồ kéo tới ngực, cậu hiện tại rơi vào trong tay Thích Thiên Bách, không dám đối với hắn như thế nào, cũng sợ mình tùy ý mở miệng lại kích thích hắn, cậu giận đến cả người phát run, trong lòng đem Thích Thiên Bách hết lần này đến lần khác mắng mấy trăm lần “Đồng tính luyện chết tiệt”.

Thích Thiên Bách đối với cái này đương nhiên không phát giác gì, hắn đứng ở cửa nhìn Lư Ninh hắn lập tức rời đi. Thích Thiên Bách trong lòng rõ ràng, hắn vừa làm với Lư Ninh mấy chuyện kia lại không đơn thuần là trừng phạt cậu, hắn quả thực bị cử động trong lúc vô tình của thiếu niên này hấp dẫn, mà không cách nào tự khống chế.....

Thích Thiên Bách đối với kết luận này cảm thấy xấu hổ và khủng hoảng, sau nghĩ tới nguyên nhân chuyện này, trong lòng lại tuôn ra từng tia tức giận.

Hắn một mình đi tới phòng khách, mở điện thoại ra mở ứng dụng nào đó, đây là một phần mềm livestream. Chỉ từ bên ngoài nhìn vào, rất khó tưởng tượng Thích Thiên Bách người như thế còn có thể chơi cái này, dù sao bắt luận nhìn từ phương diện nào, hắn đều là “Hiện sung” (*) hoàn toàn.

(() chỉ những người có cuộc sống đầy đủ)*

Chỉ bất quá, trong mọi chú ý của hắn chỉ có một chủ livestream tên là Dư Ôn.

Thích Thiên Bách lật đi lật lại trang chủ livestream của Dư Ôn xem vài trăm lần, vẫn là không có đợi được tin hắn login, hắn sau khi out khỏi giao diện, dùng sức nắm chặt điện thoại — kỳ thực hắn không cần chờ Dư Ôn như vậy, hắn ở trên livestream đốt tiền, chỉ cần Dư Ôn login, sẽ thông báo tin nhắn đơn độc, hắn có thể trước tiên biết động thái của đối phương.

Chủ ý của Thích Thiên Bách là thu mua trọn trang web, như vậy hắn làm ông chủ có thể trực tiếp nắm giữ tài liệu thật của Dư Ôn, cách internet dù sao cũng không đủ chân thật, nhưng Thích gia gần đây cũng xảy ra rất nhiều chuyện, vốn cảm thấy ông chủ trang web cảm thấy ngồi còn rất thuận lợi, cũng không muốn nhường cho người khác, Thích Thiên Bách đành phải tạm thời dè xuống chuyện này.

Bất quá hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ, hắn nhất định phải tìm được Dư Ôn này.

Thích Thiên Bách ở trước cửa sổ sát đất bởi hồi hồi lâu, bấm một dãy số, đối phương nhận rất nhanh, chính là bên trong ống nghe quá ồn, tạp âm quá độ làm cho chỉ số nóng nảy của Thích Thiên Bách thẳng tắp kéo lên.

“Alo? A Kiên?”

Thích Thiên Bách híp mắt một cái, vấn đề mỗi ngày đều phải sửa đúng vài chục lần hắn thật sự lười nhắc lại, mặc kệ đối phương: “Đồng tử, thứ tôi bảo cậu tra giúp tôi, tra được chưa?”

Trong ống nghe truyền đến một tiếng gào rất lớn: “Đều con mẹ nó cầm miệng! Ông đây không nghe được Thích thiếu nói chuyện!!”

Sau khi rống đối diện cuối cùng yên tĩnh, Thích Thiên Bách theo bản năng lắc lắc đầu, “Ban ngày ban mặt đã âm ỉ, có bệnh.”

Trong ống nghe truyền tới một thanh âm dương quang: “Cậu nói cái gì? Ày, tôi nói cậu đặc biệt gọi điện thoại tới đây chỉ ỉ nhắc nhở tôi hiện tại là ban ngày a? Cậu không phải bị mẹ tôi tẩy đi.”

Thích Thiên Bách cười một cái: “Cút. Tôi hỏi cậu, chuyện tôi lúc trước bảo cậu điều tra đã tra xong chưa?”

“Ồ, sự kiện kia a..... Vẫn chưa, mặc dù nói hiện tại rất nhiều website, trang livestream a đều muốn tên thật chứng thực, nhưng có chút thông tin không phải đơn vị đặc thù không có cách nào lấy được. Bọn mình á, Đỉnh Phá Thiên có hai đồng tiền bán, người ta không hiếm là mấy đồng tiền phạm pháp này. Hơn nữa, có rất nhiều thứ ngay cả website bọn họ đều không biết.”

Thích Thiên Bách nhìn ngoài cửa sổ nhả lại lông mày: “Một chút tin tức cũng không có?”

“Cũng không phải, manh mối vẫn là có, bắt quá không nhanh như vậy. Tôi lần trước điều tra cho cậu một lần, cậu không phải đi tìm sao? Người này thật sự không có?”

Nhắc tới chuyện này Thích Thiên Bách liền khó chịu. Năm đó lúc điều tra “Dư Ôn”, Thích Thiên Bách chỉ cảm thấy người này làm việc rất cẩn thận, không biết có phải hắn có thói quen không lưu nhược điểm hay không, nhân nhục (*) hắn hao tổn một thời gian rất dài. Khi đó xác định đối phương ở Hạng thành, Thích Thiên Bách lập tức chạy tới, tin tức lấy được lại là đối phương đã sớm chết.

(() từ này để chỉ điều tra thân phận thật của một người thông qua internet, tên tiếng anh của từ này là Cyber Manhunt)*

Thích Thiên Bách thật sâu thở dài một hơi, ôm cánh tay dựa vào trên cửa sổ thủy tinh: “Nhưng hắn quả thật lại xuất hiện ở trong phòng livestream, tối hôm qua còn tán gẫu với tôi. Thanh âm hắn nói chuyện có chút thay đổi, ngoại trừ cái này..... Không có bất kỳ khác nhau nào với Dư Ôn trong ấn tượng của tôi.”

— Cách nói chuyện của một người có thể bị bắt chước, nhưng bắt đầu từ kể chuyện tới kết thúc đều bắt chước tới giống như vậy, thì rất làm người ta kinh ngạc.

Người điện thoại đối diện nói tiếp: “Cái này kỳ quái..... Nếu nhưng dùng là cùng tài khoản, nhân nhục sẽ rất phiền toái, cho dù cậu tốn tiền, tài khoản của bọn họ không thay đổi, cũng chỉ có thể mua được tin tức cá nhân của ”Lư Ninh“. Muốn tìm người thực tế thao tác tài khoản này rất khó nha.”

“Hành động từ địa chỉ IP?”

“Cũng có khó khăn nhất định, bắt quá có thể thử một chút. Haizz, cũng không có cách khác, cậu chậm rãi chờ đi.”

Thích Thiên Bách “Ừ” một tiếng, người điện thoại đối diện cười nói: “A Kiền, tôi rất hiểu kỳ a, Dư Ôn rốt cuộc là ai, cậu tốn khí lực lớn như vậy tìm. Nếu không phải tìm ra Lư Ninh là nam, tôi đều nghĩ tới cậu muốn diễn vở kịch Một cuộc ngàn năm dặm theo đuổi vợ đấy.”

Thích Thiên Bách bị hắn giễu tới chột dạ, không muốn tiếp tục nói nữa: “Càng nói càng không đúng đắn. Cậu nhanh chóng tìm giúp tôi, có tin tức nhất định phải liên hệ trước với tôi.”

“Được rồi, anh em làm việc cậu yên tâm.”

Thích Thiên Bách vừa định nói gì đó, đột nhiên nghe thấy trong phòng ngủ phát ra một tiếng “Đông” thật lớn, hắn vội vàng tạm biệt bạn tốt: “Không nói nữa, tôi bên này còn có việc chưa xử lý, nói chuyện sau.”

— Phiền muốn chết! Tù binh này không thể yên tĩnh chút sao.

19. Chương 19: Cậu Thở Một Cái Tôi Liền Sẽ Sinh Ra Dục Vọng

Edit + Beta: Vịt

Thích Thiên Bách vọt vào phòng ngủ, liền thấy người vốn nên ở trên giường rơi trên mặt đất, giống như một con nhộng lớn không ngừng ngo nguậy, chần lúc trước đắp trên người cũng rơi ở bên cạnh.

Lư Ninh nghe được thanh âm đối phương mới ngừng giấy dựa, khẽ vận cổ về phía sau, trong dư quang nhìn thấy Thích Thiên Bách đứng ở cửa, trên mặt đối phương biểu tình không rõ, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Cậu mím chặt môi, mệt mỏi nhắm mắt lại — Thích Thiên Bách ngược lại không ngăn miệng cậu lại, cậu cũng không giống như sợ hãi la cứu mạng. Nghĩ đến cũng đúng, nơi này độc môn độc nóc, cậu gọi bao lớn tiếng cũng sẽ không có ai nghe thấy, cho dù có người nghe thấy cũng sẽ không có ai chõ mồm vào.

Việc vớ vẩn của người có tiền ai dám quản.

“Có thể thành thật chút hay không.”

Thích Thiên Bách vừa nói vừa đi tới đây, Lư Ninh cảm thấy thân thể lơ lửng, lại cực nhanh hạ xuống — cậu bị một người một lần nữa ném trở lại trên giường. Giường nước lay động tới Lư Ninh choáng váng, mồ hôi lạnh trên trán cậu cũng theo đó tuôn xuống.

Thích Thiên Bách cúi đầu nhìn cậu: “Lại để tôi phát hiện cậu cố gắng chạy trốn, đánh đứt gân chân cậu.”

Lư Ninh chặt chẽ nhíu nhíu mày, hai chân cậu đau tới sắp phể rồi, mồ hôi theo trán chảy qua khóe mắt, giống như đã khóc vậy. Thích Thiên Bách phát hiện cậu không ổn, liền ngồi xổm người nhắc cầm Lư Ninh lên: “Cậu làm sao vậy?”

“Anh trói tới chân tôi đau.”

— Bệnh thần kinh, đồng tính luyện ái chết tiệt! Trói người sao phải trói ác như vậy, còn trói tới đủ kiểu như vậy, cách trói cẳng chân dính đuôi buộc vào cùng nhau cậu vẫn là lần đầu tiên trải nghiệm, không biết cho rằng cậu muốn sưởi ấm chân.

Thích Thiên Bách liếc cậu một cái, đại khái cảm thấy Lư Ninh quả thật một bộ dáng rất thống khổ, do dự cởi dây trên đầu gối cho cậu. Lư Ninh rốt cục có thể duỗi thẳng chân, nằm ở trên giường ngum lớn thở hổn hển, hồi lâu không lấy lại tinh thần.

Thích Thiên Bách lại đột nhiên cúi người sắp tới, nghiêng tai gần sát cậu, Lư Ninh bị hấn dọa nhảy một cái, liền chất vấn ngược: “Anh làm cái gì!”

Thích Thiên Bách híп mắt nhìn cậu hồi lâu, đưa tay bóp mắt Lư Ninh: “Cậu đoán?”

Xét thấy lúc trước người này động thủ động cước qua với mình, Lư Ninh đối với hấn vẫn duy trì tính cảnh giác tương đối cao, Thích Thiên Bách lần này vừa sát vào, da đầu cậu nổ tung, nhưng mà bị trói tay chân, cậu không có cách nào động, cũng không dám động — nghe nói biến thái dễ dàng bị kích thích, ra vẻ kháng cự lại kích thích hấn làm sao bây giờ.

Nhưng Thích Thiên Bách quả thật không có động tác kế tiếp, hấn chỉ là sát vào Lư Ninh rất gần, ghé lỗ tai vào bên mép cậu, động tác này kéo dài khoảng 5 phút, tới lúc Lư Ninh bởi vì khấn trương mà thở hổn hển từ từ ổn định xuống, Thích Thiên Bách mới thẳng người lên.

Lư Ninh khẽ cúi đầu, mượn bóng ngăn trở biểu tình giật mình như có suy nghĩ — hấn mới vừa nghe cái gì?

Thích Thiên Bách ở bên cạnh ngồi xuống, lấy điện thoại ra gọi một dãy số, đối diện có lẽ là thuộc hạ của hấn, hấn trực tiếp phân phó đối phương: “Cậu đi điều tra chuyện hôm nay, trọng điểm tra một chút.....”

Lư Ninh cảm giác được hấn nói tới đây, tầm mắt nhẹ nhàng phiêu trên người mình: “Ninh Kinh Hồng rốt cuộc đến biệt thự cũ như thế nào.”

Cuộc điện thoại này là Thích Thiên Bách cố ý gọi cho Lư Ninh nghe, hấn rõ ràng nói với Lư Ninh muốn điều tra cậu, khả năng muốn thông qua phương thức này đối với hấn sinh ra kính sợ. Bất quá Lư Ninh cũng không lo lắng, chờ điều tra ra cậu đúng là bị vị Thích tiên sinh kia trói đi, lúng túng cũng không phải là cậu.

Thích đại thiếu gia này rất có ý tứ, cha ruột mình dạng gì trong lòng không đếm số sao.

Thích Thiên Bách gọi điện thoại xong, thả di động vào trước mặt Lư Ninh, “Cậu nghe rồi đấy, tôi sẽ không đối với cậu làm gì, nhưng trước khi tôi tra rõ ràng, cậu tốt nhất không nên chạy loạn.”

Lư Ninh lui ở trên giường không nói chuyện, sau khi cùng Thích Thiên Bách ngấn ngủ trải qua mấy chiêu, cậu đã phát hiện chỗ kỳ lạ của đối phương, người này có nhạy cảm vượt qua người thường, hoặc nói là trực giác.

Lư Ninh quen nói dối, cậu thuộc về kiểu không mang theo bất kỳ mục đích gì cũng sẽ nói dối, không có ý xấu, chỉ là theo thói quen che dấu chính mình. Bất kể cậu giả vờ ôn nhu cũng tốt, giả bộ thân sĩ cũng tốt, nhưng thứ này đều giống như mặt nạ dung nhập vào nhân sinh, nói dối đã là một phần tính mạng cậu, cho nên vận dụng tự nhiên, cũng rất ít sẽ bị người vạch trần.

Lư Ninh đến bây giờ đều không biết Thích Thiên Bách như thế nào nhìn thấy lời nói dối của cậu, lặp đi

lập lại suy nghĩ mấy lần, cũng cảm thấy lời mình nói không có chút sơ hở nào, logic cũng lưu loát.

Cho nên Lư Ninh chỉ có thể đem loại “Ngẫu nhiên” này quy về “Trực giác” hoặc là “Vận khí”. Không thể không thừa nhận, trên thế giới quả thật có một nhóm người, trời sinh trực giác nhạy cảm, quả thực chính là khắc tinh của người thích nói dối, Lư Ninh chỉ có thể có bao xa trốn bấy nhiêu.

Nói tới càng nhiều càng lộ nhiều sai sót, không bằng bảo trì trầm mặc.

Thích Thiên Bách trong phòng không ở bao lâu, lại muốn rời đi, Lư Ninh nghe thấy tiếng bước chân hần đi xa, bỗng nhiên mở mắt: “Ê.”

Đối phương quả nhiên dừng lại, Lư Ninh thời gian dài không mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn: “Tôi khát..... Cho tôi nước.”

“Hừm.”

Thích Đại thiếu gia cho tới bây giờ không có bị sai sử qua, ngữ khí của Lư Ninh làm cho hắn khó chịu, hần mặt đen đi ra ngoài, một lát sau xách bình nước một lần nữa trở lại trong phòng.

Lư Ninh đang kê sát một bên tường thử ngồi dậy, nhưng tứ chi cậu đều bị trói, giường nước lại lay động lợi hại, không có cách nào giữ thăng bằng, Thích Thiên Bách liền túm lấy vai cậu xách lên, sau đó nhét bình nước tới khoe miệng Lư Ninh.

Lư Ninh giống như lữ nhân sau khi trong sa mạc đi thật lâu, rốt cuộc gặp được nguồn nước, cậu tham lam mà nuốt xuống nước trong miệng, hầu kết tròn gầy theo nuốt xuống cuống cậu trên dưới hoạt động, một chút nước chưa kịp nuốt vào theo khoe miệng tràn ra, theo cổ chảy xuống. Lư Ninh uống tới quá nhanh, tiếng nuốt xuống và thở dốc ở trong phòng yên tĩnh đan xen, đây đối với gay mà nói được cho cảm tính trí mạng.

Lư Ninh quan sát Thích Thiên Bách, cậu muốn chứng thực phỏng đoán vừa nãy của mình.

Tĩnh táo lại suy nghĩ một chút, Thích Thiên Bách lúc trước đối với mình như vậy, không biết là đơn thuần muốn hù dọa người hay là thật sự đối với đồng tính cảm thấy hứng thú, tạm thời cho rằng hắn là đồng tính luyến ái. Nhưng Lư Ninh nhớ, Thích Thiên Bách lần đầu tiên tỏ vẻ hứng thú với cậu là hỏi cậu “Nói cái gì”, khi đó hắn cũng giống như vừa rồi, dường như đang cẩn thận lắng nghe.

Nhưng đối với đàn ông mà nói, thị giác so với thính giác có thể kích thích tới sinh dục hơn mới đúng.

Thích Thiên Bách nhìn chằm chằm mắt cậu, động tác uống nước dừng lại, Lư Ninh cũng phối hợp mà dừng lại uống nước, lúc rời khỏi miệng bình Lư Ninh theo bản năng liếm môi một cái — xem ra suy đoán của cậu là có đạo lý, Thích đại thiếu gia đối với tiếng hô hấp có sở thích đặc biệt?

Thích Thiên Bách bị trêu chọc tới miệng đắng lưỡi khô, cặp mắt kia của Lư Ninh lúc nhìn chăm chăm hắn, hắn cảm thấy hồn đều sắp bị câu ra rồi. Nhưng hắn vẫn còn có thể giữ vững lý trí, hắn không biết mình rốt cuộc là đối với thanh âm “Dư Ôn” có cảm giác đặc biệt, hay là đối với tất cả nam nhân đều sinh ra cảm giác, trước khi biết rõ ràng chuyện này, Thích Thiên Bách không có ý định hạ thủ với bất cứ nam nhân nào.

Hắn nhìn chăm chăm đôi môi thủy nhuận của Lư Ninh thật lâu, đột nhiên đặt ngón cái lên, chỉ bụng của hắn ở trên môi Lư Ninh nhẹ nhàng xoa nắn, lực đạo không quá giống lau.

Bất quá hắn rất nhanh thu tay lại, Lư Ninh cũng thu hồi tầm mắt, trầm mặc một chút, cậu vẫn là thấp giọng nói: “Cám ơn.”

Thích Thiên Bách sau khi đi, Lư Ninh liền nhắm mắt lại ngã xuống giường, cậu mệt mỏi, muốn ngủ một lát. Cậu cũng nói không chừng lần này tính toán giao phong một lần hay không, cũng không biết tin tức trước mắt cậu có có hữu dụng hay không — nhưng nắm giữ nhiều tin tức chút cũng không tệ, nói không chừng lúc nào đó sẽ dùng tới.

20. Chương 20: Cần Tiền Thì Gọi Cho Tôi

Edit + Beta: Vịt

Lư Ninh mê man không biết ngủ bao lâu, giữa lúc mộng lung nghe được tiếng người huyên náo, cậu muốn mở mắt ra, nhưng thế nào cũng không mở ra được. Lư Ninh thần trí thì thanh tỉnh, sau khi thử mấy lần trong lòng bắt đầu nói thầm, chả lẽ Thích Thiên Bách trói cậu quá chặt, không cẩn thận ngủ bị bệnh bại liệt rồi?

— Bản thân cậu thờ chủ nghĩa duy vật, không vui vẻ nói quỷ áp giường, vậy không khoa học.

Lư Ninh ở trên giường tê liệt tới thế nào cũng không tỉnh lại được, thời gian có chút gấp, lại qua một đoạn thời gian, đột nhiên có người hung hăng đẩy cậu một cái, Lư Ninh mới từ từ mở mắt ra, từ trong lúc ngủ say tỉnh lại.

Ánh sáng trong nhà vẫn như cũ lơ mờ, cậu mở mắt ra đối diện với khuôn mặt Thích Thiên Bách, Lư Ninh nhìn chăm chăm khuôn mặt sưng sốt của hắn một lát, từ trên giường bò dậy, trên người cậu không biết lúc nào đã đắp thêm một lớp chăn đơn, theo động tác cậu đứng dậy trượt xuống giường.

Cậu theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng không có nhìn thấy “rất nhiều người” trong tiềm thức.

“Cậu đang nhìn cái gì?”

Thích Thiên Bách theo hướng Lư Ninh nhìn nhìn sang, chỗ đó không có gì cả. Lư Ninh ý thức được hành

động của mình không bình thường, vội vàng thu hồi tầm mắt, sau đó lắc lắc đầu. Thích Thiên Bách nhúu mày vươn tay về phía cậu: “Tới đây, cởi trói cho cậu.”

Lư Ninh nhìn chăm chăm hắn do dự hồi lâu, từ từ xoay thân thể qua chỗ khác, đem tay trói ở sau lưng lộ ra, thừa dịp Thích Thiên Bách cúi người xuống cởi sợi dây cho cậu hỏi: “Anh trai xong rồi? Tôi không nói dối đi.”

Động tác Thích Thiên Bách cởi sợi dây chần chờ chút, nhưng không nói chuyện, hắn kéo chân Lư Ninh qua, lại cởi sợi dây trên chân cho cậu.

Cổ tay trói tới quá lâu, đã tê rần, còn có chút đau, Lư Ninh cầm cổ tay mình xoa bóp, trong lúc đó tầm mắt ở trên người Thích Thiên Bách trượt hai vòng lại thu lại. Cậu cuối cùng không nói ra lời trào phúng — thói quen ngụm trang thành thân sĩ, thời gian dài, Lư Ninh hình như liền thật sự trở nên rất lịch sự, mặc dù Thích Thiên Bách đối với cậu chuyện phi thường quá phận, trên miệng cậu vẫn là nhịn được, không đối hắn châm chọc.

Thích Thiên Bách là người muốn mặt mũi, hắn rất lúng túng.

Loại lúng túng này không chỉ có đến từ hắn oan uổng Lư Ninh, càng đến từ chân tướng mình điều tra rõ — Thích Thiên Bách hiện tại không thể không thừa nhận, cha mẹ mình vì tranh đoạt gia sản, quả thật làm rất nhiều chuyện không nhân phẩm, còn liên lụy đến người ngoài.

Cái này làm cho hắn kết thúc thế nào.

Nghĩ nửa ngày cảm thấy vẫn là tránh nói chuyện với nhau khá tốt — Thích Thiên Bách căn bản sẽ không nói xin lỗi người khác, để cho hắn chủ động thừa nhận sai lầm quả thực khó như lên trời.

Lư Ninh thấy hắn không nói câu nào xoay người rời đi, vội vàng từ trên giường bò xuống. Đối phương cũng dừng lại nhìn về phía cậu, trong lòng hắn có chút nói thầm — chắc lẽ quan hệ xã hội này muốn theo mình đòi bồi thường?

Lư Ninh giơ tay lên đem tóc dài lộn xộn trên đầu mình vuốt ra phía sau, cười nói: “Thích thiếu gia, nên trả đi động cho tôi đi?”

Thích Thiên Bách mày nhúu lại tới chặt chẽ: “Sẽ trả cho cậu, tôi hiện tại đưa cậu về.”

Lư Ninh chỉ vào thân thể quang lỏa của mình hỏi: “Tôi trở về như vậy?”

Quần áo lúc trước của cậu bị Thích Thiên Bách xé thành vãi rách, vị đại thiếu gia này sẽ không thật sự định để mình trần truồng như vậy về quá đi. Lư Ninh thấy Thích Thiên Bách ngẩn người, không thể làm gì khác hơn là tiến thêm một bước giải thích: “Phiền anh, có thể cho tôi mượn một cái áo hay không?”

“..... Cậu đi theo tôi.”

Tủ quần áo của Thích Thiên Bách rất kỳ quái, bên trong treo rất nhiều quần áo mặc treo cũng không lâu xuống, Lư Ninh đại khái quét qua một cái, một dãy nhãn mác hàng. Cậu vội vàng thu hồi tầm mắt — tủ quần áo của người có tiền quá dọa người.

Thích Thiên Bách không bình thường nhíu mày nhìn về phía Lư Ninh, chỉ vào tủ quần áo nói: “Tự mình chọn.”

“..... Cái này không thích hợp đi, áo T shirt bình thường là được rồi.”

Thích Thiên Bách đưa tay ở trong đồng quần áo lục tìm, nhưng tính tình hắn không quá tốt, chưa lục mấy cái đã không bình tĩnh, hắn thô bạo mà rút ra một cái nhét vào trong ngực Lư Ninh, ra lệnh: “Mặc cái này.”

Lư Ninh căn bản không cần lật nhãn hiệu, một cái liền nhận ra là kiểu mới của Zegna (*), cậu cầm cái áo đó căn phải không biết làm phản ứng gì tốt, ghen tỵ khiến cậu xa cách. Nhớ năm đó Lư Ninh cầm tiền lương quý đầu tiên mới mua một bộ tây trang của Zegna, thỉnh thoảng có mặt trường hợp quan trọng mặc, Thích Thiên Bách vung tay một cái liền vung ra hơn vạn.....

(() Zegna là hãng thời trang cao cấp của Ý)*

“Tôi sẽ trả lại anh.”

Thích Thiên Bách không nói chuyện, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm cậu, dùng ánh mắt thúc giục cậu nhanh chóng mặc quần áo vào.

Hai người sau khi lặn qua lặn lại một phen xuống lầu, xe con đã đợi ở cửa. Lư Ninh lần này chú ý một chút nhãn hiệu xe, càng cảm thấy kỳ quái — Thích Thiên Bách người này có tiền là khẳng định, nhưng trên người hắn mặc chính là nhãn hiệu giá cả bình thường, xe lái thậm chí ngay cả level Mercedes-Benz cũng không đến..... Làm một siêu cấp phú nhị đại, quá chịu khổ rồi.

Hai người sau khi lên xe Thích Thiên Bách mới đưa điện thoại di động trả lại cho Lư Ninh, lại đeo kính râm của mình lên, ôm cánh tay ngực khí cứng nhắc nói: “Tới bệnh viện xem vết thương trên cổ tay chút, thiếu tiền gọi cho tôi.”

Lư Ninh liếc hắn một cái: “Cái gì?”

Thích Thiên Bách rốt cục không đứng đắn, đưa tay cầm lấy cánh tay Lư Ninh, kéo tay áo cậu: “Tôi nói cổ tay cậu bị thương.”

Ninh Kinh Hồng da mỏng thịt non, hai tay bị trói tới quá chặt, cộng thêm cậu lại giãy dựa kịch liệt, chỗ cổ tay sưng đỏ tới lợi hại, còn có chút rách da, Lư Ninh không kiểm tra mắt cá chân mình, chắc hẳn nơi đó càng nghiêm trọng.

Nhưng mà Thích Thiên Bách sao phải để ý điểm này?

Lư Ninh rút tay mình về, kinh ngạc nói: “Bị thương ngoài da mà thôi, không sao.”

Thích Thiên Bách đột nhiên vì mình xen vào việc của người khác cảm thấy có chút lúng túng, người trong cuộc đều thoải mái như vậy, hẳn còn chột dạ cái gì. Hắn chặt chẽ cau mày nhìn thẳng phía trước, mặt ngoài rất khốc, trong lòng kỳ thực rất buồn bực. Hắn rất ít phán đoán sai lầm, lần này chẳng những sai lầm, còn làm khó dễ một tiểu bạch kiểm, điều này làm cho hắn có loại ảo giác mình cậy mạnh hiếp yếu, thật mất mặt.

Lư Ninh cũng đang nghĩ, chẳng lẽ Thích Thiên Bách kỳ thật sự là thanh niên tốt tâm địa thiện lương lại chịu trách nhiệm?

Cậu một bên nghĩ mấy việc đầu đầu này một bên lật danh bạ của mình, lật ra mấy cuộc chưa nhận, còn có mấy cái tin nhắn, đều là Hoàng tiên sinh hỏi cậu đi đâu vậy, sao còn chưa tới chỗ hẹn.

— Thích Thiên Bách là một thanh niên tốt lời này cậu chưa nói.

Lư Ninh càng xem càng lo lắng, đơn này khẳng định truy không trở lại nữa, vốn còn muốn dùng vụ này đánh một phen khắc phục đẹp đẽ, hiện tại tốt rồi, cậu triệt để lật không được thân.

Lư Ninh tâm tâm niệm niệm nhớ tới chỗ ngồi của kim bài quan hệ xã hội ở quán bar Ánh trăng, cũng không phải nhất định phải vì Liên Hồng Nhất chia sẻ khó khăn, cậu không nặng tình nghĩ như vậy, chẳng qua là kể từ sau khi biết Trang Việt khả năng có liên quan tới buôn bán ma túy, Lư Ninh liền có loại cảm giác kỳ quái — cậu khi còn sống tiếp xúc qua, có “Tài lộ” có thể ngăn, chỉ mấy người như vậy.

Bọn họ đều là khách quen quán bar Ánh trăng, chỉ cần cậu vẫn là kim bài quan hệ xã hội, danh tiếng của quán bar Ánh trăng vẫn là tốt như vậy, bọn họ còn có cơ hội gặp mặt lại, nhưng nếu như danh tiếng trong nghề không còn là “Ánh trăng” vang nhất, tin rằng mấy người có tiền này sẽ lập tức lựa chọn Hàm Tố.

Muốn tra nguyên nhân cái chết của mình, một lần nữa trở lại vị trí kim bài quan hệ xã hội rất có cần thiết.

Một đường đi hai người đề mang tâm sự riêng, trầm mặc một đường, xe dừng lại trước quán bar Ánh trăng, Thích Thiên Bách rốt cuộc tìm được cơ hội mở miệng.

Hắn cảm giác mình là một người trưởng thành có ý thức trách nhiệm, Lư Ninh lại một bộ dáng gầy nhom, nhìn qua giống như ngày nào cũng chịu hành hạ vậy, cho nên một lần nữa cường điệu: “Tôi không rảnh dẫn cậu tới bệnh viện, phải chi trả tiền thuốc thang có thể tùy thời tìm tôi.”

Lư Ninh vừa rep xong tin nhắn cho Hoàng tiên sinh, hoàn hồn liền nghe thấy một câu như vậy, cậu có chút khó chịu: “Anh muốn bồi thường tôi à?”

Thích Thiên Bách không nói chuyện, Lư Ninh tiếp tục nói: “Vậy Thích thiếu gia không bằng bồi thường khách hàng lại cho tôi. Ngài và Thích tiên sinh thật đúng không hổ là hai cha con, trong miệng nói sẽ không làm chuyện trái pháp luật, một bên hạn chế tự do của tôi. Tôi bởi vì hai người các anh thả chim bồ câu 3 tiếng cho khách hàng, còn không biết người ta có chịu tha thứ hay không đây.”

“.....”

Lư Ninh càng nói càng cảm thấy tức giận, nhét di động lại túi quần, quay đầu mỉm cười nhìn chằm chằm Thích Thiên Bách: “Tôi khác với Thích tiên sinh và Thích thiếu gia, muốn ăn cơm thì phải làm việc, bà chủ thương hại tôi trẻ tuổi, trên sự nghiệp cho tôi cơ hội, tôi làm cho chị ấy thất vọng như vậy, nói không chừng tiền đồ cũng đứt.”

Thích Thiên Bách bị Lư Ninh một trận không mềm không cứng đóng định bộp bộp bộp đầy mặt, tức giận nhưng là không thể nào giải thích. Cũng không phải hắn muốn trốn tránh trách nhiệm, nhưng mà, người bình thường đâu có nói như vậy.....

“Cậu muốn tôi bồi thường cậu thế nào? Tôi thay cậu đi xin lỗi vị khách hàng kia?”

Lư Ninh cười lạnh nói: “Thế thì không cần, Thích thiếu gia thân phận tôn quý, làm sao xin lỗi người ta, vẫn là tôi tự mình làm đi.”

“Cậu mở cửa xe bước ra một cái chân, lại giống như nghĩ đến cái gì đó quay đầu lại, lé mắt liếc nhìn Thích Thiên Bách: ”Tôi đơn thuần không thích mình bị biệt khuất, để cho tên đầu sỏ gây chuyện anh không chút gánh nặng trong lòng nào, hi vọng các anh lần sau lại tìm tôi nhớ sớm hẹn trước, thời gian của tôi rất quý. Tạm biệt.”

— Thiên hạ người có tiền ngàn ngàn vạn, kiếm tiền ai cũng đều kiếm, nhưng cũng đừng để cho cậu nhìn thấy đám khốn khiếp họ Thích này nữa! Đại gia, cậu chọc không nổi trốn không được.

Thích Thiên Bách lần đầu tiên bị nam nhân đập cửa xe, sưng sốt hồi lâu, tài xế nhịn không được, ở phía trước “Phốc” cười ra tiếng, Thích Thiên Bách khó chịu mà nhìn về phía hắn: “Ngẩn cái gì! Lái xe!”

Sắc trời đã muộn, Lư Ninh cả người đều mệt mỏi trở lại quán bar Ánh trăng, lúc này trong quán đã lục tục tới vài vị khách, lẻ tẻ ở quầy bar hoặc là trên ghế salon xung quanh. Quán bar Ánh trăng ngoại trừ làm ăn quan hệ xã hội, còn có quầy rượu bên ngoài làm ăn có thể duy trì, khu vực nơi này không tệ, làm ăn vẫn có thể.

Liên Hồng Nhất ngồi ở vị trí dễ thấy, bởi một vị khách tán gẫu, vừa thấy Lư Ninh vào cửa liền gọi cậu tới.

Lư Ninh ở trên tóc mình vuốt vài cái, theo thói quen mang theo nụ cười đi về phía hai người bọn họ. Cậu ở cửa đã nhìn thấy rõ, cùng Liên Hồng Nhất ngồi một chỗ chính là Hoàng tiên sinh, Lư Ninh ở trong điện thoại nói với người ta buổi tối gặp mặt, không nghĩ tới Liên Hồng Nhất giúp cậu tiếp đãi.

Bà chủ tốt a, thật là bà chủ tốt.

“Chị Liên. Hoàng tiên sinh, chờ lâu rồi.”

Bộ dáng Liên Hồng Nhất nhìn thấy Lư Ninh rõ ràng giật mình, cô là mắt thấy Lư Ninh bị người chặn ở trong quán sau đó mới chạy trốn, sau đó cơ hồ cả ngày không có tin tức, gặp lại cậu sắc mặt không tốt, tóc cũng có chút lộn xộn, quần áo trên người cũng đổi, chần kinh sợ không nhỏ — đứa nhỏ này sẽ không phải bị đánh đi.

Bất quá cũng may Liên Hồng Nhất nhìn quen cảnh đời lớn rồi, phản ứng rất nhanh, lập tức dùng nụ cười đem kinh ngạc trên mặt che giấu đi: “Kính Hồng, sao cậu mới tới, để cho Hoàng tiên sinh chờ lâu rồi.”

Lư Ninh ngồi xuống một cái ghế khác, thuận thế bồi tội: “Xấu hổ quá Hoàng tiên sinh, tôi xảy ra chút ngoài ý muốn, chỗ đi tới điện thoại không có tín hiệu. Không bằng chúng ta trực tiếp tiến vào chủ đề, tán gẫu vụ án một chút?”

Hoàng tiên sinh đối với Lư Ninh tới trễ là có chút bất mãn, bất quá cậu người coi như để nói chuyện, cộng thêm ấn tượng “Ninh Kinh Hồng” để lại cho hắn cũng không tệ lắm, không có quá gây khó dễ. Trên quy củ lúc quan hệ xã hội tiếp đãi khách hàng người khác không thể ở một bên, hai người nói chuyện so với ba người nói chuyện cảm giác thân mật hơn chút, Liên Hồng Nhất thấy bọn họ muốn nói chính sự, liền lấy cớ tránh ra.

Lư Ninh rót một chén rượu cho Hoàng tiên sinh, cười nói: “Nếu như tôi đoán không sai, ngài đã đi tìm quan hệ xã hội quán bar Hàm Tổ đi? Kết quả..... Không hài lòng lắm?”

Lư Ninh đi thẳng vài vấn đề chỉ ra mấu chốt trong đó, Hoàng tiên sinh cũng không giả bộ nữa, thở dài gật đầu một cái: “So với cái đó còn nghiêm trọng hơn. Tôi không nghe cậu khuyên, làm hỏng chuyện rồi.”

21. Chương 21: Kẻ Lọc Lối “ninh Kinh Hồng”

Edit + Beta: Vịt

Hoàng tiên sinh thẳng thắn như vậy nói ra tình cảnh bản thân, làm cho Lư Ninh có chút ngoài ý muốn, buôn bán mà, không phải người kéo ta chính là ta kéo người, hắn làm một thương nhân bất động sản không nên không hiểu đạo lý ép giá.

“Vụ này của ngài tôi đã xem qua.”

Hoàng tiên sinh tên là Hoàng Trung Minh, vụ của hắn là vụ cuối cùng Lư Ninh khi còn sống xử lý, nếu như sau khi cậu rời tay liền không có người khác nhận nữa, tiến độ đại khái tới trình độ nào, cậu vẫn nhớ rõ.

Bất động sản của Hoàng Trung Minh rất vượng, lúc bắt đầu phiên giao dịch xảy ra sự cố, nhóm công việc chứng nhận cho phép đã sớm định xong tiêu thụ không tiếp tục, người ta cũng không nói lý do, khẳng định nói bất động sản của bọn họ có vấn đề. Hoàng tiên sinh ban đầu cho rằng đối phương muốn nhận quà, tặng mấy lần, một lần so với một lần tặng quý hơn, người ta toàn bộ trả lại, chính là không đồng ý.

Chuyện này làm cho Hoàng Trung Minh sút đầu mẻ trán, hắn phái người tra thật lâu, thế nào cũng tra không ra nguyên nhân chuyện này ở đâu, nếu nói sự cố trọng đại, trên công trường cũng chỉ xảy ra cùng nhau..... Sự kiện kia cũng bị hắn tìm người áp xuống, lại mời Lư Ninh làm quan hệ xã hội, những người đó cũng không làm âm ỉ nữa. Chỉ là qua một năm, những người này sao đột nhiên lại lật lọng, thậm chí muốn nhào tới tòa án chứ? Một năm này chứng nhận cho phép tiêu thụ của hắn là xử lý được, nhưng còn có kiểm tra chất lượng, thuế thu..... Các loại giấy chứng nhận phải làm, bị những người này quấy rối một cái, một khoản hành hạ hắn 1-2 năm, suy nghĩ một chút đều chán ốm.

Nhà này còn chưa làm sao bán được, hắn còn làm ăn nữa hay không.

Lư Ninh đặt hai tay lên bàn, nhẹ nhàng gõ mấy cái, hạ giọng nói: “Hoàng tiên sinh, đắc tội người rồi nha.”

Hoàng Trung Minh nhíu mày: “Này..... Làm sao?”

Hắn suy nghĩ một chút, cũng sắp tới bên tai Lư Ninh, nổi danh không cụ thể hỏi: “Không thể nào a, mấy tổ tông kia tôi đều cung, năm mới nghỉ lễ cũng ăn ngon uống ngon tặng tới nhà bọn họ, sao sẽ đắc tội bọn chúng?”

Lư Ninh nghĩ thầm, ông đương nhiên sẽ không trực tiếp đắc tội mấy tổ tông kia, nhưng là ông quanh co lòng vòng mà đắc tội a.

Năm đó Lư Ninh lúc tra vụ này, lúc vô ý phát hiện một chuyện rất ngoài ý muốn, lúc ấy bởi vì chuyện này cũng không có ảnh hưởng cả vụ, chuyện cũng tiến hành rất thuận lợi, liền không để ở trong lòng — Lư Ninh cũng không phải là người làm từ thiện, nếu như mấu chốt trong đó đều nói cho khách hàng, còn cần cậu có lợi ích gì? Người ta tự mình giải quyết. Cái gọi là kim bài, không chỉ có năng lực, còn phải có tâm nhân, giống như hôm nay vậy, Hoàng Trung Minh đối lại là quan hệ xã hội liền làm không được những chuyện này, liền phải lại trở lại tìm cậu.

Bây giờ nghĩ lại, chuyện này trở mặt, rất có khả năng có liên quan tới cái “Ngoài dự đoán” cậu phát hiện kia.

Lư Ninh cười cười: “Ngài biết đấy, tôi là người mới, năng lực so ra kém tiền bối, chỉ có thể xuất lực. Từ lúc ở tang lễ Hoàng tiên sinh đã đề cập với tôi, tôi liền chú trọng tra một chút, không nghĩ tới, vận khí tốt,

còn thật sự để cho tôi tra được một chút da lông. Hoàng tiên sinh nếu như tín nhiệm tôi, tôi liền nhận vụ này của tiền bối.”

Hoàng Trung Minh cũng là người nghe chuyện thì nghe ý (*), hẳn ban đầu bỏ qua Lư Ninh trực tiếp đi tìm quan hệ xã hội của quán bar Hàm Tổ, kỳ thực có chút không hiệu quả, nhưng Lư Ninh trong thời gian hẹn tới trễ, cuối cùng lúng túng, cho nên cậu không muốn vướng mắc chuyện này, nhưng mà hiện tại quyền chủ động ở trong tay mình, Lư Ninh cũng không muốn bỏ qua cơ hội vì mình tranh thủ khách hàng.

(() Câu đầy đủ của câu này là Nghe chuyện thì nghe ý, chống chông thì nghe âm thanh: Ý là muốn hiểu rõ vật gì, việc gì thì phải hiểu rõ từ bên trong, chứ không chỉ nghe nhìn bên ngoài)*

Cậu nói những lời này cơ hồ coi như là đang uyển chuyển mà nói với Hoàng Trung Minh — Trong tay cậu có phương án giải quyết, chỉ xem bản thân Hoàng Trung Minh có tin hay không, phải định để cho cậu phụ trách cậu mới chịu xuất lực, nếu như còn muốn ăn trong nồi nhìn trong chậu, thì xin lỗi đi, không rảnh phục vụ.

“Tiểu tử, không đơn giản nha, rất có phong phạm của tiền bối cậu.”

Hoàng Trung Minh rất kinh ngạc, hẳn nhìn ra một thủ đoạn này của Ninh Kinh Hồng đủ cáo, không đắc tội người nhưng từ trong xương lộ ra vẻ lãnh mạc, tuyệt không giống như chiêu người mới có thể nghĩ ra.

Ngược lại giống như kẻ lọc lõi.

Bất quá mọi người đều là người làm ăn, Hoàng Trung Minh biết Lư Ninh muốn cái gì, gật đầu đồng ý: “Tôi hiện tại không tin cậu cũng tin không được người khác, như vậy đi, chúng ta vẫn là theo quy củ cũ, trước giao một nửa tiền đặt cọc, cậu giải quyết xong, tôi lại chuyển nốt phần còn lại.”

Lư Ninh cười híp mắt gật đầu: “Được, liền theo quy tắc cũ của tiền bối.”

Hoàng Trung Minh ngẩn một cái cười nói: “Đúng, là quy tắc cũ của Lư Ninh.”

Lư Ninh không quan tâm Hoàng Trung Minh coi cậu là Lư Ninh hay là Ninh Kinh Hồng, cho dù thật sự hẳn cảm giác tác phong làm việc của mình và Lư Ninh giống nhau cậu cũng không lo lắng, hiện tại vẫn là người chủ nghĩa duy vật nhiều hơn.

Hoàng Trung Minh đem tiền đặt cọc kết toán rõ ràng với Liên Hồng Nhất sau đó rời đi, người sau vỗ vai Lư Ninh khích lệ cậu: “Khởi đầu tốt đẹp a, điềm tốt.”

Lư Ninh cười một cái: “Đều là chị Liên dạy tốt..... Đúng rồi chị Liên, em phải đi công tác một chuyến, vụ của Hoàng tiên sinh em muốn mau sớm đi tìm hiểu tình huống một chút.”

Liên Hồng Nhất đang cao hứng, yêu cầu đề xuất của Lư Ninh lại hợp tình hợp lý, cho nên liền một lời đáp ứng: “Cứ đi đi, trở về tìm chị thanh toán lộ phí.”

Lư Ninh phải về quê một chuyến, nhưng là yêu cầu đi công tác cũng là chuyện thật, vụ đó của Hoàng Trung Minh chỗ kỳ quái nhất là làm sao sẽ dính dáng tới quan gia, nếu như nhân viên công vụ muốn tìm hấn phiền toái, lại không muốn hấn tặng quà, nước chuyện này liền có chút sâu.

Cậu đem sự cố trước kia của Hoàng Trung Minh cầm nghiên cứu một phen, phát hiện đối phương trong quá trình xử lý căn bản dựa vào “Có tiền tùy hứng bạo lực trấn áp”, cùng sự cố này phát sinh cách nhau không tới mấy ngày, một công nhân từ trên giàn giáo ngã xuống, ngã đứt một đoạn chân, Hoàng tiên sinh phái người cho người nhà người bị thương một khoản tiền, liền không để ý nữa.

Lư Ninh rất hoài nghi hấn đây là đi đêm nhiều dụng phải kim Phật không nên dụng.

“Còn có một chuyện, chị Liên, di vật anh Lư giao cho ai bảo quản?”

Liên Hồng Nhất trong tay cầm chén rượu, nghe Lư Ninh hỏi như vậy liền nhìn sang, “Di vật? Cậu nói là tài sản của cậu ấy?”

Lư Ninh thật đúng là rất hiếu kỳ chuyện này, dù sao đó là thứ cậu kinh doanh nửa đời. Bất quá cậu trong lòng xoay vòng, không có hỏi tài sản: “Mặc dù cũng tò mò..... Em nghe nói anh ấy không có người thân, tài sản chuyển cho ai là một vấn đề a. Bất quá hiện tại cần nhất vẫn là tư liệu trong tay anh Lư, Hoàng tiên sinh là khách hàng của anh ấy, tài liệu trong tay anh ấy đủ nhất.”

Mặc dù cậu cũng nhớ người phải tìm ở chỗ nào, có tài liệu tóm lại tốt hơn.

Liên Hồng Nhất cười nói, “Xem xem đi, các cậu mấy đứa nhỏ này lòng hiếu kỳ chính là nặng, ngoài miệng nói không có hứng thú, vẫn là quanh co lòng vòng hỏi. Ôi..... A Ninh cũng là đáng tiếc, tuổi trẻ mất sớm, dành dụm cũng không phải ít, bởi vì không có người thân, liền đều quyên cho tổ chức từ thiện.”

Lư Ninh trong lòng đau xót, mặc dù làm tốt chuẩn bị mình đã biến thành nghèo rớt mồng tơi, thật sự nghe tin tức như vậy vẫn là rất buồn. Hơn nữa tài sản của cậu nếu như xác định chuyển tới tổ chức từ thiện, vậy thì nói rõ vẫn không thể từ phương diện tranh đoạt tài sản này hạ thủ tra nguyên nhân cái chết của cậu.

Liên Hồng Nhất nói xong dùng di động ấn một dãy số điện thoại, gọi một người tới, mang Lư Ninh đi xem cái tử hối cậu còn sống đã dùng qua.

Liên Hồng Nhất đặt chén rượu xuống, nhìn Lư Ninh: “Thứ cậu ấy khi còn sống đã dùng qua, tất cả tài liệu, bao gồm USB và máy tính đều ở nơi đó, cậu nếu như xem hiếu thì lấy đi đi.”

Lư Ninh nghe tới đó ngẩng đầu nhìn về phía Liên Hồng Nhất, câu môi lên cười một cái: “Em thử chút.”

— Cậu trước kia giữ bí mật công tác làm rất tốt, tài liệu đều là chia ra ghi chép, đôi khi xem không hiểu cũng là bình thường. Cũng may trí nhớ cậu đủ tin, hơi gợi ý chút là có thể đem tiền căn hậu quả liên hệ tới.

“Ui.”

Liên Hồng Nhất đột nhiên gọi Lư Ninh lại, người sau quay đầu qua, Liên Hồng Nhất đánh giá cậu từ trên xuống dưới một phen, nghi ngờ nói: “Quần áo không tệ, không rẻ đi.”

“Ha ha, đúng vậy a, vì gặp khách hàng đặc biệt mượn một bộ.”

Liên Hồng Nhất liền không hỏi gì nữa, cho dù cô nhận ra nhãn hiệu là Zegna, cũng sẽ cảm thấy Lư Ninh mặc hàng fake, một người ngay cả phí sinh hoạt cũng phải dự chi tiền lương, sao có thể có tiền dư mua hàng auth, hơn nữa, cũng sẽ không có loại năng lực mượn tiền bạn bè cậu.

Lư Ninh một mình ở phòng họp tra tài liệu, cậu sau khi đem dự án này từ đầu đến cuối đại khái chỉnh một lần, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, là Trần Huy gọi tới, cậu một bên nhìn một bên ứng phó đối phương, “A Huy, chuyện gì a?”

“Kính Hồng, vé xe đi huyện Duy anh đặt xong cho em rồi, sáng sớm mai 7h, nhớ tới trạm tàu hỏa nhận vé.”

Trần Huy nói xong, còn không biết xấu hổ mà nhắc nhở 1 câu: “Chuyện vay tiền..... Làm phiền em rồi, Kính Hồng.”

Lư Ninh khẽ nhú mày, ngón tay ở trên một trang tài liệu trong đó nhẹ nhàng vạch xuống, chỉ vào trên hàng chữ nào đó — huyện Duy a, thật là đúng dịp.

22. Chương 22: “kẻ Trừng Phạt” Phòng Livestream

Edit + Beta: Vịt

Quán bar Ánh trăng cách trạm xe lửa rất xa, xe lửa 7h sớm, cần cần trước đó cả đêm chạy tới trạm xe. Cũng không phải Trần Huy cố ý chỉnh Ninh Kính Hồng, huyện Duy địa phương nhỏ, xe lửa từ hạng thành tới bên kia chỉ có một chuyến này.

Lư Ninh ở trạm xe lửa tìm được một khách sạn nhỏ định ở một buổi tối, vừa vặn có thể sáng hôm sau thức dậy đuổi theo xe lửa. Sau khi xem xong tư liệu vụ Hoàng Trung Minh, Lư Ninh mở livestream ra chuẩn bị tiếp tục live một lần truyện ma. Cậu hiện tại cùng website gia hạn, liền không thể quá tự do tản mạn, phải đảm bảo công việc của mình, dù sao người ta vẫn giao cho cậu tiền lương căn bản mỗi tháng.

Có cách nói là lúc một người thường xuyên xuất hiện ở trong sinh mệnh của bạn, bạn liền sẽ quen thuộc sự hiện hữu của người đó, Lư Ninh hôm nay sau khi mở livestream theo thói quen đi tìm cô bé “Muốn ngủ trước cổ sự” kia, nhóc đó mặc dù rất KY, nhưng trải qua sự kiện “Đỗ ngủ” lần trước, Lư Ninh phát hiện đối phương cũng chỉ là tiểu cô nương khá ngạo kiều mà thôi.

..... Đó cũng không phải hội chứng Stockholm (*), chỉ là nhìn ở tiền mà thôi.

(() Hội chứng stockholm: Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc. Tuy nhiên, những cảm xúc nói trên của “nạn nhân” hoàn toàn vô lý vì họ đang nhằm lẫn hành vi hành hạ với lòng tốt của kẻ bắt cóc, mặc cho những nguy hiểm mà họ phải trải qua. Hệ thống quản lý dữ liệu bắt cóc của FBI ước tính ít nhất tám phần trăm nạn nhân có biểu hiện của hội chứng Stockholm.)*

“Muốn ngủ trước cổ sự” không làm Lư Ninh thất vọng, livestream của cậu vừa mở ra chưa tới mấy phút, nhóc kia đã tiến vào, Lư Ninh một bên chuẩn bị câu chuyện tốt nay muốn kể vừa nghĩ, không biết cô nhóc có phải lại muốn kêu gào để cho cậu thu AS-MR hay không.

Ngoài dự tính, đối phương lần này không có quấy rối, ngược lại giống các khán giả, an tĩnh mà nghe Lư Ninh kể chuyện, nếu không phải cô nàng thỉnh thoảng quảng mấy món quà khen thưởng, Lư Ninh thậm chí đều muốn hoài nghi cô nàng có phải chỉ treo máy online, người không ở đó hay không.

Lư Ninh nhin không được, khẽ cười một tiếng, chuyên tâm kể chuyện ma chưa xong lúc trước. Cậu khi còn sống thanh âm rất dễ nghe, thanh tuyến của Ninh Kinh Hồng so với thanh tuyến trước kia của cậu còn trong veo mượt mà hơn mấy phần, cười một tiếng dính khí chất ấm áp của Lư Ninh, cơ hồ tiến vào trong xương cốt. Người xem lúc livestream nhất thời quên mất nghe chuyện, từng đồng mà xoát bình (*) thét chói tai, hỏi “Nam thần gặp phải chuyện gì vui vẻ”.

(() xoát bình: nghĩa là ở trong khung livestream hoặc chat đột nhiên gửi 1 đồng lớn comment)*

Chỉ bất quá trong màn đàn cũng không toàn là thanh âm dịu dàng, mắng cậu không ít, chỉ toàn nói hươu nói vượn không chút nào logic, thỉnh thoảng xen lẫn dâm từ xấu xa, lời vậy bần người nói tới cực kỳ khó nghe. Lư Ninh lười để ý, không biết mấy màn đàn này là cùng nghề phá đám hay là thật sự cảm thấy cậu không tốt, Lư Ninh từ trước đến giờ kể xong chuyện liền đi, chưa từng tận lực nói lời giữ fan, cũng chưa từng bại lộ cuộc sống riêng tư của mình, không biết tại sao dẫn tới ác cảm của người khác.

Chỉ bất quá cậu không sao cả, những người khác nhưng lại nhìn không được, người kia chữ tới lợi hại, liền có fan âm ỉ với hắn, Lư Ninh nhìn tin nhắn người tới ta đi trên màn đàn có chút dở khóc dở cười — cậu kể chuyện ma như vậy cũng không có không khí.

Lư Ninh làm bộ không nhìn thấy, tiếp tục kể chuyện, lúc này đột nhiên có một màn đàn mang theo bọt khí liên tiếp thổi quan — chuyện ma của Dư Ôn ăn cắp của một tiểu thuyết nào đó web X.

Bởi vì chữ bọt khí kia đặc biệt lớn, lại đặc biệt rõ ràng, Lư Ninh liếc mắt liền thấy. Cậu ngăn người, hỏi

lâu không nói chuyện, cũng không phải bị gia hỏa này chọc tới, mà là cậu có chút nghi ngờ, kênh livestream lúc nào thì ra nhiều bọt khí kiểu dáng đa dạng thế này? Trước kia không phải đều là kiểu chữ màu trắng giống nhau sao? Một năm này không gặp các chỗ phiên bản sửa đổi thật nhiều.

Nhưng là trầm mặc mặc Lư Ninh làm cho một vài fan hiểu lầm, có người cho rằng cậu chột dạ, có người cho rằng cậu bị chọc tới, trên màn đạn bắt đầu bày biện tám lười mà phát ra một vài nội dung khác nhau.

Lư Ninh lấy lại tinh thần vừa định chuẩn bị nói chuyện, trước mắt đột nhiên giống như bom đạn nổ tung, một màn đạn đem tất cả phát ngôn đều lấn át — “Có búa gửi búa, không búa cầm miệng.”

“.....”

Lúc màn đạn này xuất hiện, Lư Ninh nhìn không thấy bất kỳ tin nhắn nào nữa, trò vui này tựa như pháo hoa ở giữa màn hình nổ loạn, một mực kéo dài tới nửa phút.

Lư Ninh vội vàng mở miệng: “Xin mọi người bình tĩnh một.....”

“Đứa nào còn dám nói hươu nói vượn tao liền sử dụng quyền hạn người trông phạt.”

Lời của Lư Ninh bị một màn đạn ngay sau đó cắt đứt, bởi vì lúc màn đạn này xuất hiện sẽ kèm theo tiếng nổ tung cực mạnh, cho nên cho dù là chủ live cũng không thể xen vào nói. Màn đạn pháo hoa sau khi biến mất biến mất, trong gian livestream rất cực yên tĩnh lại, sau đó lập tức giống như tạc oa, mọi người tranh nhau mà xếp hàng xoát bình.

“Đm, hội viên vvvvvvvvv—ip trong truyền thuyết, lần đầu tiên mở mang kiến thức!”

“Mẹ ơi cứu mạng, có thổ hào a a a a!”

“Bái kiến đại lão!”

“Bái kiến đại lão!”

.....

Lư Ninh nhìn chằm chằm màn hình hồi lâu, mới bừng tỉnh đại ngộ — Con mẹ nó chính là người chơi nhân dân tệ trong truyền thuyết a! Kênh livestream lúc nào thì biến thành bộ dáng quỷ này?!

Người chơi nhân dân tệ không phải ai khác, chính là cô nàng Muốn ngủ trước cổ sự, cô nàng vừa ra tay chẳng những ngăn chặn mấy ngọn gió hắc tử kia, cũng thành công dời đề tài đi, tóm lại hiện tại trong gian livestream mọi người dường như đều càng muốn vây xem vị kẻ trừng phạt này trong truyền thuyết, mà

không phải đi truy cứu chuyện Dư Ôn kể có phải thật sự đạo hay không.

Lư Ninh nảy ra tò mò ấn mở ID cô nàng, phát hiện người này một chuỗi danh hiệu fan phía sau phát sáng, nhiều hơn một cái ký hiệu màu vàng, trên ký hiệu viết ba chữ “Kẻ trừng phạt”, Lư Ninh lại ấn vào ký hiệu này, mới hiện ra cái gọi là chú thích “Kẻ trừng phạt”.

“Kẻ trừng phạt” có thể coi như là tồn tại bug trong cả kênh, chỉ bất quá so với bug, “Kẻ trừng phạt” là hợp pháp hợp lý, sẽ không bị GM (*) thanh trừ. Bọn họ có rất nhiều quyền hạn, ngoại trừ có thể phát ra màn đạn lóe sáng này, còn có thể di chuyển người xem gây chuyện ra khỏi livestream, quả thực là kiểu tồn tại chèn ép gây lộn trong ngoài. Tương ứng, muốn trở thành “Kẻ trừng phạt” cũng khó khăn, không chỉ yêu cầu đăng cấp fan, còn yêu cầu hội phí cực cao, phí mỗi tháng nộp so với thu nhập cơ bản của chủ live còn cao hơn, kẻ ngu mới muốn cái danh hiệu này.

(() GM = Game master: Người quản lý trong game, ở đây là chỉ chủ live)*

..... Không biết tiểu cô nương vì cái gì muốn mua loại quyền hạn này.

Biểu tình Lư Ninh xuất hiện vài giây trống rỗng, cậu thật sự không cách nào hiểu được đơn giản vì chèn ép mà xài số tiền lớn như vậy thì sáng khoái ở chỗ nào, em gái nhỏ ngủ trước cổ sự này, tiền tiêu vật thật là đủ nhiều.

Cậu thở dài, muốn tắt thông tin của đối phương tiếp tục livestream hôm nay, bên kia khung đối thoại lại đột nhiên nhảy ra một câu: “Bạn đã nhìn chăm chăm mình 5 phút.”

“.....”

Quyền hạn của người chơi nhân dân tệ cũng quá nhiều đi!! Mở ra xem thông tin một chút cũng sẽ biết?! Như thế nào lại thân thiết với mấy trang web kỳ quái kia!

Lư Ninh đột nhiên có loại cảm giác xấu hổ bị tóm — mặc dù cậu không làm chuyện quá phạm gì, chỉ là muốn xem một chút fan của mình vì sao sẽ có nhiều quyền hạn như vậy mà thôi.

“Mình là muốn cảm bạn giúp mình nói chuyện.”

— cũng may cách màn hình, đối phương nhìn không thấy lúng túng trên mặt cậu.

Lư Ninh cân nhắc nói: “Bất quá..... Vẫn là không nên lãng phí tiền như vậy tốt hơn, vừa rồi người kia rõ ràng là bối mớ, hần ta ngay cả tên tiểu thuyết cũng không nói ra, mọi người sẽ không tin.”

“Muốn ngủ trước cổ sự” trầm mặc một hồi, nói: “Bạn đừng hiểu lầm, mình là vì tự mình thoải mái, hi vọng không ai ngắt lời của bạn có thể nhanh chóng kể xong cái câu chuyện ma nhảm chán này, sau đó đi thu cái

tiếp theo.”

Lư Ninh bị thái độ vênh mặt hất hàm sai khiến của đại lão này chẹn họng một cái, cậu rất muốn bày ra một chút khí phách mình nghèo hèn không thể dờn uy vũ không thể khuất phục, mắng tỉnh tên lẩm tiền này.

..... Suy nghĩ một chút vẫn là thôi đi.

“Trang bị của mình chưa mua đủ, tối nay không thể thu AS-MR, thật xin lỗi.....”

“Tại sao chưa mua? Địa chỉ cho mình, mình mua cho bạn.”

Lư Ninh đỡ trán: “Mình gần đây phải đi công tác, mấy ngày nữa mình sẽ mua.”

Đối diện an tĩnh một hồi: “Vậy bạn có thể thu giống như hôm qua, bạn nếu như xấu hổ, chúng ta mở phòng nhỏ.”

“.....”

Lư Ninh đối với em gái nhỏ miệng không biết ngừng này chịu chết, tán gẫu thì tán gẫu đi, làm sao cứ nhất định mở phòng cái gì, nghe tới giống như cậu muốn thao fan vậy. Lư Ninh thở dài, giống như nửa đùa nói: “Bạn vừa rồi nghe chuyện cũng rất hăng say.”

Đối diện nhanh chóng gửi tới ba chữ: “Mình không nghe.”

Lư Ninh tắt khung chat riêng của bọn họ, tiếp tục kể nốt chuyện ma tối này. Trong gian livestream người xem đại số đều vẫn rất hữu hảo, nhạc đệm nhỏ vừa rồi giống như chưa từng có, mọi người cũng lại lần nữa tập trung tinh thần nghe Lư Ninh kể chuyện, không biết fan quấy rối kia có phải rút khỏi livestream rồi hay không, tóm lại đối phương không tiếp tục nói vớ vẩn nữa.

Lúc sắp kết thúc, Lư Ninh lễ phép nói: “Mọi người nếu như hóng xem kết thúc, có thể tới website vị bằng hữu vừa rồi nhắc tới tìm một chút, tìm được rồi, nhớ kể với mình nhé, bản thân mình cũng muốn biết kết cục.”

— Chuyện ma cậu thuận miệng kể bừa, có thể tìm được kết cục coi như là cậu thua.

Livestream của Lư Ninh sau khi kết thúc, fan kia lại tới chat riêng chọc cậu, Lư Ninh cũng theo thói quen lên mạng máy tính trong khách sạn ra tìm truyện thiếu nhi, không thể không nói, loại quán tính này cũng phi thường kỳ quái.

“Bắt đầu đi! Làm sao còn chưa bắt đầu!”

Lư Ninh cầm con chuột bắt đắ dĩ nói: “Má tính của khách sạn rất chậm, chờ chút.”

“Bạn thật sự đang đi công tác?”

Cậu không tiếp lời này: “Hôm nay kể chuyện Cái mũ nhỏ màu đỏ.”

Nhưng đối phương lại không buông không tha: “Đang đi công tác ở đâu đấy?”

Lư Ninh nhin không được cười một cái: “Một nơi rất vắng vẻ, gọi là huyện Duy. Được rồi, đeo xong tai nghe chưa? Bắt đầu kể chuyện.”

Loại tiểu thư nhà giàu vùng tiền như rác này, không thể nào đã từng nghe qua huyện Duy.

23. Chương 23: Đã Chết 1 Năm Đột Nhiên Đăng Weibo Dễ Dẫn Tới Hồn Loạn

Edit + Beta: Vịt

Huyện Duy là một địa phương nhỏ, từ Hạng thành tới đây vốn là không có xe tốc hành, nhưng bởi vì mấy năm trước trong huyện tu sửa một quốc lộ loại 2, còn vừa xây xong trạm tàu cao tốc, mới tăng kinh tế khu bốn địa lên chút.

Nhưng cho dù có đa phương nâng đỡ, kinh tế nơi này vẫn là sống dở chết dở, nguyên nhân không rõ. Cục đường sắt có lẽ không muốn lãng phí điểm trạm này, mới bố thí cho một tuyến xe.

Lư Ninh ngồi xe lửa mười mấy tiếng rốt cục tới đích, lúc đến đã là nhá nhem, cậu lần đầu tiên tới huyện Duy, sau khi xuống xe trực tiếp tiến vào trạng thái mộng lung. Nơi này vừa ra khỏi trạm xe chính là từng ngọn núi lớn về nguyên sinh, nơi nơi lá xanh, chiều đến tà dương đặc biệt đẹp mắt, đặc biệt bảo vệ môi trường.

Làm địa điểm du lịch mà nói cũng không tệ lắm, làm địa điểm đi công tác làm việc..... Thì có chút dọa người.

Lư Ninh đứng ở bên ngoài trạm xe chờ một lát, chính là một chiếc xe ô tô cũng không nhìn thấy, sắc trời cũng không sớm, Lư Ninh cũng không dám tùy tiện đi loạn, vạn nhất đi đường rẽ, vào núi rộng lại đi ra không được, hậu quả rất đáng sợ, nhưng tiếp tục chờ cũng vô ích, nói không chừng đến trời tối cậu cũng không có cách ra khỏi trạm xe lửa. Lư Ninh lấy di động ra, tín hiệu hiển thị đủ sóng, cậu mới yên lòng.

Lư Ninh nghĩ nghĩ, đăng lên weibo mới có thể tìm được đường về — *Bạn nào có thể nói cho tui biết không, làm thế nào từ “Trạm tàu hỏa huyện Duy” đi ra ngoài, nơi này núi vây quanh, tui sợ lạc đường.*

Đỉnh kèm là một tấm ảnh bốn bề núi vây bao bọc.

Bất quá Lư Ninh không quá ôm hi vọng gì, tài khoản weibo này hồi còn sống đã không hay dùng lắm, bây giờ lại một năm cũng không đăng nhập qua, e là sớm đã không còn mấy fan, không biết lúc nào có thể nhận được đáp án.

Nếu không mở livestream? Dù sao cũng có thể gặp “đồng hương” đi.

Lúc cậu do dự có nên lên mạng mở livestream hay không, nơi xa đột nhiên có người từ lối rẽ đi ra, ngay sau đó phía sau đối phương lại chui ra một động vật lông màu nâu giống như con lừa, trên người nó trói sợi dây, phía sau kéo một xe ba gác chất đống cao cây xanh. Chiếc xe kia lại hướng ngoài đường phố kéo ra một khoảng cách, Lư Ninh mới nhìn rõ hình dáng của “cây xanh”, hóa ra là lạc tươì, còn chưa có xuồng lá, mang theo bùn đất.

Lư Ninh vui mừng khôn xiết, cậu vội vàng chạy lên. Người đánh xe cũng từ xa nhìn thấy Lư Ninh, chờ cậu chạy đến trước mặt, thì lại nhìn chăm chăm mặt cậu, hình như đang phân biệt, Lư Ninh theo bản năng nuốt lời hỏi đường ra đến khốe miệng trở về.

Người nọ nhìn chăm chăm cậu hồi lâu, cao hứng nói: “Tiểu Tước? Cháu về là lúc nào vậy?”

Lư Ninh sửng sốt — *Tiểu Tước là cái quỷ gì?*

Bất quá cậu rất nhanh kịp phản ứng, đối phương nói có thể là nữ danh của Ninh Kinh Hồng, cậu hiện tại tới quê của Ninh Kinh Hồng, ở địa phương nhỏ thế này, người cùng thôn biết nhau rất bình thường.

Cậu không do dự lâu, cười nói: “Vừa xuồng xe lửa thôi, vừa vặn nghỉ mấy ngày, trở về thăm mẹ cháu.”

“Vậy cháu nhanh lên xe đi, ta đứng lúc kéo cháu về.”

Lư Ninh lại ngây người, theo bản năng “Há?” một tiếng.

Chủ nhân xe lừa ngược lại rất sáng khoái, cười nói với Lư Ninh: “Nơi này lại không có xe, cháu gặp mẹ cháu thế nào? Nếu không phải gặp được ta, chắc phải đi vài dặm.”

Lư Ninh mặc dù cảm thấy hắn nói rất có đạo lý, nhưng vẫn do dự, bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, ai biết đối phương có phải thật sự biết Ninh Kinh Hồng hay không.

Người đánh xe thấy cậu hồi lâu không động đậy, giống như đùa giỡn chế giễu nói: “Nhanh lên xe a, lẽ mà nữa đều mấy giờ rồi. Làm sao? Đi ra ngoài chưa được mấy năm, còn ngồi không quen xe lừa ở quê chúng ta?”

Lư Ninh cười phủ nhận: “Ngài nói đùa, sao có thể ạ, cháu lên xe liền đây.”

Cậu lấy ba lô sau lưng xuống ôm vào trong ngực, sau đó nhảy đến sau xe lửa. Xe ba gác bị lạc chỗ đông rất đầy, không gian đủ Lư Ninh ngồi không nhiều lắm, cả sau lưng cậu đều dán vào trên thân cây lạc. Trong nháy mắt mũi cỏ và mùi bùn đất mang theo trên cây lạc ở trong không khí trong lành đều tản ra, lượn lơ trước mũi.

“Ngồi vững rồi chứ?”

Lư Ninh túm lấy thành xe, nói: “Ngồi vững rồi.”

Xe lắc lư một chút, chậm rãi rẽ, sau đó dọc theo đường rời khỏi trạm xe lửa chạy nhanh ra ngoài. Lư Ninh ở sau xe ngồi dựa lưng, cùng người đánh xe cậu được câu chằng tán gẫu — đại khái chính là “Nghỉ vài ngày hả”, “Ở nhà mấy ngày hả”..... Vấn đề đại loại vậy.

Sau khi nói chuyện một lát, Lư Ninh liền phát giác địa phương có cái gì đó không đúng, nghĩ nửa ngày, cậu đột nhiên nhớ tới Ninh Kinh Hồng ở trong nhật ký viết, là bệnh viện gọi điện thoại tới nói tin tức mẹ hắn bệnh tình nặng thêm, vậy mẹ Ninh hẳn vẫn ở bệnh viện mới đúng, bây giờ về nhà sao có thể gặp người không?

Nghĩ tới đây, da gà trên người Lư Ninh đồng loạt đứng dậy, sau đó sống lưng luồn lên một cổ cảm giác sờn gai ốc, cậu cách đồng lạc thăm dò hỏi: “Bác, mẹ cháu gần đây thân thể vẫn khỏe chứ?”

Bởi vì ở giữa có dị vật ngăn cản, thanh âm người đánh xe nghe ra mơ mơ hồ hồ: “Không tốt lắm đâu. Bất quá bọn ta người làm đồng ruộng, ai mà không có chút bệnh vặt, còn không đều là mặc kệ sống.”

— Đây là đáp án phù hợp.

Lư Ninh cân nhắc một chút tiếp tục hỏi: “Vậy..... Bác sĩ có nói gì không ạ? Cháu ở Hạng thành không nhận được tin nói bà ấy xuất viện.”

Người nọ lại trả lời: “Cháu còn không biết sao? Tự bà ấy chạy về. Nói tiếp tục chữa không khỏi, cũng là lãng phí tiền, không chữa nữa.”

Lư Ninh gật đầu một cái.

Cậu trước kia cũng từng gặp người như vậy, bởi vì điều kiện kinh tế quá kém lựa chọn từ bỏ chữa chạy, nếu như có chút tiền dư, thì sẽ dùng thuốc không quá có tác dụng khống chế bệnh tình, nếu như ngay cả tiền mua thuốc cũng không có, vậy chỉ có thể cứ kéo dài.....

Trong lúc cậu suy nghĩ, xe lửa đã lắc la lắc lư từ trạm tàu hỏa đi ra, quẹo vào một đường đất trong hẻm,

Lư Ninh nhìn phía trước chính là đường lớn bằng phẳng, vội kêu dừng: “Bác, phía trước có đường cái.....”

Cậu nói một nửa thì ngậm miệng — cho dù trên đường cái có thể bắt xe, cậu cũng không thể tự mình đi tới, cậu lại không biết nhà ở hướng nào.

Người đánh xe lại nói: “Nhà nước không để cho lừa lên đường quốc lộ, không sao, chúng ta đi đường nhỏ gần hơn.”

Lư Ninh khi còn sống thân hình cao lớn, tới chỗ nào cũng có loại tự tin khó giải thích, tư duy theo quán tính này của cậu vẫn tiếp tục dùng tới trên người Ninh Kinh Hồng, cảm giác mình vẫn là kiểu to con. Bất quá người đánh xe quả thực lùn hơn Ninh Kinh Hồng rất nhiều, cũng không tới mức bị hấn lừa bán đi.

Xe lừa chạy khoảng 20 phút, Lư Ninh rốt cục nhìn thấy lối vào huyện Duy, nơi này không có lạc hậu như trong tưởng tượng của mình, ít nhất đường cái cũng là trải nhựa đường xi măng, nhưng cũng không phát đạt, trên đường không có mấy chiếc xe hơi.

Sau khi vào thôn, người đánh xe đuổi con lừa lão đà lão đảo hướng phía trước đi qua một đoạn, rốt cục dừng lại trước một căn nhà, Lư Ninh nhảy xuống xe, ngẩng đầu đánh giá ngôi nhà ngói trước mặt — Lâu lâu không thấy loại kiến trúc kiểu cũ rồi, gặp lại cảm thấy có chút mới mẻ, ngược lại tốt hơn nhiều trong tưởng tượng của cậu. Lư Ninh ban đầu lúc xem nhật ký của Ninh Kinh Hồng, còn tưởng rằng quê là nơi có bao tội tệ.

“Cháu nhanh vào nhà đi, ta đi đây.”

Người đánh xe quăng roi một cái, gọi Lư Ninh hồi thần, cậu nhìn về phía đối phương, cười phát tay một cái: “Vâng, cảm ơn bác.”

Lư Ninh nhìn xe lừa đi xa, lúc chuẩn bị vào cửa, mới nghe được phía sau mơ hồ truyền đến một câu oán trách: “Có phải ngốc không, nên gọi ông ba (*), gọi bác cái gì!”

(() gốc là tam mỗ gia: có nghĩa là chỉ em trai thứ 2 trong 3 người anh em của ông ngoại)*

“.....”

Ai biết thôn bọn họ xếp bồi phạt thế nào!

— Ở huyện Duy mấy ngày này cậu vẫn là nói ít thì tốt hơn, nơi này người quen thuộc “Ninh Kinh Hồng” quá nhiều, một xưng hô đơn giản đều có thể làm cho cậu bại lộ thân phận.

Lư Ninh cố gắng hít sâu mấy lần, tinh thần buông lỏng sau đó mới đi vào căn nhà kia — Kế tiếp người cậu sắp sửa đối mặt mới là khó đối phó nhất, mẹ của Ninh Kinh Hồng.

Lư Ninh cảm thấy nếu như không cẩn thận, mình rất nhanh sẽ lộ.

Trong phòng có mùi thuốc Đông y, vừa vào cửa, trên cái bàn đặt bên trái treo một khung ảnh, bên trong dán tấm ảnh chụp trung của một thiếu niên và người phụ nữ trung niên. Từ tướng mạo xem ra, thiếu niên kia chính là Ninh Kinh Hồng, chỉ là tuổi nhỏ hơn hẳn hiện tại rất nhiều. Dung mạo của người phụ nữ trung niên làm người ta kinh diễm, thời gian không có làm cho bà trở nên già, ngược lại tăng thêm phong vận mà người trẻ tuổi không có. Phụ nữ như vậy đừng nói đặt ở chỗ như huyện Duy, cho dù ở giới giải trí cũng là xinh đẹp số một số hai.

Đây chắc là mẹ Ninh Kinh Hồng đi, có người mẹ như vậy, cũng khó trách Ninh Kinh Hồng sẽ trưởng thành có bộ dáng yêu nghiệt này.

Nhưng trong chụp ảnh chung tại sao không có ảnh cha hẳn?

Lư Ninh nhìn hồi lâu, phát hiện ngoại trừ tấm hình này thật sự không có vật nào khác có thể chứng minh thân phận, lúc này trong phòng đột nhiên truyền đến một trận ho khan suy yếu: “Là ai ở bên ngoài?”

Lư Ninh thở ra một hơi thật sâu, đáp: “Mẹ, là con, em về rồi.”

***** *Tui sẽ để Lư Ninh là cậu, Ninh Kinh Hồng là hẳn cho dễ phân biệt nhé*

Tui comebackk rồi đâyyyyyyyy

24. Chương 24: Một Đôi Mẹ Con Hèn Yếu

Edit + Beta: Vịt

Lư Ninh vừa nói xong cũng nghe thấy trong nhà có tiếng xột xột xoạt xoạt, cậu vội vàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy một người phụ nữ đang vịn giường chuẩn bị xuống, đối phương vừa ngẩng đầu, ngược lại dọa cậu nhảy một cái — người này nhìn qua phi thường tiêu tụy, một trời một vực với bộ dáng quyến rũ động lòng người trong hình.

“Tức……”

Đối phương kinh hỉ mà kêu một tiếng, chỉ nói tới một nửa lại sửa lời: “Kinh Hồng…… Con, sao con lại về?”

Lư Ninh bước nhanh đi lên, đỡ lấy tay người phụ nữ kia, trên mặt mang ra một chút ý cười: “Bà chủ của bọn con cho nghỉ, vừa lúc về thăm mẹ chút.”

Cậu nói xong lại hỏi: “Sao mẹ không ở bệnh viện hảo hảo đợi, con nghe ông ba nói, mẹ kiên trì muốn về? Có phải bởi vì tiền chữa trị yêu cầu không đủ, bệnh viện yêu cầu mẹ xuất viện hay không?”

Người phụ nữ nghe thấy Lư Ninh hỏi như vậy, trên mặt lộ ra thần sắc kinh hoảng, bà nhìn Lư Ninh do dự nói: “Không phải, là mẹ muốn về, bảo bác sĩ không cần nói cho con biết.”

“Như vậy sao được, khám bệnh chính là bác sĩ, cũng không phải mẹ, sao có thể tự mẹ muốn về là về.”

Người phụ nữ có lẽ cảm giác mình quả thật đuối lý, không lên tiếng nữa, Lư Ninh đỡ bà lên giường, vén chăn lên che thân thể bà lại, hiện tại chính là mùa Trung Thu, thời tiết chuyển lạnh, mẹ Ninh có bệnh trong người, không thể lại nhiễm lạnh.

Đối phương sau khi nằm xuống trên giường, Lư Ninh mới tới ngoài nhà cầm đồ.

“Kính Hồng!”

Lư Ninh từ ngoài phòng thò đầu vào: “Mẹ, chuyện gì?”

— Cậu gọi một người xa lạ là mẹ có chút chướng ngại, nhưng gọi hơn 2 lần thành quen, Lư Ninh cũng không cảm thấy lạ mồm nữa.

Cậu hiện tại chính là thay người khác hiểu thuận mẹ, thay Ninh Kính Hồng chịu trách nhiệm, không cần thiết đi xoắn xuýt rốt cục có nên gọi người ta là mẹ hay không, hoặc là gọi có phải cam tâm tình nguyện hay không.

Bà sau khi thấy được Lư Ninh liền lại nằm trở về, lắc lắc đầu: “Không có gì, mẹ hỏi chút con muốn đi đâu.....”

Lư Ninh xách đồ vào cửa, cười nói: “Con vừa tới nhà có thể đi đâu, con mua ít điểm tâm, muốn ăn không?”

Người phụ nữ nhìn Lư Ninh một cái, cúi đầu ngồi đó không nói chuyện, Lư Ninh cũng không gò ép, cười cười, đặt điểm tâm lên bàn: “Vậy ngày mai ăn đi, con đặc biệt ở Đạo Hương Thôn (*) mua điểm tâm. Con trước nấu cơm, mẹ chưa ăn tối đi.”

(() Đạo Hương Thôn: tên một nhãn hiệu bánh ngọt của Trung Quốc, khởi nguồn từ năm 1773, hồi đó chỉ là một cửa hàng bánh ở Tô Châu, sau khi được vua Càn Long ăn khen ngon thì trở nên nổi tiếng)*

Cậu cũng không chờ người phụ nữ trả lời, lại đi ra khỏi phòng.

Lư Ninh vừa nãy đối với bố cục trong căn nhà này quét đại khái vài lần, phòng bếp ở gian ngoài, có hệ thống nước, thiết bị nấu cơm cũng gần giống trong thành phố, ngoại trừ cái đó còn có bếp lò, phía sau liền giường đất, có thể trực tiếp nhóm lửa.

Lư Ninh không quá biết nhóm lò, nhìn thấy khí hóa lỏng và nồi cơm điện thổi phào — vẫn may có mấy thứ này, nếu không tối nay còn không chắc lúc nào mới được ăn cơm.

Cậu kiểm tra đồ còn dư trong tủ lạnh, sau khi rửa qua tay lại trở về trong phòng, cười nói: “Mẹ, con nấu cháo cho mẹ ăn nhé? Muốn ăn muốn gì a? Đồ còn dư trong tủ lạnh không nhiều lắm, còn có mấy quả trứng.”

Mẹ Ninh lộ ra có chút kinh ngạc, ngay sau đó hốc mắt liền có chút ẩm ướt: “Kinh Hồng thật sự trưởng thành rồi..... Đi ra ngoài chịu không ít khổ đi? Trong nồi còn cơm đấy, tùy tiện rang chút là được. Con về nhà mẹ cũng không làm đồ ngon cho con, còn để con bận tới bận lui..... Lần sau về nói sớm với mẹ nhé.”

Lư Ninh cười ngồi vào bên giường ôm vai bà: “Con lần này về rất gấp, mới không kịp nói với mẹ. Huống chi mẹ hiện tại bị bệnh, vốn là nên con ở nhà chăm sóc mẹ, đáng tiếc xa nhà, nếu không con mỗi ngày đều về một lần.”

Lư Ninh biết Ninh Kinh Hồng rất không thích ở trong nhà này, hẳn một đứa nhỏ vừa trưởng thành, mỗi ngày đối mặt với người mẹ bệnh nặng, cho dù ai cũng sẽ sinh ra trốn tránh trong lòng. Ninh Kinh Hồng coi như hiểu chuyện, hẳn chưa từng ở trước mặt mẹ Ninh oán trách, chỉ bất quá hẳn chung quy không biết che giấu, mà hết thấy tâm tư trẻ con làm sao có thể qua mắt mẹ chứ? Mẹ Ninh khẳng định cũng nhận thấy chán ghét và tâm tính trốn tránh của Ninh Kinh Hồng, vừa rồi mới sẽ lúc Lư Ninh ra cửa khẩn trương như vậy.

Mẹ Ninh bị cậu chọc cười, ở trên mu bàn tay Lư Ninh vỗ vỗ, dè dặt hỏi: “Vậy con lần này trở về, ở nhà vài ngày à?”

Lư Ninh nghĩ nghĩ nói: “Nhiều lắm ở vài ngày, con kỳ thực trên người có nhiệm vụ công tác, ở gần đây, mẹ cũng không cần lo lắng.”

Cậu nói xong cũng vội vàng chuyển đề tài: “Tạp dề ở đâu? Con trước nấu cơm, mình ăn cơm xong hẵng nói chuyện khác.”

Lư Ninh cảm thấy mẹ Ninh kỳ thực là người rất hiểu cuộc sống, trong nhà khắp nơi đều được bà dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, đồ trong tủ lạnh cũng được phân loại cất kỹ. Chỉ bất quá thời gian rất lâu không mua, chỉ còn mấy cây hành lá và trứng gà. Trong lòng mẹ Ninh ngược lại biết, mấy thứ này chỉ đủ làm cơm chiên.

Lư Ninh sau khi rang xong cơm, lại làm canh trứng gà, bệnh nhân vẫn là nên ăn chút đồ dễ tiêu hóa mới

được. Cũng không biết mẹ Ninh rốt cuộc bị bệnh gì, cậu phải sáng mai đưa bà về bệnh viện, hằng ngày ăn mặc phải nghiêm khắc tuân theo lời dặn của bác sĩ.

Kỳ thực mẹ Ninh vẫn là xinh đẹp, bệnh tật làm cho bà tiêu tụy không ít, chỉ là tóc bà vẫn đen nhánh, khóe mắt chỉ có mấy nếp nhăn nhỏ, hảo hảo chỉnh sửa một phen cũng hẳn là một thiếu phụ xinh đẹp.

Người phụ nữ như vậy..... Tại sao sẽ trải qua thâm khổ như vậy chứ? Bệnh thành như vậy cũng không có người chăm sóc.

Cha Ninh Kinh Hồng rốt cục đi đâu? Chẳng lẽ qua đời?

Lư Ninh ăn vài miếng cơm, trong bụng rốt cục cũng không khó chịu nữa, cậu rót thêm cho mẹ Ninh một bát canh đưa tới: “Mẹ, ngày mai con đưa mẹ về bệnh viện nhé, mẹ cũng không thể tự mình từ bệnh viện về nữa, rất ảnh hưởng trị liệu.”

Mẹ Ninh có lẽ đoán được Lư Ninh sẽ nói như vậy, thở dài nói: “Không đi, tóm lại cũng chữa không khỏi, còn lãng phí tiền.”

“Xét đến cùng mẹ vẫn là sợ tốn tiền.”

Lư Ninh nhin không được cười một tiếng: “Con kiếm tiền không phải vì dùng vào cái này sao? Con không thể tiêu tiền bậy bạ, nhưng cũng không thể không tiêu tiền, tiền chữa bệnh uống thuốc phải tiêu.”

Mẹ Ninh nghi ngờ nhìn cậu một cái: “Con đứa nhỏ này..... Làm sao còn sẽ nói đạo lý?”

Lư Ninh ăn miếng cơm, vừa nhai vừa nghĩ giải thích thế nào. Tính cách của cậu và Ninh Kinh Hồng khẳng định khác nhau, không khoa trương nói, hẳn là một trời một vực, kỳ thực cậu chủ trương để cho mẹ Ninh về bệnh viện cũng có suy tính phương diện này — bọn họ không thể thời gian dài ở chung một chỗ, thời gian lâu dài, nhất định sẽ lòi đuôi.

“Đều là sư phụ bà chủ mời dạy, công việc hiện tại của con rất kiếm tiền, chỉ bất quá yêu cầu cũng nghiêm khắc, con và đồng nghiệp đi tham gia huấn luyện tập trung thời gian rất dài. Con đặc biệt bồi phục sư phụ dạy bọn con, ông ấy không chỉ dạy lễ nghi hàng ngày, đôi khi cũng tán gẫu với bọn con, con cảm thấy ông ấy đặc biệt lợi hại, vừa có văn hóa vừa hiểu đạo lý.”

Mẹ Ninh bị lời này của Lư Ninh nói tới cười lên: “Bà chủ của các con còn cho các con đi học hả?”

Ninh Kinh Hồng không lên đại học, chắc hẳn điểm này cũng làm cho mẹ Ninh cảm thấy tiếc nuối.

Lư Ninh liền cười nói: “Vâng ạ, có khi cũng dạy bọn con tiết văn hóa, mẹ xem con, có phải cảm thấy thay đổi rất lớn hay không?”

— Cậu cũng không nói bậy, Liên Hồng Nhất vì nâng cao tổ chất tổng thể của các quan hệ xã hội, sẽ để cho sư phụ lễ nghi dạy bọn họ vài tháng, còn sẽ để cho bọn họ học luật pháp, cũng là vì tiện sau này làm việc. Đừng xem “Ánh trăng” một quán bar nho nhỏ, lúc tuyển dụng quan hệ xã hội đối với trình độ học vấn và tương mạo đều có yêu cầu.

Mẹ Ninh nhìn chăm chăm mặt Lư Ninh hồi lâu, gật đầu nói: “Con lần này về thật đúng là thay đổi rất nhiều, lời nói cử chỉ giống như người lớn. Đi học chính là hữu dụng, bà chủ của các con thật sự là người tốt.....”

“Vâng ạ.”

Lư Ninh mím khóe môi cười cười với bà: “Cho nên chuyện tiền nong mẹ cũng không cần lo lắng, sau này con còn có thể kiếm nhiều tiền. Con lần này trở lại, chính là để cho mẹ yên tâm, hiện tại bà chủ cũng trọng dụng con, còn mẹ, an tâm chữa bệnh. Chúng ta ngày mai tới bệnh viện huyện khám chút, bọn họ không được chúng ta liền đi Hạng thành chữa, thế nào cũng chữa khỏi.”

Mẹ Ninh không biết tin mấy phần, ngược lại bị lời Lư Ninh nói tới chân mày giãn ra không ít: “Mẹ gần đây lấy thuốc tự ở nhà uống, mẹ cũng không cần tốn tiền.”

“Cái gì gọi là rất tốt chứ! Không được, vẫn là tới bệnh viện tốt hơn, con không thường ở bên cạnh, ở bệnh viện còn có hộ sĩ chăm sóc mẹ.”

Lư Ninh nói xong tự mình lại rót thêm chén canh trứng nữa, từ từ uống: “Chuyện tiền nong mẹ không cần để ý, nghe theo sắp xếp của con đi, tối nay nghỉ ngơi tốt một đêm, ngày mai sáng sớm chúng ta tới bệnh viện huyện.”

Lư Ninh hồi còn sống đã rất độc lập, vô luận trường hợp nào, cậu đều hầu hết có thể đoạt được chủ kiến, cậu có năng lực mạnh, mọi người cũng rất tín nhiệm cậu, cậu đôi khi ngoài miệng đối với người ý kiến không hợp mềm giọng khuyên bảo, kỳ thực trong xương vẫn là cố chấp, quyết định làm xuống sẽ không dễ dàng thay đổi.

Lư Ninh biết điểm này của mình có đôi khi rất đáng ghét.

“Mẹ, ăn no rồi? Muốn ăn thêm chút? Con thấy mẹ cũng không ăn bao nhiêu.”

Mẹ Ninh lắc đầu: “Con ngồi đây, mẹ đi rửa bát.....”

Lư Ninh vội vàng thu dọn bộ đồ ăn của hai người: “Mẹ vẫn là nghỉ ngơi đi, không có nhiều đồ, con thu dọn xong ngay.”

Cậu bưng bộ đồ ăn đi tới trong sân, vừa vặn mở vòi nước, đã nghe thấy cửa lớn bị gõ vang, Lư Ninh theo bản năng nhíu mày, nhìn chăm chăm cổng — thời gian này..... Mẹ Ninh không phải quả phụ sao? Ai sẽ lúc

này đến nhà.

25. Chương 25: Đỗ Ngủ Phiên Bản Hiện Trường...

Edit + Beta: Vịt

****** Huhuu chương này dài khiếp, dài gấp 4 bình thường T.T**

Lư Ninh chỉ nhìn chăm chăm cửa cổng, hồi lâu không có làm ra phản ứng, người ngoài cửa nhưng chờ không kịp, cửa cổng bị đập tới một trận chấn động, mẹ Ninh ở trong phòng nghe được tiếng động, nghi ngờ cách cửa sổ hỏi: “Kính Hồng, là ai đấy?”

“Tiểu Tước! Tiểu Tước ở nhà sao? Mở cửa, ta là ông ba của cháu.”

Lư Ninh đặt xuống bộ đồ ăn đã rửa được một nửa, vẫy tay hai cái: “Là ông ba, không sao đâu, con ra ngoài xem xem.”

Nụ cười trên mặt cậu có chút không nhìn được, cái tên Tiểu Tước này thật sự rất khó nghe, nhìn biểu hiện lúc trước của mẹ Ninh, cậu đoán có lẽ Ninh Kính Hồng cũng kháng cự cái tên này, lúc này mới làm cho bà sửa miệng.

Lư Ninh mở cửa, nhìn thấy “Ông ba” câu nói đầu tiên là: “Ông ba, gọi cháu là Kính Hồng đi, cháu đều lớn như vậy rồi, gọi như danh quá xấu hổ.”

Người tới chính là người ban ngày đánh xe, Lư Ninh cười với ông một cái, kéo cổng ra, hướng trong sân mở tay: “Ông tìm cháu có việc? Mau vào nói chuyện.”

Ông ba có lẽ đối với cách nói chuyện như vậy của Lư Ninh rất không thích ứng, cười tới có chút mất tự nhiên, lại lắc đầu cự tuyệt: “Không vào, không phải ta tìm cháu, là có người tìm cháu.”

Lư Ninh sinh lòng nghi ngờ — Cậu hôm nay vừa trở lại huyện Duy, người gặp qua ngoại trừ trên đường gặp “Ông ba”, cũng chỉ có mẹ Ninh, còn có ai biết cậu về?

Cậu theo bản năng nhìn về phía sau ông ba, nơi đó quả nhiên đứng một người, trời đã đen kịt, chỉ có thể nhìn thấy phác họa của đối phương.

Là nam.

Lư Ninh nhìn người nọ, ngoài miệng lại hỏi ông ba: “Tìm cháu?”

Ông ba gật gật đầu, sau đó ghé sát vào cậu nhỏ giọng nói: “Thằng nhóc cháu lặn lội không tẻ a, quen biết đều là người có tiền, người ta là xe hơi tới.”

Lư Ninh càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, hóa ra ông ba còn không biết người này? Vậy sẽ là ai tìm tới cửa?

Trong đầu Lư Ninh có rất nhiều nghi ngờ, nụ cười trên mặt lại vô cùng ôn hòa, cậu ngoắc tay liên tục với người ngoài cửa: “Mau vào, đừng đứng ở cửa nói chuyện a, đi vào đi vào.” Người trong thôn không phải đều nói trước cửa của quả phụ thị phi cỡ nào, hai đại nam nhân ở cửa nhà cậu nói chuyện bao lúng túng.

“Thật sự không vào!”

Ông ba nói liên tục mình chỉ là dẫn đường, Lư Ninh tiếp tục mời ông, ông ngược lại lui mấy bước. Ông ba có lẽ thật không biết cự tuyệt thế nào, đột nhiên vỗ đùi, nói: “Bà ngoại cháu nấu cơm, ta phải mau về.”

“Ôi chào.....”

Ông ba không để ý tới lời mời ở lại của Lư Ninh, chỉ để lại một bóng lưng vội vã đi xa, người đứng trong bóng tối lúc này đột nhiên đi về phía trước hai bước, thân hình hần dần dần hiện rõ ra.

Vóc người không tẻ.

Hần lại đi về phía trước, ánh đèn từ cổng xuyên qua chiếu sáng mặt người nọ.

“Thích thiếu gia?”

Lư Ninh thấy rõ khuôn mặt đối phương, nhất thời cảm thấy kinh ngạc chút, cậu nhin không được toát ra ý nghĩ kỳ kỳ cổ quái — Vị đại thiếu gia này sẽ không phải đuổi theo quần áo của mình đuổi tới đây chứ? Món đồ Zegna kia cậu còn chưa kịp giặt cơ..... Tha thứ cậu tầm mắt thiếu cận, cái áo đó là áo thun dệt kim, ai biết có phải chất liệu cần giặt hay không, ném vào máy giặt giặt hồng làm sao đây.

“Anh..... Có gì muốn làm?”

Thích Thiên Bách đi tới trước mặt Lư Ninh, nhìn chăm chăm cậu hồi lâu không nói chuyện. Lư Ninh hướng trong sân nhìn một cái, sau đó kéo cửa ra thấp giọng nói: “Trước vào đây đã.”

Mẹ Ninh khẳng định cũng nghe thấy một ít tiếng vang, chỉ bất quá bà không ra ngoài, cách cửa sổ hỏi Lư Ninh: “Kính Hồng, là ai tới?”

Thích Thiên Bách nghe được tiếng động còn hướng trong nhà nhìn một cái, Lư Ninh xem không hiểu biểu tình trên mặt anh. Cậu muốn trước trấn an mẹ Ninh, bèn đáp lại: “Là bạn con tới. Không sao đâu, mẹ, mẹ không cần để ý.”

Trong khoảng thời gian vừa mới chung đụng, Lư Ninh đã cảm giác được, mẹ Ninh người này rất không có chủ kiến, là một tiểu nữ nhân mười phần, bà trước kia có lẽ cũng muốn dựa vào Ninh Kinh Hồng, nhưng Ninh Kinh Hồng rất giống bà, tính cách cũng khá nhu nhược hướng nội, cũng không thể trở thành chỗ dựa của mẹ. Bây giờ Lư Ninh bảo bà không cần để ý tới bạn mình, mẹ Ninh thế nhưng thật sự không hỏi nữa, ngay cả phòng cũng không ra ngoài.

Lư Ninh ở dưới vòi nước rửa sạch dầu mỡ trên tay, tiện tay chỉ bàn ghế đặt góc tường nói: “Ngồi đi.”

Thích Thiên Bách không động dậy, cứ đứng đó, toàn bộ quá trình đều dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn cậu, tâm tư Lư Ninh cũng không ngừng chuyển, cậu suy nghĩ vô số loại khả năng, nghĩ không ra nguyên nhân Thích Thiên Bách đuổi tới nơi này tìm cậu.

Lư Ninh rửa xong tay, đột nhiên cười một tiếng: “Thích thiếu gia, anh có biết đột nhiên tới nhà người khác như anh, lại không nói tiếng nào đứng hồi lâu, là sẽ bị đánh hay không?”

Cậu xoay người nhìn về phía Thích Thiên Bách: “Rốt cuộc là chuyện gì làm cho anh huy động nhân lực chạy tới loại thâm sơn cùng cốc này đuổi theo tôi?”

Thích Thiên Bách nhìn chằm chằm cậu tỉ mỉ kỹ càng, giống như đang xác nhận cái gì, hồi lâu sau, anh rốt cục hừ một tiếng.

“Tôi tới tìm người, dẫn đường hình như dẫn tôi lộn chỗ rồi.”

Anh nói xong lại hỏi: “Cậu ở đây?”

“Như anh thấy đấy.”

“Sao lại đột nhiên về?”

Lư Ninh liếc anh một cái, tiếp tục trở lại chỗ vòi nước rửa xong sạch sẽ bộ đồ ăn, lúc Thích Thiên Bách cho rằng cậu không trả lời, Lư Ninh mới nói: “Mẹ tôi bị bệnh, đã nói với bà chủ xin nghỉ vài ngày về bồi bà ấy khám bác sĩ.”

Chân mày Thích Thiên Bách rốt cục thả lỏng chút, trong lòng cũng không biết là tiếc nuối hay là thở phào nhẹ nhõm, anh lấy ghế bên tường tới, ở trong sân ngồi xuống.

Lư Ninh thu dọn đồ xong, lại thuận miệng hỏi: “Nói đi, anh tìm ai làm sao tìm tới tận nhà tôi?”

“Tôi trên đường gặp được người kia, hỏi ông ấy gần đây có người lạ vào thôn hay không, ông ấy dẫn tôi tới đây.”

Lư Ninh ngạc nhiên nói: “Người lạ cái huyện này? Không phải anh? Tôi lớn lên ở đây, sao có thể xem như người lạ.”

Thích Thiên Bách cau mày: “Người kia bảo hôm nay vào thôn chỉ có cậu.”

“Vậy tôi cũng không phải người lạ.”

Thích Thiên Bách không nói chuyện, Lư Ninh liền phối hợp lẩm bẩm một câu: “Người nào a tới đây tìm.....”

Lẩm bẩm xong, đột nhiên nhớ tới ở cửa “Ánh trăng” gặp mặt 2 lần, Thích Thiên Bách dẫn theo một nhóm người, sau đó còn cùng hai ba đại hán vạm vỡ xảy ra xung đột tứ chi, anh ta chả lẽ có thân phận đặc thù gì?

Biểu tình Lư Ninh trở nên nghiêm túc chút, cậu hạ giọng nói: “Chả lẽ..... Anh tới bắt tội phạm truy nã?”

Biểu tình Thích Thiên Bách phức tạp mà lắc lắc đầu, Lư Ninh thấy anh muốn nói lại thôi, vội vàng cắt đứt: “Thôi vậy thôi vậy, tôi không hỏi nữa, anh cũng không cần nói với tôi.” Có câu nói biết được càng nhiều, sống được càng ngắn, cậu cũng không muốn bởi vì mấy chuyện không liên quan đến mình chọc phải phiền toái.

Thích Thiên Bách cũng như không có việc gì lướt qua cái đề tài này, anh trầm mặc hồi lâu, hỏi: “Xung quanh đây có khách sạn không?”

“Tôi đang muốn nói với anh chuyện này, huyện Duy nhưng không có khách sạn, ngay cả homestay cũng không có, anh nếu như muốn tìm khách sạn, phải tới thị trấn cách nơi này hơn 50km.”

Lư Ninh trước khi tới huyện Duy đã làm một phen chuẩn bị “Công lược du lịch” tương tự, ngoại trừ ban đầu xuống tàu hỏa có chút mông lung, đối với khách sạn, bệnh viện, cục cảnh sát các loại công trình công cộng chủ yếu đều đã điều tra, cậu tùy thời đã làm xong chuẩn bị bị mẹ Ninh hoài nghi đuổi ra khỏi nhà.

“Phải không, nơi này lạc hậu như vậy.”

Lư Ninh thấy anh không có ý tứ muốn rời đi, không khỏi hỏi: “Anh nếu không nắm chắc thời gian trời sẽ đen kịt, huyện Duy không giống với Hạng thành, không có sống về đêm, khi đó lên đường sẽ khó khăn.”

“Tôi không đi thị trấn, tôi muốn tìm người ở chỗ này, đi rồi cũng còn sẽ trở lại.”

Thích Thiên Bách nhíu nhíu mày hỏi: “Tôi muốn tìm người ngồi cùng một chuyến tàu hỏa với cậu, cậu lúc xuống xe có nhìn thấy những người khác hay không?”

Lư Ninh nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Lúc xuống xe thì gặp qua mấy người, nhưng tôi sao biết ai với ai.”

— Dư Ôn quả thật cho tới bây giờ chưa từng công khai qua dung mạo của mình, Thích Thiên Bách không có biện pháp hình dung.

Lư Ninh thấy anh lại không nói, liền chủ động hỏi: “Vậy anh tối nay.....”

Thích Thiên Bách hiểu ý tứ của cậu, nghe vậy quay đầu nhìn chằm chằm Lư Ninh, ở dưới ánh đèn màu cam, ánh mắt kia lộ vẻ u tối.

Lư Ninh đột nhiên đổi đề tài: “Ồ trong xe mình ngủ?”

Sắc mặt Thích Thiên Bách có chút không tốt, Lư Ninh liền cười khoát khoát tay: “Đùa thôi, nhà thôi chỗ nhỏ, anh không ngại có thể chen trên một cái giường chút.”

Thích Thiên Bách cũng là người đả xà tùy côn thượng (*), lập tức gờ cằm lên: “Không ngại.”

(() Đả xà tùy côn thượng: dùng gậy đánh rần, rất khó trúng mà hay bị rần thuận thế quấn vào gậy bò lên cần người. Ý là lợi dụng thời cơ)*

..... Mấy người có tiền xin người khác giúp đỡ đều xin tới lễ thăng khí hùng, nếu không phải nhìn trên phần Thích Thiên Bách cho cậu mượn quần áo, cậu đã sớm quạt một cái tát lên mặt anh ta.

Lúc Ninh Kinh Hồng cùng Thích Thiên Bách trở về phòng mẹ Ninh đã buồn ngủ, phòng của Lư Ninh và phòng của mẹ Ninh phân ở hai phòng đông tây, ở giữa là chỗ nấu cơm, hai cánh cửa vừa đóng, ai cũng không ảnh hưởng đến ai. Duy chỉ có lúc ngủ có chút phiền phức, bọn họ chỉ có một bộ chăn màn gối đệm, một gối một chăn, gối còn có thể dùng quần áo cũ chịu đựng chút, chăn làm sao đây?

“Nơi này thuộc về ven vùng núi, vào đêm sẽ rất lạnh.”

Lư Ninh ôm chăn bông đứng ở trước giường thương lượng với Thích Thiên Bách, đầy mặt nghiêm túc: “Nhưng hiện tại, chúng ta chỉ có một chăn. Nhà tôi không có điều hòa, giường đất cũng không đốt. Anh có thể lựa chọn tối trong xe ngủ, hoặc là đắp cùng một cái chăn với tôi.”

Biểu tình trên mặt Thích Thiên Bách rất lạnh lùng: “Chỗ này tình huống thế nào tôi nhìn thấy được.” Ý ở ngoài lời chính là, anh không quan tâm.

“Như vậy còn có một điểm tôi phải cường điệu chút.”

Lư Ninh hít sâu một hơi: “Anh buổi tối không thể cướp chăn của tôi.”

Thích Thiên Bách đột nhiên cười cười, trên người anh lệ khí (*) nặng, cười lên cũng rất hung: “Không cần lo, tôi ngủ thành thật.”

(() lệ khí: lệ = tàn bạo, hiểu sơ sơ là vẻ tàn bạo)*

Lư Ninh khời khời chân mày: “Vậy thì tốt.”

Ở chỗ này tắm rất phiền toái, phải tự mình đun nước, Lư Ninh ngồi xe hơn 10 tiếng, đã sớm mệt lả rồi, càng không có tinh lực đứng dậy lần qua lần lại đun nước tắm. Thích Thiên Bách là một Đại thiếu gia, đoán chừng đời này ngay cả bếp lò cũng chưa từng nhìn thấy, bảo anh đun nước càng là thiên phương dạ đàm (*), hai người cứ như vậy không sạch sẽ mà nằm trên giường — tóm lại hai người đều không tắm, ai cũng đừng ghét bỏ ai.

(() thiên phương dạ đàm: ý là chuyện không thể nào, chuyện bất khả thi)*

Thích Thiên Bách đối với tình huống trước mắt có chút không hồi thần được, anh cũng không biết mình tại sao lại mơ mơ hồ hồ đồng ý nằm trên giường cùng một người đàn ông khác. Nhưng anh cũng không nguyện ý tới trong xe ngủ, quá chịu tội, mà chứng suy nhược thần kinh của anh gần đây có xu thế nặng thêm, tới xe ngủ có lẽ sẽ trực tiếp gay go.

Thích Thiên Bách quay đầu qua nhìn một cái “Ninh Kinh Hồng” nằm bên cạnh, có chút hoảng hốt.

Anh sẽ tới huyện Duy hoàn toàn là nhất thời kích động, Đông tử bên kia vẫn không truyền về tin tức về Dư Ôn, loại thời gian này, đối phương lại chính miệng nói với anh, cậu ta muốn tới “huyện Duy” đi công tác, Thích Thiên Bách lập tức ngựa không ngừng vó mà cho người đi thăm dò về vị trí “huyện Duy”. Đông tử bảo anh bình tĩnh chút, nói căn cứ vào phong cách hành động trước kia của Dư Ôn mà nhìn, cậu ta làm người nói chuyện có chút không đáng tin, đây miệng chạy tàu hỏa. Thích Thiên Bách làm “Fan thâm niên” đương nhiên hiểu điểm này, nhưng bảo anh lúc đó vứt bỏ cơ hội đáng quý này, anh cũng không cam lòng.

Sau khi xác định vị trí, anh lập tức đi ô tô tới huyện Duy.

Nhưng anh lại không cách nào xác định người mình muốn tìm ở vị trí nào.

Bất quá anh rất nhanh phát hiện nếu như muốn tìm một người tới nơi này công tác hẳn là rất dễ dàng. Huyện Duy không hề phát đạt, hoặc là nói hoang vu, thôn giống như vậy người lạ vào, hơi hỏi thăm một chút hẳn có thể tìm được manh mối.

Không nghĩ tới tìm được cư nhiên là Ninh Kinh Hồng.

Thích Thiên Bách tiếp nhận không được! Anh không tiếp nhận được nam thần thích lâu như vậy, tìm lâu như vậy là loại tiểu bạch kiểm như Ninh Kinh Hồng.

Kỳ thực tra cứu kỹ, Thích Thiên Bách cũng không tính là fan lâu năm của Dư Ôn, nhưng kể từ sau khi ở trên mạng gặp được cậu ta, Thích Thiên Bách liền biết, anh sau này có lẽ đều không thể rời bỏ Dư Ôn.

Thích Thiên Bách có chứng ngại giấc ngủ rất nghiêm trọng, cũng không phải là từ nhỏ đã có, chính anh cũng không nhớ được lúc nào có loại bệnh này, chờ lúc anh lấy lại tinh thần, đã thật lâu không ngủ một giấc an ổn. Ban đầu chỉ là giấc ngủ nông, càng về sau thậm chí ngay cả ngủ cũng đều thành vấn đề. Thích Thiên Bách khám qua rất nhiều bác sĩ, khoa thần kinh khoa tâm lý khoa hồi phục thậm chí khoa não, nhưng toàn bộ vô dụng, cho tới lúc gặp được Dư Ôn.....

Anh lần đầu tiên nghe AS-MR của Dư Ôn chỉ là tò mò, là ai đề cử anh nghe, là ai tiến cử anh tới trước mặt Dư Ôn..... Thích Thiên Bách hết thấy không nhớ rõ, nhưng nghe nghe, anh thể nhưng bất tri bất giác mà ngủ thiếp đi, anh khi tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Thích Thiên Bách vĩnh viễn không quên được loại cảm giác vui vẻ thoải mái này, miễn cưỡng phải hình dung, có lẽ là “So với cao trào còn muốn sướng hơn rất nhiều” đi.

Ban đầu chỉ là cần ghi âm của cậu ta trợ giúp giấc ngủ của mình, sau đó, loại tình cảm này dần dần thay đổi mùi vị.

Giữa Thích Thiên Bách và Dư Ôn phát sinh qua rất nhiều chuyện, nếu như phải nói, một ngày một đêm đều nói không hết, một điểm quan trọng nhất là, Thích Thiên Bách cảm giác mình hình như thích cậu ta, thích một người đàn ông, thích giống như thích người yêu. Anh cũng không biết đây có phải người khác nói hay không, cái gọi là “Lưới tình”, nhưng Dư Ôn ở trong mắt Thích Thiên Bách, tuyệt đối là một người hoàn mỹ.

..... Tuyệt đối không phải là một tiểu bạch kiểm có thể dễ dàng bị người bao dưỡng.

Người như Ninh Kinh Hồng, đạo đức bại hoại, không có điểm mấu chốt nào, sao có thể là Dư Ôn.

Cũng may cậu ta cũng không phải tới huyện Duy đi công tác, hơn nữa Ninh Kinh Hồng từ nhỏ sống ở nơi này, càng không khả năng lạc đường.

Thích Thiên Bách xem qua tấm ảnh “Cầu cứu” mà Dư Ôn bởi vì không tìm được đường đăng lên weibo, chỉ có lác đác mấy người hồi âm, không biết là bởi vì thật sự không có đồng hương, hay là cậu ta biến mất thời gian dài, mười mấy vạn fan của Dư Ôn đã quên mất cậu ta.

Thích Thiên Bách đối với loại kết quả này mừng thầm — anh hi vọng mọi người đều quên mất Dư Ôn, chỉ

cần một mình anh nhớ là được rồi.

Anh lái xe tới huyện Duy, nhìn thấy cảnh sắc tương tự tấm ảnh trên weibo, vui mừng quá đổi. Thích Thiên Bách ở trạm tàu hỏa đợi một lát, căn bản không nhìn thấy người, anh liền dọc theo đường cũ trở về, trên đường gặp được người đánh xe tự xưng là ông ba của Ninh Kinh Hồng, cũng là ông nói, Ninh Kinh Hồng là người duy nhất từ trạm tàu hỏa đi ra lúc đó.

Thích Thiên Bách vốn cũng chỉ nửa tin nửa ngờ với giải thích của ông, bởi vì đánh xe cũng không phải là thời thời khắc khắc chờ ở trạm tàu hỏa, có lẽ ông nhìn sót, lại có lẽ thời gian bọn họ đến khác nhau, tóm lại đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, Ninh Kinh Hồng và Dư Ôn không phải là một người.

Nam thần không phải là tiểu nhân, chuyện này đáng được ăn mừng.

Thích Thiên Bách nghĩ tới đây, lại không tự chủ được mà nhìn Ninh Kinh Hồng bên cạnh mình, ánh trăng lạnh lẽo từ trong cửa sổ tiến vào, rơi ở trên mặt cậu, làm nổi bật lên tiên khí phiêu đăng trên khuôn mặt “Ninh Kinh Hồng”. Màu bạc có lẽ là sắc điệu cách thành tiên gần nhất, bất luận là ai đắm chìm trong loại màu sắc này, đều có thể trong nháy mắt tăng lên khí chất, hướng chi bản thân “Ninh Kinh Hồng” lớn lên còn rất đẹp.

Khuôn mặt hại nước hại dân này, ở dưới ánh trăng thế nhưng đẩy lui yêu khí, trở nên vừa lạnh nhạt vừa kiêu ngạo.

Thích Thiên Bách khẽ nhú mày, dưới đáy lòng đánh giá một câu — Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa.

“Thích Đại thiếu gia.”

Người bên cạnh giống như bánh nướng áp chảo lăn qua lộn lại, tới sau đó còn quang minh chính đại mà mở to mắt nhìn gian cậu, Lư Ninh thật sự không thể nhịn được nữa, cậu biết cái xác này cực kỳ đẹp mắt, nhưng tối muộn rồi, có thể hảo hảo ngủ hay không?

“Anh vẫn chưa ngủ?”

— Nhưng người này vừa mở miệng, liền lập tức nguyên hình lộ rõ, nụ cười của cậu, cũng cay nghiệt, kém xa vạn dặm Dư Ôn.

Anh làm sao sẽ coi cậu ta thành Dư Ôn.

Thích Thiên Bách lập tức xoay đầu đi, chặt chẽ nhú mày, đối với Lư Ninh ra vẻ một bộ chán ghét cùng cực. Lư Ninh cảm thấy cảm xúc của Thích Thiên Bách biến hóa, cậu không những không cảm thấy thế nào, trong lòng còn cảm thấy buồn cười, Lư Ninh có chút hứng thú ác, đôi khi trêu chọc người khác sẽ cảm thấy rất thú vị.

Kỳ thực cậu giữ mặt mũi cho Thích Thiên Bách, không nói thẳng ra mấy lời kiểu “Anh có thể đừng nhìn chăm chăm tôi không”, Lư Ninh cảm giác mình đã rất phúc hậu.

Lư Ninh bị Thích Thiên Bách nhìn chăm chăm lâu như vậy, làm cho cậu cũng không thể nhanh như vậy ngủ, cậu nhìn trần nhà đỉnh đầu, nhẹ nói: “Anh là lái xe tới đi?”

Thích Thiên Bách sửng sốt, anh vừa nãy đột nhiên cảm giác da đầu mình giống như bị lông vũ nhẹ nhàng gãi một cái, một loại mềm nhẹ nhưng dư âm dài thuận theo da đầu từ từ nổ tung, giống như ** lan tràn tứ chi bách hài trên thân thể.

Thích Thiên Bách nhin không được run lên, dùng ót hung hăng cọ xát gối.

Lư Ninh nhận thấy được động tác của anh, nghi ngờ quay đầu sang hỏi: “Anh sao vậy? Anh run cái gì, trên người có rận?”

Thích Thiên Bách cũng không biết vừa nãy xảy ra chuyện gì, anh cau chặt chân mày, nghĩ một lát như đình đóng cột nói: “Trên giường cậu có sâu.”

“.....”

Lư Ninh muốn chửi anh đánh rắm, nghĩ lại cân nhắc đến mình có việc cầu người ta, lại nhin xuống: “Anh tới cùng có phải lái xe tới hay không?”

Thích Thiên Bách cười lạnh một tiếng: “Cậu lúc trước không phải bảo tôi ở trong xe ngủ sao? Còn không biết tôi có phải lái xe tới hay không?”

“Tôi muốn xác nhận chút.”

Lư Ninh do dự một chút, lại hỏi: “Anh ngày mai vội tìm người sao?”

Thích Thiên Bách không nói chuyện, Lư Ninh đợi hồi lâu, không nghe thấy anh có phản ứng, liền xoay mặt sang chỗ khác nhìn, Thích Thiên Bách nhắm mắt lại, không nhúc nhích nằm ở nơi đó, giống như đã ngủ.

“Ngủ ngược lại rất nhanh.....”

Lư Ninh nhỏ giọng nói thầm, sau đó kéo kéo chăn lên người mình, trở mình đưa lưng về phía hắn. Thanh âm Thích Thiên Bách lại đột nhiên từ phía sau cậu truyền tới: “Chuyện tìm người tạm thời không có đầu mối, cậu hỏi cái này làm gì?”

Lư Ninh bị anh dọa hết hồn, một lần nữa xoay người nằm ngửa: “Tôi ngày mai có thể mượn xe anh, đi thị

trần một chuyến hay không?”

“Đi thị trần?”

Lư Ninh có chút ưu sầu, nhẹ giọng nói: “Mẹ tôi bị bệnh, tôi muốn đưa bà tới bệnh viện, nơi này cách thị trấn xa, xe lửa lại quá xóc nảy..... Cũng không phải không thể thuê xe, chỉ sợ bên này thuê xe cũng khó. Bệnh tình bà ấy không thể tiếp tục kéo dài, tôi muốn sớm một chút đưa bà ấy tới bệnh viện..... Thích thiếu gia, nếu như thuận tiện, có thể mượn xe anh dùng chút không?”

Lư Ninh giống như bà già nói nhiều, thao thao bất tuyệt nói hồi lâu, nhưng hồi lâu không thấy Thích Thiên Bách có phản ứng, cậu thở dài, bất đắc dĩ xoay mặt qua: “Thích thiếu.....”

Lời của cậu nói đến một nửa đột nhiên dừng lại, cái người bên cạnh đang nhắm mắt, hô hấp đều đều mà từ giữa mũi miệng phun ra, nhìn qua đã ngủ.

Lư Ninh nhìn chằm chằm anh một lát, Thích Thiên Bách cũng hoàn toàn không có dấu hiệu muốn tỉnh lại, cậu thở dài, lật người đưa lưng về phía Thích Thiên Bách, thôi vậy, đợi mai nói sau — đại lão này rốt cuộc làm cái gì mà mệt thành bộ dáng này, nói chuyện cứ nhiên ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Lư Ninh phát hiện mình và Thích Thiên Bách đang dùng một loại tư thế cực kỳ không thể miêu tả đây dựa cùng một chỗ, cũng nói không được là ai động tay trước, cậu trợn mắt sững sờ nửa ngày, nhất thời lại không nghĩ được người mình đang ở đâu.

Thích Thiên Bách rất đẹp trai, hơn nữa anh thuộc về kiểu đẹp trai tỉ mỉ quan sát ngũ quan sẽ tăng thêm vẻ đẹp. Anh hiện tại nhắm mắt, không có nói chêm chọc với Lư Ninh, thùy nhạn ngăn lại lệ khí đáy mắt anh, làm cho anh thoát nhìn giống như heo con đang yêu vô hại.

Lư Ninh nhìn chằm chằm khuôn mặt gần trong gang tấc hồi lâu, càng nhìn càng thấy thuận mắt, cậu luôn luôn không có sức kháng cự gì với đồ “vô hại”.

— Bởi vì vô hại liền đại biểu, cậu có thể tùy tiện bắt nạt, tùy tiện xoa tròn xoa dẹt, ai sẽ không thích chứ?

Thích Thiên Bách lại đúng lúc này mở mắt, khuôn mặt to của Lư Ninh sát rất gần khiến anh bị dọa sợ. Phản ứng đáp lại của Thích Thiên Bách có chút mãnh liệt, anh đẩy mạnh một cái, Lư Ninh ngay cả kêu cũng không kịp kêu đã lăn tới gầm giường.

“.....”

Sau khi “bịch” một tiếng khó chịu, Thích Thiên Bách rốt cục kịp phản ứng mình đang ở trong nhà người ta, lời hứa tối qua đã đáp ứng sẽ không giành chỗ của người ta còn văng vẳng bên tai, sáng sớm lại đẩy người ta tới trên đất, thật sự có chút quá đáng.

Anh ghen hòng im lặng hồi lâu, nhìn Lư Ninh nói: “Cậu làm gì..... Cách tôi gần như vậy.”

Lư Ninh bị chọc cười, bọn họ tối nay ngủ là giường đất, cách mặt đất rất cao, cậu trực tiếp lăn xuống nhưng là mạnh mẽ ngã sấp, tên vô liêm sỉ Thích Thiên Bách cư nhiên không biết xấu hổ hỏi ra lời như thế.

Lư Ninh chậm chạp từ trên mặt đất bò dậy, nụ cười trên mặt có chút lạnh: “Nhưng lời này tôi nên hỏi anh chứ, anh tại sao tự tiện cách tôi gần vậy.”

Cậu ở trên người võ nhẹ mấy cái, hừ lạnh nói: “Thích đàn ông là anh lại không phải tôi, đàn ông ở trong mắt tôi không có bất kỳ lực hấp dẫn nào, nhưng đối với anh..... Cũng không nói rõ được, ai biết Thích Đại thiếu gia có phải nửa đêm thú tính đại phát nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tôi hay không.”

Thích Thiên Bách vốn là trong lòng còn có chút áy náy, bị Lư Ninh sắc một phen cũng chẳng quan tâm áy náy nữa, bên huyết thái dương lại bị động tác cắn răng của anh nổi ra mấy sợi gân xanh: “Tôi thú tính đại phát?”

Lư Ninh không để ý đến anh, đi tới trước tủ quần áo cởi đồ ngủ xuống, đưa lưng về phía Thích Thiên Bách tìm quần áo mặc. Cậu cảm giác mình là một người trưởng thành thành thực, không cần thiết dây dưa quá lâu ở mấy chi tiết này, mà cậu cũng không phải thật tâm mắng Thích Thiên Bách cảm thú.

Thích Thiên Bách nhưng không biết trong lòng cậu nghĩ thế nào, anh bị chửi tới cực kỳ tức giận — Thích đàn ông thì sao, anh cũng không phải đối với tất cả đàn ông đều thích, bản thân anh vốn cũng không phải đồng tính luyến, chỉ là thích Dư Ôn biến thành đồng tính luyến mà thôi.

Lư Ninh nghe được phía sau có tiếng vang, cậu theo bản năng nghiêng đầu qua, còn chưa nhìn rõ xảy ra chuyện gì, cậu đã bị một cổ lực mạnh từ phía sau xô vào trên tủ quần áo. Lư Ninh phản xạ có điều kiện đẩy tủ quần áo, Thích Thiên Bách lập tức túm lấy hai tay cậu gắt gao đặt phía dưới, anh đem hai cánh tay Lư Ninh kéo cao tới đỉnh đầu một tay nắm chặt cổ tay cậu, một tay khác từ giữa eo bụng Lư Ninh lách qua.

Lư Ninh bị anh đẩy mũi đập trên tủ quần áo, chớp mũi xót, trong đôi mắt lập tức phun ra nước mắt, Thích Thiên Bách từ phía sau lưng đè cậu, làm cậu không thể động đậy chút nào, ngay cả tay lau nước mắt cũng không rút ra được. Lư Ninh lo lắng bên này động tĩnh quá lớn sẽ âm ỉ đến mẹ Ninh, hạ giọng chất vấn anh: “Anh làm gì..... Buông tôi ra! Điên rồi sao?!”

Thích Thiên Bách đang nổi nóng, giống như cố ý đối nghịch với Lư Ninh vậy, cậu càng bảo anh buông cậu ra càng không thuận không buông, tay giam eo cậu càng ôm càng chặt. Anh nghiêng đầu, đôi môi vừa vắn áp vào bên tai Lư Ninh, thanh âm trầm thấp nói: “Cậu thật sự là đàn ông? Ôm ôm ấp ấp đã kêu là thú tính đại phát? Cậu chắc là chưa từng thấy đàn ông thú tính đại phát thế nào đi, tôi cho cậu mở mang kiến thức chút?”

Anh vừa nói đã đem một tay theo bụng Lư Ninh sờ lên, đương nhiên sẽ không bó tay chịu chết, cậu toàn lực giãy dụa, Thích Thiên Bách đã đem đầu gối từ giữa hai chân cậu chống lên tủ, đem Lư Ninh giống như tiêu bản gắt gao áp bên trên.

Anh ở trên người Lư Ninh dùng sức vuốt ve, vuốt ve cơ bắp căng chặt phong phú nhưng lại đơn bạc của cậu, người sau bị niết tới vừa đau vừa khó chịu, nhưng lại không cách nào tránh thoát, thân thể giữa lồng ngực Thích Thiên Bách và tử đứng không chịu được uốn éo.

Thích Thiên Bách bị cậu uốn éo tới cả người bốc lửa, anh vốn là vừa nhìn hình xăm ở lưng Lư Ninh đã dễ dàng bị kích thích, bây giờ đối phương lại để trần thân trên bị anh ôm thật chặt vào trong ngực, dường như có thể muốn làm gì thì làm. Trong tay Thích Thiên Bách nắm lấy da thịt trơn mượt, động tác càng thêm thô lỗ, anh ban đầu chỉ là niết vài cái, sau đó phát triển đến cào, lại ở trên người Lư Ninh liên tục vuốt ve.

Lư Ninh hoảng sợ bị dọa không nhỏ, thân hình Thích Thiên Bách cao lớn hơn cậu rất nhiều, hiện tại cả người cậu đều bị một cái chân gác trên cao, chỉ có mũi chân khó khăn lắm đạp tới mặt đất, lúc Thích Thiên Bách sờ thân thể cậu cậu muốn tránh ra, nhưng giữa hắn và tử đứng chặt chẽ mà đè ép, lúc giãy dụa chỉ có thể không tự chủ được mà dọc theo tử quần áo kéo duỗi thân thể, ngực dán chặt trên cửa tử ma sát. Phản kháng thất bại này ngược lại giống như đang phối hợp động tác của Thích Thiên Bách, cùng anh kích thích khó nhịn.

Thích Thiên Bách bị trêu chọc tới hai mắt bốc đốm lửa, cánh tay anh giống như kim sắt hung hăng kẹp lại thân thể Lư Ninh, bàn tay vừa vặn nắm trên cơ bắp ngực cậu, cũng không quản đối phương có đau hay không, túm lấy dùng sức vuốt ve.

Lư Ninh bị động tác trừng phạt rõ ràng mang theo tính ám hiệu này dọa gần chết, khuỷu tay ở trên tử đứng đạp tới “Bịch bịch” vang lên, Thích Thiên Bách cúi đầu, dọc theo hình xăm giao giữa cổ và vai cậu liếm cắn.

Lư Ninh nghe được tiếng thở dốc kiềm nén của người phía sau, giống như dã thú chộp con mồi vào dưới móng vuốt vậy. Đối phương còn không có hạ miệng với cậu, chỉ là bởi vì anh ta còn chưa chơi đủ. Nhưng anh thêm thường thân thể mỹ vị, anh còn là một con dã thú đói bụng đã lâu, loại dục vọng nguyên thủy nhất tùy thời sẽ chiếu thẳng tâm chơi đùa, làm anh cắn móng vuốt vào trong thân thể con mồi.

Thích Thiên Bách há miệng một ngụm cắn lấy bên gáy cậu, ngoại trừ đau còn có loại tê dại làm cho người ta sợ hãi từ nơi đó truyền khắp tứ chi bách hại, Lư Ninh rốt cục kinh hoảng, tiếng喘息 có chút run, thậm chí mang theo nước mắt: “Đồng tính luyện ái chết tiệt! Anh có bệnh hả! Buông tôi ra!”

Thích Thiên Bách đè nén hơi thở của mình cảnh cáo nói: “Đây chỉ là dạy dỗ.”

Anh cuối cùng không bắt nạt Lư Ninh đến cùng, Thích Thiên Bách chính là muốn hù dọa cậu, để cho cậu nhớ kỹ không được nói lung tung nữa, cũng không phải là thật sự muốn cưỡng gian cậu. Chỉ là eo thân khỏe gây của thiếu niên sờ ở trong tay quả thật làm cho người ta dễ dàng mất kiểm soát, liếm cậu cắn cậu cũng không ở trong kế hoạch.

Dù sao cậu tới qua cũng không tắm.

Lư Ninh không biết Thích Thiên Bách làm sao đột nhiên lòng tốt thả cậu ra, chỉ là nhận thấy được đối phương không chế lực đạo nhỏ rất nhiều, vội vàng từ dưới tay anh tránh thoát ra.

Tức giận của Thích Thiên Bách tan đi không ít, cầm áo khoác trên giường lên choàng lên người, anh không có nhìn Lư Ninh, ngữ khí hung tợn: “Còn dám mắng tôi đồng tính luyện ái..... Cậu thử chút.”

Lư Ninh giận đến cả người phát run, cậu trong tủ quần áo tùy tiện móc ra một cái áo thun mặt lên người, nhanh chóng thay quần ngủ, sau đó xoay người lại hướng trên giường Thích Thiên Bách hung hăng đập một cái, Thích Thiên Bách bị cậu đập nhào lên trên giường.

“Ê!”

Lư Ninh ngay cả nhiều hơn một cái nhìn cũng không nhìn anh, quăng cửa đi ra ngoài.

Mẹ Ninh tỉnh sớm, ở gian ngoài đang nấu cơm, bà nghe được chút tiếng động, bây giờ lại thấy Lư Ninh mặt không biểu tình từ trong phòng lao ra, do dự hỏi: “Sao thế Kinh Hồng? Tức giận sáng sớm?”

Bà trước kia cho tới bây giờ chưa từng thấy Ninh Kinh Hồng tức giận, bà rất hiểu tính cách con mình, cho dù tức giận cũng chỉ sẽ một mình buồn bực không nói chuyện.

Cũng may công phu trở mặt của Lư Ninh rất cao, vừa nhìn thấy mẹ Ninh liền kéo ra nụ cười: “Con đâu tức giận, mẹ, sao mẹ không nghỉ ngơi, để con nấu cơm đi.”

Mẹ Ninh cười lắc lắc đầu, “Không cần, mẹ luộc trứng gà, cháo hầm xong là có thể ăn sáng rồi, con nếu như muốn giúp thì tới trong hũ vớt ít dưa chuột, muối chắc được rồi, con thích ăn nhất.”

“Hũ ở đâu ạ?”

Mẹ Ninh cười cậu: “Nói với con mấy lần cũng không nhớ được, đặt ở trong sân góc tường phía Bắc đấy.”

Lư Ninh liền cầm lấy đĩa muốn đi vớt dưa chuột, mẹ Ninh lại đột nhiên giống như nhớ tới cái gì gọi cậu lại: “Đúng rồi, người bạn kia của con đâu? Rồi giường chưa? Bảo cậu ấy ra ngoài ăn sáng.”

Vừa nhắc tới Thích Thiên Bách Lư Ninh liền giận đến muốn nổ tung, rất muốn nói chết đối anh ta đi.

“Anh ấy dậy rồi, đợt lát nữa sẽ ra.”

Mẹ Ninh đoạt lấy cái đĩa trong tay cậu, nói: “Vậy gọi người ta ăn cơm đi, mẹ đi vớt dưa chuột. Con lần đầu tiên mang bạn về, không được chậm trễ.”

Lư Ninh cười đáp ứng, mẹ Ninh vừa ra khỏi cửa, sắc mặt cậu lập tức trầm xuống — đồng tính luyện ái chết tiệt, còn muốn mình gọi anh ta ăn cơm, chết đối anh ta đi!

Lư Ninh ở trong đầu đăm Thích Thiên Bách 180 lỗ, sau đó chịu đựng tức giận về phòng mình — Cậu vẫn nhớ tới đề nghị tối qua, còn trông cậy vào anh ta hôm nay đưa mẹ Ninh tới thị trấn khám bác sĩ đấy, tên khốn Thích Thiên Bách này ở trong nhà mình tá túc một đêm, nhất định không thể để cho anh ta ở không, dùng xe một chút bù vào phí tá túc đi.

Bất quá, anh ta đã không bằng lòng đi thẳng vào vấn đề bàn bạc, cậu cũng không ngại dùng ít thủ đoạn.

Lư Ninh quyết định, sau này đều sẽ không khách khí với tên đồng tính luyến ái đáng ghét Thích Thiên Bách nữa! Anh ta không phải muốn tìm người sao, được, cậu giúp anh ta tìm.

“Thích Đại thiếu gia, ăn cơm.”

Cậu đứng ở cửa nhìn vào trong phòng, sắc mặt vẫn còn tốt, chẳng qua là ánh mắt lạnh lạnh, Thích Thiên Bách bị cậu nhìn, cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Nhưng anh ngoại trừ tức giận, kỳ thực vẫn còn đang suy nghĩ một vấn đề — Tối qua anh rút cuộc ngủ thế nào? Theo lý thuyết đổi hoàn cảnh lạ lẫm anh càng phải mất ngủ mới đúng.

Cái nghi ngờ này tạm thời không giải được, anh đi tới, Lư Ninh đột nhiên vươn tay, chặn ở trước cửa.

Thích Thiên Bách rũ mắt xuống nhìn chằm chằm cậu, người sau không cam lòng yếu thế, ngửa đầu nhìn về phía anh.

“Anh không định tiếp tục tới thị trấn tìm người sao?”

Thích Thiên Bách sững sốt một chút, ngay sau đó nhả lại lông mày: “Tại sao cảm thấy ở thị trấn có thể tìm được cậu ấy?”

Lư Ninh thu tay lại xoay người đi tới phòng ngoài: “Rất đơn giản, anh tới một hoàn cảnh lạ, quan tâm hàng đầu là gì?”

Thích Thiên Bách do dự nói: “Nguy hiểm?”

“Là ăn gì ngủ ở đâu!”

Nguy hiểm..... Cho rằng mình đang chụp ảnh chiến tranh sao.

Lư Ninh dẫn Thích Thiên Bách đến chỗ ăn cơm, vừa rót cháo ra, vừa nhìn ra ngoài sân, thấy mẹ Ninh chưa trở lại, cậu đặt bát trước mặt Thích Thiên Bách, nhìn anh cười đến có chút giảo hoạt: “Tôi đã nói qua với anh, trong thị trấn mới có khách sạn.”

Thích Thiên Bách rũ mắt xuống nhìn ngón tay Lư Ninh: “Cậu muốn nói tôi nếu như tìm người, chỉ có thể tới thị trấn mới có thể tìm được?”

“Không, tôi chỉ là để cho anh biết một sự thật, không có bất kỳ nghĩa rộng nào.”

— Nói không chừng tới thị trấn cũng tìm không được đâu.

“Vậy xem ra tôi tới qua không nên ngủ lại chỗ này.”

Lư Ninh cười nói: “Anh không phải vẫn tiết kiệm được phí ở một đêm sao?”

Thích Thiên Bách biết cậu đang trêu mình, cực kỳ muốn ném cái bát trước mắt ra, đúng lúc ấy, mẹ Ninh lại bê đĩa tiến vào, anh đành phải áp hỏa khí.

“Đều rồi giường rồi? Mau, ăn cơm, Kinh Hồng vẫn là lần đầu tiên dẫn bạn về.....”

Giáo dưỡng của Thích Thiên Bách vẫn là rất tốt, nhìn thấy trưởng bối biết đứng dậy chào hỏi, Lư Ninh thuận thế giới thiệu: “Mẹ, đây là bạn con, họ Thích.”

Thích Thiên Bách gật đầu một cái với mẹ Ninh: “Chào dì, đột nhiên tới thăm, quấy rầy rồi.”

Tiếng nói của mẹ Ninh im bật, đĩa trong tay cũng đột nhiên rơi xuống, Lư Ninh tay mất lạnh lẽ mà tiếp lấy, ân cần hỏi: “Sao thế mẹ? Không sao chứ?”

Mẹ Ninh lắc lắc đầu, thấp giọng mà bối rối nói: “Không sao không sao..... Nhanh ăn cơm đi.”

Lư Ninh theo bản năng ngẩng đầu, Thích Thiên Bách cũng nhìn sang, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều có kinh ngạc mức độ khác nhau. Lư Ninh nhú mày, thu tầm mắt lại — Anh ta vừa nãy cũng chú ý tới đi.

Biểu hiện của Mẹ Ninh có chút khác thường, vừa nãy lúc vào phòng bà nhìn thấy mặt Thích Thiên Bách, khi đó thần sắc đã có chút không bình thường, lúc nghe Lư Ninh nói anh họ Thích, dứt khoát đột nhiên nhìn chăm chăm Thích Thiên Bách bất động, bà hình như đang xác nhận.....

Lư Ninh nói không rõ cảm giác gì, chỉ có một chút có thể khẳng định — Mẹ Ninh biết Thích Thiên Bách.

Bữa sáng này không khí không tốt lắm, trong lòng Lư Ninh thiên hồi bách chuyển, Thích Thiên Bách chỉ là đơn thuần nghỉ ngơi, mẹ Ninh thì biểu hiện rõ ràng nhất, không yên lòng.

Lư Ninh sau khi uống nửa bát cháo, ngữ khí bình thản nói: “Mẹ, ăn cơm xong mẹ thu dọn chút, chúng ta đi bệnh viện.”

Mẹ Ninh có chút mất hồn mất vía, nhanh chóng liếc Lư Ninh một cái, lại cúi đầu uống cháo trong tay, lung tung nói: “Không cần.....”

“Vừa lúc Thích thiếu gia có việc muốn đi thị trấn, chúng ta ngồi xe anh ấy đi bệnh viện, thuận đường.”

Thích Thiên Bách nghe đến đó, sắc mặt bất thiện mà tròng tới, Lư Ninh vẫn như cũ mỉm cười, cậu nói chuyện với mẹ Ninh, ánh mắt lại nhìn Thích Thiên Bách: “Anh ấy muốn tới thị trấn làm việc, con đi giúp đỡ.”

Thích Thiên Bách bị chọc tới nghiêng răng nghiêng lợi — Ý ngoài lời của Lư Ninh anh đương nhiên nghe hiểu, đối phương ý tứ là nói, nếu anh đáp ứng theo bọn họ cùng tới thị trấn, cậu liền sẽ hỗ trợ tìm người anh muốn tìm.

Mẹ Ninh vẫn ở bên cạnh không yên lòng mà cự tuyệt: “Không cần, Thích..... Thích thiếu gia cũng rất bận, Kinh Hồng, đừng thêm phiền toái cho người ta.”

Lư Ninh kinh ngạc hỏi Thích Thiên Bách: “Thích thiếu gia, thuận đường đưa chúng tôi đi bệnh viện sẽ rất phiền toái sao?”

Chút chuyện này đương nhiên không phiền toái, chỉ bất quá bị người uy hiếp làm, cảm giác lại bất đồng. Thích Thiên Bách cười lạnh nói: “Không phiền toái.”

Lư Ninh mang theo nụ cười đầy mặt, hiểu thuận mà bóc một quả trứng gà cho mẹ Ninh, đặt ở trong bát bà: “Mẹ xem, anh ấy nói không phiền toái.”

— Tóm lại loại chuyện tìm người này luôn là việc người nghe theo ý trời, tìm không được cậu cũng không phải chịu trách nhiệm, trước mắt ngược lại có một việc làm cho Lư Ninh rất cảm thấy hứng thú.

Mẹ Ninh tại sao biết Thích Thiên Bách?

26. Chương 26: Quan Hệ Xã Hội Đây Tôi Mua

Edit + Beta: Vịt

Bất luận như thế nào, Thích Thiên Bách hay là Cục Cưng vẫn là hai người bọn họ tới bệnh viện thị trấn, Lư Ninh cho tới bây giờ còn chưa biết rõ bệnh tình của mẹ Ninh, sau khi dẫn bà làm một kiểm tra toàn

thân, cậu gọi riêng bác sĩ vào một bên, cẩn thận hỏi thăm.

“Khối u là ác tính, nếu như làm giải phẫu, còn có cơ hội khôi phục.”

Câu trả lời của bác sĩ rất đơn giản, xem ra đã không phải là lần đầu tiên cùng “Ninh Kinh Hồng” trao đổi tình huống người bệnh.

Lư Ninh rất tức giận, cậu lúc về nhà mẹ Ninh còn đang dựa vào thuốc khống chế bệnh tình, giải phẫu cắt bỏ cũng không nhất định có thể hoàn toàn chữa khỏi, dựa vào thuốc căn bản coi như là từ bỏ trị liệu.

Nhưng cậu cũng tin tưởng Ninh Kinh Hồng là thật sự vô lực gánh vác phí giải phẫu, lúc trước Lư Ninh đã kiểm tra tình hình tài sản của Ninh Kinh Hồng, tiền để dành là 0, thiếu nợ ngược lại rất nhiều.

“Bác sĩ, chúng ta lập tức tiến hành giải phẫu, tỷ lệ thành công có thể có bao nhiêu?”

“Cái này tôi cũng không nói được, vẫn là xem thể chất cá nhân. Nhưng tôi đề nghị giải phẫu càng nhanh càng tốt, kéo thời gian quá dài, rất dễ kéo lành tính thành ác tính.”

Cách nói của bác sĩ cực kỳ bảo lưu: “Cậu phải biết, ung thư..... Tới hiện tại, ở giới y học cũng thuộc về bệnh nan y. Nếu cậu thật sự không yên lòng, có thể chuyển tới bệnh viện Hạng thành, nhưng tình hình trước mắt của người bệnh nhìn tới, kỳ thực cũng không có gì cần thiết.”

Lư Ninh gật đầu một cái, cậu trầm mặc chút, nhắc nhở: “Chuyện này cũng đừng nói với mẹ tôi.....”

“Đây là tuyệt đối sẽ không, xin yên tâm.”

Lư Ninh gật gật đầu: “Vẫn vấn đề chi phí.....”

“Cái này tôi không thể trả lời cậu, phải dựa theo phép tắc của bệnh viện làm, không phải một mình tôi định đoạt.”

Lư Ninh thở dài, cũng đáp ứng.

Sau khi bác sĩ đi, Lư Ninh một mình dựa tường đứng ở hành lang, cực kỳ bi thương — Cậu có bao lâu không lĩnh hội qua nỗi sợ hãi bị tiền bạc chi phối rồi!

Trước kia ngoại trừ tài sản cố định và tiền gửi có thời hạn ở ngân hàng, trong tay cậu nhất định sẽ có vài chục vạn dùng để làm vốn lưu động, chỉ cần không phải tình huống ngoài ý muốn quá lớn, đều sẽ không làm cho Lư Ninh lâm vào tình cảnh chân tay luống cuống.

Nhưng trong tay cậu hiện tại lại chỉ có không tới 2 vạn đồng, làm giải phẫu căn bản không đủ.

Dự án trong tay trước mắt chấm dứt, ngược lại có thể nhận được một khoản trích phần trăm, muốn dùng gấp khẳng định không cầm ra được.

Cậu nói kia nói tới thật đúng, *tiền bạc cho cảm giác an toàn, bất luận kẻ nào cũng không cho được.*

“Cậu trốn ở đây làm gì?”

Có tiếng người từ phía sau truyền đến, làm cho Lữ Ninh tạm thời hoàn hồn, cậu “Ồ” một tiếng, quay đầu lại liền nhìn thấy Thích Thiên Bách, một tay đối phương cầm trong túi quần, đeo kính râm, giống tên lưu manh.

“Thích thiếu gia, còn chưa đi hả, anh không phải vội đi tìm người sao?”

Cũng không biết anh ta đứng đó bao lâu, có lẽ đã nghe hết lời của Lữ Ninh và bác sĩ. Lữ Ninh thật sự cảm thấy Thích Thiên Bách là một lưu manh, không biết có phải có liên quan tới cảm thụ chủ quan của cậu không.

Không thể không thừa nhận ngũ quan của Thích Thiên Bách lớn lên rất đoan chính, phong cách mặc quần áo cũng điệu thấp, không có khác người, ngay cả đầu tóc cũng là đầu đinh quy củ nhất. Nhưng mắt của người này lúc nhìn ai, đều khiến người ta có loại cảm giác bị áp bách khó có thể lơ là, Lữ Ninh cảm giác trên mặt anh mang theo cỗ tà khí — hoặc cũng gọi nó là khí chất biến thái đặc biệt?

“Tôi đang chờ cậu dẫn tôi nhận người a.”

Lữ Ninh không chịu nhận nợ, cười nói: “Đêm hôm tối như vậy, tôi lại không nhìn chăm chăm bọn họ bộ dạng thế nào, làm sao dẫn anh đi nhận người?”

Cậu trào phúng mà nhìn Thích Thiên Bách: “Huống chi, Thích đại thiếu gia ngài cũng không biết người mình muốn tìm bộ dạng thế nào, không nói khoa trương, e rằng đối phương đứng trước mặt anh anh cũng không nhận ra đi.”

Theo Thích Thiên Bách nói, người anh muốn tìm là bạn của anh, Lữ Ninh đối với lần này ôm hoài nghi mãnh liệt, nào có ai lại không biết bạn của mình tên là gì, thậm chí không biết tướng mạo, đây là bạn bè gì? Hay là tưởng tượng ra.

Thích Thiên Bách đột nhiên vươn tay, chống ở trên tường sau lưng Lữ Ninh, anh cúi đầu nhìn xuống cậu: “Cậu từ đầu tới cuối đều đang đùa giỡn tôi sao?”

Lữ Ninh cười nói: “Tôi đâu dám đùa anh, không tin anh đi dán thông báo tìm người, xem có thể tìm được

người bạn kia của anh hay không.....”

Lư Ninh chưa nói xong đã bị Thích Thiên Bách nhéo mặt cậu bóp trở lại, cậu nhất thời tức giận trong lòng, một cái tát đánh về phía mặt Thích Thiên Bách, động tác của đối phương nhanh hơn cậu, lập tức túm lấy cổ tay cậu.

Anh dùng lực một cái, cả người Lư Ninh đều bị Thích Thiên Bách ôm vào trong ngực.

“Làm giao dịch đi.”

Lư Ninh chần chờ một chút, ngừng lại giây dựa, cậu theo bản năng khấn trương mà hướng cuối hành lang liếc một cái, thấp giọng nói: “Trước buông tôi ra.”

— Trường hợp công cộng lôi lôi kéo kéo! Anh là là đồng tính luyến ái không quan tâm, đừng liên lụy mình cũng bị người khác coi là đồng tính luyến ái. Mặc dù Ninh Kinh Hồng đúng là đồng tính luyến ái, nhưng để cho mẹ hắn nhìn thấy liên chuyện lớn không hay, lão nhân gia nói không chừng sẽ trực tiếp tức chết.

Thích Thiên Bách đại khái cũng hiểu Lư Ninh băn khoăn cái gì, lại bị cậu chọc cười, tay không thành thật mà túm mặt cậu: “Cái bộ dáng hiện tại của cậu, giống như phụ nữ hoảng sợ thất thố, cậu tiếp theo có phải muốn nói cậu là phụ nữ tử tế hay không?”

“.....”

Lư Ninh tự cảm thấy tu dưỡng không tệ, nhưng mỗi lần đều có thể bị tên khốn có tiền này chọc nổ tung, cậu vắn vẹo mặt gần từng chữ nói: “BUÔNG! TÔI! RA!”

“Buông cậu ra có thể, không tiếp tục đánh người.”

Lư Ninh chỉ gắt gao nhìn chằm chằm anh từng ngậm từng ngậm thở gấp ồ ồ, Thích Thiên Bách thử thăm dò buông tay ra, Lư Ninh dùng sức giãy một cái, cuối cùng thoát người ra — cũng không biết vị Thích đại thiếu gia này làm cái gì, một công tử nhà giàu, làm sao khí lực lớn như vậy, bọn họ ba phen mấy bận đánh nhau, mỗi lần cậu đều bị Thích Thiên Bách áp chế gắt gao, hai cánh tay hắn giống như đúc bằng sắt vậy.

Chả lẽ trước kia phạm lỗi bị bắt đi lao động cải tạo qua?

Lư Ninh không cho Thích Thiên Bách sắc mặt tốt, đè ép lửa giận hỏi: “Giao dịch gì.”

“Kỳ thực so với tôi, cậu hình như cần cần khoản giao dịch này hơn, cậu rất thiếu tiền đi.”

Lư Ninh chuyển chuyển con ngươi về phía anh, Thích Thiên Bách mặt không biểu tình nhìn chằm chằm

anh, thần sắc lãnh khốc: “Vừa nãy cậu nói chuyện với bác sĩ tôi đều nghe thấy, cậu không phải bởi vì phí chữa trị rầu rĩ sao? Tôi có thể cho cậu tiền.”

Lư Ninh cơ hồ bị ngữ khí vênh mặt hất hàm sai khiến của anh chọc cười, cậu đánh giá thấp trình độ võ sĩ của Thích Thiên Bách, vị đại thiếu gia này cũng là người đánh rắn đánh giập đầu (*). Cũng may cậu không phải người rất có cốt khí, bằng không Thích Thiên Bách liền sẽ nhận được một cái bạt tai tức giận.

(() đánh rắn đánh giập đầu: đánh vào chỗ hiểm của đối phương)*

Nhưng Lư Ninh chưa từng vì tranh giành gây sự với tiền, Thích Thiên Bách gặp được cậu chính là may mắn. Cậu hướng Thích Thiên Bách ngẩng ngẩng cằm: “Điều kiện?”

“Làm điều kiện trao đổi, cậu sau này phải tùy gọi tùy đến, nghe sai khiến của tôi.”

Lư Ninh cười nói: “Thích thiếu gia căn bản không muốn hảo hảo làm giao dịch a, tôi không biết anh trước kia từng có mua bán qua hay chưa, nhưng anh nên biết, làm ăn không công bằng sẽ không thành. Hay là anh thật lòng cảm thấy tôi sẽ ký điều khoản bá vương rõ ràng như vậy?”

Cậu đi hai bước về phía Thích Thiên Bách, giơ tay lên ở trên cổ áo anh nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái, dựa vào anh rất gần, nhẹ nói: “Muốn dùng tiền mua sữa bò để mua bò sữa, thiên hạ đâu có tiện nghi nhiều như vậy. Tiền của ngài, tự giữ lại mua kẹo mút ăn đi.”

— Ấu trĩ!

Lư Ninh không biết Thích Thiên Bách là muốn vũ nhục cậu hay là thế nào, dùng tiền mua tự do của một người, tiểu thuyết ngôn tình hai mươi năm trước ngược lại lưu hành viết như vậy.

Thích Thiên Bách không thể không nhìn thấy biểu tình trào phúng của Lư Ninh, anh thất thần, lúc đối phương nói chuyện luồng khí hô hấp nhẹ nhàng giống như chuồn chuồn vỗ cánh, trong suốt mềm nhẹ, phả vào trên mặt khó giải thích được có loại lực hấp dẫn động lòng người. Anh hồi thần, liền nghe thấy câu kia Lư Ninh nói — *Giữ lại mua kẹo mút ăn đi.*

Thích Thiên Bách một phát túm lấy cổ tay Lư Ninh kéo cậu trở lại, Lư Ninh nhìn nhìn anh, hỏi: “Còn có chuyện gì.”

“Điều kiện vẫn có thể bàn.”

Lời mời của Thích Thiên Bách làm cho Lư Ninh cảm thấy phi thường kinh ngạc, cậu đoán không ra nguyên nhân đối phương cố chấp như vậy, Lư Ninh chưa bao giờ tin trên đời này có loại chuyện tốt nhân bánh từ trên trời rơi xuống, đâu có ai tự dâng tiền lên?

Thích Thiên Bách trầm ngâm chốc lát: “Vậy thì lúc cậu có thời gian, cậu phải tùy gọi tùy đến, chuyện tôi bảo cậu làm nhất định sẽ ưu tiên suy nghĩ tới ý nguyện bản thân cậu.”

Lư Ninh nhìn ra được, thần sắc Thích Thiên Bách rất nghiêm túc, nhưng anh càng như vậy Lư Ninh lại càng cảm thấy có âm mưu, bất quá nguyên nhân sâu hơn không dễ hỏi kỹ, hỏi ra liền nói rõ hoài nghi người ta, sẽ khiến hai bên sinh ra ngăn cách, chuyện không nể mặt như vậy cậu không thể làm. Mà Lư Ninh có chuyện gì cũng thích để trong lòng, cậu làm việc cẩn thận, chuyện này nếu quả thực có gì kỳ quặc, luôn sẽ lộ ra sơ hở.

Song cậu lần này lại đoán sai, Thích Thiên Bách không có mấy tâm tư lòng vòng kia, anh đơn thuần dựa vào trực giác làm việc mà thôi. Kỳ thực bản thân anh cũng không nói rõ được, nhưng mà trước nghĩ sau nghĩ, Thích Thiên Bách vẫn cảm thấy tình huống tối hôm qua có kỳ quặc, anh sẽ không ngu tới mức cho rằng chứng mất ngủ của mình không trị mà khỏi.

Giường đất trong nhà Ninh Kinh Hồng còn không thoải mái bằng giường nước của anh, dưới đầu cũng chỉ có một bộ quần áo kê, ngay cả gối cũng không có, hoàn cảnh giấc ngủ tồi tệ, cơ hồ có thể so với lúc anh ở quân ngũ.

Nhưng tối hôm qua, anh lại ngủ phá lệ ngon, mà duy nhất khác với ngày thường chính là, tối qua “Ninh Kinh Hồng” nằm bên cạnh anh.

Cái này rất kỳ quái, nếu như đặt ở bình thường, bên cạnh có người anh căn bản không thể nào ngủ.

Lư Ninh kinh ngạc đồng thời cũng cẩn thận mà hiểu rõ Thích Thiên Bách một phen, rốt cục cảm thấy đã ở trong phạm vi mình tiếp nhận, rốt cục lộ ra tia ý cười thật lòng: “Thích thiếu gia có thành ý như vậy, tôi cũng không hay tiếp tục không nể tình, vậy dựa theo ngài nói mà làm đi.”

Cậu rốt cục vẫn là ôm ý niệm oan gia nên giải quyết không nên kết thúc, Thích Thiên Bách đã chủ động lấy lòng — Bất kể anh ta có phải còn có chiêu khác hay không — vẫn là trước nhận lấy cảnh ô liu đi.

Huống chi, trước mắt cậu quả thực thiếu tiền cần dùng gấp.

Lư Ninh trong lòng rẽ qua 1 ngàn 8 trăm lồi, sau khi nghĩ rõ ràng hơn thiệt, liền lui về sau một bước, rất chân thành mà nhìn Thích Thiên Bách: “Thích thiếu gia, tôi cũng không phải người chỉ ăn không nhả, ngài đã thiện tâm như vậy, chúng ta coi như không giao dịch vừa nói. Tiền của ngài tôi không cầm không, chờ trong tay tôi dư dả sẽ trả, ngài sau này nếu có chuyện gì cần dùng đến tôi hỗ trợ, tôi cũng nhất định dốc sức giúp đỡ.”

Thích Thiên Bách lẳng lặng mà nhìn cậu, hồi lâu không nói gì, Lư Ninh bị anh nhìn tới có chút sợ hãi, còn ở trong lòng nói thầm — chả lẽ cảnh ô liu cậu nhận sai rồi, hiểu sai ý tứ của Thích Thiên Bách, người ta khinh thường kết bạn với cậu? Nếu như không phải muốn kết bạn, quanh co nhiều như vậy làm cái gì?

Lư Ninh chết cũng đoán không ra việc Thích Thiên Bách muốn để cho cậu làm, làm “Ninh Kinh Hồng”

mà nói, thật sự không có chỗ nào đáng được người Thích gia nhớ thương, cậu thậm chí còn suýt chút nữa thành bố dượng nhỏ của Thích Thiên Bách..... Anh ta cho mượn tiền đã không tệ.

Thích Thiên Bách rất cục gât đầu một cái: “Vậy coi như tôi cho cậu mượn, cậu đi nói với bác sĩ chuẩn bị giải phẫu đi.”

— Không biết sau khi cậu ta biết việc mình muốn cậu ta làm, còn sẽ cảm thấy mình cho vay là muốn kết bạn hay không.

Lư Ninh mượn Thích Thiên Bách mười vạn đồng, bệnh viện cũng rất nhanh sắp xếp hẹn giải phẫu, nhưng chuyện lại không tiến triển thuận lợi giống như trong tưởng tượng — Mẹ Ninh không đồng ý làm giải phẫu.

Ninh mẫu bị là ung thư tuyến sữa, muốn làm giải phẫu sẽ phải cắt bỏ toàn bộ phần vú bị biến đổi bệnh lý, còn phải phối hợp trị liệu bằng hóa chất, xạ trị chờ trị liệu. Ninh mẫu chắc là trong thâm kín cũng hiểu rõ, mất đi bầu vú và tóc, đối với bà mà nói là một việc cực kỳ đáng sợ.

Lư Ninh đoán, bà lúc trước không muốn làm giải phẫu, một mặt là không đủ tiền, mặt khác cũng là sợ kết quả loại giải phẫu này.

Bà nhu nhược, có lúc khả năng không có chủ kiến, nhưng ở phương diện này lại khá bướng bỉnh, bà thậm chí nói với Lư Ninh, con người tới lúc nào nên chết luôn có định số, không thể ép thay đổi, đây là đang đối nghịch với ông trời.

Mỹ nhân luôn càng quan tâm vẻ đẹp của mình, Lư Ninh đối với lần này rất có thể hiểu được, bất quá hiểu không có nghĩa là đồng ý. Kỳ thực Lư Ninh cũng không biết rốt cuộc lựa chọn nào đối với bà mà nói tốt hơn, cậu chỉ là..... Không muốn để cho một người duy nhất sẽ đối tốt thật lòng với Ninh Kinh Hồng cũng rời đi.

Hai người quanh co thật lâu, nhưng bởi vì kiên trì xác định của mẹ Ninh không cách nào tiến hành tiếp, mấy bác sĩ hộ sĩ chờ ở bên cạnh, mẹ Ninh nhưng sống chết không muốn đổi phòng bệnh, bà gắt gao túm lấy mép giường không buông, cho dù Lư Ninh nói với bà chỉ là trước làm kiểm tra thân thể một lần, mẹ Ninh cũng không nguyện ý — Ở trong quan niệm đơn giản trực tiếp của bà, làm kiểm tra thì tương đương với đồng ý giải phẫu.

Lư Ninh nắm tay mẹ Ninh, cậu không biết cầu khẩn thế nào, nhưng dù sao vẫn phải.

Cảm giác mình nên vì “Ninh Kinh Hồng” tận lực giữ lại một chút gì đó. Cậu không có biện pháp, bèn quyết định dùng thủ đoạn hèn hạ nhất đi ép mẹ Ninh.

Lư Ninh “Bộp” một tiếng quỳ gối trước giường, cậu giống như con trai chân chính, cầm tay mẹ Ninh cầu xin bà.

“Mẹ, van cầu mẹ..... Làm giải phẫu đi, để cho con ích kỷ một lần.”

Sinh ly tử biệt giữa người thân, luôn sẽ làm cho Lư Ninh mềm lòng, cậu đem tay mẹ Ninh nhẹ nhàng phủ trên mặt mình, sau đó nắm chặt tay bà, hốc mắt đã ẩm ướt: “Con vẫn chưa lớn lên đâu, vẫn không thể rời khỏi mẹ. Tóc còn có thể dài nữa, nhưng con chỉ có một mình mẹ là mẹ thôi. Mẹ có thể vì con hay không, cố gắng thử một chút?”

— Nói cho cùng, Ninh Kinh Hồng cũng vừa đủ 18 tuổi mà thôi, ở trong mắt kẻ lọc lõi như Lư Ninh vẫn là trẻ con cần được người chăm sóc.

“Tức nhi của mẹ a —”

Mẹ Ninh rốt cục vẫn là yêu con nóng lòng, bà ôm cổ Lư Ninh, ôm cậu ô ô mà khóc lên, trong lòng bà là không nguyện ý, nhưng bà nghe lọt lời của Lư Ninh.

Tràng diện quá mức bi thương, có mấy hộ sĩ nhỏ tình cảm dồi dào cũng không nhịn được cùng phát ra tiếng khóc ầm ỹ. Lư Ninh ôm vai mẹ Ninh vỗ hai cái, nhẹ nhàng lau nước mắt, lướt qua vai bà, nhìn thấy Thích Thiên Bách đang tựa vào bên cửa sổ nhìn chăm chăm cậu.

Người một phòng đều bị cảnh tượng này cảm động, chỉ có anh ta thờ ơ.

Mẹ Ninh trước khi được đẩy tới phòng bệnh khác, lôi kéo tay Lư Ninh cầm lấy, lại sâu sắc nhìn Thích Thiên Bách đứng bên cạnh một cái, nhưng cuối cùng bà không nói gì.

Cửa phòng bệnh bị đóng lại, vành mắt Lư Ninh vẫn đỏ, sắc mặt cũng đã bình tĩnh trở lại, lúc Thích Thiên Bách đi tới bên cạnh cậu, cậu đã có thể giống như bình thường lộ ra nụ cười.

Lư Ninh từ đáy lòng nói: “Cám ơn ngài, Thích thiếu gia.”

Thích Thiên Bách không đáp lại, anh nhìn chăm chăm cửa phòng bệnh một lát, đột nhiên hỏi: “Cậu nói, ánh mắt cuối cùng của mẹ cậu là có ý gì?”

27. Chương 27: Dư Ôn Lại Đăng Weibo! Hơn Nửa Có Ảnh!

Edit + Beta: Vịt

“Có ý gì?”

Lư Ninh cười nói xoay người, cậu trên dưới đánh giá Thích Thiên Bách mấy lần, đột nhiên duỗi tay, cầm một tay anh.

Thích Thiên Bách theo bản năng nắm chặt cái tay tiến vào trong tay, rồi sau đó đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, bởi vì lúc Lư Ninh cùng anh nắm tay anh căn bản không có vươn tay. Lư Ninh phải cúi người, giống như nhặt đồ nhặt tay anh lên mới có thể nắm chặt, loại “nắm tay” này phát sinh giữa người trưởng thành giống như đang đùa dai.

Lư Ninh không có chút cảm giác nào, cười tới hai khóe mắt đều cong cong, nhìn Thích Thiên Bách: “Phải lại lần nữa cảm tạ anh, Thích thiếu gia, nếu như không có tiền anh cho tôi mượn, tôi càng khó thuyết phục mẹ tôi.”

Thích Thiên Bách cũng cười với cậu, anh cười một tiếng hai cái răng nanh lại lộ ra, nói ra lời bí hiểm: “Tiền chẳng qua là để cho cậu thuyết phục bà ấy mà thôi.”

Lư Ninh thu tay lại, không tiếp lời.

Về chuyện Thích Thiên Bách nói, Lư Ninh tối qua đã cảm thấy, khuôn mặt mẹ Ninh lúc nhìn thấy Thích Thiên Bách biểu hiện ra khác thường quá mức rõ ràng, cho dù ai cũng sẽ nhận thấy được, hơn nữa phản ứng đặc biệt hôm nay của bà, những cái này rơi vào trong mắt Lư Ninh, rất khó để cho cậu không nghĩ nhiều.

Nhưng cậu cũng chỉ là nghĩ một chút mà thôi, Lư Ninh không biết bản thân Ninh Kinh Hồng rốt cuộc là tình huống gì, mặc dù từ trong miêu tả của bà, có thể nhìn ra Thích Thiên Bách đúng là lần đầu tiên ở Ninh gia lộ diện, bất quá thật sự đoán không ra ý tứ của mẹ Ninh. Lư Ninh cảm thấy dưới tình huống này, vẫn là không nên làm bất kỳ phản ứng nào mới tốt, nếu như phản ứng của cậu và từng trải thực tế của bản thân không hợp, ngược lại sẽ lộ sơ hở.

Cậu chuyển hướng đề tài: “Tôi dẫn anh tới khách sạn đi, anh nếu như có bản lĩnh, có thể điều tra thêm danh sách khách khứa vừa vào ở mà.”

Lư Ninh nói xong, ngay sau đó lại nghĩ tới Thích Thiên Bách căn bản không biết tên người muốn tìm, liền bổ sung: “Sau đó anh lần lượt đi gõ các phòng, tự mình đi nhận người.”

Đây là một chiêu hại, Thích Thiên Bách lại lần nữa thiết thân cảm nhận được thiện ý Lư Ninh bày ra là ngoài ý muốn cỡ nào.

Cả thị trấn cũng chỉ có một khách sạn, điều kiện có thể tốt hơn nhà khách thập niên 90 chút, trong cái nhìn của Thích Thiên Bách chính là trình độ hắc điểm Tôn nhị nương (*).

(() hắc điểm Tôn Nhị Nương: Ai từng đọc Thủy Hử sẽ biết tới Tôn Nhị Nương, vợ chồng Tôn Nhị Nương mở quán trọ ven đường, gặp các khách thương qua đường bắt cần, họ đánh thuốc mê, cướp tài sản, xả thịt để bán như thịt trâu bò, nhồi thịt vào bánh bao)*

Anh ta sẽ không muốn nhân cơ hội giết mình chứ?

Cũng may không có, Lư · có thể sẽ bị tính kế làm bánh bao nhân thịt người · Ninh sau khi dẫn Thích Thiên Bách tới địa phương, liền nói lo lắng cho mẹ mình, phải về bệnh viện xem kết quả kiểm tra chút.

Thích Thiên Bách không có lý do gì ngăn cản.

Lư Ninh sau khi tách ra với Thích Thiên Bách không có về bệnh viện, mà lập tức gọi taxi về huyện Duy. Từ thị trấn thuê xe dễ hơn nhiều từ nông thôn thuê xe, cậu không cần thiết lại tìm Thích Thiên Bách.

Cũng không phải cậu thích đùa giỡn người, Lư Ninh đối với Thích Thiên Bách không có ác ý, cậu chỉ là theo thói quen nói dối, người không quen muốn nghe một câu nói thật của cậu còn khó hơn lên trời.

Lư Ninh còn chưa quên nhiệm vụ chủ yếu của mình lần này về huyện Duy, cậu nhưng là đặc biệt vì giải quyết dự án của Hoàng Trung Minh mới trở về.

Khám bệnh cho mẹ Ninh là tiện thể.

Kỳ thực dự án này nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó khăn, thì khó khăn ở trên sự “Vừa khéo” của cả vụ này. Muốn giải quyết vấn đề rất dễ dàng, chỉ cần đả thông then chốt “Vừa khéo”, tất cả mọi chuyện đều có thể dễ dàng mà giải quyết.

Kỳ thực phải tổng kết vụ này, có thể từ hai phương diện “Biểu tượng” và “Bản chất” bắt đầu, nguyên nhân trực tiếp, cũng chính là biểu tượng, đó chính là vận khí của Hoàng Trung Minh không tốt, đúng lúc chọc phải mấy người không muốn chọc nhất, mà nguyên nhân gián tiếp, cũng chính là gốc rễ của chuyện này..... Là tâm nhân của họ Hoàng không tốt.

Cách mà hắn xử lý sự cố ngoài ý muốn một mực ngang ngược ương ngạnh như vậy, mâu thuẫn tích lũy từng ngày rốt cục bộc phát.

Hoàng Trung Minh là nhà bất động sản từ phía nam tới, trước kia ở khu vực Hạng thành căn bản không có nghiệp vụ, hắn làm ăn ngạo mạn sau đó hướng phía Bắc mở rộng, cũng ở Hạng thành kiếm được một chỗ đứng.

Chỉ bất quá hắn làm thương nhân nhiều năm như vậy, càng ngày càng gian, cũng có khả năng hắn ở địa bàn của mình hoành hành quen, quên mất thận trọng làm người, không cẩn thận đá trúng tấm sắt.

Hoàng Trung Minh sau khi bất động sản ở Hạng thành bắt đầu thi công, nhân công không đủ, liền phái người tới nông thôn chiêu công nhân, người lao động trẻ tuổi khỏe mạnh lại giá rẻ làm người ta thích nhất. Lân cận huyện Duy, có một thôn rất nhỏ, ngay cả tên cũng không có, thôn này còn nghèo hơn huyện Duy một chút, thậm chí ngay cả trạm xe lửa cũng không có, trong thôn có một đám thanh niên tầm mắt rộng, bọn họ không muốn giống như đời cha tiếp tục làm ồ trong thôn làm nông dân, liền ra ngoài đi làm.

Bọn họ tới công trường của Hoàng Trung Minh.

Những người tuổi trẻ này giống như người làm thuê bình thường ở công trường của Hoàng Trung Minh làm việc, rất có thể chịu khổ, làm việc cũng rất bán mạng, Hoàng Trung Minh vội vã làm xong công trình, để cho đám dân công ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, chỉ bắt quá hẩn đưa tiền cũng coi như hào phóng, cho nên không ai có lời oán giận.

Ban đầu rất tốt, sự cố đột phát ở công trường lại phá hủy hết thảy. Sự cố kia là bởi vì nền sụp xuống, ngược lại không có chết người, chỉ có đám công nhân nông dân xui xẻo, bị thương rất nghiêm trọng.

Người phía dưới báo lên, Hoàng Trung Minh vừa nghe liền rất nổi giận, một trận sụp này làm lỡ rất nhiều giờ làm việc không nói, ảnh hưởng cũng không tốt. Về phần mấy người nông dân bị thương, không thực lực kinh tế, cũng không có bất kỳ bối cảnh chỗ dựa nào kia, hẩn chỉ để lại một câu “Các người nhìn làm đi”, liền quên mất vụ kia ở sau ót.

Cấp dưới của Hoàng Trung Minh đều là một đám tiểu nhân bợ dút nhìn người dưới đĩa rau (*), bình thường cũng thường xuyên giúp Hoàng Trung Minh làm loại chuyện này, chỉ cần không ai nháo thì ngạo mạn làm việc. Mà những người này vừa tham vừa ngu, bồi thường mà Hoàng Trung Minh cho người bị thương đều nuốt riêng hơn nửa, càng đừng nói thăm hỏi thông thường, hoàn toàn ngay cả nhắc tới cũng không nhắc.

(() nhìn người dưới đĩa rau: Ý là coi thường)*

Trong nhóm người này có mấy người trẻ tuổi bởi vì vụ này mất đi sức lao động, bọn họ không thể tiếp tục ở trên công trường làm việc, ông chủ cho tiền, những người này cũng không biết là ít là nhiều, cầm được tiền càng không biết cò kè mặc cả, cứ như vậy chặt vật về quê.

Ban đầu Hoàng Trung Minh cũng không có tìm Lư Ninh làm quan hệ xã hội, hẩn cũng không cảm thấy một đám nông dân có thể giở trò gì, trên công trường khởi công vẫn là khởi công, ai biết lúc gần bắt đầu làm lại xảy ra việc như vậy, đánh chết Hoàng Trung Minh cũng không nghĩ đến, gây chuyện vậy mà là một đám nông dân.

Cuối cùng lại phải nhiều lần trắc trở mới Lư Ninh ra tay.

Lư Ninh lúc còn sống từng tự mình tới trong nhà mấy công nhân nông dân kia, mang theo quà và chi phí đền bù đến nhà, cậu không giống thủ hạ của Hoàng Trung Minh, cậu là thật lòng quan tâm những công nhân nông dân này.

Trong quá trình, Lư Ninh rất nhanh phát hiện sự việc có chỗ nào không đúng, những người này biết Lư Ninh là đại diện Hoàng Trung Minh đến tìm bọn họ nói chuyện, nhưng thái độ của bọn họ cũng không quá kém, phải nói, những người này căn bản không làm khó dễ Lư Ninh.

Đám công nhân nông dân biểu hiện ra căn bản không thái độ cường ngạnh giống như Hoàng Trung Minh nói, bọn họ lúc Lư Ninh đề xuất muốn cho điều kiện bồi thường, tỏ ra cũng rất do dự, giống như là không

cách nào tự quyết định chủ ý. Lư Ninh lúc ấy lập tức nói để cho bọn họ trở về suy nghĩ một chút.

Sau lưng những người này nhất định có người chỉ điểm.

Bọn họ tựa hồ cũng không biết tranh thủ lợi ích lớn nhất vì mình thế nào, trước khi làm bất cứ chuyện gì đều sẽ do dự, trước khi nói chuyện cũng sẽ suy nghĩ thật lâu, đủ loại dấu hiệu cho thấy, gây ra mâu thuẫn trước mắt cũng không phải là mấy công nhân nông dân này, mà là người sau lưng bọn họ.

Cho nên, Lư Ninh không có trước ra điều kiện, cậu hiện tại làm hết thấy cũng là vì để cho người sau lưng bọn họ vừa ý.

Tới lúc chuyện này kết thúc, người kia đều thủy chung không lộ diện, Lư Ninh cũng không có điều tra thân phận đối phương, nhưng trong lòng cậu hiểu rõ, trong thôn này, có một vị cao nhân có thể chỉ điểm sai lầm cho công nhân nông dân.

Kỳ thực Lư Ninh đối với tình huống trước mắt nhạc kiến kì thành (*), cậu xử lý qua rất nhiều dự án, cũng hiểu rõ, kẻ yếu không biết lên tiếng luôn dễ bị bắt nạt. Được cái Hoàng Trung Minh người này làm người gây tranh cãi, nhưng mà nhất gan, gặp phải phiền toái có thể dùng tiền giải quyết vẫn là nguyên ý xài tiền, trong tư tâm của Lư Ninh cũng nguyện ý vì những công nhân nông dân này tranh thủ nhiều lợi ích hơn.

(() Nhạc kiến kỳ thành: hi vọng chuyện trước mắt phát triển hoặc thành công)*

Bọn họ lúc ấy đã bàn xong trong bồi thường còn bao gồm đảm bảo sinh hoạt thấp nhất mỗi tháng cho các dân công mất năng lực lao động, nhưng Lư Ninh không biết mình sau khi chết, Hoàng Trung Minh có còn cho người tiếp tục phát số tiền kia hay không.

Nhưng lấy thái độ làm người của Hoàng Trung Minh, hẳn vẫn không tới mức tiếc rẻ chút tiền nhỏ này. Lúc ấy người bị thương nặng mất đi sức lao động có 5 người, mỗi người 1 tháng cho 800 đồng là đủ bọn họ sinh sống, số tiền này đối với Hoàng Trung Minh căn bản ngay cả lông trâu cũng không coi là gì.

Lư Ninh dựa theo địa chỉ trong ký ức đi tới nhà người dẫn đầu đám công nhân nông dân, nhà hẳn so với một năm trước cơ hồ không có thay đổi gì, ở vẫn là nhà đất đá dựng lên, cố gắng phải nói chỗ nào khác biệt, có lẽ là diện tích nhà lớn hơn chút.

Lư Ninh đi lên phía trước, gõ gõ cửa, rất nhanh có người đi ra mở cửa cho cậu, nhưng là phụ nữ, trong ngực còn ôm trẻ sơ sinh, cô vừa thấy Lư Ninh bỗng ngẩn người: “Cậu là ai?”

Lư Ninh cũng sững sốt chút, lập tức cười hỏi: “Chị chính là chị dâu đi?”

Người phụ nữ kia bị gọi tới không hiểu ra sao, Lư Ninh lập tức giải thích: “Chị trước kia chưa từng gặp em, em biết anh Lý, hóa ra anh ấy đã kết hôn. Anh Lý hiện tại ở nhà không?”

Đối phương lắc lắc đầu nói: “Anh ấy ra đồng làm việc rồi.”

Lư Ninh vẫn như cũ cười: “Hiện tại chính là cuối vụ thu hoạch, trong nhà rất bận việc đi.”

Chị dâu Lý gia gật gật đầu, không nói gì nữa, thoát nhìn là người quen trầm mặc ít nói. Lư Ninh cũng không tiếp tục đi tận lực lôi kéo làm quen với cô nữa, liền đứng ở trong sân đợi. Một lát sau, cô nàng xoay người vào trong nhà lấy ra một cái ghế đẩu, để cho Lư Ninh ngồi.

“Dạ, cảm ơn chị dâu.”

Lư Ninh biết ở nông thôn nam nữ không thể cách quá gần, hơn nữa chồng người ta không ở nhà, cậu càng không thể tùy tiện vào nhà, ở trong sân tìm góc ngồi xuống. Chị dâu Lý gia có lẽ từ lễ phép, không vào nhà nữa, ngồi cạnh cửa chơi với con.

“Đứa nhỏ này lớn bao nhiêu rồi, nhìn rất nhỏ nha.”

“Mới 5 tháng thôi, cũng không thể tiếp xúc gió.”

Lư Ninh cười nói vâng, cậu nhớ lần trước lúc tới, còn không gặp qua vợ của dân công họ Lý, còn tưởng hẳn chưa kết hôn, bây giờ nghĩ lại, khi đó người ta khả năng cũng đã có con rồi.

Cậu ở trong lòng hơi lòng vòng mấy vòng, nhìn đứa nhỏ cô nàng ôm trong ngực hỏi: “Chị dâu, con trai hay con gái ạ?”

Nói tới việc này chị dâu Lý gia lại lộ ra nụ cười: “Con trai, nghịch lắm.”

Lư Ninh mím khóe miệng cười một cái, loại quan niệm thâm căn cố đế trọng nam khinh nữ ở nông thôn có lẽ là còn phải mười mấy hai mươi năm mới sẽ hơi cải thiện đi, bất quá vừa vặn, đối phương thích tán gẫu về con cái là tốt rồi, cậu có thể dẫn dắt chuyện.

“Lúc nhỏ nghịch lớn lên mới có tiền đồ, mẹ em nói em hồi bé yên tĩnh giống như con gái, sau này lớn lên chỉ có thể đi làm thuê cho người ta.”

Chị dâu Lý gia rất cục mủm hất, cười nói: “Bọn chị sao có thể so sánh với người thành phố.”

Lư Ninh vội nói: “Em cũng nông thôn mà, nhà em ở thôn bên, huyện Duy.”

Chị dâu Lý gia nhìn cậu tí mỉa chốc lát, nói: “Nhìn không ra..... Nó lớn lên có thể có tiền đồ như cậu là được.”

“Ha ha ha! Nó khẳng định có tiền đồ hơn em.”

Lư Ninh nhìn biểu tình của chị dâu Lý gia, cảm thấy hâm nóng tình cảm gần đủ, liền thử dò xét: “Nói tới, trẻ con nhà ai trong thôn chúng ta có tiền đồ nhất ạ? Có thể có sinh viên đại học?”

Chị dâu Lý gia đối với câu hỏi của cậu không chút đề phòng nào, nói đến con cái chủ đề có thể nói cũng nhiều, cô liền nói: “Trẻ con có tiền đồ nhất trong thôn chi không rõ, nhưng nói tới sinh viên đại học, chị biết một đứa, đầu thôn phía Đông, con nhà chú Ngụy. Bất quá chú Ngụy không phải thôn bọn chị, tính không?”

Lư Ninh vui tới hai mắt lại cong thành trăng non: “Tính chứ, đương nhiên tính, người ăn nước trong thôn chúng ta lớn lên, đều tính. Cậu ấy có tiền đồ thế nào ạ?”

Trong thôn nếu thật sự có trẻ con có tiền đồ, nhà người khác đều thích nhắc đến, chị dâu Lý gia cũng không ngoại lệ: “Người ta chính là sinh viên đại học, mấy năm trước tốt nghiệp, ở Hạng thành làm quan lớn, ăn là lương công, cậu nói đây có gọi là tiền đồ hay không.”

Lư Ninh nhin không được, đột nhiên phun cười một tiếng: “Đương nhiên tính, đây cũng là đại tiền đồ mà.”

— Người mà cậu muốn tìm, tìm được rồi.

Cậu ban đầu đã đoán được, trong thôn nhất định là có người “Quan nhỏ”, không “Quan nhỏ” không quản được Hoàng Trung Minh. Mà “Quan nhỏ” này không có khả năng ở trong thế hệ trước, bởi vì nếu như là thế hệ trước, người kia sẽ không vẫn ở trong thôn, cho nên “Quan nhỏ” nhất định là người trẻ tuổi. Nhưng vị “Cao nhân” kia phải là người trẻ tuổi, bởi vì chuyện một năm trước nói với Lư Ninh, người trong thôn đều nghe hẩn, hẩn có thể quản một đám thanh niên ra ngoài đi làm, để cho bọn họ không tới mức kích động gây chuyện, hẩn nhất định rất có uy tín.

“Chị dâu, nhà chú Ngụy ở đâu ạ?”

“Ở đầu thôn phía Đông, nhà đầu tiên chính là nhà ông ấy đấy.”

Chị dâu Lý gia trầm mặc một chút đột nhiên nói: “Cậu muốn tới nhà ông ấy?”

Lư Ninh lắc đầu: “Không, em chỉ tùy tiện hỏi chút.”

“Vậy thì tốt, gần đây vẫn là không nên tới nhà ông ấy, chú Ngụy bị thương, tâm tình không tốt lắm.”

Lư Ninh trong lòng kinh ngạc, nhưng gật gật đầu đáp lời, cậu mơ hồ cảm giác chuyện của Hoàng Trung Minh có liên hệ tiền ẩn gì đó với “chú Ngụy” bị thương.

Cậu sau khi nhận được tin tức mong muốn, liền câu được câu chằng mà tán gẫu cái khác với chị dâu Lý gia, bọn họ nói không bao lâu, chị dâu Lý gia giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Hiện tại bận lắm, cả nhà chỉ một mình Lý Toàn làm việc, anh ấy phải qua trưa mới về..... Cũng không lâu lắm, cậu chờ một lát nữa anh ấy về ngay.”

Lý Toàn chính là tên của người đàn ông nhà này.

Ninh Kinh Hồng tuổi không lớn, mặt nhìn càng lộ vẻ nhỏ, còn là bộ dáng thiếu niên, chị dâu Lý gia không nhìn được chú ý cậu nhiều hơn chút. Lư Ninh có thể cảm nhận được thiện ý của bọn họ, những người này tâm mắt có lẽ không rộng bằng người thành phố, tam quan ở vài phương diện nào đó cũng có mâu thuẫn với người thành phố, nhưng trên bản chất, bọn họ đều muốn an phận sống, là người tốt, cậu thật sự nghĩ không rõ, tại sao người như vậy sẽ sau một năm đột nhiên gây sự.

Khả năng Hoàng Trung Minh cắt phụ cấp sinh hoạt ngược lại rất lớn.

Lư Ninh ở nhà Lý Toàn ngồi một lát, đối phương cũng không lâu lắm đã về, hắn nhìn thấy Lư Ninh đầu tiên là ngẩn người, sau đó hỏi: “Cậu là ai? Sao ngồi ở cửa nhà tôi?”

Lư Ninh đứng lên, đưa quà đã chuẩn bị tới: “Chào anh Lý, em là quan hệ xã hội của Hoàng tiên sinh, hôm nay là muốn tới hỏi chút.....”

Ai ngờ người kia vừa nghe nói họ Hoàng, lập tức cảnh giác: “Hoàng tiên sinh? Hoàng tiên sinh nào?”

“À, chính là Hoàng Trung Minh tiên sinh.”

Lư Ninh nói xong, vội vàng bổ sung: “Em lần này tới không có ý tứ gì khác, một năm trước trong thôn ta không phải có mấy anh em ở công trường bị thương sao? Em là đặc biệt tìm hiểu qua lại, xem xem một năm nay, các anh em chúng ta có đúng hạn nhận được phí trợ cấp sinh hoạt hay không.”

Lư Ninh nói chuyện đặc biệt nhanh, cậu lo nói chậm bị đánh — Cậu cũng không biết Hoàng Trung Minh ở trong đám dân công này có phải một nhân vật người người kêu đánh hay không, luôn phải đề phòng chút mới được.

Lý Toàn sau khi nghe rõ mục đích đến của Lư Ninh, thế nhưng lộ ra biểu tình chột dạ. Lư Ninh nhìn chăm chăm vào hắn, thứ nhất sợ hắn đột nhiên xông tới đánh mình, thứ hai cũng là từ lễ phép, cậu từ trong biến hóa biểu tình vi diệu của Lý Toàn đã nhận ra khác thường.

“À..... Kia, vù kia a.....”

Lư Ninh chỉ coi như không nhìn ra không tự nhiên của hắn, cười nói: “Vâng ạ, Hoàng tiên sinh đặc biệt dặn dò em tới xem xem, ông ấy làm ông chủ quá bận, đôi khi không quan tâm được nhiều như vậy, cũng không biết cấp dưới làm được hay không, cho nên em tới xem xem.”

Lý Toàn bị một phen lời thành khẩn của Lư Ninh nói tới đỏ bừng cả mặt, chờ lúc Lư Ninh hỏi ra mấy lời “Nhà các anh nhận được tiền bảo đảm không ạ?”, trên khuôn mặt ngăm đen của hắn cơ hồ muốn nở ra máu, trong miệng càn ắp a ắp ứng nói không ra lời.

Hóa ra, chuyện lần này không phải đám công nhân nông dân chủ trương đi làm ầm ĩ sao? Hay là nói đây vốn cũng không phải ý của bọn họ?

Giống như lần trước.

Hóa ra là như vậy, cậu sớm nên đoán được, mấy người này cơ hồ sẽ không chủ động bảo vệ quyền lợi của mình, lúc bị bắt nạt đều là đều là nuốt giận, càng sẽ không chủ động đi tranh thủ lợi ích — Cho dù mấy lợi ích kia là bọn họ nên được. Cũng không phải nói nên làm như vậy, mà là bản tính của bọn họ như thế.

Lư Ninh đến bây giờ cơ hồ có thể xác định, chuyện lần này chắc là lại bị kẻ nào đó kích động, khẳng định có liên hệ rất mật thiết với vị “chú Ngụy” kia.

Về phần chuyện chú Ngụy mà cậu tán gẫu qua với vợ Lý, Lư Ninh một câu cũng không nói với Lý Toàn, cậu sau khi đặt đồ xuống rồi đi — Nếu như có thể, cậu hi vọng bọn họ không nên tham gia vào vụ này nữa.

Lư Ninh một năm trước đã biết bản tính của Lý Toàn, hắn cần mặt mũi, chịu chút thiệt nhỏ đại khái có thể nhận, nếu bảo hắn chiếm tiện nghi, hoặc là người khác đối tốt với hắn, hắn ngược lại sẽ tâm sinh áy náy.

Lư Ninh tiếp xúc với mặt người dạ thú không biết liêm sỉ đã lâu, ngược lại đối với “Hai lúa” thuần phác như vậy thiên vị.

Bất quá, cậu hình như ở một trình độ nào đó cũng thuộc về người không biết liêm sỉ đi.

Lư Ninh nhìn núi lớn xanh biếc trước mắt, nhin không được lấy di động ra hướng nơi xa chụp vài tấm, nhà Lý Toàn được cậu sử dụng tiêu cự ống kính cố ý làm mờ, cậu luôn rất để ý loại bảo vệ đời tư này. Lư Ninh chọn ra một tấm hình bên trong, đăng lên Weibo, thêm chữ: *Trên thế giới này vẫn tồn tại thiên đường cực lạc theo lời Phật gia.*

Cùng lúc đó, Thích Thiên Bách ở nơi xa mấy chục km, điện thoại di động đột nhiên phát ra một tiếng “Leng keng”, anh mở chú ý đặc biệt ra, đột nhiên mở to mắt — Dư Ôn lại đăng Weibo! Hơn nữa có ảnh!

28. Chương 28: Quan Hệ Xã Hội Là Một Việc Khó Làm

Edit + Beta: Vịt

Trước khi weibo này phát ra, Thích Thiên Bách một mực ở trong khách sạn tìm người, nhưng anh hiện tại một thân một mình tới khách sạn nông thôn như này, trên người không mang bất kỳ giấy chứng nhận hữu hiệu nào, không cách nào thông qua con đường bình thường tra thông tin cá nhân của khách hàng.

Lễ tân tiếp khách là một bác gái, Thích Thiên Bách sau khi vào đại sảnh khách sạn cũng không làm thủ tục phòng, ở trong đại sảnh di chuyển khắp nơi, bác gái lễ tân tính tình rất kém, gõ bàn rống Thích Thiên Bách, rốt cục ở hay không, không ở thì dứt.

Thích Thiên Bách đi tới lễ tân, lấy kính râm xuống mặt không biểu tình nhìn chằm chằm bác gái, bác gái có chút sợ: “Sao thế, muốn động thủ hả cậu..... Tôi báo cảnh sát đấy.”

Bác gái tay run run cầm điện thoại riêng bên cạnh, Thích Thiên Bách tay mắt lạnh lẽo một cái để lại ổng nghe điện thoại, anh trước khi bác gái hét lên, nói, “Hôm qua tới sáng sớm hôm nay, khách vào ở có bao nhiêu?”

Bác gái cà lăm hỏi: “Có, có ý gì.....”

Thích Thiên Bách nhíu mày, giữ hai lông mày tạo thành một cái rãnh thật sâu. Anh như vậy nhìn qua rất hung, một bộ muốn tùy thời hung bạo làm tổn thương người: “Đem danh sách khách đăng ký ở của các người cho tôi xem xem.”

— Không tệ, đã không có cách nào thông qua con đường bình thường tra xét thông tin khách, vậy anh chỉ có thể lựa chọn thủ đoạn không bình thường, mặc kệ biện pháp gì, cưỡng bức hoặc là dụ dỗ, anh hôm nay nhất định phải tìm ra Dư Ôn.

Nhưng anh vừa mới đắc tội bác gái, đối phương đương nhiên sẽ không phối hợp, bà nghiêm nghị mà cự tuyệt Thích Thiên Bách: “Vậy không được, thông tin của khách chúng tôi không thể tùy tiện tiết lộ.”

Thích Thiên Bách lạnh lùng từ trong túi lấy ví tiền ra, nhìn bác gái kia, đem hai tờ Mao gia gia đặt trên bàn trước mặt bà.

Bác gái liếc tiền một cái, rất có cốt khí: “Không được, đây là vấn đề nguyên tắc, tôi không thể.....”

Thích Thiên Bách lại từ trong túi tiền rút ra một tờ Mao gia gia, đặt ở bên trên hai tờ lúc trước.

Bác gái há miệng: “Đừng tưởng cậu có mấy đồng tiền bẩn.....”

Thích Thiên Bách có chút sốt ruột, tăng nhanh tốc độ rút tiền, bác gái nhìn anh một tờ một tờ xếp Mao gia gia lên, miệng đã không khép lại được, bà cho tới bây giờ chưa từng thấy ai ném tiền ra ngoài giống như ném bài vậy, huống chi giá tiền Thích Thiên Bách ra có thể đủ một năm tiền lương của bà.

Tiền ở nơi nghèo khổ này rất dễ dùng.

Thích Thiên Bách nhẹ nhàng khép túi tiền lại, nhìn bác gái nhú mày nói: “Số đăng ký cầm tới.”

Bác gái lén lút mà nhìn khắp nơi, từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển sổ nhỏ, đưa cho Thích Thiên Bách, sau đó vội vàng vàng thu tiền trên bàn lại, xấp tiền kia quá dày, bà ta nhét vài túi không được, chỉ có thể lung tung giắt trong lưng quần.

— Trên đời căn bản không có trung thành tuyệt đối, nếu như ra vẻ trung thành, vậy chỉ có thể nói rõ phiếu phản bội còn chưa đủ.

Huống chi bị trước mặt cũng không phải người trung thành gì.

Bà ta sau khi giấu kỹ tiền, nói với Thích Thiên Bách: “Trang này chính là khách tối qua và sáng nay vào ở, cậu xem nhanh lên chút, không nên bị người khác nhìn thấy.”

Thích Thiên Bách lấy điện thoại ra, chụp lại mấy trang danh sách khách, thu vào trong túi áo, sau đó xoay người đi về phía trên cầu thang. Bác gái tựa hồ muốn ngăn cản anh lại, nhưng vuốt xấp tiền dày trong lưng quần, cuối cùng vẫn là không nói gì.

Hôm qua người vào ở khách sạn này cũng không nhiều, Thích Thiên Bách quyết định từng phòng từng phòng mà tìm, anh cảm thấy dựa vào hiểu rõ của anh đối với Dư Ôn, chỉ cần đối phương đứng trước mặt anh, anh liền nhất định có thể nhận ra hắn.

Từng phòng gõ cửa tìm người rất khó khăn, lúc Thích Thiên Bách gõ cửa phòng đầu tiên, bên trong là một đôi tình nhân, Thích Thiên Bách nhìn chăm chăm người đàn ông trong đó hồi lâu, sau đó dùng tay che lên nửa khuôn mặt đối phương tỉ mỉ suy nghĩ, dọa cô gái kia suýt chút nữa báo cảnh sát.

Thích Thiên Bách kỳ thực rất vô tội, Dư Ôn ở trong kênh công cộng chỉ lộ qua cằm và tay, mà hắn biến mất một lần, sau khi trở lại, dứt khoát ngay cả cằm cũng không lộ nữa.

Cho nên anh chỉ có thể dựa vào cái cằm trong trí nhớ đến tìm người.

Nghe ra giống như đang chọc cười.

Thích Thiên Bách vốn cho rằng mình fan Dư Ôn lâu như vậy, đã đủ hiểu rõ hắn, nhưng chuyện gần đây làm cho anh dần dần đối với sức phán đoán của mình sinh ra hoài nghi — Anh không biết tướng mạo, tên thật của Dư Ôn, thậm chí không biết thanh âm của hắn.

Đúng, anh hiện tại ngay cả thanh âm mà anh thích nhất cũng không rõ ràng lắm, thanh âm của Dư Ôn hiện tại khác trước kia, không phải khác biệt rất nhỏ, mà là có thể nghe ra rõ ràng là không giống, nếu như

không phải ngữ điệu hẳn nói chuyện không thay đổi, Thích Thiên Bách liền muốn cho rằng hẳn giống như câu truyện ma mà chính mình kể, bị sinh vật kỳ quái chiếm lĩnh thân thể.....

Anh thậm chí từng hoài nghi Ninh Kinh Hồng.

Sau đó Đông tử nói với anh, diễn viên lồng tiếng vốn có thể giả bộ ra rất nhiều kiểu thanh âm, bọn họ lúc thu live rất ít dùng thanh âm của mình, hằng ngày nói chuyện và trong livestream nghe ra hai thanh âm bất đồng cũng hoàn toàn có thể có.

Cái này thật sự khiến người ta chán nản.

Thích Thiên Bách không tới phòng tiếp theo, anh tựa vào bên cửa sổ ngoài hành lang suy tư, sau khi thất bại một lần quả thực đối với anh dả kích không nhỏ, cũng phải nghỉ một chút, rốt cục nên tiếp tục tìm hay không, với cả tìm được Dư Ôn thật sự có ý nghĩa sao, hẳn hình như đã hoàn toàn quên mất mình.....

“Ding dong.”

Âm báo đặc biệt của weibo cực kỳ vang, Thích Thiên Bách chính là lúc đó nhìn thấy weibo Dư Ôn đăng.

Thích Thiên Bách nhất thời quên chán chương lúc trước, tinh thần gấp trăm lần mà lao ra khách sạn. Anh vừa đi ra ngoài, vừa bấm số điện thoại của bạn thân.

“Alo? Đông tử, mày có thể căn cứ vào người đăng weibo định vị vị trí của hẳn không?”

Lâm Thụy Đông đang ngủ mất ngủ nhem tóc loạn đầy đầu mà ôm một phụ nữ tiêu dao sung sướng, điện thoại của Thích Thiên Bách gọi tới, làm cho hẳn thiếu chút nữa xù lông: “..... Đệt, tao hiện tại đặc biệt hối hận mình học máy tính, ngay nào cũng tìm người tìm người cho mày..... Mày tiếp theo có phải muốn bảo tao bắt vệ tinh lên trời cho mày không hả! Ca, anh là anh thân thiết của em, anh có thể yên tĩnh một chút không?”

Thích Thiên Bách chặt chẽ cau mày: “Cậu ấy lần này cách tôi rất gần, tôi cảm thấy..... Tôi có thể tìm được cậu ấy.”

Hơn 1 tiếng sau, một chiếc xe việt dã màu đen từ trên quốc lộ 101 nhanh chóng chạy qua, xông về phía huyện Duy — Cứ như vậy, có thể hoàn toàn loại bỏ hoài nghi Ninh Kinh Hồng là Dư Ôn, cậu hiện tại đang ở bệnh viện bởi mẹ Ninh, mà Dư Ôn ở trong huyện Duy, cùng là một người không thể xuất hiện ở hai nơi.

Lư Ninh sau khi đăng xong weibo liền thu điện thoại lại, cậu chưa bao giờ rep bình luận của fan, cũng không rep tin nhắn riêng, thậm chí không thèm nhìn, cho nên Thích Thiên Bách oanh tạc hỏi thăm kiểu “Cậu rốt cuộc ở đâu”, cậu ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Lư Ninh căn cứ từ tin tức moi ra từ trong miệng vợ Lý Toàn đi tới trong nhà chú Ngụ, sau khi nhìn thấy nhà ông ta, Lư Ninh càng xác nhận mấy phần, ông ta hẳn là vị nhân gia con cái rất tiền đồ trong truyền thuyết, những nhà khác nhiều lắm là chất liệu đá hoặc bùn, chỉ có nhà bọn họ, có nhà ngói ba gian xi măng gạch chỉ, từ bên ngoài nhìn cực kỳ phô trương.

Lư Ninh gõ gõ cửa, hồi lâu, trong nhà mới có người hỏi một câu: “Là ai thế?”

Lư Ninh không báo tên của mình, chỉ hỏi: “Ngụ lão ở nhà không?”

Mở cửa là một vị phu nhân, nhìn qua dáng vẻ có năm sáu chục tuổi, vừa mở cửa thấy đứng là một thanh niên không quen biết, liền hỏi: “Cậu là con cái nhà ai? Tìm ai hả?”

Lư Ninh nghe bà ta nói chuyện không có khẩu âm, không giống người nông thôn, liền biết mình tìm đúng rồi. Cậu mặt mỉm cười, khẽ cúi đầu: “Chào bà, tôi tên là Ninh Kinh Hồng, là đặc biệt tới thăm hỏi Ngụ lão.”

Phu nhân kia bừng tỉnh đại ngộ: “À, cậu là tới tìm ông ấy về hả? Vào đi.”

Lư Ninh trong lòng nghi ngờ chút — Về?

Cậu đi theo đối phương vào trong nhà, phòng nhà bọn họ thu dọn rất sạch sẽ, Lư Ninh vừa vào cửa đã nhìn thấy trên tường treo một bức hoành trục thư quyển (*) dán trong khung ảnh thủy tinh, lối viết liền, rồng bay phượng múa, nội dung hình như là..... Tây Bắc vọng, xạ Thiên Lang, Giang Thành Tử · Mật Châu Xuất Liệp của Tô Thức?

(() hoành trục thư quyển: cuốn sách đặt theo chiều ngang; vì chỗ này là nói về đồ cổ nên mình để Hán Việt hết nhé*

Trong tác phẩm Giang Thành Tử · Mật Châu Xuất Liệp của tác giả Tô Thức có viết “Biết khoác cung điêu như trắng đầy tháng, Tây Bắc vọng, xạ Thiên Lang”)

Có ý tứ, gia đình thuần phần tử tri thức a.

Lư Ninh lại liếc lên trên bức chữ kia mấy lần, đi theo phu nhân vào trong phòng. Căn phòng này hẳn là phòng ngủ, có giường đất, nhưng tổng thể thoát nhìn lại giống như thư phòng, miếng hong (*) đặt đầy bàn, một người đàn ông tuổi không trẻ ngồi trên giường đất, nghiêng đầu đang xem thứ gì đó trên bàn.

(() miếng hong: là mảnh vụn của giường đất khi đã nung nóng)*

Đây chắc chính là chú Ngụ đi?

Lư Ninh nhớ vợ Lý Toàn nói qua, ông ta chân bị thương, chắc là đang dưỡng thương. Cậu không lên tiếng, ngược lại phu nhân kia trước gọi chú Ngụy: “Lão Ngụy, nhanh trước đừng xem nữa, có người tìm ông.”

Chú Ngụy lúc này mới giống như hồi thần, từ sau kính viễn thị cũ gong đen giương mắt, nhìn về phía Lư Ninh bên này. Lư Ninh bước nhanh đi lên, cười nói: “Ngụy lão xin chào, tôi tên là Ninh Kinh Hồng.”

“Ninh Kinh Hồng? Tôi chưa từng gặp cậu, cậu là ai?”

Phu nhân kia hẳn là vợ của chú Ngụy, bà ở một bên chen miệng nói: “Người ta là tới tìm ông vẽ, mau, trước ngồi xuống, lão Ngụy mấy hôm nay ở nhà thật sự rảnh tới khó chịu lắm.....”

Câu sau của bà là nói với Lư Ninh, Lư Ninh liền thuận thế ở trên cái ghế bên cạnh ngồi xuống, trong miệng nói cảm ơn. Cậu chú ý tới trên bàn đặt một bản vẽ, phía trên có một bức tranh chì, quét sơ một cái, giống như là bức vẽ kết cấu nét vẽ đơn giản tạo thành?

Chú Ngụy này thật sự không đơn giản ha..... Kết thúc không được vụ công trình?

“Nói hưu nói vượn! Tôi lúc nào thì rảnh tới khó chịu?”

Chú Ngụy đột nhiên cắt đứt lời phu nhân, một tay đỡ mắt kính, nhìn về phía Lư Ninh: “Cậu rốt cuộc là ai, tới tìm tôi có việc gì?”

Lư Ninh cười nói: “Ngụy lão, là Hoàng Trung Minh tiên sinh phái tôi tới, nói để cho tôi tới thăm ngài chút.”

“Hừm! Tôi biết ngay mà!”

Chú Ngụy ném một đoạn bút chì tay phải cầm lên bàn, thân thể dựa về sau, tựa vào trên chần. Ông liếc Lư Ninh nói: “Hắn hiện tại phái người tới làm gì, muốn đánh sao? Cậu cái gì cũng không cần nói, nhanh về đi, tránh cho tới lúc đó còn phải tôi đuổi cậu về.”

Lư Ninh nhìn tư thế này của ông, trong lòng nhất thời cảm thấy buồn cười — Nếu quả thực muốn cậu trở về, sẽ không đặt bút chì trong tay xuống bày ra một tư thế tiếp khách vậy chứ, vị Ngụy lão này thật đúng là có ý tứ, ngạo kiều như vậy?

Cậu xê ghế dịch dịch về phía trước, cười nói: “Ngụy lão, ngài trước bớt giận, Hoàng tiên sinh lần này phái tôi tới, chính là muốn hóa giải mâu thuẫn giữa các người, tục ngữ nói đúng, oan gia nên giải không nên kết, có hiểu lầm gì, mọi người nói thông suốt là tốt rồi.”

— Mặc dù nói như vậy, nhưng Lư Ninh hoàn toàn không rõ giữa bọn họ rốt cuộc là hiểu lầm gì, bản thân Hoàng Trung Minh không đề cập tới với cậu, hoặc là nói, thằng cha này có lẽ căn bản ngay cả mình đắc tội với ai cũng không biết đi.

Chú Ngụ hừ lạnh một tiếng: “Giữa chúng tôi có hiểu lầm gì, Hoàng Trung Minh hẳn đã không cần bản vẽ móng nhà của tôi, thì tự mình tùy tiện làm là được, hẳn nguyện ý làm ra công tình bã đậu ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, để tự hắn đi làm! Hắn nếu như cố chấp, vậy thì cứ thế, không cần phải người tới làm thuyết khách, tôi sẽ không nhượng bộ. Thương nhân từ xưa tới nay gian trá, háms lợi, Hoàng Trung Minh hẳn chính là một người vô cùng tiêu biểu!”

Lượng tin tức có chút lớn.

Bất quá Lư Ninh hơi sắp xếp một chút, liền hiểu chú Ngụ nói là có ý gì, ông ta hẳn là kỹ sư mà Hoàng Trung Minh lúc trước mời, sau lại bởi vì vấn đề dùng vật liệu nổi lên tranh chấp, chú Ngụ trong cơn tức giận, mới ra chiêu độc này — Để cho con trai mình gây khó dễ Hoàng Trung Minh.

Thủ đoạn có chút hèn hạ a, hoàn toàn khác với kỹ sư không màng danh lợi mà cậu biết.

“Nhưng mà..... Hiện tại bất động sản kia bị ép chứng nhận cho phép, không bán ra được, vậy không phát tiền lương được.”

Lư Ninh khẽ nhú mày: “Ngụ lão, ngài biết, bất động sản không phải là của một mình Hoàng tiên sinh, trong chuyện này cũng gồm cả mồ hôi và máu của anh em công nhân nông dân chúng ta, ngài không thể chỉ phân cao thấp với Hoàng tiên sinh a.”

“Hắn dám!”

Chú Ngụ la lớn một tiếng: “Hắn nếu như dám khất nợ tiền lương, chúng tôi liền tới tòa án kiện hắn!”

Lư Ninh vội vàng nhận lỗi: “Ngài đừng giận, đây là tôi nói sai, ý của tôi là, trên đời tất cả mâu thuẫn đều nên có một phương pháp xử lý có thể giải quyết, không cần thiết chuyện gì cũng đặt vào tòa án giải quyết, rất hao tài tốn của a, ngài nói đúng không?”

Chú Ngụ chắc là cảm thấy Lư Ninh nói còn có chút đạo lý, sắc mặt mặc dù vẫn không tốt, nhưng không tức giận nữa. Lư Ninh cười cười, đột nhiên trầm mặc chút: “Tôi trước khi tới đây, tới trước trong nhà anh Lý một chuyến, con anh ấy cũng lớn rồi a.”

“Cậu tới nhà Lý Toàn làm gì?”

“Hoàng tiên sinh bảo tôi tới nhà các anh em dân công bị thương của chúng ta thăm một chút, có chỗ nào có thể giúp hay không, hồi tiền cứu trợ hàng năm có đúng hạn phát ra hay không.”

Lư Ninh bất động thanh sắc mà quan sát biểu tình của chú Ngụ, thấy ông trầm mặc, liền nhẹ nhàng thở dài: “Hoàng tiên sinh mỗi ngày đều rất bận, bên dưới có một số việc bản thân hẳn cũng không rõ ràng, kể từ sau khi xảy ra chuyện cấp dưới của hắn nuốt riêng tiền cứu trợ của dân công, Hoàng tiên sinh liền để ý, cho nên mới sẽ để cho tôi đích thân tới xem xem.”

Chú Ngụ nghe, sắc mặt cuối cùng dịu xuống: “Coi như hấn còn chút lương tâm.”

“Tôi còn hàn huyên với chị dâu nhà anh Lý mấy câu, chị ấy hình như đối với giáo dục sau này của con cái rất có suy nghĩ, tương lai sẽ đưa ra ngoài đi học đi.”

Chú Ngụ liền nói: “Trẻ con vẫn là phải đi học, không thể cứ ở trong thôn.”

“Đúng, tôi cũng cảm thấy vậy.”

Lư Ninh gật đầu cười nói: “Chắc hấn trong thôn chúng ta cũng rất nhiều anh em có ý nghĩ như vậy. Chi phí giáo dục đối với bọn họ mà nói, cũng coi như một khoản chi không nhỏ, Ngụ lão có nghĩ tới đường sống của bọn họ hay không?”

Chú Ngụ nhìn cậu một cái, không nói chuyện.

Lư Ninh vẫn là bộ dáng kia, nói chuyện mạch lạc rõ ràng, kiên nhẫn khuyên: “Tôi cũng bội phục phần tử trí thức như Ngụ lão, nhưng có một câu không quá đồng ý. Thương nhân buôn bán kéo theo phát triển kinh tế, cho một số người cơ hội việc làm, kỳ thực cũng đang giúp người nghèo đấy. Ngụ lão, ngài nói có đúng không?”

— Chú Ngụ lợi hại hơn nữa, ông cũng không giải quyết được vấn đề ăn uống thu nhập của thanh niên tráng niên một thôn, nhưng Hoàng Trung Minh có thể.

“Sau này chỗ dùng tiền vẫn có, chúng ta nháo hồng với Hoàng tiên sinh, thì có lợi gì chứ? Chỗ Hoàng tiên sinh qua một đoạn thời gian sẽ chiêu công một lần, hai bên kết bạn, như vậy Hoàng tiên sinh bên kia cũng giải quyết vấn đề chiêu công, bên này cũng giải quyết vấn đề thu nhập, chẳng phải là rất tốt.”

Chú Ngụ cau mày suy nghĩ chút, nói: “Công trường của hấn không an toàn.”

Lư Ninh khẽ cười một tiếng: “Tôi biết ngài vì tốt cho hấn, như vậy đi, chuyện nền móng tôi không tính, ngài đã chịu nhả ra, tôi về trước chuyển lời cho Hoàng tiên sinh, mọi chuyện đều dễ thương lượng.”

Chú Ngụ dường như đối với cách nói này của Lư Ninh vẫn khá tán thành, liền gật gù: “Cậu cũng nói với hấn chuyện mà tôi kiên trì, hấn nếu như lại ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, tôi liền không chỉ để cho hấn không nhận được chứng nhận cho phép nữa, tôi sẽ trực tiếp báo với ngành có liên quan!”

“Vâng vâng vâng, tôi nhất định truyền đạt tới.”

Lư Ninh sau khi nói xong, liền đứng dậy cáo từ với bọn họ, vợ của chú Ngụ tiễn cậu ra cửa. Lúc Lư Ninh đi tới cửa, lại nhìn thoáng qua chữ xoắn trên tường, khẽ cười một tiếng — Vị Ngụ lão này, trong miệng nói tới đàng hoàng, trên thực tế vẫn là để ý phương án thiết kế của mình bị Hoàng Trung Minh bác bỏ đi,

mượn để phát huy thôi.

Cũng may trong lòng ông ta vẫn quan tâm cuộc sống của người trong thôn, ông ta cũng không phải hoàn toàn là người ác, chắc là người tới tuổi này, sẽ khá cố chấp.

Lư Ninh không rõ ràng công trường của Hoàng Trung Minh rốt cuộc có ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu hay không, nhưng có thể xác định, vị Ngự lão này là muốn lại ở trên công trường của Hoàng Trung Minh làm công trình.

“Tây Bắc vọng, xạ Thiên Lang. Rất thơ a.....” Người già rồi chỉ sợ mình trở nên vô dụng, loại tâm tình này Lư Ninh có thể lý giải, nhưng mà..... Câu già nhưng chí chưa già chả lẽ sẽ không tốt hơn sao? Làm người làm gì cấp tiến như vậy.

Lư Ninh ra cửa thôn mượn điện thoại gọi cho Hoàng Trung Minh, đối phương nhận, cậu cười nói: “Hoàng tiên sinh, sự tình tôi đều làm rõ rồi, trở về nói cặn kẽ với ngài. À, bất quá tôi có một điều kiện.”

“Điều kiện?”

“Phiền ngài lúc chuẩn bị khoản còn lại cho tôi, lại thêm 3 thành (*) nữa. Đúng, tới lúc đó chúng ta bàn bạc nhé.”

(() thành ở đây là thành công. Chắc làehm lại đòi thêm tiền đã hoàn thành thêm 3 việc)*

Lư Ninh sau khi đóng điện thoại lại, nhin không được ở chỗ cổ họng mình nhẹ nhàng ấn một cái — Hoàng Trung Minh không cho thêm tiền cậu sẽ không giải quyết vấn đề cho hắn, vốn cho rằng chính là tranh chấp nhỏ, không nghĩ tới người bị hại khó trị như vậy, cậu ghét nhất là giao thiệp với lão đầu tử cố chấp.

Quan hệ xã hội quan hệ xã hội, nói dễ nghe, kỳ thực chính là thay người ta giả làm cháu trai, người bị hại cao hứng cho bạn khuôn mặt tươi cười, mắt hững có lẽ còn muốn đánh bạn một trận, nói lâu như vậy, bọn họ thậm chí ngay cả chén nước cũng không cho cậu uống! Cổ họng đều sắp bốc hơi rồi.

Lư Ninh vừa lẩm bẩm vừa dọc theo quốc lộ đi về phía trước, cậu vận khí không tốt lắm, đi ra ngoài rất xa, mới nhìn thấy một chiếc xe taxi qua đường. Lư Ninh vội vàng bảo hắn dừng lại, chui lên taxi: “Tối bệnh viện huyện, cảm ơn.”

Đồng thời với xe taxi mà Lư Ninh ngồi khởi động, một chiếc xe việt dã màu đen lái cực nhanh cũng “Vèo” một cái lái qua, Lư Ninh chỉ nhìn phía trước, không chú ý, xe taxi cứ như vậy cùng chiếc xe việt dã đen kia sát người mà qua.

29. Chương 29: Rốt Cuộc Là Người Chơi Mẹ Ta Hay Ta Chơi Mẹ Người

Edit + Beta: Vịt

(Bản gốc tiêu đề là , từ theo tiếng lóng nó nghĩa là fuck. Thôi tui để “chơi” cho nó lịch sự tý nhè =))) thật sự thì cái tiêu đề khó hiểu vc =.=)

Lư Ninh sau khi trở lại bệnh viện rồi cục ở cửa bệnh viện mua được nước khoáng, thời gian là 4h chiều, kiểm tra thân thể của mẹ Ninh vẫn chưa kết thúc, cậu ở cửa phòng bệnh đợi một lát, bụng đói tới ùng ục kêu loạn.

Chung quanh đây có vẻ như có quán có thể ăn cơm, Lư Ninh vẫn nhớ rõ đường đi chỗ đó, thấy hoàn cảnh bẩn thỉu kém vệ sinh, tưởng tượng một chút đã không cách nào hạ miệng, thân thể mẹ Ninh còn không tốt, càng không thể lựa chọn chỗ như vậy.

Nhưng về nhà thì hơi có chút xa, tốt nhất ra ngoài tìm xem, có quán ăn sạch sẽ hay không, mua cho bà chút đồ ăn có dinh dưỡng. Mẹ Ninh hôm qua cơm tối ăn tạm, hôm nay không thể lại tạm bợ nữa.

Lư Ninh suy nghĩ một chút, lấy điện thoại ra, lật sổ của Thích Thiên Bách, mấy chữ “Vĩ tiền lớn Thích” trong danh bạ điện thoại làm cho Lư Ninh nhìn không được, khóe miệng một trận co rút — gần đây quá bận, ngay cả ghi chú này cũng không kịp đổi lại.

Lư Ninh vội vàng đổi ghi chú thành Thích Thiên Bách, cậu không dám đảm bảo Thích đại thiếu gia không sinh ra hứng thú với điện thoại của cậu nữa, lại phát sinh loại chuyện lần trước, bị người trong cuộc nhìn thấy, thật sự sẽ khá lúng túng.

Nói đến đây Lư Ninh cảm thấy khá kỳ quái, quan hệ giữa Ninh Kinh Hồng và Thích Thiên Bách thật sự là có thể dùng 4 chữ khó bề phân biệt để hình dung.

Từ góc độ của Thích Thiên Bách mà nhìn, anh rõ ràng không nhận ra Ninh Kinh Hồng, nhưng trong điện thoại của người sau lại lưu sổ của anh, mà còn dùng ghi chú tên họ ý tứ hài hước nồng đậm như vậy.

Cực kỳ khả nghi.

Lư Ninh từng nghiêm túc nghiên cứu qua nhật ký Ninh Kinh Hồng lưu lại, nhật ký là phơi bày mặt riêng tư nhất của một người, từ nhật ký dễ dàng nhất khám phá tính cách của họ. Nhật ký của Ninh Kinh Hồng giữa từng câu chữ đều toát ra ủ dột và suy sụp, có thể thấy được hẳn cũng không phải một người hài hước, hơn nữa đánh giá của người xung quanh đối với Ninh Kinh Hồng và phản ứng khía cạnh, Lư Ninh rất khó tưởng tượng hẳn sẽ đối với một người xa lạ ghi chú “Vĩ tiền”.

Hắn ghi chú Trần Huy đều là kiểu xưng hô đúng quy đúng củ như “A Huy”, dựa theo tính cách của Ninh Kinh Hồng, chỉ sẽ đối với rất quen thuộc, người quan hệ lại cực kỳ đặc biệt, mới sẽ làm như vậy đi.

Như vậy hai người bọn họ rốt cuộc là quan hệ gì?

Phản ứng của mẹ Ninh làm cho người ta nghĩ sâu xa, bà ở trước mặt Ninh Kinh Hồng cố gắng che giấu hiểu rõ của mình đối với Thích Thiên Bách, rõ ràng, trong khái niệm của bà, hai người bọn họ còn không biết quan hệ lẫn nhau mới đúng, nhưng mà Ninh Kinh Hồng lại..... Hình như biết gì đó.

Lư Ninh đối với lần này có chút nhức đầu, hết thấy chuyện liên quan tới Thích Thiên Bách đều có thể tạo thành nguy hiểm.....

Cậu cũng không phải đối với bản thân Thích đại thiếu gia có ý kiến, mà là đối với người có tiền có tâm cảnh giác theo bản năng. Thứ như tiền, làm cho người ta đồng thời cảm giác an toàn, cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm, dù so nó vạn năng như vậy, nói thật cậu không muốn đo sức với người có tiền.

Một khi nghĩ đến điểm này, tật xấu của Lư Ninh lại muốn phát tác, tin tức này giống như bom hẹn giờ, không sớm chút giải quyết xong, Lư Ninh luôn cảm thấy không yên lòng.

Cậu suy nghĩ một chút, bấm số của Thích Thiên Bách, đối diện nhận rất nhanh.

“Thích thiếu gia, là tôi, Ninh Kinh Hồng.”

Thích Thiên Bách sau khi nhận điện thoại không nói gì, Lư Ninh chỉ nghe tiếng hít thở của anh có chút nặng nề, mà thở dốc cách nhau rất ngắn, giống như đang chạy bộ.

Lư Ninh nhin không được khẽ cười một tiếng: “Anh đang rèn luyện thân thể hả? Thở gấp lợi hại như thế.”

Thích Thiên Bách dùng sức phun một hơi, ngồi vào trong xe việt dã: “Không có, tìm tôi có chuyện gì?”

— Anh chỉ là đơn thuần đang tức giận mà thôi.

Anh gần đây xui xẻo tới giống như bị thần xui bám vào người vậy, mấy lần trước coi như thôi, mò kim đáy biển, tìm không được người cũng bình thường, lần này Lâm Thụy Đông thật vất vả định vị được vị trí của Dư Ôn, vĩ độ, kinh độ, đều có rồi! Hắn tin chắc Dư Ôn ở chỗ này, Thích Thiên Bách vội vàng vàng chạy tới, trên đường thiếu chút nữa bởi vì quá sốt ruột vọt tới dưới núi, không nghĩ tới lại lại vồ hụt.

Thích Thiên Bách có loại dự cảm mãnh liệt, đây là lần đầu anh cách Dư Ôn gần nhất, nếu như bỏ lỡ, anh nói không chừng liền không có cơ hội gặp được người này nữa.

Dư Ôn có thể đi đâu chứ, hắn chả lẽ chui vào dưới nền đất rồi? Hay là lên trời? Thích Thiên Bách đem ảnh Dư Ôn đăng trên weibo nhìn mấy trăm lần, nhưng hắn chỉ chụp mỗi ngọn núi, góc phải dưới của bức hình mơ mơ hồ hồ có cái gì, nhưng chỉ có thể nhìn rõ đường viền, núi như vậy ở nơi này khắp nơi đều thế, anh tìm thế nào?

Anh lái xe việt dã ở nơi này lòng sục trong thôn rất nhiều vòng, cũng không thấy bất kỳ ai khả nghi, anh còn hỏi người trong thôn, hôm nay có người lạ vào thôn hay không.

Không có, hỏi mấy người đều là đáp án giống nhau.

Thích Thiên Bách sắp điên rồi, người này còn có thể biến mất vô căn cứ sao?

Lư Ninh hoàn toàn không biết tình hình của người điện thoại đối diện, cười nói: “Còn một tiếng là tới thời gian cơm tối, tôi muốn hỏi anh, có chỗ ăn cơm tối chưa?”

Cậu nói xong nhớ tới Thích Thiên Bách hôm nay là đi ra ngoài tìm người, lại bổ sung, “Đúng rồi, anh hiện tại vẫn ở khách sạn đi? Vậy xung quanh hình như cũng không có quán ăn.”

Thích Thiên Bách hướng bốn phía nhìn một vòng, dãy núi vây quanh, chim không ỉa phân, đừng nói là quán ăn, ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy.

“Không có, tôi không ở trong huyện.”

“Hửm?”

Lư Ninh nghi ngờ chút, nhưng không có tiếp tục truy hỏi, cậu hiện tại quan hệ cùng Thích Thiên Bách còn chưa có gần như vậy, hỏi tiếp không chừng sẽ làm cho người ta không thoải mái.

“Hóa ra là như vậy, vậy anh mau về đi, tôi ở bệnh viện đây, chỗ khác không có quán ăn. À, đúng rồi, anh tìm được người muốn tìm chưa?”

Nhắc tới chuyện này Thích Thiên Bách liền tức giận, thiếu chút nữa bẻ gãy điện thoại trong tay: “Trở về lại tán gẫu.”

Lư Ninh còn muốn nói gì đó, đối diện lại “Ba” một tiếng cúp điện thoại, Lư Ninh chớp chớp mắt, tự nhủ: “Xem ra chưa tìm được, tâm tình kém như vậy.....”

Thích Thiên Bách giãy vò tới lợi hại như vậy, Lư Ninh đối với người anh muốn tìm cũng sinh ra tò mò, cậu cho rằng giới bạn bè của người có tiền đều ở thành phố lớn phát triển chứ, không nghĩ ở loại địa phương thâm sơn cùng cốc này cũng có bạn? Cậu ban đầu suy đoán Thích Thiên Bách đang đuổi theo tội phạm truy nã, bây giờ xem ra không giống, Thích Thiên Bách đối với người kia có loại chấp niệm, anh hình như chỉ muốn tự mình tìm được hắn.

Nếu không anh cũng không báo cảnh sát, cũng không dẫn theo bảo tiêu của anh.

Chả lẽ giống như miêu tả trong truyền thuyết, con trai của phú thương cự cổ (*) Thích Thiên Bách đây đã yêu một người không được gia đình bọn họ cho phép, hai người sau khi trải qua một phen ngược luyến tình thâm, người yêu của anh ta chủ động rút lui, chạy đến thâm sơn cùng cốc trốn?

(() phú thương cự cổ: hiểu sơ sơ là phú thương rất giàu có)*

Lư Ninh bưng tỉnh đại ngộ, chợt vỗ hai tay vào nhau — khả năng suy đoán này quá cao, Thích Thiên Bách là đồng tính luyến a! Nhà bọn họ có thể đồng ý mới là lạ.

Lư Ninh đối với anh sinh ra đồng tình mãnh liệt.

Chờ chút, không đúng, Thích Thiên Bách không phải ngay cả tên đối phương cũng không biết sao, vậy yêu thế nào.

“Cậu đứng đấy làm gì?”

Sau lưng đột nhiên có người mở miệng nói chuyện, cắt đứt não bổ của Lư Ninh, cậu quay người lại, Thích Thiên Bách đang đứng phía sau cậu, sắc mặt âm u.

Lư Ninh nghĩ thâm, thoát nhìn dáng vẻ tâm tình không tốt, nhưng tâm tình của cậu tốt a, vừa hoàn thành một đơn lập tức sẽ có tiền.

Cậu cười đi tới: “Đang đợi anh á, Thích thiếu gia. Đói bụng không? Chúng ta đi ăn cơm đi.”

Thích Thiên Bách sau khi trải qua nhắc nhở của Lư Ninh, mới ý thức được trong bụng mình đã rồng tuếch, anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, ở vị trí của Lư Ninh nhìn giống như anh đang thở dài — xem ra là tìm không được đối tượng ngược luyến tình thâm của mình.

Lư Ninh nhin không được vô vô vai anh: “Tìm người mà, không nên gấp, từ từ làm. Trước đi ăn cơm đi.”

Thích Thiên Bách sững sốt một chút, ngay sau đó kịp phản ứng, cậu ta đây là đang an ủi mình? Anh liếc Lư Ninh một cái, thấy trên khuôn mặt đẹp tới yêu diễm của cậu mang theo nụ cười không thích hợp với cái tuổi này của cậu, nhất thời có chút hoảng hốt.

— Luôn cảm thấy..... Cậu ta không nên trưởng thành như vậy.

Thích Thiên Bách lái xe việt dã lại ở trong huyện của Lư Ninh lòng vòng thật lâu, rốt cuộc tìm được một cửa hàng hai người bọn họ đều vừa ý, lúc đó mặt trời đã một nửa xuống núi.

Thói quen ăn của hai người chênh lệch rất lớn, cùng bàn ăn cơm, có rất nhiều chương ngại. Lư Ninh bị

thói quen hồi còn sống ảnh hưởng, tuổi còn trẻ bắt đầu dưỡng sinh, không quá ăn cay, Thích Thiên Bách lại không cay không vui.

Vì thỏa mãn sở thích của hai người, bọn họ tự chọn, chọn một bàn. Quán cơm của thị trấn nhỏ đều thực dụng, đĩa lớn bát lớn, món ăn cũng chất đồng tới cơ hồ tràn ra, khá chắc chắn, Lư Ninh đã bắt đầu tính toán trở về đóng gói thế nào.

Thích Thiên Bách lại nhìn một chậu xương cục hầm miến ngửi mùi xem ra lung ta lung tung cau mày mãi — quán ăn thị trấn nhỏ bày đĩa không lịch sự như vậy, đương nhiên không có món ăn bày đĩa xinh đẹp ở nội thành làm người ta thèm ăn.

Lư Ninh mở dưa lớn gấp lên một miếng, trực tiếp giơ tay cầm lấy. Cậu nhìn Thích Thiên Bách, cười tới có chút thiếu đôn: “Anh đây là biểu tình gì? Chưa từng ăn món nhà nông hả?”

“Chưa từng ăn món nhà nông xấu như vậy.”

Lúc anh ở bộ đội làm lính là thời điểm ăn tệ nhất cuộc đời này, bất quá món ăn trong đĩa cũng đều bày tới quy củ, không có bộ dáng này. Trên xương béo ngậy ngay cả gân thịt cũng không có, từ trong một đồng miến cải trắng nấu như thảng tấp mà đâm ra, phía trên còn treo mấy cái rễ.....

Thích Thiên Bách nhìn hồi lâu, chuyển tầm mắt qua hai móng vuốt và đôi môi của Lư Ninh đều ăn tới bóng mỡ, cảm thấy có chút khó tin — Lớn lên đẹp như vậy, ăn đồ ăn sao lại xấu như vậy.

“Ừng ục.....”

Lư Ninh không ngừng động tác gặm xương, mặt tinh xảo trốn sau cục xương còn lớn hơn mặt, mỉm cười nhìn anh, “Đây là sở thích của anh sao, thích xem người khác ăn? Bất quá nhìn có thể, làm ơn yên lặng chút.”

Thật sự quá đói rồi, Thích Thiên Bách cau mày, cầm dưa gấp một miếng lòng gà cay ném vào trong miệng, nhai mấy cái, phát hiện mùi vị thể nhưng ngoài ý muốn không tệ.

“Bị người 18 tuổi đã bắt đầu dưỡng sinh nói ”Sống tới tinh tế“, cảm thấy giống như đang châm chọc tôi.”

Lư Ninh ngẩng đầu nhìn Thích Thiên Bách một cái, không quá xác định anh có phải nghe hiểu ý mình hay không. Thôi vậy, nghe không hiểu tốt nhất, vị đại thiếu gia này cực kỳ để ý bị người nói tính hướng.

“Tôi chỉ là không thích ăn cay mà thôi..... Ui anh nghe qua một loại thuyết pháp hay chưa, ngũ vị Trung Nguyên vốn không có vị cay, vị cay kỳ thực là ”đau đớn“, người thích ăn cay, thích đều là cảm giác đau.”

Thích Thiên Bách không biết cậu đang nói hươu nói vượn cái gì, liếc cậu một cái không nói chuyện. Lư

Ninh cười cười, ăn hồi lâu cuối cùng để cục xương trong tay xuống, cũng không phải ăn ngấy, mà là ăn ngүй rồi, thức ăn ngүй cậu sẽ không ăn.

Lư Ninh lấp đầy mình gần đủ, lúc này mới tỉnh bơ hỏi: “Thích thiếu gia, anh có thể nói cho tôi biết hay không, người anh muốn tìm rốt cục là ai? Nói không chừng tôi có thể giúp anh tìm.”

Thích Thiên Bách dừng lại động tác đưa đồ vào trong miệng, nhìn chăm chăm Lư Ninh không nói chuyện, người sau khời khời chân mày: “Không sao đâu, anh không muốn nói thì không cần nói.”

“Tại sao muốn biết?”

Lư Ninh nói tới rất tùy ý, giống như không quá đầu óc: “Tôi muốn lấy lòng chủ nợ chút a.”

Thích Thiên Bách câu lên khoe môi, cười đến có chút dọa người — Quý nói lão này, bản lĩnh nói hươu nói vượn thật là không nhỏ, cậu ta còn không bằng nói mình đơn thuần muốn xem náo nhiệt.

“Nói với cậu chút cũng không sao..... Tôi muốn tìm một người đối với tôi mà nói rất quan trọng, không phải tội phạm truy nã như cậu nói.”

Lư Ninh không tự chủ được khời lông mày — Chẳng lẽ cậu đã đoán đúng?

“Là đàn ông?”

Thích Thiên Bách gật gật đầu: “Bọn tôi trước kia thường xuyên liên hệ, có một ngày hần đột nhiên biến mất, hơn nữa biến mất một đoạn thời gian rất dài, gần đây mới có thể liên hệ, nhưng mà..... Có chút kỳ quái, tôi muốn xem đến tốt cùng, hần rốt cuộc đi đâu.”

Lư Ninh khê nghiêng đầu — Nghe ra không giống mình suy đoán, nội dung vở kịch này có gì đó không đúng a.

“Kỳ quái ở đâu?”

“Chỉ là cảm giác của tôi kỳ quái, cụ thể cũng nói không ra chỗ nào.”

Thanh âm thay đổi, quái dị nhất ngược lại ở chỗ này — Chỉ có thanh âm thay đổi, những cái khác nhưng vẫn là người mà mình quen thuộc.

Thích Thiên Bách nói tới đây liền dừng lại: “Nói với cậu nhiều hơn nữa cũng vô dụng, bản thân tôi đều không biết làm sao tìm được hần, cậu làm sao giúp tôi.”

Lư Ninh mỉm cười mà nhìn anh: “Nếu hẳn thật sự từng xuất hiện ở huyện Duy, tôi có thể giúp anh để ý chút, tôi đối với xung quanh đây còn rất quen thuộc đấy.”

Lư Ninh mắt cũng không chớp mà nói láo, cũng không phải cậu nhất định muốn biết người Thích Thiên Bách muốn tìm là ai, cậu đối với lần này cảm thấy hứng thú tới mức nhất định muốn gạt tới tay. Bất quá vị Thích thiếu gia này đối với người kia để ý như vậy, dù gì cũng coi như xương sườn mềm đi, đao đối phương đưa tới, cậu phải hảo hảo tiếp lấy — tương lai dùng hay không thì phải hai bên nói.

Thích Thiên Bách không tự chủ được cầm lấy điện thoại đặt trên bàn, đồng thời nhìn chằm chằm Lư Ninh, anh chậm chạp vuốt ve vỏ điện thoại, dường như đang suy nghĩ độ tin cậy lời đối phương có bao nhiêu.

Hồi lâu, Thích Thiên Bách buông tay ra, gật đầu nói: “Vậy tôi trước cảm ơn cậu, hẳn không phải người nơi này, cậu nếu như nghe nói có người lạ ở huyện Duy và xóm xung quanh xuất hiện, liên hệ với tôi là được.”

— Về phần vị trí địa lý của Dư Ôn, vẫn là không cần giao cho cậu là tốt hơn.

Thích Thiên Bách rốt cục đối với “Ninh Kinh Hồng” không yên lòng, anh cảm thấy người này rất thông minh, nhưng thông minh tới trình độ gian trá thì không đáng yêu nữa, đối với cậu ta đều phòng làm đầu.

Lư Ninh cười gật đầu, tầm mắt như có không cảm giác từ trên tay Thích Thiên Bách cầm điện thoại xoẹt qua: “Được, tôi lưu ý.”

— Thăng cha này, tính cảnh giác ngược lại rất cao.

Bởi vì có nhạc đệm nhỏ này, không khí giữa hai người thế nhưng vì điệu mà trở nên hài hòa, giữa hai người bọn họ không có biện pháp giống như bạn bè bình thường tán gẫu một chút mấy lời đau khổ không liên quan, thế là lại hàm hồ mà có lẽ đi qua.

“Mẹ cậu ăn tối chưa?”

Lư Ninh lắc lắc đầu: “Vẫn chưa, chúng ta sau khi ăn cơm xong, đóng gói cho bà ấy một phần, hôm qua đã không hảo hảo ăn cơm..... Bất quá cũng không biết có phải cần ăn nhẹ chút không, đợi lát nữa lại mua phần mì đi.”

“Cậu tự mình làm chủ.”

Sau khi anh nói xong Lư Ninh đột nhiên ngẩn người, nhin không được phì cười ra — hai người bọn họ đối thoại như vậy thật đúng là kỳ quái, rõ ràng không phải là quan hệ thoải mái vui vẻ như vậy.

Thích Thiên Bách nghi ngờ nhìn về phía cậu: “Cậu cười cái gì?”

Lư Ninh nghiêng đầu nhìn anh một cái: “Không sao.”

Lúc bọn họ về bệnh viện, mẹ Ninh đã kiểm tra xong thân thể, Lư Ninh đẩy cửa, chỉ thấy bà một mình tựa trước giường ngẩn người, trên mặt thể nhưng mang theo biểu tình buồn bã thê lương, Lư Ninh bị dọa nhảy một cái, bước nhanh tới: “Mẹ, mẹ làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

“Tức nhi.....”

Mẹ Ninh ngây ngẩn chút, lúc này mới lấy lại tinh thần, bà đưa ta dùng sức túm lấy tay Lư Ninh, để cho cậu ngồi bên giường mình: “Mẹ không sao, bác sĩ đều kiểm tra rồi, cũng nói không sao.”

Lư Ninh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Không sao là tốt rồi, vừa vào cửa nhìn thấy biểu tình kia của mẹ, làm con sợ muốn chết.”

Mẹ Ninh có chút xấu hổ cười cười: “Mẹ cho rằng con lại không nói một tiếng với mẹ về Hạng thành.....”

Lư Ninh bất đắc dĩ nói: “Con đi mua cơm tối, cũng không biết bác sĩ yêu cầu ăn kiêng hay không, liền các loại đều mua một ít. Đói rồi đi?”

— Ninh Kinh Hồng này còn thật sự đủ tùy hứng, không nói một lời đã muốn chạy thẳng bỏ mặc, cũng khó trách mẹ Ninh lo lắng đề phòng như vậy, đứa con trai này không phải người có thể làm cho người ta cảm giác an toàn.

Thích Thiên Bách ôm cánh tay tựa vào cửa phòng bệnh, sau khi nhìn một lát, anh bắt đầu suy nghĩ vấn đề đêm nay ngủ ở đâu: “Cậu tối nay bồi giường chứ?”

Mẹ Ninh lúc này mới phát hiện trong phòng bệnh còn có một người sống khác, bà không đợi Lư Ninh nói chuyện, liền cự tuyệt nói: “Không cần không cần, các con về được rồi, mẹ còn chưa làm phẫu thuật, tự mình ở đây cũng có thể.”

Lư Ninh quay đầu lại nhìn Thích Thiên Bách một cái, có chút có lỗi nói với mẹ Ninh: “Vậy mẹ có việc nhớ gọi điện thoại nhớ gọi điện thoại cho con.”

Mẹ Ninh gật gật đầu, Thích Thiên Bách ở đây nhìn hồi lâu tiết mục mẹ con tình thâm bọn họ hồi lâu, xoay người đi ra ngoài, Lư Ninh đang muốn đứng dậy, lại bị mẹ Ninh kéo lại, cậu nghi ngờ hỏi: “Mẹ, sao thế? Còn có việc sao?”

Mẹ Ninh do dự hồi lâu, ở bên tai Lư Ninh nhẹ nói: “Tức nhi, con không phải luôn hỏi mẹ, cha con là ai sao.....”

.....! Ôi đệt! Nhanh như vậy đã tới vấn đề trọng điểm?!

“Mẹ thấy con cũng lớn rồi, có một số việc cũng nên nói cho con biết.”

Lư Ninh có chút khấn trương mà ngừng thở, chỉ nghe mẹ Ninh nói: “Cha con kỳ thực, họ Thích.....”

Mặc dù ở trong dự liệu..... À, thật sự quá tốt, cậu hiện tại có một người cha có tiền, nhưng chẳng lẽ sau này phải làm anh em với vị đại thiếu gia Thích Thiên Bách?

Bà nói tiếp: “Chính là người ngoài cửa.”

“..... Cái gì?!”

Ôi dmmmm câu chuyện đã đi theo chiều hướng tui dự đoán trước được == Edit tới đây tui dự muốn quan tâm chúng nó yêu nhau như nào nữa, tui chỉ quan tâm mấy bí mật trong bộ này rốt cục là như nào thôi -- Thật sự mà Thích ca là ba ba thật thì t sẽ dropppppppp. Cơ mà tui đã đọc lướt qua một đoạn thì dường như đôi chỗ quan hệ không máu chó đâu ==” với lại Thích ca cũng sắp tìm ra em rồi. Ôi mẹ Ninh khẩu vị thật là.....

Giờ thì tui đã hiểu cái tiêu đề. Không biết là “Ninh Kinh Hồng” chơi mẹ anh Bách hay anh Bách chơi mẹ “Ninh Kinh Hồng” nữa =))))))

30. Chương 30: Bạn Gay Dạy Người Cua Nam Thần

Edit + Beta: Vịt

“Mẹ! Mẹ..... Biết mình đang nói gì không?”

Lư Ninh quả thực bị tin tức bất thành linh này dọa hết hồn, cậu mặc dù không ngại gọi giỡn ba ba với chủ nợ, nhưng khi chủ nợ thật sự biến thành ba ba, Lư Ninh vẫn cảm thấy cực kỳ sụp đổ.

Tình cảm của cậu đối với Thích Thiên Bách rất phức tạp, có đôi khi muốn đánh chết anh ta, có đôi khi lại muốn lấy lòng anh ta, nhưng dù sao phải nói vẫn là muốn đánh chết anh ta, nếu như anh ta thật sự là ba ba mình, cho dù nói giỡn cũng không nhận được.

Bất quá hẳn không quá khả năng đi, dung mạo của mẹ Ninh mặc dù đủ kinh diễm, nhưng cái này cũng giới hạn ở lúc bà còn trẻ, Thích Thiên Bách sẽ không khẩu vị nặng như vậy đi, hơn nữa anh ta còn là 1 đồng tính luyến ái..... Không đúng không đúng, quan trọng nhất chính là tuổi căn bản không khớp đi, Ninh Kinh Hồng năm nay mười tám tuổi, mười tám năm trước, Thích Thiên Bách nhiều lắm là cũng mới 7-8 tuổi, đầu

có năng lực để cho phụ nữ mang thai.

Nghĩ thông suốt điểm này, Lư Ninh lén lút thở phào nhẹ nhõm, cậu cơ hồ có thể khẳng định, mẹ Ninh nhất định đang nói hươu nói vượn.

“Mẹ đương nhiên biết a, Tước nhi, con không phải vẫn luôn hỏi mẹ, mình có phải đứa nhỏ không có cha hay không sao?”

Mặt mẹ Ninh lộ ra nụ cười hiền từ, đưa tay từ trên mặt Ninh Kinh Hồng nhẹ nhàng phủ xuống: “Tước nhi, mẹ vốn cũng không muốn nói cho con biết, bởi vì con còn nhỏ, nhưng gần đây con thể hiện đã giống như người lớn, hẳn có thể thừa nhận những thứ này.....”

Lư Ninh bị sờ nổi da gà khắp người, cậu hoảng sợ mở to mắt — không không không không, cậu vẫn còn con nít, hoàn toàn không cách nào thừa nhận a!

Lư Ninh cố gắng khiến cho mình tỉnh táo lại, cậu nhìn về phía cửa, không nhìn thấy thân ảnh Thích Thiên Bách, lúc này mới nhẹ giọng an ủi mẹ Ninh: “Mẹ, người ở cửa..... Hẳn không phải cha con, mẹ có phải muốn nói anh ta cũng là con trai của cha con hay không?”

Chuyện phát sinh ở mười tám năm trước, vậy cũng hẳn là gút mắc giữa bậc cha chú, sao có thể có liên quan tới cậu và Thích Thiên Bách.

Nhưng mẹ Ninh lại như đinh đóng cột mà lắc lắc đầu: “Không thể nào, con là con độc nhất của cha con, là người thừa kế duy nhất của Thích gia, hẳn sao có thể có đứa con khác chứ, hẳn không thể nào có đứa con khác.”

Lư Ninh càng thêm cảm thấy thần sắc bà khác thường, mà càng ngày càng kích động, đành phải trước thuận theo lời bà nói: “Vâng vâng vâng, con là người thừa kế duy nhất, mẹ, mẹ trước bình tĩnh chút, mấy chuyện cũ kia không vội nói với con, chờ mẹ đều nghĩ rõ ràng sự tình rồi, hẳn nói sau cũng không muộn, được chứ?”

Lư Ninh cười kéo chăn lên, dịch dịch góc chăn cho mẹ Ninh: “Hiện tại chuyện gì cũng không quan trọng bằng thân thể của mẹ.”

Mẹ Ninh gật gật đầu, nhìn Lư Ninh mỉm cười nói: “Mẹ biết con hiếu thuận, tất cả nghe theo con.”

Lư Ninh ngồi ở bên cạnh nhìn bà, mẹ Ninh không biết đang nghĩ gì, mắt cứ nhìn lên trần nhà, một lúc lâu sau, nói với Lư Ninh: “Tước nhi, mẹ có chút mệt, con trước về nhà đi, mẹ quen một mình ở bệnh viện rồi, sẽ không thể nào hết.”

Lư Ninh thở dài — Rốt cục muốn ngủ rồi: “Vâng, mẹ có chuyện gì không cần một mình chống đỡ, kịp thời gọi điện thoại liên hệ con.”

Sau khi mẹ Ninh đáp ứng Lư Ninh mới rời khỏi phòng bệnh.

Cậu rất cục phải thừa nhận mẹ Ninh quả thực có chỗ kỳ quái, đối phương ngã bệnh hình như không chỉ có thân thể mà thôi, trạng thái tinh thần của bà cũng rất không tốt. Lư Ninh tin, mỹ nhân quốc sắc thiên hương luôn sẽ có nhiều trải nghiệm trầm bổng nhấp nhô hơn người bình thường, tin mẹ Ninh nhất định cũng như vậy, quá khứ của bà, có lẽ có liên quan tới Thích gia đi.

Nhưng Ninh Kinh Hồng đến cùng có phải con của Thích gia hay không, còn phải đợi thương thảo.

Lư Ninh từ trong phòng bệnh đi ra ngoài, nhìn thấy Thích Thiên Bách đang đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cậu đi tới bên cạnh Thích Thiên Bách, len lén liếc trên mặt anh mấy lần — mặc dù trong lòng biết lời của mẹ Ninh không thể tin, nhưng bị cho biết loại tin tức này, quả thực làm cho người ta không cách nào không để ý, Lư Ninh hiện tại liền sẽ không chế không được mà chú ý mặt Thích Thiên Bách, quan sát tuổi của anh, so sánh hai người có phải thật sự có chỗ tương tự hay không.

Vẫn may anh ta thoát nhìn đáng về 26-27 tuổi, có gương mặt như vậy, sau lưng hẳn sẽ không là thân thể bốn năm mươi tuổi đi.

Nhưng Ninh Kinh Hồng tại sao muốn dùng cái ghi chú tên “Vĩ tiền lớn Thích” này, mang theo..... Mùi vị hài hước và làm nũng.

Ồ? Làm nũng?

Lư Ninh đối với hình dung từ điện quang đá lửa lóe lên này cực kỳ đồng ý, cậu ban đầu đã cảm thấy kỳ quái, loại xưng hô vĩ tiền lớn Thích mặc dù có ý tứ châm chọc nồng đậm, nhưng trong châm chọc lại có ngụ ý một chút làm nũng.

Loại làm nũng này chỉ có đối với trưởng bối mới có đi. Ninh Kinh Hồng nhất định đã sớm biết quan hệ giữa mình và Thích Thiên Bách, nói không chừng còn ngấm ngầm thăm..... Nhưng cậu chưa từng yêu cầu tiền tài đối với Thích Thiên Bách hoặc là Thích gia, Ninh Kinh Hồng không giống với cậu, cậu cao hứng có lẽ cũng không phải tự nhiên coi một người có tiền là ba ba.....

“Cậu nhìn chăm chăm tôi lâu như vậy, nhìn ra cái gì?”

Thích Thiên Bách xoay người, chống lại tầm mắt Lư Ninh, người sau lại giống như vẫn đang ngăn người nhìn chăm chăm anh không nhúc nhích.

— Thân tình.

Tính cách Ninh Kinh Hồng vốn là hèn yếu, thời gian dài phiêu bạt ở thành phố lớn không quen thuộc, áp lực cuộc sống lại lớn, dẫn tới hẳn càng thêm tối tăm. Hẳn có lẽ cũng không thích cuộc sống thành phố lớn, nếu như có thể, hẳn càng muốn ở bên cạnh mẹ, nhưng không có cách nào, trong nhà chỉ có một mình hẳn

kiếm tiền, hẳn nếu như cũng tùy hứng trốn ở quê không ra khỏi cửa, cuộc sống của hai mẹ con bọn họ liền khó mà tiếp tục.

“Thích thiếu gia, anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

— Thật sự có thể có một người anh trai như Thích Thiên Bách là tốt rồi.

Thích Thiên Bách sững sốt một chút: “Cái gì?”

Lư Ninh đột nhiên hồi thần, lập tức cười nói: “Không có gì, chuyện bên này tôi xử lý xong rồi, chúng ta đi thôi. Tối nay không bằng tạm thời ở khách sạn một đêm, vì ngủ một giấc đặc biệt về huyện Duy không khỏi có chút gây ồn ào.”

Thích Thiên Bách kỳ quái nhìn Lư Ninh hai cái, rốt cục vẫn là gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý — Vừa nãy trạng thái của cậu ta thật kỳ quái. Thích Thiên Bách vốn cũng không định lại về nhà Ninh Kinh Hồng, anh đã bỏ qua thời cơ tốt nhất tìm kiếm Dư Ôn, ở nơi này đợi thêm cũng vô ích, mà anh bình thường còn có việc phải bận rộn, không có thời gian tiếp tục ở nơi này hao phí.

Anh hơi chần chờ một chút, hướng Lư Ninh dò hỏi: “Cậu bao giờ thì về Hạng thành? Sáng mai tôi sẽ lái xe trở về.”

Lư Ninh cười nói: “Anh muốn chở tôi đoạn đường sao?”

Thích Thiên Bách nhú mày: “Tôi không sao cả.”

Lư Ninh cẩn thận suy nghĩ một chút, cự tuyệt nói: “Thôi vậy, tôi còn muốn ở đây bồi mẹ tôi, hướng bác sĩ cận kề hiểu rõ tình huống của bà ấy.” Đặc biệt là phải hiểu rõ một chút nếu như bà thật sự có vấn đề phương diện tinh thần, còn thích hợp làm giải phẫu hay không.

Mặc dù cậu cũng rất muốn theo xe Thích Thiên Bách cùng về, nơi này ngay cả tàu cao tốc cũng không thông, một ngày chỉ có một chuyến xe lửa, ngồi lâu như vậy mệt mỏi muốn chết..... Còn không bằng trực tiếp theo xe Thích Thiên Bách rời đi.

Ui, nhưng không có biện pháp, hiện tại cậu làm con trai người ta, luôn phải chịu trách nhiệm mới được.

Thích Thiên Bách gật gật đầu, liền dẫn đầu đi ra ngoài bệnh viện.

Hai người lúc tới khách sạn đã có chút muộn, lễ tân vẫn là bác gái kia, bà ta đối với Thích Thiên Bách ấn tượng rất sâu sắc, bà ta có lẽ đời này cũng không gặp qua người dùng tiền nện người như vậy, cho nên đối phương vừa đến, bác gái liền tập trung ánh mắt tới đây, Lư Ninh nhận thấy được biểu tình của lễ tân khác thường, còn cố ý nhìn Thích Thiên Bách một cái, nhưng người sau phản ứng phi thường bình tĩnh, đối với

nhìn chăm chăm của bác gái không lưu tâm.

Lư Ninh và Thích Thiên Bách đứng ở lễ tân, hai người đều không mở miệng trước, bác gái theo bản năng bịt túi, lấp bắp hỏi: “Cậu..... Các cậu muốn làm gì?”

Lư Ninh cảm thấy buồn cười, trên mặt không khỏi kéo ra: “Chúng tôi tới khách sạn đương nhiên là ngủ lại, bà không cần ghi thông tin khách sao?”

“Không cần ghi.”

Thích Thiên Bách đoạt lời bác gái mở miệng trước.

“Hử?”

Thích Thiên Bách cau mày khó chịu giải thích: “Độ giữ bí mật thông tin khách nơi này của bọn họ quá thấp, trực tiếp thuê phòng đi.”

“A?”

Lư Ninh đầy mặt nghi ngờ, nhưng bác gái lễ tân cũng rất hiểu Thích Thiên Bách nói là cái gì, trong lòng bà biết mình cầm tiền của người khác, rất đạo lý, cũng không tranh luận với Thích Thiên Bách, trực tiếp cho bọn họ một cái chìa khóa.

Lư Ninh không cầm chìa khóa, nằm bò trên quầy nói: “Xấu hổ quá, phiền mở hai phòng tiêu chuẩn cho chúng tôi đi.”

Cậu nói xong xoay mặt lại nhìn về phía Thích Thiên Bách: “Thích thiếu cũng không quen ngủ cùng một phòng với người khác đi?”

— Dưới tình huống có điều kiện, cậu thật sự không muốn sử dụng cùng một phòng tắm với người khác.

Thích Thiên Bách do dự trong nháy mắt, anh vẫn không thể xác định đêm hôm đó mình ngủ có phải là tác dụng của “Ninh Kinh Hồng” hay không, có lẽ nên lại thử một lần.....

Anh hồi thần liền thấy Lư Ninh nghi ngờ nhìn anh, Thích Thiên Bách nhất thời cảm thấy lúc này đề xuất loại yêu cầu này sẽ cực kỳ mất mặt, thế là từ xoang mũi phát ra tiếng “Ừ” rầu rĩ: “Đúng là như vậy, cậu nghĩ cũng rất chu đáo.”

Bác gái lễ tân liền lại cho thêm một cái chìa khóa, thái độ không tốt lắm, trực tiếp ném ở trên bàn: “Tiền đặt cọc hai trăm đồng.”

Hai người sau khi làm xong thủ tục vào ở, liền đi lên lầu tìm phòng của mình, bọn họ leo tới nửa cầu thang, vừa vặn gặp phải một đôi tình nhân muốn trả phòng, Lư Ninh theo thói quen mỉm cười với người ta một chút, ai biết đôi tình nhân nhìn cậu một cái, giống như gặp quỷ liền lẩn lẩn bò mà chạy xuống lầu, nụ cười của Lư Ninh liền cứng lại trên mặt — Cậu vẫn là lần đầu tiên bị người lần đầu gặp mặt chán ghét như vậy.

Cậu nghi ngờ sờ mặt mình, Thích Thiên Bách lại ở một bên trào phúng: “Yên tâm đi, mặt nạ của cậu không bị rách.”

Lư Ninh nhìn anh một cái, liền lập tức nghĩ rõ ràng — những người này, bao gồm cả bác gái lầu dưới, sợ dĩ sẽ có phản ứng khác thường như vậy, đều là bởi vì Thích Thiên Bách lúc trước đã tới nơi này, xem ra Thích đại thiếu gia tìm người tìm tới thật sự đủ ồ ạt.

“Vẫn là Thích thiếu gia uy phong lớn, còn chưa vào ở, đã trước tiên thu phục người ta.”

Thích Thiên Bách từ chối đáp lại: “Tôi tới nơi này một đoạn thời gian, ngược lại phát hiện một vài chỗ thú vị.”

“Chỗ nào kỳ quái.”

Thích Thiên Bách nghiêng mắt, nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Cậu có cảm thấy kỳ quái hay không, chỗ này giao thông coi như phát triển, lại rất gần khu kinh tế tỉnh, thanh sơn lục thủy, nhưng thế nào cũng không phát triển nổi, không có nghĩ qua nguyên nhân sao?”

Lư Ninh còn chưa gặp qua Thích Thiên Bách nghiêm túc như vậy thảo luận kinh tế một địa phương, không khỏi cũng nghiêm túc lên: “Nguyên nhân gì? Tôi không nghĩ tới.”

“Kinh tế du côn.”

“Kinh tế du côn? Đó là cái gì?”

Thích Thiên Bách lắc lắc đầu: “Tôi cũng chỉ là nghe qua mà thôi, cậu không biết kinh tế du côn, hẳn là nghe qua ”cường long không đè được địa đầu xà (*)” rồi đi? Nông thôn nhỏ các xa trung tâm chính trị liền dễ dàng sinh ra hình thức kinh tế như vậy, cái này không khác lắm với kinh tế sơn tặc thời xưa, dùng thủ đoạn đơn giản thô bạo áp bách dân chúng bình thường, ép chính phủ chi tiền, cho nên bất luận bên trên nâng đỡ thế nào, cũng không có cách nào để cho địa phương này chân chính phát đạt lên.”

(() địa đầu xà: chĩa đầu côn đồ, ác bá ức hiếp dân thường ở địa phương)*

Lư Ninh không hiểu lắm mấy chính trị kinh tế này, nhưng nghe ý tứ của Thích Thiên Bách, loại hình thức kinh tế này có điểm giống kinh doanh hắc đạo trong phim đạo chích..... Quá siêu hiện thực đi.

“Không tin?”

Lư Ninh chớp mắt một cái: “Luật pháp hiện tại của nước chúng ta đã rất hoàn mỹ rồi, phát triển tới loại trình độ này, hẳn vẫn không tới mức đó đi.”

Thích Thiên Bách cười cười không nói chuyện, Lư Ninh liền thở dài: “Bất quá trên thế giới quả thật có rất nhiều góc chúng ta không nhìn thấy.”

“Cậu yên tâm, du côn cũng sẽ chờ thời mà tiến vào, sẽ không đột nhiên phá cửa mà vào. Nhưng ở nơi này, thủ đoạn đơn giản thô bạo như uy hiếp, hối lộ thật sự hữu dụng hơn nhiều so với giảng đạo lý.”

“.....”

Nói nhiều như vậy chính là tìm lý do cho mình lúc tìm người làm tới náo nhiệt như vậy mà thôi.

Bọn họ nói chuyện, Lư Ninh đã đi tới trước phòng mình, cậu lấy chìa khóa ra, cười hướng Thích Thiên Bách lắc mấy cái: “Tôi đã tới rồi, trước về phòng nghỉ ngơi, về phần ”kinh tế du côn” mà anh nói..... Tôi không hiểu lắm, đối với tiểu dân chúng như tôi mà nói, chỉ cần mấy du côn kia sẽ không nửa đêm xông tới là được.”

“.....”

“Ngủ ngon.”

Thích Thiên Bách nhìn cửa đóng chặt nhú mào — đề phòng cướp giống như đề phòng anh.

Lư Ninh quả thật đối với Thích Thiên Bách có tâm đề phòng, một thằng cha hi-fi đối với mình động tay động chân hừ hừ thực thực tùy thời khả năng thực thi cường gian, cậu không đề phòng mới là lạ. Lư Ninh cảm thấy có cần thiết bắt đầu từ bây giờ hảo hảo tập thể hình, ít nhất không thể tiếp tục cánh tay bấp chân nhỏ như vậy bị bắt nạt nữa.

..... Cũng không biết ăn bao nhiêu lòng trắng trứng có thể luyện thành cái dạng kia của Thích Thiên Bách.

Sau khi Lư Ninh tắm rửa qua, bắt đầu thu chuyện ma phần hôm nay. Thích Thiên Bách cách vách đang trần trọc trở mình, lúc nhận được tin nhắn thiếu chút nữa trực tiếp từ trên giường nhảy dựng lên — mấy hôm nay trải qua ngấn gối, nhất thời cảm thấy Dư Ôn chỉ thiếu chút nữa là có thể gặp mặt, nhất thời lại triệt để mất đi tin tức đối phương, chợt cao chợt thấp, trị Thích Thiên Bách tới không còn cái kính.

Anh hiện tại đã hoàn toàn sẽ không oán trách Dư Ôn chỉ live truyện ma không thu AS-MR, chỉ cần còn có thể nhìn thấy người là tốt rồi. Lâm Thụy Đông từng đề nghị với anh, nếu như đối phương là nam chủ live, sẽ thích fan nói chuyện nhuyễn mạnh, hẳn bảo Thích Thiên Bách học “nhuyễn mạnh” một chút, Thích

Thiên Bách cảm thấy hần chỉ là đang giỡn mình mà thôi.

“Đại Đại thật lợi hại ~ Đại Đại tiếp tục đừng có ngừng ~~ [icon] [icon]”

Thích Thiên Bách nhìn từng màn đạn trên màn hình bay qua, như có điều suy nghĩ — từ góc độ nam chủ mà nói, hình như đúng là loại phương thức nói chuyện đáng yêu này dễ dàng dẫn tới hảo cảm hơn, dù sao nam nhân cá tính gì đó hần làm đàn ông trong lòng cực kỳ có khinh xuất.

Thích Thiên Bách đương nhiên từng dao động, anh cũng thường xuyên vì dao động của mình cảm thấy xấu hổ, ban đầu hoàn toàn là bị thanh âm của Dư Ôn hấp dẫn, sau đó dưới sự ủng hộ hắc khoa học kỹ thuật của Lâm Thụy Đông, tra được ảnh của Lư Ninh, đối phương giống với tưởng tượng của anh, dung mạo làm cho người ta cực kỳ thoải mái..... Quá trình nghĩ lại mà kinh, tóm lại anh là bị Dư Ôn bẻ cong queo.

Nhưng Lư Ninh hiện tại đã chết, Dư Ôn cũng không phải Lư Ninh, Thích Thiên Bách cho rằng lúc nhìn thấy di ảnh của Lư Ninh sẽ đau lòng, nhưng hôm sau “Dư Ôn” liền login.

Tim còn chưa kịp đau đã có hi vọng.

Thích Thiên Bách đồng thời thở phào nhẹ nhõm, cũng bắt đầu hoài nghi tình cảm của mình — chẳng lẽ anh chỉ là đơn thuần thích thanh âm của Dư Ôn mà thôi?

Anh chỉ đơn thuần bởi vì kích động ngốc nghếch của phái nam mà thôi đi..... Dư Ôn nếu như là nam, khẳng định sẽ có cùng loại kích động này với anh, hần hiện tại lại không nhớ được mình, chẳng phải là sẽ có khả năng rất lớn sẽ bị đường gợn sóng (*) và nhan sắc câu dẫn.

(() đường gợn sóng: chỉ đánh người 3 vòng tiêu chuẩn)*

Không đợi Thích Thiên Bách xoắn xýt xong nội tâm của mình, chuyện ma của Dư Ôn đã kể xong. Lư Ninh sau khi live xong không vội logout, cậu đang nhìn ảnh chân dung phát sáng của “Muốn ngủ trước cổ sự” ngẩn người — đứa nhỏ này hôm nay làm sao ngoan như vậy, tới giờ cứ nhiên vẫn chưa tới tìm cậu.

Lư Ninh vừa nghĩ xong, lại thấy cái ảnh chân dung kia “về” một cái tối lại, Lư Ninh một cái từ trên giường ngồi dậy, nhìn chằm chằm màn hình hồi lâu — cứ nhiên thực sự tối rồi! Cô ấy logout rồi!

Hôm nay không cần ngủ trước câu chuyện nữa?

Lư Ninh qua rất lâu mới tiếp nhận hiện thực này, ui, vốn cho rằng fan trung thành của mình, hóa ra coi fan chỉ là trong nháy mắt! Không lương tâm! Tất cả fan đều không lương tâm như vậy!

(coi fan: không còn là fan nữa)

Lư Ninh tức giận ném điện thoại vào dưới gối, kéo chăn ra ngủ.

Thích Thiên Bách sau khi logout, do dự thật lâu gửi cho Lâm Thụy Đông một tin nhắn: “Gửi ghi chép tin nhắn của đám bạn gái của mày cho tao.”

31. Chương 31: “cởi Quần Áo”

Edit + Beta: Vịt

Một đêm này Lư Ninh ngủ không phải quá tốt, mơ một ít giấc mơ kỳ quái, tỷ như bị fan vứt bỏ, nghèo rớt mùng tơi chết đói đầu đường, sau khi tỉnh lại dưới mí mắt cứ nhiên có xanh đen nhàn nhạt.

Cậu nhìn về phía đầu giường hồi lâu, cười khổ một tiếng — nhất định là bởi vì trạng thái kinh tế của Ninh Kinh Hồng quá làm cho người ta lo lắng, cách vách lại ở cái tên chủ nợ Thích Thiên Bách, cậu áp lực mới sẽ như vậy, tuyệt đối không liên quan tới vị đại lão cởi fan kia.

Lư Ninh sau khi thu thập xong xuống lầu, bác gái lễ tân nói với cậu Thích Thiên Bách đã trả phòng rồi đi.

“Há..... Anh ta đi khi nào? Hiện tại mới 6 rưỡi.”

Vị Thích đại thiếu gia này thật đúng là không tỉnh thế (*), bọn họ dù gì cũng coi như là người quen, lúc rời đi không thể chào hỏi tiếng sao, cho dù anh ta lười chào hỏi, cũng tốt xấu gửi tin nhắn hoặc gọi điện thoại, như vậy anh ta nếu như nửa đường xảy ra ngoài ý muốn còn có thể có người biết, cũng không tới mức lặng lẽ chết ở trong cống nước.

(() tỉnh thế: hiểu rõ sự đời)*

Lư Ninh cười nói: “Được rồi, tiền phòng của vị Thích thiếu gia kia tôi gửi cả luôn.”

Bác gái lễ tân lấy ra một quyển vở nhỏ ra, lật một chút nói: “Tiền phòng của cậu ta đã trả rồi, cậu có thể tiếp tục ở.”

Tiếp tục ở hẳn là không thể nào, từ khách sạn tới bệnh viện có một đoạn đường rất dài, nếu như có Thích Thiên Bách ở một bên làm tài xế, cậu đến đến đi đi cũng coi như thuận tiện, hiện tại không có xe..... Cậu trực tiếp tới bệnh viện bồi giường tốt hơn.

Lư Ninh liền nói: “Vậy tôi cũng trả phòng đi.”

Bác gái không nhin được nói: “VẬY CẬU BUỔI TRƯA HẰNG TRẢ.”

“Nhưng mà, buổi trưa tôi không về nữa.”

“CÓ THỂ, TIỀN PHÒNG MẤY NGÀY SAU CẬU KHÔNG CẦN CŨNG CÓ THỂ TRỰC TIẾP TRẢ.”

Lư Ninh sững sốt một chút — Đây là ý gì, chả lẽ Thích Thiên Bách còn trả cho cậu mấy ngày phòng? Thằng cha này lòng tốt như vậy.....

“ĐỐI PHƯƠNG TRẢ TIỀN PHÒNG BAO NHIÊU NGÀY?”

“MỘT TUẦN.”

“.....”

Tiền phòng một tuần đều hơn 800, vị đại thiếu gia này tiêu tiền ngược lại một chút cũng không do dự. Không trách được Thích Thiên Bách nói nơi này là “Kinh tế du côn”, hành động quang minh chính đại mà nuốt riêng tiền phòng như vậy, đặt ở Hạng thành đã sớm bị khiêu nại tới phá sản.

Bất quá nói đến tiền phòng, trong lòng Lư Ninh vậy mà bắt đầu sinh ra một chút biến hóa vi diệu, cậu cũng không phải người vong ân phụ nghĩa, Thích Thiên Bách còn nhớ trả tiền phòng cho cậu đấy, Đại thiếu gia người thế nhưng ngoài ý muốn rất không tệ mà.

— Tất cả người từng tiêu tiền cho Lư Ninh, đều sẽ được cậu tự động quy trong hàng ngũ “Người rất không tệ”, cậu sẽ không bởi vì cùng Thích Thiên Bách từng có vướng mắc liền phủ định cống hiến của anh.

“VẬY TÔI BUỔI TRƯA SẼ TRỞ LẠI TRẢ NHÉ, CẢM ƠN. À ĐÚNG RỒI, XIN HỎI TỪ NƠI NÀY TỚI BỆNH VIỆN HUYỆN, CÓ XE TUYẾN THUẬN TIỆN HOẶC LÀ XE BUS CÓ THỂ NGỒI KHÔNG?”

Lúc Thích Thiên Bách ở đây cậu không dám tùy tiện hỏi thăm tình hình giao thông địa phương, hiện tại anh ta không có ở đây vừa vặn hiểu rõ phương tiện giao thông có thể sử dụng xung quanh. Cậu không trông cậy vào bên này sẽ có xe điện ngầm, nhưng xe bus hoặc là xe điện..... Nói không chừng sẽ có.

“XE BUS? ĐƯƠNG NHIÊN KHÔNG CÓ, CẬU CHO RẰNG ĐÂY LÀ HẠNG THÀNH HẢ.”

Bác gái nghi ngờ đánh giá Lư Ninh từ trên xuống dưới một lần, nói: “Nhìn cậu quả thực giống đáng về người thành phố, bất quá chúng tôi nơi này là huyện, mấy năm trước nói suốt muốn thông xe bus, nhưng tới hiện tại cũng chưa thông, chắc hẳn chỉ là nói mà thôi, người bên trên thường xuyên như vậy, nói chuyện không nên tưởng thật.”

Lư Ninh thật sâu thở dài một hơi — Kinh tế chỗ này so với tưởng tượng của cậu còn lạc hậu hơn nhiều lắm, bằng không vẫn là chờ sau khi kiếm được tiền đón mẹ Ninh tới Hạng thành chữa bệnh đi, nhất là tinh thần của bà có vấn đề, phải hảo hảo mời bác sĩ khám chút.

Lư Ninh bắt xe tới bệnh viện, cả ngày sau đó đều vì bệnh tình của mẹ Ninh bồn ba, bác sĩ đem tình hình kiểm tra thân thể của mẹ Ninh cùng cậu dặn dò tỉ mỉ, ngay cả nguy hiểm giải phẫu cũng nói, Lư Ninh cảm thấy bọn họ rất có trách nhiệm, thế là cậu cùng bác sĩ hơi nói ra một chút tình trạng tinh thần của mẹ Ninh.

Bác sĩ cũng có chút do dự, bởi vì không phải rất hiểu tình hình, hỏi Lư Ninh nhiều hơn nữa cậu cũng chỉ có thể nói là vấn đề mình cảm giác, không hỏi ra được tỉ mỉ. Bất quá hẳn đề nghị Lư Ninh sau khi giải phẫu mang mẹ Ninh tới khám bệnh viện khoa tinh thần chuyên nghiệp, bệnh viện huyện đối với bệnh phương diện tinh thần không thành thạo, trạng thái tinh thần trước mắt của bệnh nhân thoát nhìn vẫn tốt, lần này tiến hành phẫu thuật cắt bỏ khối u hẳn sẽ không sinh ra ảnh hưởng gì.

Giải phẫu định vào 1 tuần sau, Lư Ninh sau khi xử lý thỏa đáng hết thảy, liền vội vàng vàng vàng chạy về Hạng thành.

Quán bar Ánh trăng đối với tất cả dự án quan hệ xã hội tiếp nhận đều sẽ tiến hành đăng kí tỉ mỉ, bao gồm thời gian sử dụng xử lý vụ án, tình hình đương sự thăm đáp lễ, quan hệ xã hội đạt được thành tích tốt nhất mới có thể nhận được tài nguyên tốt hơn.

Loại phương thức an bài này kỳ thực cực kỳ hợp lý, tài nguyên trong tay Liên Hồng Nhất có hạn, hơn nữa ở quán bar Ánh trăng thời khắc sống chết tồn vong, chỉ có đảm bảo các quan hệ xã hội thành tích đẹp đẽ, mới có thể cải tạo danh tiếng của “Ánh trăng”.

Vụ án lần này có thể nói là Lư Ninh vì “Ninh Kinh Hồng” đi lên quan hệ xã hội kim bài mà trải một viên gạch đầu tiên, chờ lúc cậu có thể chân chính tiếp xúc với mấy khách trâu bò trước kia, Lư Ninh cũng liền có thể chính thức bắt tay vào điều tra vụ mình chết ngoài ý muốn.

Lư Ninh điều tra qua danh sách khách trước kia của mình, phát hiện có thể có bởi vì vướng mắc vấn đề ích lợi sinh ra ý định giết người đối với cậu chỉ có mấy người, Trang Việt coi như là một hiềm nghi lớn nhất trong đó, mặc dù hẳn ta đối với mình khi còn sống đã làm gì hoàn toàn không có ấn tượng, bất quá cùng người có tiếp xúc với ma túy cậu vẫn là muốn chú ý kỹ chút.

Nhưng mà, phải làm sao tiếp xúc được Trang Việt đây?

Đơn thuần chờ hẳn ta ở trong giới giải trí xảy ra chuyện chủ động tới tìm mình, cái này rất bị động, hơn nữa có chút khó khăn — Hiện tại “Lư Ninh” đã chết, danh tiếng kim bài sụp đổ, đối phương cho dù có chuyện cũng không nhất định đến tìm cậu.

“Làm sao? Cậu đang phát sầu cái gì hả?”

Lư Ninh chợt hồi thần, phát hiện Liên Hồng Nhất đang đứng trước mặt cậu, liền cười cười với cô: “Em vừa nãy xe khách lui tới của anh Lư hồi còn sống, phát hiện còn có khách hàng lớn như Trang Việt..... Đang nghỉ, em lúc nào thì cũng có thể nhận được đơn như vậy là tốt rồi.”

Liên Hồng Nhất đối với cậu rất có thâm ý cười một cái: “Lý do đơn thuần như vậy? Cậu chừng nào thì tiến bộ như vậy?”

“..... Cũng không phải sao, em cần tiền gấp mà.”

“Cậu yên tâm, vụ trước của cậu làm không tệ, có chị ở phía sau thúc đẩy, danh tiếng rất nhanh sẽ truyền đi.”

Lư Ninh câu câu môi, có chút miễn cưỡng cười tươi: “Hi vọng có thể nhận thêm mấy khách hàng lớn kiểu này.”

Liên Hồng Nhất an ủi cậu nói: “Đừng nóng vội, nhận một vụ lớn khai hỏa danh tiếng mặc dù là đường tắt nổi danh, nhưng thỉnh thoảng nhận vụ khách bình thường, cũng có trợ giúp cậu tích lũy kinh nghiệm.”

Cô nói xong, Lư Ninh mới phát hiện bên cạnh đối phương cư nhiên đặt một xấp tài liệu lớn, Liên Hồng Nhất dùng sức đẩy xấp tài liệu kia tới trước mặt Lư Ninh, cười nói: “Tỷ như những thứ này, cậu trước làm đi.”

Lư Ninh tùy ý lật tài liệu, nhin không được kêu ra tiếng: “Chị Liên, đây là copywriting đơn thuần đi, căn bản không có tác dụng với em a. Chị trực tiếp giao cho Hiểu Văn..... Chị, không được sao.”

Tổ trưởng tổ copywriting là một em gái tên là Giang Hiểu Văn, bình thường thì rất hiền hòa, nhưng ghét nhất ngành khác đoạt việc với cô, mặc dù lúc bận rộn cũng sẽ chạy tới xin tổ khác giúp đỡ chút, nhưng quán bar Ánh trăng hiện tại sa sút như vậy, căn bản không cần tổ ngoại giao bọn họ động thủ đi.

Bị Hiểu Văn biết kim bài cậu đây tới đoạt làm ăn, có lẽ sẽ bị cô mắng chết, ồn ào cái gì mà “Đại Đại bắt nạt tiểu trong suốt”.

..... Không đúng, cậu hiện tại vẫn chưa phải kim bài, chỉ sẽ bị “Đại Đại” Hiểu Văn bắt nạt lại.

“Từ sau khi vụ ông chủ Hoàng lần trước kết thúc, cậu đã 3 ngày không nhận vụ án rồi, ở trong quán trực ban liền cả ngày than thở giả bộ cá muối, chị nhìn không được mới tìm việc cho cậu làm.”

Liên Hồng Nhất ôm cánh tay khẽ khiêu mi: “Làm sao? Lời của bà chủ cũng không nghe?”

“.....”

Lư Ninh cười cười xấu hổ, trong lòng cực kỳ không vui — cậu nếu quả thực làm copywriting, Hiểu Văn cũng nhất định sẽ không để cho cậu nhúng tay vào nội dung nòng cốt, thậm chí ngay cả nội dung copywriting cũng sẽ không cho cậu biên tập, làm việc vất vả cho cô ta, chỉ sẽ luân lạc tới trình độ đi làm thủy quân.

Mặc dù..... Cậu gần đây quả thực rảnh rỗi hơn hồi trước rất nhiều.

Vụ án kia của Hoàng Trung Minh tới cuối cùng liên không cần cậu làm nữa, Lư Ninh đã sau khi Hoàng Trung Minh thanh toán khoản còn lại, đem chi tiết đều nói cho hắn, cậu lúc này mới bình tĩnh đại ngộ nghĩ tới nhân vật “Kỹ sư Ngụy”, đối với loại lọc lõi quen qua lại cùng quan viên và thương nhân như cậu, chỉ cần hiểu mấu chốt ở đâu, cậu biết phải làm thế nào, nên tặng quà thì tặng quà, nên hiệp thương thì hiệp thương, nên nhận lỗi thì nhận lỗi, hoàn toàn có thể tự mình giải quyết.

Ngược lại có một việc làm cho Lư Ninh có chút uất ức, vị fan ngày ngày xuất hiện quảng quà gõ thông báo cho cậu trong phòng livestream, cũng mai danh ẩn tích 3 ngày rồi, mấy hôm nay avatar đều không sáng, ngay cả login cũng không login, cỏi fan cỏi tới đủ triệt để.

— Cho dù cậu đã mua thiết bị, bắt đầu thu AS-MR nhẹ nhàng trước khi ngủ, “Muốn ngủ trước cố sự” vẫn là không lộ mặt.

Ai đó nói quả nhiên không, phụ nữ khi tuyệt tình, càng triệt để hơn đàn ông, đây chính là tình yêu của fan! Tình yêu dễ bị chết!

“Mấy vụ này cũng có rất nhiều liên quan với giới giải trí, cậu không phải rất muốn nhận vụ có liên quan với Trang Việt sao? Cậu trước luyện tập chút. Vạn nhất hắn thật sự lại lần nữa tìm tới cửa, chị cũng dễ nói với thần tượng của cậu, cậu là một quan hệ xã hội kinh nghiệm phong phú a.”

“.....”

Mẹ kiếp, mấy chuyện lung ta lung tung của giới giải trí cậu đều đã luyện rất nhiều năm rồi, căn bản không cần từ copywriting làm lên!

..... Thôi vậy, bà chủ đã lên tiếng, cậu cũng không tiện từ chối nữa, ra vẻ mình quá kiêu ngạo sẽ không tốt.

Lư Ninh mặt không biểu tình lật ra một phần tài liệu: “Có một điểm em muốn làm sáng tỏ, Trang Việt không phải là thần tượng của em, thần tượng của em là ba ba Mã Vân.”

(Mã Vân là người sáng lập tập đoàn Alibaba nổi tiếng của Trung Quốc, từ “ba ba” trong “ba ba Mã Vân” mà em nói là hai từ baba cuối trong từ Alibaba theo phiên âm Hán Việt, từ baba này cũng có nghĩa là cha)

— Xem ra muốn thông qua quán bar Ánh trăng tiếp xúc được Trang Việt là cực kỳ khó khăn, thật sự không được, cậu chỉ có thể đi con đường kia của Trần Huy..... Kể từ sau khi cậu trở về Hạng thành, cái tên Trần Huy kia đã gọi 2 cú điện thoại cho cậu, Lư Ninh biết hắn muốn làm gì, đều hết thấy lầy mẹ bệnh nặng

còn chưa về Hạng thành làm lý do cự tuyệt gặp mặt, Lư Ninh bắt đầu suy nghĩ, đối phương lần sau lại gọi tới..... Có lẽ có thể thử tiếp xúc chút.

“Ding tinh tinh —”

Chuông điện thoại bàn của quán bar Ánh trăng vang lên, Liên Hồng Nhất nhận điện, quả nhiên chưa nói hai câu, đã nói với Lư Ninh: “Kính Hồng, là của cậu.”

..... Nhanh như vậy, thằng cha này Trần Huy thật đúng là không đáng nhắc đến.

Lư Ninh đi tới nhận điện thoại, vừa “Alo?” một tiếng, một thanh âm đặc biệt táo bạo liền truyền đến: “Cậu hiện tại có chuyện gì không?”

“Há? Thích thiếu gia?”

Còn tưởng Trần Huy chứ, Thích Thiên Bách gọi điện thoại trong quán làm cái gì.

“Không có chuyện gì lập tức tới đây!”

“Alo.....”

“Bộp!”

“.....”

Lư Ninh giờ ông nghe điện thoại “Tút tut” kêu mãi cực kỳ cạn lời — Tình huống gì?! Địa điểm tốt xấu cũng phải nói rõ chứ!

Lư Ninh sau khi cúp điện thoại, bi thương mà nhìn Liên Hồng Nhất: “Chị Liên, em sợ là không làm công việc tối nay rồi.”

— Thật sự quá tốt, quá vui vẻ, không cần đối mặt với khuôn mặt tàn độc của Hiếu Văn, Thích thiếu gia quả thực là tồn tại giống như chúa cứu thế.

“Làm sao?”

“Có khách yêu cầu em ra sân khấu.”

“.....”

Liên Hồng Nhất ngẩn người, Lư Ninh nhân cơ hội vội vàng chạy đi, đợi cô kịp phản ứng, Lư Ninh đã sớm chạy không có bóng dáng. Liên Hồng Nhất tức giận vỗ bàn rống to với cậu: “Cậu cũng không phải bán thân!!! Ngồi yên chờ cái gì!!! Trở lại cho chị!!!”

Lư Ninh một đường chạy ra khỏi quán bar Ánh trăng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói thực, cậu thật sự không muốn làm copywriting, bất luận từ phương diện quan hệ đồng nghiệp hay là phương diện nhân ái, cậu cũng không quá nguyện ý làm.

Thích đại thiếu gia đã tìm cậu có việc, vậy thì đi đi, ai bảo người ta là chủ nợ, không nghe không được. Cậu cũng thuận tiện đưa trả quần áo Thích Thiên Bách, lúc trước cầm đi giặt hiện tại mới đưa về — Mặc dù kỳ thực bản thân không quá bẩn, Lư Ninh vì lễ phép, vẫn là cầm tới tiệm giặt quần áo giặt.

Bất quá trời đã tối rồi, anh ta tìm mình có chuyện gì a?

Lư Ninh dùng di động bấm số Thích Thiên Bách, đáng vẻ người ở ống nghe đối diện tâm tình đã khó chịu tới cực điểm, Lư Ninh cảm thấy anh khả năng một giây sau liền sẽ nhảy lên đánh người: “Thích thiếu gia, anh còn chưa nói gặp mặt ở đâu, phiền cho tôi địa chỉ.”

“Tới nhà tôi, cậu lần trước đã tới!”

Lư Ninh đứng ở bên cạnh đường quốc lộ, trái phải nhìn quanh chốc lát, gật đầu nói: “Được rồi, tôi hiện tại liền thuê xe tới, phiền anh nói với bảo vệ tiểu khu một tiếng, không cần chặn tôi ở bên ngoài.”

Thích Thiên Bách sau khi cúp điện thoại liền để cho tài xế xuống lầu đón Lư Ninh, anh mấy hôm nay ở nhà ghen tới sắp điên rồi, xem đám bạn gái của Lâm Thụy Đông làm nũng với hắn muốn tiền mua túi mua xe đua thể nào, anh học em gái bán manh lâu như vậy, bị một câu “Kỳ quặc quá cảm thấy giống như thư đe dọa vậy” của Lâm Thụy Đông đã kích tới mức ngay cả mặt Dư Ôn cũng không dám gập.

Không có Dư Ôn, Thích Thiên Bách lại mất ngủ, dằn vặt mấy ngày liền bắt đầu suy nhược thần kinh, anh hiện tại giống như mồi nổ, một cái liền nổ. Lâm Thụy Đông nhìn không được, khuyên anh đừng gắng gượng, Thích Thiên Bách nhưng lại bản thân so sánh với bản thân hăng say, anh cần phải học được bán manh mới đi gặp Dư Ôn.

— Nhưng trước khi có thể làm phải trước tiên đem vật thay thế Ninh Kinh Hồng tới thử nghiệm chút, lúc ở huyện Duy anh có thể ngủ an ổn như vậy, lần này nói không chừng cũng có thể.

Lư Ninh vừa vào cửa, liền thấy Thích Thiên Bách đang đại mã kim đao tựa vào ghế salon ngồi dưới đất, trên người anh chỉ mặc một áo lót bó sát người màu đen lộ cánh tay, độ cong lồi lõm phập phồng của cơ bụng dưới áo mỏng đều hoàn toàn nhìn thấy. Sắc mặt Thích Thiên Bách không tốt, xung quanh mắt lại nổi ra chút gân xanh, nghe thấy tiếng vang cửa liền giống như sư tử tức giận nhìn tới đây.

Lư Ninh do dự một chút, vẫn là giữ vững nụ cười đưa túi cầm trong tay tới: “Thích thiếu gia, trả anh quần áo.”

“Cởi quần áo.”

32. Chương 32: “cậu Muốn Bị Lộ Có Phải Hay Không?”

Edit + Beta: Vịt

Vừa vào cửa đã bị vị khách chỉ đích danh “Lên sân khấu” dùng loại tư thái phong tao này yêu cầu cởi quần áo, Lư Ninh trực tiếp mông lung, cậu cười xấu hổ hai tiếng: “Ha ha..... Cái, cái gì?”

— Lên sân khấu gì đó chỉ là cậu dùng để trêu chọc Liên Hồng Nhất, vị đại lão này chả lẽ thật sự cho rằng mình đang tiêu tiền để cho cậu lên sân khấu? Cũng không đưa tiền a.

Thích Thiên Bách có lẽ bất mãn phản ứng trì hoãn của cậu, không nhin được từ trên mặt đất bò dậy.

Lư Ninh thấy anh đi về phía mình, cảnh giác mà lui về sau một bước, lúc Thích Thiên Bách lại đến gần, cậu theo bản năng muốn xoay người chạy trốn. Nhưng là động tác của Thích Thiên Bách nhanh hơn Lư Ninh rất nhiều, anh trước khi Lư Ninh kịp phản ứng đã bước nhanh tới trước mặt cậu, một phát túm lấy hai vạt áo khoác của Lư Ninh, dường như muốn xé mở áo cậu.

Lư Ninh bị dọa đến hồn phi phách tán — Má ôi động tác này nhìn thế nào cũng giống như đoạn mở đầu cường gian a! Túi quần áo cậu xách trong tay “Bộp” một tiếng rơi trên mặt đất, Lư Ninh dùng hai tay nắm chặt áo mình, hoảng sợ nói: “Anh làm gì!”

Thích Thiên Bách trong đầu “Ong —” một tiếng, đầu óc đều sắp sôi ra rồi.

Anh mấy ngày nay muốn ngủ ngủ không được, thần kinh cực độ suy nhược, đột nhiên gặp phải loại công kích tiếng ồn dB cao như vậy, kích thích tới mức anh thiếu chút nữa bay lên trời.

(Cho những ai chưa biết hoặc học rồi không nhớ, dB là đơn vị đo cường độ âm thanh)

Thích Thiên Bách bị ép mở ra công tác quỷ súc.

Anh buông lỏng tay, nhếch môi cười, bất quá anh cười tuyệt không hiền lành hữu hảo, Lư Ninh bị dọa ra một thân mồ hôi. Thích Thiên Bách lại đi lên phía trước một bước, vừa vịn chống Lư Ninh ở cạnh cửa, cánh tay anh từ bên hông Lư Ninh dò tới, nắm lấy tay nắm cửa.

“Cạch.”

Cửa căn hộ bị triệt để khóa kín, Lư Ninh chăm chú nhìn khuôn mặt Thích Thiên Bách, trái tim cơ hồ ngừng đập — quá kinh khủng!

Thích Thiên Bách khoảng cách gần như vậy nhìn chăm chăm mắt Lư Ninh, một giây trước khi cậu bị dọa tới vỡ mật, túm lấy cổ tay cậu, khoe môi anh mang theo nụ cười, nhưng trong đôi mắt toàn là phần nộ, không biết lửa giận của anh rót cuộc nhằm vào Lư Ninh hay là ai: “Cậu không phải đã nói, sau này tôi có việc, chỉ cần cậu giúp được liền sẽ hết sức giúp sao? Cậu nói kia của cậu chẳng lẽ là tùy tiện nói chút?”

Lư Ninh muốn rút tay lại, trên mặt vẫn cố gắng duy trì mỉm cười: “Tôi từng nói câu kia, nhưng mà, nội dung hỗ trợ không bao gồm cởi quần áo..... Đặc biệt là trước mặt đồng tính luyến anh đây!”

Tâm tính Thích Thiên Bách bởi vì ba ngày ba đêm không ngủ mà dị thường táo bạo rất cục lúc nghe thấy ba chữ “Đồng tính luyến” trong miệng Lư Ninh triệt để sụp đổ, anh kéo cổ tay Lư Ninh kéo cao, cười tới có chút đáng sợ: “Tôi hình như đã cảnh cáo cậu, không nên lại ở trước mặt tôi nói 3 chữ kia.”

“.....”

Nguyên nhân Thích Thiên Bách gần đây cố gắng khống chế mình không nên đi tìm Dư Ôn kỳ thực cũng có điểm này, anh vẫn luôn cho rằng mình cũng không phải là bởi vì thích nam nhân mới tới gần Dư Ôn, chỉ là bởi vì rất thích hắn, do đó có thể tiếp nhận giới tính của đối phương.

Nhưng cái điểm mà anh luôn tin chắc, hình như đột nhiên thay đổi..... Kể từ khi Ninh Kinh Hồng đột nhiên xông vào tầm mắt anh, Thích Thiên Bách liền có chút không rõ ràng suy nghĩ của mình.

Ban đầu anh cho rằng mình chỉ để ý khí tức của Ninh Kinh Hồng, cậu nếu như nằm bên cạnh, sẽ làm cho Thích Thiên Bách dễ dàng ngủ, nhưng tình huống phía sau trở nên càng không thể thu thập, anh thậm chí sẽ trong lúc vô ý nhớ tới dáng vẻ Ninh Kinh Hồng ngày đó uống nước, còn có hầu kết ở cổ yếu ớt lúc cậu nuốt xuống trên dưới hoạt động.....

Thích Thiên Bách tiếp nhận không được, anh không tin mình là người nông cạn như vậy, chẳng lẽ chỉ bởi vì Ninh Kinh Hồng lớn lên thuận mắt, lớn lên đẹp mắt, anh liền nhớ mãi không quên như vậy?

Anh thích nên là Dư Ôn mới đúng, đối phương đối với anh mà nói là tồn tại không thể thay thế, loại xài tiền là có thể bao dưỡng, người đồ hữu kỳ biểu (*) làm sao có thể đánh đồng với nam thần của anh.

(() đồ hữu kỳ biểu: ý là ” bên ngoài nằm ngọc bên trong thổi rửa”)*

— Anh càng ghét bỏ Ninh Kinh Hồng, liền càng thêm ghét bỏ mình không cách nào dời đi tầm mắt từ trên người cậu.

Thích Thiên Bách đột nhiên nhả lông mày, Lư Ninh còn chưa kịp nói cái gì, đã bị một cổ lực mạnh kéo vào phòng ngủ.

“A.....!”

Tiếng thét Lư Ninh thoát ra bị người chặn ở trong miệng, bị dọa tới thét chói tai thật sự quá không đứng đắn, hơn nữa có chút biến thái — ví dụ loại như Thích Thiên Bách — nói không chừng sẽ bởi vì cậu kêu ra tiếng mà trở nên càng thêm hưng phấn.

Lư Ninh bị Thích Thiên Bách lôi kéo không ngừng lão đảo, cậu cố gắng đè thấp giọng quát: “Thích Thiên Bách tôi cảnh cáo anh không nên quá phận! Tôi có thể nhịn anh lần một lần hai, anh lại làm tôi lần 3..... Sshh!”

Lời của Lư Ninh chưa nói xong, đã lại bị quăng tới trên cái giường không ngừng lắc la lắc lư, tứ chi vùi lấp trong cao su lõm xuống của giường nước, Lư Ninh căn bản không có biện pháp bò dậy.

Thích Thiên Bách đã bước chân bò lên giường, một chân vắt ngang trên thân thể Lư Ninh.

Bất quá động tác này của anh chỉ duy trì mấy phút, Thích Thiên Bách sau khi bước dài lên giường, liền trực tiếp lật người, tứ bình bát ổn mà nằm xuống bên cạnh Lư Ninh.

“Tôi nói, cậu có thể an tĩnh chút không.”

Lư Ninh thật vất vả từ trong giường nước ngo nguậy gơ nửa người lên, Thích Thiên Bách lại duỗi thẳng cánh tay phải vắt ngang dưới cằm cậu, vây Lư Ninh ở trên giường. Thích Thiên Bách nhìn chăm chăm trần nhà đỉnh đầu, trong thần sắc mang theo một nỗi nặng nề: “Tôi lại không làm gì với cậu.”

Lư Ninh nằm ở nơi đó cố gắng thở dốc hồi lâu, mới từ từ đè cảm xúc mãnh liệt xuống, giống như Thích Thiên Bách nói, anh ngoại trừ đặt Lư Ninh trên giường không để cho cậu nhúc nhích, không có làm gì cả, chờ sau khi Lư Ninh bình tĩnh trở lại, anh thậm chí còn thu cánh tay mình trở về.

Qua hồi lâu, không có người nói chuyện nữa, không khí tĩnh mặc giữa hai người dần dần lan tràn, có chút lúng túng — Hai đại nam nhân giống như hai con cá mòi song song nằm trên giường, không nhúc nhích, không xấu hổ mới là lạ.

Lư Ninh đoán không được Thích Thiên Bách muốn làm cái gì, cậu lé mắt lén lút nhìn anh một cái, lại phát hiện Thích Thiên Bách đã sớm nhắm mắt lại, dường như đã ngủ.

..... Vị đại lão này xa xôi gọi mình tới chính là vì nằm song song với anh ta sao?

Lư Ninh quả thực Trương nhị hòa thường không sờ được đầu (*), nói thực, cậu có chút sợ Thích Thiên

Bách, cứng rắn là liều không được, giở mưu kế? Hình như cũng giở không được..... Thích Thiên Bách giống như con cún vậy, đối với tất cả nói dối của cậu đều có một loại trực giác của chó hoang.

(() Trượng nhị hòa thượng không sờ được đầu: ý là mù mờ, không hiểu gì)*

Lư Ninh suy nghĩ lung tung hồi lâu, nghe thấy người bên cạnh hô hấp dần dần trở nên đều đều, giống như thật sự ngủ rồi. Cậu nhẹ nhàng nâng nửa người lên, Thích Thiên Bách bên cạnh đột nhiên rất không bình tĩnh mà nặng nề thở một hơi, tay vốn quy củ đặt bên người mạnh mẽ nắm lấy mu bàn tay Lư Ninh, người sau bị dọa tới hít ngậm khí lạnh.

“Sao anh còn chưa ngủ?”

“Cậu muốn bị lột phải không.”

“.....”

“Tôi hiện tại cho phép cậu mặc áo khoác lên giường của tôi, nhưng nếu cậu không an tĩnh, tôi nói không chừng sẽ thay đổi chủ ý.”

..... Có phải bị bệnh hay không a?! Ai muốn lên giường của anh ta!

Thích Thiên Bách duỗi thẳng cánh tay, đè trên cổ Lư Ninh ấn cậu trở lại, lúc tay thu lại một cách tự nhiên mà cầm trên tay trái, giống như đang ngừa cậu chạy trốn vậy, “Được rồi, tôi muốn ngủ, không được lại phát ra tiếng.”

“.....”

Buồn ngủ tại sao còn muốn kéo mình lên?!

Lư Ninh biệt khuất nằm ở chỗ đó, từ lúc vừa vào cửa tới hiện tại mọi chuyện đều làm cho cậu cảm thấy không hiểu ra sao, hành động của Thích Thiên Bách làm người ta không cách nào hiểu, nhưng người trong cuộc hiển nhiên cũng không muốn giải thích gì việc này — mấy lần ở chung gần đây, Lư Ninh đã đầy đủ cảm nhận được người này chuyên quyền độc đoán và hỉ nộ vô thường, sau này loại chuyện khó hiểu như này có phải còn sẽ phát sinh hay không?!

Lư Ninh có chút hối hận hướng Thích Thiên Bách vay tiền, chủ nợ như vậy..... Quả thực gần vua như gần cọp.

Dường như vì xác minh ý nghĩ của Lư Ninh, Thích Thiên Bách đột nhiên mở mắt, anh từ từ quay đầu tới, nhìn chăm chú Lư Ninh, “Thuận tiện nói một câu, cho dù dB của bút chì xoẹt qua trên giấy cũng sẽ đánh thức tôi, cậu tốt nhất không nên động đây, tôi nếu như tỉnh lại, cậu có thể sẽ xui xẻo.”

“.....”

Tu dưỡng tốt đã trở thành thói quen làm cho Lư Ninh không cách nào chửi “ĐCM” ra khỏi miệng, cậu định tìm vài từ văn nhả nói về hành động cực kỳ lưu manh bỉ ổi này của Thích Thiên Bách, sau đó lại lần nữa từng người tự mình ngủ — xác thực mà nói, sau khi anh nói những lời này liền lập tức nhắm mắt lại tiến vào giai đoạn chuẩn bị ngủ, tư thế cũng khôi phục thành tư thế nguyên bản mặt hướng trần nhà nằm thẳng, anh nắm tay phải Lư Ninh không có chút nào buông lỏng.

Trạng thái này..... Thật dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm.

Lư Ninh tử khí nặng nề nằm bên cạnh Thích Thiên Bách, tuy nhiên cẩn thận suy nghĩ chút, đơn thuần mà sắm vai một cây gỗ ngủ bên cạnh, dường như cũng không thể làm cho cậu rối mấy cân thịt, cũng hẳn có thể liệt vào trong hàng ngũ đủ khả năng của cậu, bất quá loại hành vi này quả thật khiến người khó chịu.

Thích Thiên Bách có phải còn để ý chuyện Lâm Tổ Chi hay không, mượn cái đó đùa giỡn cậu giận cá chém thớt?

Càng nghĩ càng có khả năng, anh ta hiện tại khả năng đang giả bộ ngủ.

Lư Ninh tính tình tốt cũng nhịn không được, cậu tức giận quay mặt sang, muốn dùng dB “Cao hơn bút chì xoẹt trên giấy” làm ồn Thích Thiên Bách, nhưng cậu còn chưa kịp mở miệng, đã thấy trước mặt một khuôn mặt to đùng xuống.

“.....?!”

Thích Thiên Bách ngủ như chết, anh muốn ở trong mơ tìm cái gì đó ôm..... Tỷ như gối ôm, ôm ngủ sẽ thoải mái hơn, mà Lư Ninh vừa vặn rất thê thảm mà biến thành cái gối ôm trong mơ của anh.

Ồ, Lư Ninh hiện tại cuối cùng đã biết, tại sao đêm đó hai người bọn họ sẽ dùng tư thế triền miên như vậy ôm cùng một chỗ, cái tên đồng tính luyến chết tiệt này không yên tĩnh, ở trong mơ cũng đang tìm nam nhân.

Thích Thiên Bách cực buồn ngủ, anh cũng mệt mỏi cực kỳ, căn bản không biết mình có thứ gì không nên ôm hay không, anh nhắm mắt lại dùng cằm ở trên mái tóc dài mềm mại của Lư Ninh nhẹ nhàng cọ hai cái, còn rất hưởng thụ mà lầm rầm hai tiếng, sau đó lại ngủ giống như đầu heo.

Lư Ninh hiện tại muốn đánh thức anh cũng không được, miệng cậu bị cánh tay giống như kìm nhỏ đỉnh của Thích Thiên Bách chặt chẽ siết lấy, căn bản không cách nào phát ra dB “Cao hơn chút xíu so với bút chì xoẹt trên giấy”.

..... Thật đặc biệt mà.

Càng đòi mạng là tư thế hiện tại của cậu, Lư Ninh cơ hồ đang bị hai chân Thích Thiên Bách kẹp ở giữa, mà đầu gối cậu thì dính ở đối phương..... Vị trí kia.

Cậu nhìn chăm chăm khuôn mặt Thích Thiên Bách, sắc mặt đỏ tới đỏ lui, không biết nếu như cậu hung hăng một cước hạ xuống, Thích gia sẽ đoạn tử tuyệt tôn hay không.

..... Mấy kẻ có tiền chó má này.

Lư Ninh ở trong lòng yên lặng chờ, sau đó cũng mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp đi.

Lúc Lư Ninh nghe được tiếng nước chảy loáng thoáng, ánh đèn màu da cam chiếu vào trên mí mắt, rốt cục làm cho cậu từ trong ác mộng tỉnh táo lại.

— Thật sự là cơn ác mộng, Lư Ninh mơ thấy Thích Thiên Bách nắm tay cậu hỏi cậu có muốn yêu đương với anh hay không, một tay khác của cậu sờ giá pháo cổ, Lư Ninh trong mơ không biết sợi gân nào trong đầu không đúng, run run rẩy rẩy nói, xấu hổ quá tôi không phải đồng tính luyến.

Sau đó liền bị một súng nổ nát đầu, chảy đầu đất hồng hồng trắng trắng.....

Cậu mở mắt, cảm thấy có người từ chỗ nguồn sáng đi tới, chặn lại ánh sáng chiếu vào trên mặt cậu. Lư Ninh mạnh mẽ ngồi dậy, liền thấy Thích Thiên Bách chỉ mặc một cái quần dài đứng trước mặt mình, trên cổ anh vắt khăn lông trắng, trên người xích lốt còn đang chảy xuống thủy châu ướt nhẹp.

“.....”

“Tĩnh rồi.”

— Trong phòng ngủ của anh ta làm sao sẽ có phòng tắm? Chờ chút, trọng điểm là không khí có chút vi diệu, Thích Thiên Bách vì sao sẽ dùng câu này chào hỏi với cậu.

Lư Ninh ngồi ở trên giường nhìn chăm chăm anh không nói chuyện, cậu không biết nên đối mặt với Thích Thiên Bách thế nào, nếu như có thể, tốt nhất là không có bất kỳ gặp mặt nào với tên vô sỉ này nữa.

Đáng tiếc trước mắt cậu còn thiếu tiền anh ta, Lư Ninh chỉ muốn giữ vững trầm mặc.

Thích Thiên Bách đã ngủ đủ tính tình thay đổi tốt hơn rất nhiều, anh thấy Lư Ninh không phản ứng, liền ở bên cạnh cậu ngồi xuống, giường nước bị đè tới lồm xồm xuống, dư âm mang theo hai người nhẹ nhàng lắc lư. Lư Ninh cảm giác được nhiệt độ trên người Thích Thiên Bách, không biết là nhiệt độ bản thân anh hay là

độ ẩm nước nóng dư lại chưa lui, giống như bếp lò nóng rùng rục nướng mình.

— Tới hiện tại, thằng cha này còn chưa nói gọi mình tới đây rồi cuộc muốn làm gì.

“Cậu nếu muốn, có thể dùng phòng tắm.”

“Tôi có thể về chứ?”

Lư Ninh cắt đứt lời Thích Thiên Bách, mặt không biểu tình nhìn đối phương, cậu hiện tại hay cả vẻ mặt tươi cười cũng không bày ra được. Lư Ninh luôn luôn ghét nhất loại gia hỏa không dựa theo mô típ cũ ra bài, mấy chiêu này của Thích đại thiếu gia liên tục đánh cậu tới ứng phó không kịp.

Thích Thiên Bách rất dễ nói chuyện: “Có thể a.”

Lư Ninh liền vòng qua anh xuống giường.

Thích Thiên Bách không động đây, ngồi ở bên giường nước, nhìn Lư Ninh tùy ý đi xa anh, người sau thậm chí cảm giác được tầm mắt anh, chặt chẽ dính trên lưng cậu, cũng không biết hỗn cầu này đang tính toán cái gì.

Lư Ninh lại đi lên trước 2 bước, ở chỗ gần cửa dừng lại, cậu đột nhiên sụp bả vai, bắt đầu xoay người: “..... Thuận tiện, tôi hi vọng tình huống giống như hôm nay sau này không nên phát sinh nữa.”

Quái lạ!

Thích Thiên Bách toét miệng, anh rõ ràng là một bộ tướng mạo chính phái, nụ cười lại có chỗ mùi vị tà nịnh không nói ra lời: “Mặc dù rất có lỗi, bất quá e rằng.....”

“Anh không được được đăng chân lên đăng đầu! Tôi không phải đang thương lượng với anh, tôi là đang thông báo với anh!”

Lư Ninh sau khi nghe được lời Thích Thiên Bách lửa giận đè ép đầy bụng bị trực tiếp châm nổ, cả buổi tối này của cậu bị Thích Thiên Bách coi làm tấm đệm giường đè dưới thân, không hề chết cậu đã là cậu phúc lớn mạng lớn, huống chi đối phương đối với chuyện tối nay thậm chí ngay cả câu giải thích cũng không có, điểm này làm cho Lư Ninh không cách nào tiếp nhận.

Sau này lại xuất hiện loại tình huống này làm sao đây?

Thích Thiên Bách bị cậu rống một cái ngược lại an tĩnh, chỉ dùng đôi mắt dọa người kia nhìn chằm chằm Lư Ninh, chờ lúc Lư Ninh chuẩn bị xoay người rời đi, anh lại mở miệng: “Như vậy đi.”

Lư Ninh chần chờ một chút, cậu nghe thấy phía sau có tiếng bước chân nhích lại gần cậu.

Thích Thiên Bách đi tới bên cạnh cậu, hơi rũ mắt nhìn chằm chằm Lư Ninh. Trong con ngươi của anh tối đen một mảnh, không biết đang làm chủ ý quỷ gì.

“Không bằng dùng phương thức cậu thích nhất, chúng ta làm một giao dịch.”

Lư Ninh nhìn anh hồi lâu, nhin không được hỏi: “Giao dịch gì?”

“Vẫn là giao dịch lúc trước tôi đề cập với cậu, lần này làm một hợp đồng cặn kẽ, tôi sẽ bày tất cả yêu cầu của tôi ra cho cậu xem, cậu đồng ý chúng ta liền dựa theo hợp đồng ký, song phương phải thực hiện nghĩa vụ hợp đồng quy định, đồng thời không thể phá quy tắc, để tránh lại phát sinh tình huống như hôm nay.”

— Tình huống như hôm nay chả lẽ không phải hậu quả của Đại thiếu gia ngài tùy hứng sao?! Giải thích?! Gọi cậu tới đây chính là coi cậu thành đệm giường ngủ một đêm a?!

Lư Ninh hít sâu mấy cái, mỉm cười hỏi: “Hợp đồng gì?”

Thích Thiên Bách do dự mà, ánh mắt phức tạp nói: “Tôi muốn làm một khảo nghiệm, cần cậu phải phối hợp tôi.”

“A?”

“Tôi muốn thử tính hướng của mình một chút.”

“.....”

33. Chương 33: Lúc Tôi Hôn Cậu, Cậu Cảm Thấy Buồn Nôn Sao?

Edit + Beta: Vịt

“Tính hướng của anh còn cần khảo nghiệm sao?”

Lư Ninh nhin không được bật thốt lên: “Đồng tính luyện.”

“.....”

Thích Thiên Bách một cái kéo khăn lông trên cổ mình xuống, đi lên trước hai bước trực tiếp dán vào trên người Lư Ninh, người sau hậu tri hậu giác kịp phản ứng mình lại lần nữa giẫm người ta đau chân, dưới cái nhìn gần của Thích Thiên Bách quyết tâm yếu ớt mà dời tầm mắt: “Đồng tính luyện..... Cũng không có gì không tốt. Tôi là nói, đồng tính luyện hoặc là dị tính luyện chỉ là một loại tính hướng mà thôi, Thích thiếu gia chỉ bất quá khác với mọi người, không cần thiết để ý như vậy.”

Cậu nói xong cũng cảm thấy phi thường kỳ quái, mình ở đây an ủi cái gì, tại sao Thích Thiên Bách thân là đồng tính luyện sẽ đối với bị gọi là đồng tính luyện cảm thấy chán ghét? Lúc cậu nói những lời này cũng không có tỏ vẻ chút ý tứ kỳ thị nào..... Chắc chắn, chả lẽ là khủng đồng thâm quỹ (*)?

(() Khủng đồng: chứng sợ đồng tính luyện)*

Thâm quỹ: không dám thừa nhận mình là đồng tính luyện)

Dựa theo phản ứng mấy lần này của anh ta mà nhìn, vị đại thiếu gia này quỹ cũng không thâm a.

Thích Thiên Bách không biết Lư Ninh đang oán thầm cái gì, nhìn thấy hai phiến môi đỏ sẫm của cậu đang “Ba ba” mà khép khép mở mở, nói nội dung gì một chút cũng không nghe vào. Không đợi Lư Ninh nói xong, Thích Thiên Bách liền cầm hai đầu ngón tay hướng mặt cậu véo lên, đem lời còn lại của đối phương cắt đứt ở trong miệng.

Anh cúi đầu, dùng khe hẹp mà thân thể và vách tường tạo thành phong bế không gian vây Lư Ninh ở giữa, chăm chú nhìn cậu thấp giọng nói: “Lúc nào cũng đồng tính luyện đồng tính luyện gọi tôi, xem ra cậu rất rõ ràng tính hướng của mình?”

“Tôi đương nhiên rõ ràng.”

Lư Ninh ngo ngoay mấy lần, rốt cục thành công hất tay Thích Thiên Bách, cậu ngửa đầu nhìn chăm chăm anh kịch liệt mà thở hổn hển: “Điểm này anh cứ yên tâm, tôi lớn như vậy còn chưa từng sinh ý nghĩ không an phận nào với nam nhân!” Không giống vị Thích đại thiếu gia này, ngủ cũng phải có người bồi, còn không dám nghe người khác nói đồng tính luyện..... Đối trả!

“Tôi 25 năm trước kia cũng chưa từng sinh ra ý nghĩ không an phận nào với nam nhân, cậu mới 18, còn rất sớm.”

Thích Thiên Bách cười tới rất ác liệt, anh chống tường sau lưng Lư Ninh cúi người, cổ ý tiến tới trước mặt cậu: “Hay là nói, cậu từng sinh ra ý nghĩ không an phận với phụ nữ?”

Lư Ninh sửng sốt một chút, ngay sau đó mới lắp bắp nói: “Đương, đương nhiên.....”

— Kỳ thực về vấn đề này Lư Ninh vẫn chưa từng nghĩ qua, bởi vì liên quan tới tính cách và nghề nghiệp, cậu kỳ thực không phải quá thích tiếp xúc tứ chi quá thân mật với người lạ, điểm này không phân biệt nam

nữ, đều giống nhau.....

Thích Thiên Bách vừa thấy Lư Ninh đáp lại thái độ như vậy nhất thời cười đến càng vui vẻ, anh giống như tên bệnh thần kinh: “Xem ra cậu cũng không phải rất xác định nhỉ, không bằng cùng tôi thử chút, nói không chừng sẽ có phát hiện mới.”

Khảo nghiệm cả nhà anh.....

Lời của Lư Ninh còn chưa nói ra miệng, đã lại bị Thích Thiên Bách niết cầm, động tác của đối phương ở trong mắt cậu đột nhiên giống như slow motion trong phim, trong tầm mắt bị từng tấm từng tấm mà phân giải, lông mi rậm của đối phương nhẹ nhàng rũ xuống, ngược sáng ở trên mặt tỏa xuống một mảnh bóng râm, anh cúi đầu, giữ khoảng cách cùng với mình vô hạn gần hơn, tới lúc trên môi rơi xuống một mảnh xúc cảm mềm mại, Lư Ninh mới từ trong ngây ngốc lấy lại tinh thần.

— A a a a a a a a!!!!

Cậu bị..... Cậu bị đồng tính luyện gặm a!!!!

Tiếng thét chói tai của Lư Ninh đều bị nụ hôn này chặn ở trong cổ họng, Thích Thiên Bách dường như đã sớm biết trước được động tác kế tiếp của cậu, rất thuần thục mà túm lấy hai tay cậu, dùng sức đặt trên tường, kiên trì hoàn thành nụ hôn kia.

Nhưng kỳ thực anh cũng không đối với Lư Ninh hôn quá sâu, chỉ ở trên môi cậu trần trọc một phen, quả thật giống như đang thử dò xét. Sau khi nụ hôn kia kết thúc, Thích Thiên Bách lập tức ngẩng đầu lên, Lư Ninh bị hôn tới sững sờ ở đó, hồi lâu không hồi thần được, trong lúc nhất thời chỉ biết mở to hai mắt nhìn chăm chăm anh.

Thích Thiên Bách hồi vị rất lâu, buông tay nắm bả vai Lư Ninh ra, khẽ nhú mày.

“Cậu đây là cái biểu tình gì! Bị buồn nôn rõ ràng là tôi!”

Lư Ninh rất cục giữ vững không được tu dưỡng tốt, cậu hung hăng đẩy Thích Thiên Bách ra, dùng tay áo ra sức lau môi mình mấy cái — Kiếp trước, lại thêm kiếp này, Lư Ninh còn chưa từng phát sinh loại chuyện “Hôn” với ai, cũng không phải nói nụ hôn của cậu có bao quý giá, nhưng cũng không thể bị động hôn với Thích Thiên Bách a! ĐM!

Thích Thiên Bách bị đẩy tới lão đảo mấy cái, lui về sau cùng Lư Ninh cách nhau khoảng cách nhất định, anh cũng không tiến lên nữa. Anh nhìn Lư Ninh một cái, biểu tình trên mặt có chút cổ quái: “Lúc tôi hôn cậu, cậu cảm thấy buồn nôn sao?”

Lư Ninh đã tức tới không biết nên nói gì, cậu cảm thấy biện pháp tốt nhất chính là dứt khoát không nên tiếp tục cùng thằng ngốc Thích Thiên Bách này làm giao kèo gì nữa. Cậu một cái kéo cửa phía sau ra nổi

giận dưng dưng mà xông ra bên ngoài, còn chưa đi mấy bước đã bị một cổ lực mạnh kéo cánh tay giống như xé điều giật trở lại. Lư Ninh cảm thấy trước mắt một trận trời đất đảo ngược, sau đó cậu liền bị đặt ở trên giường, Thích Thiên Bách đang nằm nhoài phía trên cậu.

Anh giống như có bệnh, dùng ngón tay ở trên mặt Lư Ninh nhẹ nhàng vuốt ve, sờ thẳng tới môi cậu, sau đó dùng ngón cái nhu bên trên, xúc cảm nhẵn nhụi như bột vàng ở trên bụng ngón tay lan ra, làm cho người ta có loại cảm giác không chân thật giống như đang nằm mơ: “Tôi cảm thấy, dường như không quá giống như trong tưởng tượng, có thể cho tôi thử lại một lần hay không?”

Lư Ninh giận đến cả người phát run: “Thích thiếu gia.....” ĐM!

Thích Thiên Bách hiển nhiên cũng không phải là đang trưng cầu đồng ý của Lư Ninh, trước khi cậu nói thêm lời cự tuyệt, Thích Thiên Bách lại cúi đầu hôn xuống, hai chân Lư Ninh sớm đã bị anh dùng đầu gối đè, cánh tay cũng đè trên mặt giường nước, có thể nói, ở trước mặt Thích Thiên Bách, chỉ cần anh muốn, Lư Ninh liền cơ hồ không có cơ hội phản kháng.

Phương thức anh hôn giống như đang dò xét, hoặc là nói thưởng thức, Lư Ninh cong thân thể muốn tránh thoát áp chế của Thích Thiên Bách, đối phương liền thuận thế duỗi đầu lưỡi vào trong miệng cậu.

Lư Ninh trợn to mắt, đầu lưỡi Thích Thiên Bách cuốn lấy cậu không ngừng chuyển động, lần này là đem cả khoang miệng Lư Ninh đều liếm một lần, hốc mắt Lư Ninh từ từ ẩm ướt, cậu cũng không biết là bị buồn nôn hay là bởi vì giây dựa quá kịch liệt.....

Thích Thiên Bách sau khi hôn xong cuối cùng ngừng lại, lúc anh lui ra ngoài đầu lưỡi mang ra một tia nước miếng, Lư Ninh khiếp sợ nằm ở nơi đó, kịch liệt mà thở hổn hển, Thích Thiên Bách dùng tay lau lau nước miếng lưu lại trên môi Lư Ninh, bất đắc dĩ nói: “Cậu không cần bởi vì loại chuyện này khóc đi? Cậu là nam sao?”

Lư Ninh rốt cục đạt được quyền tự do của hai tay, cậu ngồi dậy chuyện đầu tiên chính là đánh Thích Thiên Bách một chưởng, Thích Thiên Bách tránh rất nhanh, không có bị cậu quạt ở trên mặt, ngược lại đánh vào trên đầu, sau đó anh liền ôm đầu nhảy xuống, đi theo phía sau Lư Ninh: “Ê, cậu không cần khóc chứ, làm cho tôi giống như đang bắt nạt con gái vậy.”

“Anh mất mù hử!”

Lư Ninh mạnh mẽ xoay người, trên mặt nửa điểm nước mắt cũng không có — Có lẽ là vừa nãy ánh đèn từ phía sau cậu chiếu tới, rơi vào trên mặt Lư Ninh loang loang lổ lổ, có điểm giống nước mắt. Lư Ninh bị tức cười: “Anh nói khảo nghiệm chính là cái này? Anh có phải đọc tiểu thuyết nhiều hay không!”

Thích Thiên Bách sau khi bị mắng cứ nhiên cũng đặc biệt không có phát giận, anh chỉ là nắm cánh tay Lư Ninh không để cho cậu rời đi, đầu lưỡi ở trên môi mình nhẹ nhàng liếm: “Tôi sẽ không để cho cậu làm không công. Cậu đã cảm thấy hôn môi cùng tôi buồn nôn, tôi có thể ở trên điều kiện giao dịch, tặng thêm 1 ít con số.”

“Ông đây không muốn làm giao dịch chó má gì với anh!”

Lời của Lư Ninh vừa nói xong, liền bị Thích Thiên Bách nắm cánh tay kéo cao: “VẬY CẬU LIỀN TRẢ TIỀN.”

“.....”

Thích Thiên Bách lãnh khốc mà nhìn chăm chăm cậu: “Cậu còn thiếu tôi 10 vạn đồng, dựa theo tính toán tỷ lệ vay, tới hiện tại đã lên tới 11 vạn. À đúng rồi, còn có cái áo của tôi, cái Zegna kia, cậu không giặt còn tốt, nhưng cậu hiện tại giặt nó, loại quần áo này không thể giặt, bất kể là giặt khô hay là giặt nước, đều sẽ phá hỏng tạo hình của nó. Cho nên cộng thêm hao tổn quần áo, tổng cộng 20 vạn, phiền cậu hiện tại liền trả tiền.”

Lư Ninh nhìn chăm chăm anh cạ lời hồi lâu, từ đáy lòng tán dương: “..... Anh tính toán rất không tệ a.”

Thích Thiên Bách cười nói: “Nhà chúng tôi vốn chính là làm ăn, tôi là thương nhân, phương diện tính nợ đương nhiên không thể sai sót. Cho nên, cậu hiện tại phải trả tiền tôi.”

Cậu nếu như có tiền, đã sẽ không mượn tiền Thích Thiên Bách.

Qua nhiều ngày như vậy, Thích Thiên Bách đều không hề đề cập tới chuyện cậu mượn tiền, Lư Ninh cho là chút tiền trình này đối với người có tiền mà nói không tính là gì, anh căn bản không để trong lòng, hoặc là dứt khoát quên, lại không nghĩ tới tên vô liêm sỉ này ngay cả bộ quần áo cũng ghi vào sổ nợ.

Tiểu nhân hèn hạ!

“Tôi lại không nói mình là quân tử phẩm đức cao thượng, cậu nhất định muốn cho rằng tôi hèn hạ, vậy thì cho rằng tốt lắm.”

Thích Thiên Bách không sao cả mà ngồi vào trên giường, sau đó hướng trên đệm tựa một cái, rất giống tên lưu manh: “Bất quá 20 vạn đối với tôi mà nói đúng là tiền trình, cậu nếu như chịu theo tôi làm giao dịch, khoản nợ này của chúng ta liền xóa bỏ, cậu nếu như không chịu, lập tức trả tiền.”

Lư Ninh sắp bị tức nổ rồi, cậu biết ngay có liên quan tiền bạc với người khác sẽ trở thành nhược điểm, cái này gọi là tay mềm bắt nạt người (*). Nếu không phải Thích Thiên Bách biểu hiện không quan tâm đối với tiền như vậy, cậu có chết cũng không vay tiền đại thiếu gia này! Không được, sau này vô luận như thế nào không thể có dây dưa với anh ta, anh ta trở mặt không nhận người.

(() tay mềm bắt nạt người: kiểu dùng chiêu mềm dẻo để gây khó dễ người khác)*

Lư Ninh nắm nắm đấm nghiến răng nghiến lợi nói: “Được, tôi lập tức trả lại!”

Thích Thiên Bách lập tức vươn tay ra: “Cầm tới đi.”

Lư Ninh sửng sốt một chút: “Tôi về cầm tiền cho anh.....”

Thích Thiên Bách cười lắc lắc đầu: “Tôi nói lập tức, chính là ý tứ hiện tại, lập tức, chính là ở đây. Không trả được thì nói không trả được, còn cái gì mà trở về cầm cho tôi, cậu nếu như chạy thì làm sao đây.”

“Anh cũng quá ấu trĩ rồi đi! Anh không phải biết đơn vị công tác của tôi ở đâu sao?!”

Thích Thiên Bách đối với lần này chẳng ừ chẳng hừ, nhưng thái độ muốn cậu “Hiện tại lập tức trả tiền lại” một chút cũng không có mềm hóa, anh vươn tay về sau, ở đầu giường lục lọi lấy ra một túi văn kiện: “Không được, lập tức trả tiền, hoặc là, lập tức ký hợp đồng.”

Anh đứng lên đưa túi văn kiện tới trước mặt Lư Ninh, rũ mắt xuống nhìn chăm chăm cậu: “Nếu ký, nợ nần giữa chúng ta liền xóa bỏ.”

“..... Anh thật có khí phách!”

Cậu cố gắng khắc chế kích động cùng Thích Thiên Bách đồng quy vu tận, một cái túm lấy túi văn kiện, sau đó rút phần hợp đồng kia từ trong túi văn kiện ra.

Nội dung hợp đồng cũng không phải có điều khoản bá vương gì, Lư Ninh từ trên xuống dưới nhìn kỹ mấy lần, phát hiện tỉnh táo lại nghiêm túc suy nghĩ, cũng không phải là hoàn toàn không thể tiếp nhận..... Những điều khoản này cũng không phải xấu xa như mình nghĩ, nội dung chủ yếu kỳ thực cũng chỉ là giống như mấy cái Thích Thiên Bách ban đầu nói với cậu, tùy truyền tùy tới.

“Hai bên phải ở trong mức độ tiếp nhận lớn nhất tận lực thỏa mãn nhu cầu của phía bên kia..... Đây là ý gì?”

Thích Thiên Bách cười nói: “Ý tứ mặt chữ.”

Lư Ninh nhíu mày: “Nhưng mà, hành động vừa nãy của anh đã vượt ngoài mức độ tiếp nhận của tôi.”

“Hành động gì của tôi?”

“Hành động anh cưỡng hôn tôi!”

Lư Ninh nhin không được rống lên một câu.

Nhắc tới vừa nãy cậu liền giận muốn chết, buổi tối bị coi thành gối ôm đệm giường gối đầu ngủ, cậu nhin một chút liền qua đi, nhưng bị đồng tính cường hôn đã có thể cũng coi là một loại hành động xâm phạm, tôn nghiêm làm đàn ông của Lư Ninh không cho phép như vậy!

Thích Thiên Bách làm ra vẻ nghiêm túc suy tư, anh suy nghĩ một chút hỏi: “Cậu xác định đây đã vượt qua cực hạn nhẫn nại của cậu?”

Lư Ninh còn chưa kịp đáp lại, Thích Thiên Bách đột nhiên vươn tay, lòng bàn tay dán lên phía sau cổ Lư Ninh, nhẹ nhàng kéo cậu về phía ngực mình, anh đem đầu Lư Ninh áp ở ngực, sau đó cúi đầu ở bên tai Lư Ninh thấp giọng nói: “Cậu phải nghĩ kỹ hăng nói, lúc cậu bị mẹ tôi bao dưỡng, điểm mấu chốt cũng không cao như vậy.”

Lư Ninh sửng sốt một chút, theo bản năng phủ nhận: “Tôi không có bị.....”

“Tôi đã điều tra rõ ràng, Ninh Kinh Hồng.”

Thích Thiên Bách nhẹ giọng cười nói: “Cậu nói cậu không có bị bao dưỡng thì không bị bao dưỡng? Cậu coi tôi là thằng ngu có phải hay không? Nếu như cậu kiên trì mình không có bị bao dưỡng, vậy cũng chỉ có một khả năng, cậu không phải là Ninh Kinh Hồng.”

Lư Ninh bị một câu hỏi hột của Thích Thiên Bách dọa tới mồ hôi lạnh chảy không ngừng, cậu kể từ khi không hiểu ra sau tiến vào thân thể Ninh Kinh Hồng tới nay, còn chưa từng nghĩ qua vạn nhất mình bị nhìn thấy thân phận nên làm thế nào, bởi vì cậu vẫn tin chắc thời đại này sẽ không có bất cứ ai sẽ tin loại chuyện hồn phách trao đổi, người hiện đại đối với yêu ma quỷ quái phần lớn ôm một loại thái độ “Sợ mà không tin”, ngay cả bản thân Lư Ninh, cho dù sau khi tự mình trải qua loại chuyện này, cũng như cũ không có khả năng thừa nhận nó.

Cũng may Thích Thiên Bách cũng là một trong ngàn vạn người hiện đại có loại quan điểm này, anh nói câu “Ngoại trừ cậu không phải Ninh Kinh Hồng” cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi, anh rất nhanh đã dời đi lực chú ý.

“Cậu có thể bị bà ấy bao dưỡng, vì tiền làm nhiều chuyện xấu xa như vậy, kim chủ đổi thành tôi liền không tiếp nhận được?”

Lư Ninh ngẩng đầu nhìn Thích Thiên Bách một cái, đối phương cười tới rất xấu xa: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không cầu cậu lên giường với tôi, ra tay cũng hào phóng hơn mẹ tôi, cậu còn có gì không hài lòng?”

Lư Ninh trầm mặc hồi lâu, giống như lẩm bẩm tự nói: “Vậy quả thực không có gì không hài lòng.”

Cậu nói xong hướng Thích Thiên Bách lộ ra nụ cười theo thói quen: “Vậy thì, Thích thiếu gia, anh định ra bao nhiêu tiền mua tôi? Nếu như phải giải quyết việc chung, 20 vạn cũng không đủ phí tôi mấy lần ra sân khấu.”

(() ra sân khấu ở đây không phải là ra sân khấu ở quán bar mà là đi riêng với khách hàng)*

“.....”

Thích Thiên Bách không nghĩ tới mình sẽ bị Lư Ninh chiếu tướng, tay khoát lên vai cậu đột nhiên cảm thấy rất nóng, anh cảm giác mình dường như đang sờ một bức tượng vàng nhỏ.

Lư Ninh cười đến càng thêm hòa khí: “Hơn nữa tôi gần đây làm xong một dự án lớn, giá trị con người đang ở vào kỳ thăng cao, tiền của anh có lẽ rất nhanh liền sẽ tiêu hết.”

Thích Thiên Bách sau khi nghe uy hiếp của Lư Ninh, mày nhíu tới càng chặt, anh dường như rất rầu rĩ, ở tại chỗ đi tới đi lui. Lư Ninh chăm chú nhìn anh, luôn cảm thấy Thích Thiên Bách sẽ không ở phương diện tiền bạc bị uy hiếp, tại lúc Lư Ninh xoắn xuýt có nên nhân cơ hội nói một câu “Nhưng mà” hoặc là “Bất quá” chuyển ý hay không, Thích Thiên Bách đột nhiên xông tới một cái ôm ngang cậu lên ném trên giường nước, sau đó mình nhanh chóng đè lên.

Lư Ninh óa một tiếng hét thảm, Thích Thiên Bách một bên cười một bên xé quần áo cậu: “Cậu đất như vậy, chúng ta nhanh chóng làm toàn bộ, đừng lãng phí.”

Thích Thiên Bách chôn mặt bên cổ Lư Ninh, Lư Ninh cảm giác được hô hấp nóng rực của anh đã phun trên xương quai xanh của mình. Lư Ninh có chút sợ, một bên túm quần áo cậu một bên hô lớn: “Tôi còn chưa nói xong! Tôi phải nói! Dùng một phương pháp xử lý điều hòa! Anh không được ép tôi! Chúng ta hòa bình ở chung không tốt sao!”

Thích Thiên Bách vốn chính là dọa cậu, Lư Ninh giống như anh mong muốn mà thỏa hiệp rút lui, anh cũng thấy thu hoạch tốt. Nhưng Lư Ninh bởi vì giấy dựa tóc tản mát cả giường, đáng vẻ túm cổ áo dồn dập thở dốc thật sự làm cho người ta không dời mắt nổi.

Hơn nữa lúc cậu thở dốc, cực kỳ giống Dư Ôn.

Thích Thiên Bách ra vẻ vô sự mà thở dài, nhắc chân bước xuống giường: “Hòa bình ở chung, sớm nói như vậy không phải được rồi sao, hại tôi hành hạ lâu như vậy.”

“.....” ĐCM!

34. Chương 34: Cái Bẫy Của Trang Việt

Edit + Beta: Vịt

Lư Ninh đặt phần hợp đồng kia ở trên bàn, có chút buồn bực — tránh được ma trảo của Liên Hồng Nhất nhưng vẫn là không tránh thoát Thích Thiên Bách, sớm biết đã ở lại quán bar Ánh trăng giúp Hiểu Văn làm copywriting.

Lư Ninh cả người đều bị hung hăng tổn thương mở livestream ra, đi tới phòng livestream. Thiết bị mà cậu mấy hôm trước mua rất cục có hàng rồi, khuya hôm nay có thể thu AS-MR một lần, fan trung thành thân ái kia xem ra là thật sự cỏi fan rồi, đã lâu không gặp.

Thật là khiến người khổ sở.

Lư Ninh mở livestream ra, đem lược và tóc giả đã chuẩn bị xong lấy ra — gần đây rất nhiều người đều không quá thích tiếng người dễ ngủ, ngược lại đối với tiếng răng rắc phát ra rất nhỏ của lược cạo qua tóc, đã bị giẫm phải cảm thấy hứng thú, cho nên livestream của Lư Ninh ở giữa xen kẽ một chút loại thanh âm này.

Lúc Lư Ninh làm việc luôn rất nghiêm túc, khuya hôm nay phá lệ nghiêm túc, cậu muốn sớm một chút trả sạch tiền nợ Thích Thiên Bách, phải kết thúc cái hợp đồng rắc rối gì kia. Thế là chờ lúc livestream kết thúc, cậu mới phát hiện mình được người quảng “Ferrari” đẩy màn hình, ách..... loại cảm giác thổ hào này, làm sao nhìn quen mắt như vậy.

Lư Ninh nhìn thoáng qua hòm thư riêng tư, quả nhiên đã bị người xoát rất nhiều cái, mở ra vừa nhìn, chính là Muốn ngủ trước cổ sự. Chỉ bất quá đối phương lần này để lại lời nhắn cực kỳ kỳ quái, không giống người bình thường đang nói chuyện.

“Đại Đại mình mấy hôm nay đang bận, nhớ mình không [nhãn dán]”

“Đại Đại mình hôm nay rất lợi hại [nhãn dán] [nhãn dán khác]”

“Cố lên.”

“Lúc nào thì ra ngoài gặp mặt? [nhãn dán]”

“Mình luôn quan tâm bạn [nhãn dán] [nhãn dán]”

.....

Lư Ninh nhìn thấy cuối cùng nhện không được rùng mình một cái — nội dung người này nói chuyện làm sao càng xem càng giống đe dọa! Quá dọa người! Nhớ hồi trước vị tiểu công chúa này ngoại trừ buổi tối ngủ không ngon sẽ quần lấy cậu muốn dễ ngủ, cũng không có tật xấu khác a, phía sau màn hình chả lẽ thay người? Sao có thể như vậy.....

Đối mặt với lời mời nhiệt liệt như vậy của đối phương, Lư Ninh đành phải nói: “Xấu hổ quá, mình không quá quen gặp mặt với fan, nếu như thích livestream của mình, ở trên web tiếp tục ủng hộ là được rồi, cảm ơn.”

Muốn ngủ trước cổ sự qua hồ lâu không nói chuyện, Lư Ninh đoán cô nàng có phải tức giận hay không, không nghĩ tới bên kia lại đột nhiên gửi tới một tin: “Mình sẽ vĩnh viễn ủng hộ Đại Đại [nhân dân].”

Lư Ninh nhìn chằm chằm tin kia sững sốt hồi lâu, đột nhiên cười một cái — tiểu cô nương này, thật đáng yêu a..... Tâm tình bị Thích đại thiếu gia làm tới loạn cào cào cũng được chữa khỏi.

Lư Ninh không rep lại cô nàng nữa, rút khỏi livestream.

Trần Huy từ vừa nãy đã gọi điện thoại cho cậu, Lư Ninh bận livestream căn bản không kịp để ý hấn, lúc này kết thúc mới rảnh gọi lại cho hấn.

“Alo? A Huy hả, điện thoại của em im lặng, không thấy điện thoại anh gọi cho em, có chuyện gì?”

— Con cá nhỏ Trần Huy này gần đây rất cực không ngừng cấn câu, cậu nói vẫn chưa về Hạng thành liền một cú điện thoại nối tiếp một cú điện thoại mà gọi tới, có lẽ là cơn nghiện lại tái phát, cần tiền gấp đi.

Vậy hấn kế tiếp có phải còn muốn đi tìm Trang Việt mua hàng?

“Kính Hồng!”

Thái độ của Trần Huy rất cấp thiết, hấn thậm chí có chút táo bạo, Lư Ninh cầm lấy điện thoại di động đến phòng rửa tay, một bên đối diện gương đánh răng, một bên hàm hồ đáp: “Huh? Anh nói, em đang nghe.”

— Khuôn mặt này của Ninh Kính Hồng thật là trăm xem không chán, nhìn lần hai vĩnh viễn càng xinh đẹp hơn nhìn lần đầu, không biết đây có phải chính là cái gọi là nại khán hình (*) hay không. Nếu như dùng gương mặt này ở kênh livestream lộ diện, kiếm sẽ được nhiều hơn đi.

(() nại khán hình: nhìn lần sau sẽ đẹp hơn lần trước)*

Trần Huy khắc chế một chút thái độ của mình: “Kính Hồng, anh là muốn hỏi em..... Em lúc trước không phải đề cập với anh sao, chuyện về quê vay tiền, em hiện tại về rồi, tiền có mượn được hay không.....”

Lư Ninh “Ừ” một tiếng, hướng trong miệng rót ngụm nước, súc miệng nhỏ ra: “Anh nói cái đó hả, tiền mượn được rồi.”

“Vây.....!”

Ngữ khí Lư Ninh trở nên có chút bất đắc dĩ: “A Huy, anh biết mẹ em bệnh rất nặng, phần lớn tiền em mượn được đều lấy ra chữa bệnh cho bà ấy rồi. Còn dư lại không nhiều..... Anh muốn tiền làm gì?”

“Anh mấy hôm nay muốn đi tìm anh Trang.....”

“Anh lại tìm hần!”

— Trần Huy một lần nữa trở lại trong cái ôm của ma túy ở trong mắt Lư Ninh là chuyện ở trong dự liệu, nhưng cậu phải làm bộ như chỉ tiếc rên rỉ không thành thép, như vậy mới giống như dáng vẻ của một người thẳm mền cầu xin hần mà không được nên có.

“Em không phải nói phải cai sao? Anh mượn tiền là vì trả cho vay nặng lãi..... Nếu như em lại muốn mua mấy thứ đó, anh sẽ không cho em tiền.”

Hảo tâm mà Trần Huy đối với “Ninh Kinh Hồng” tự nhiên lại là một phen lừa gạt mang theo dụ dỗ, giả bộ đáng thương giả bộ tức giận, mất một phen công phu rất lớn, mới làm cho Lư Ninh nhả ra đáp ứng cho hần tiền. Lư Ninh sau khi dùng ngữ khí gắng gượng đáp ứng Trần Huy, trong lòng lại nghĩ, bạn gái hần gần đây không phải mang thai sao, thằng cha này làm sao một chút cũng không nhắc tới chuyện này?

Chả lẽ hần rốt cục không định đối với lòng ái mộ của “Ninh Kinh Hồng” làm bộ không nhìn thấy?

“Bất quá, em có điều kiện, em muốn tự mình gặp anh Trang.”

Không biết Trần Huy làm sao thuyết phục Trang Việt, cậu còn nhớ ban đầu, đối phương ngay cả thanh âm của mình cũng không nghe, nhìn thấy số điện thoại của Trần Huy đã nổ một trận nóng nảy, lần này thế nhưng đáp ứng gấp mặt. Bất quá cho dù hần nghĩ thế nào, đây đối với Lư Ninh mà nói đều là một cơ hội, cậu không thể tiếp tục dựa vào Liên Hồng Nhất, đợi cô ta đi kéo khách cho mình, hiện tại có sợi dây Trần Huy đây trực tiếp liên hệ Trang Việt dễ dàng hơn.

Buổi tối ngày thứ hai, bọn họ hẹn ở trong một nhà xưởng vứt bỏ gấp mặt. Lúc Lư Ninh đi không mang theo tiền, loại chuyện trái pháp luật mua bán ma túy này cậu hoàn toàn không có ý định làm. Từ sau khi lần trước tách ra, đây là lần đầu tiên gặp Trần Huy, hần so với lúc trước tiêu tụy hơn rất nhiều, trở nên gầy gò, trên cằm hần có râu, da trên cổ chặt chẽ bao lấy hầu kết, lúc hần ngửa đầu liền lộ ra hầu kết cao vút mà thô to.

Hần hiện tại càng giống kẻ nghiện.

Chỉ bất quá phối hợp với thân phận ca sĩ ngầm, hình tượng hiện tại càng sát thực tế, Trần Huy bán hình tượng chán chường mà xinh đẹp vẫn luôn bán không ra, cũng bởi vì bản thân hần không phải người chán chường gì, còn có một loại khí chất rất dương quang, hiện tại tốt rồi, như hần mong muốn.

— Cũng không trách được trong giới giải trí nhiều minh tinh đều thích bán hình tượng giả như vậy, hình

tượng của bạn và hình tượng nên có trong suy nghĩ của khán giả không ăn khớp, người ta không thừa nhận.

Lư Ninh còn nhớ rõ trong số khách hàng của mình có một người làm phim rất nổi danh, trong tiệc rượu nào đó rất cảm khái thuyết, thứ chân thật khán giả không thích xem, bọn họ thích bị lừa.

Nghĩ tới đây Lư Ninh đột nhiên cảm thấy trong đầu linh quang chợt lóe, có đoạn ngắn nào đó từ trong đầu cực nhanh mà lướt qua, giống như có rất nhiều người đang uống rượu, còn có.....

— Cậu hiện tại phải chủ động hôn tôi, có thể đừng giống như cá chết vậy hay không.

— Được rồi, hiện tại tới cậu.

— Hôn môi hôn môi! Không được, vẫn lại thêm một chút.....

..... Đột, làm sao sẽ nghĩ tới khuôn mặt buồn nôn kia của Thích Thiên Bách chứ!

Tối hôm qua cậu sau khi xác định ký hợp đồng với mình, liền lệnh cho Lư Ninh chủ động hôn anh, theo như lời của Thích Thiên Bách, là cảm thấy Lư Ninh luôn bị động tiếp nhận không có lợi cho tiến hành khảo nghiệm, bởi vì Thích Thiên Bách cũng có thể cảm giác được phía hôn môi với mình không tình nguyện, tâm tình của mình cũng sẽ bị ảnh hưởng đến.

..... Lư Ninh thật sự nghĩ không hiểu, anh ta tại sao nhất định phải làm kiểm tra này, thích nam hay nữ, trong lòng mình không có chút tự biết rõ sao? Thích Thiên Bách làm hết thủy ngược lại giống như tính toán bề cong cậu vậy.

Hừm, tỉnh lại đi, cậu sẽ không thích đàn ông.

“Kính Hồng, em rất cực tới rồi!”

Trần Huy chạy tới gọi Lư Ninh một tiếng, đem cậu tự trong hồi ức kéo trở về, người sau cũng nhanh chóng điều chỉnh biểu tình, lo lắng nói: “A Huy, anh làm sao..... Thời gian ngắn như vậy, gây đi quá nhiều.”

Trần Huy lúng túng dời đi tầm mắt — Hắn có biện pháp gì, lúc cơn nghiện phát tác hắn cái gì cũng không muốn, dạ dày càng giống như đóng băng vậy, nước nóng chảy vào đều nhanh chóng đông thành nước lạnh. Lần trước Lư Ninh không có ở đây, bạn gái hắn ở bên cạnh hắn, thấy hắn ôm phích nước nóng liền rót nước vừa đun vào trong miệng, bị dọa tới ngã trên mặt đất, thiếu chút nữa sinh non. Trần Huy lần đó bị bỏng cả khoang miệng, chuyện hắn hít thuốc phiện cũng bị bạn gái hắn biết, đối phương vì bảo vệ mình, nói muốn tạm thời cùng hắn tách ra.

Lực ý chí cai nghiện của Trần Huy ở trong tàn phá lần lượt của hiện thực, trở nên càng ngày càng bạc nhược.

Lư Ninh không nghĩ tới bọn họ mới một tuần không gặp thôi, giữa lúc đó cứ nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô gái tên Mộc Mộc kia ngược lại biết kịp thời dừng lại tổn hại, cũng khó trách Trần Huy không dám để cho cô biết chuyện mình hít thuốc phiện.

Lư Ninh đưa tay tách miệng Trần Huy ra, thấy trong miệng hắn quả nhiên có vài chỗ loét còn chưa khép lại, khổ sở mà nhìn hắn, “Anh ở đây chờ em một lát, em đi vào tán gẫu với anh Trang chút.”

— Không được a, người này là phải phế rồi, ma túy hại hắn thành như vậy còn không cai, thật muốn thử một chút tư vị tự mình hại mình tới chết sao?

Không thể không nói, có vài người trẻ tuổi ở phương diện này thật sự là ghé con mới để không sợ cọp, người khác cường điệu bao nhiêu lần, hắn đều sẽ muốn tự mình thử một chút lợi hại của ma túy, thật sự đánh vào bỏ cũng không bỏ được.

Con nghiện không phải là dựa vào ba chữ hời hợt “Lực ý chí” là có thể giải quyết, nhân loại nếu như có lực ý chí, trên thế giới này cũng sẽ không có nhiều chuyện xấu như vậy phát sinh.

— Tình dục, thực dục (*thèm ăn*), vật dục (*ham muốn vật chất*), lòng ghen tỵ.....

“Kinh Hồng, em tự đi không quá tốt đi, em lại không biết anh Trang, có muốn anh đi cùng em không?”

— Aizz, nhân loại tham lam.

Lư Ninh quay đầu hướng Trần Huy cười một cái, khoát khoát tay bảo hắn chờ ở đó: “Em có thể được, anh ở bên ngoài nhìn giúp, có người tới thì nhanh chóng cho bọn em biết.”

Trần Huy hiển nhiên đối với “Ninh Kinh Hồng” Không yên lòng, cho dù sau khi Lư Ninh nói như vậy, hắn vẫn là muốn cùng đi vào — hoặc là nói, hắn có lẽ muốn trực tiếp ở chỗ này muốn được túi đồ mình luôn nghĩ tới kia, lập tức giải khát.

Cũng may hắn cuối cùng bị thủ hạ của Trang Việt cản lại, chỉ có thể từng bước từng bước đi vào gặp mặt.

Lư Ninh lại một lần nữa gặp mặt Trang Việt, đối phương đứng ở vị trí gần cửa sổ, nửa người lại giấu trong bóng râm ánh mặt trời chiếu không tới, nghe thấy tiếng Lư Ninh vào cửa mới xoay người.

Hắn không nhận ra “Ninh Kinh Hồng”, lúc nhìn thấy cậu biểu tình trên mặt giống như bị dọa.

“Cậu là ai?! Cậu làm sao tiến vào?”

Không hổ là làm tiểu sinh hot nhất trong giới giải trí, cách một năm gặp lại, Trang Việt hình như lại trở

nên đẹp trai.

“Anh Trang, xin chào, em tên là Ninh Kinh Hồng, là bạn của Trần Huy.”

Lư Ninh lễ phép vươn tay, cùng hắn nắm một cái. Đối phương sau khi thần sắc khiếp sợ rút đi, trở nên có chút không nhận được: “Cậu đi vào làm gì? Trần Huy đâu?”

“Ừm..... Là anh ấy bảo em tới đây.”

Lư Ninh trầm ngâm chốc lát, trái phải nhìn nhìn, không thấy chỗ có thể ngồi, cười nói: “Anh Trang không biết sao? Anh ấy muốn tiền với em, em không yên lòng liền tự mình tới xem xem.”

Thần sắc Trang Việt không yên, sau khi nghe lời của Lư Ninh, biểu hiện tới có chút nôn nóng: “Vậy sao, vậy cậu mang tiền tới chưa?”

Lư Ninh rất cục phát hiện có chỗ nào đó không đúng, nhẹ nhàng nắm tay, lộ ra một bộ thần sắc nghi hoặc: “Em không biết à, em hôm nay chỉ là tới xem xem, tiền hoa hồng không phải em trở về tính toán với Trần Huy sao? À! Đúng rồi, đây là danh thiếp của em.”

Lư Ninh từ trong túi áo lấy ra một tấm thẻ, đưa tới giao cho Trang Việt, “Em là người phụ trách khủng hoảng quan hệ xã hội trước mắt của quán bar Ánh trăng, lúc trước một tiền bối của em từng tiếp nhận vụ của anh Trang, nếu như anh sau này có nhu cầu, có thể trực tiếp tới tìm em.”

Trang Việt cảm tờ danh thiếp kia, nhất thời giống như u mê — Cái này không giống với đã nói!

Lư Ninh cười cười: “Không nghĩ tới anh Trang ở chỗ như này gặp mặt nha, lần sau em mời khách, chúng ta ở trên bàn rượu hảo hảo bàn chuyện hợp tác — Nếu như anh Trang cảm thấy hứng thú.”

Cậu biểu hiện giống như một tên bán bảo hiểm, sau khi nói xong còn đầy mặt mê hoặc hỏi Trang Việt: “Hay là..... Chúng ta hiện tại liền đổi chỗ? Nơi này ngay cả chỗ ngồi cũng không có, bàn việc cũng không dễ bàn.”

Rất cục, dưới ra sức ám hiệu như vậy của Lư Ninh, Trang Việt cuối cùng kịp phản ứng, cười vỗ vỗ vai cậu: “Cậu nói đúng, chúng ta đổi chỗ.”

Vóc người Ninh Kinh Hồng không tính là thấp, chỉ bất quá ở bên cạnh mấy nam minh tinh ngày ngày tập thể hình bọn hắn lộ ra vẻ có chút mảnh khảnh, cậu hơi rút lại phía sau Trang Việt một bước, đôi môi cử động không quá rõ ràng: “Anh Trang, rò đấy (*) rồi sao?”

(rò đấy: lộ ra bộ mặt thật, ở đây có nghĩa là bị bại lộ)

— Lư Ninh làm AS-MR thời gian rất dài, nếu như muốn làm cho những người nghe cô thể sinh ra buồn ngủ, nhất định phải để cho bọn họ bị vấp vào loại trạng thái có thể nghe rõ, lại không nghe rõ lời mình nói, Lư Ninh hiện tại cách Trang Việt gần, hẳn cẩn thận nghe vẫn là nghe được rõ.

Chỉ bất quá..... Người mai phục xung quanh nghe không rõ.

Trang Việt tuyệt đối bị giám sát nhìn chăm chăm, bọn họ có lẽ không có chứng cứ, có lẽ muốn dựa vào đường này càng nhiều người liên lụy..... Bất kể như thế nào, bọn họ hôm nay nếu quả thật ở chỗ này làm giao dịch phi pháp gì, ngồi xổm song sắt là định rồi.

..... Không nghĩ tới có một ngày còn sẽ bị thói quen vắt chày ra nước của mình cứu một mạng?

Lư Ninh không định tiêu tiền cho Trần Huy, ngoại trừ bởi vì trái pháp luật, còn có một phần rất lớn nguyên nhân là cậu không lỡ xài.

Trang Việt mặc dù tính thương nhân không cao, nhưng dù gì cũng là một người thông minh, sau khi nghe được câu hỏi của Lư Ninh, mượn động tác nhu lông mũi dùng tay ngăn cản hơi lắc đầu một cái.

Lư Ninh cười đáp lại hắn — Trận giao dịch này thật là có ý tứ, người bán không mang theo hàng, người mua không mang theo tiền, ném bọn họ vào cục cảnh sát cũng vô dụng, bọn họ căn bản không có làm.

Về phần Trần Huy..... Tên ngu này tự cầu nhiều phúc đi, đường này của Trang Việt liên lụy rồi, Trần Huy đối với hắn mà nói liền không có giá trị lợi dụng.

Quả nhiên, không đợi bọn họ đổi chỗ, người ngục trang thành bảo tiêu của Trang Việt ào ào vây ba bọn họ lại, Lư Ninh phối hợp mà lộ ra biểu tình kinh hoảng mê mang, một người đàn ông đi ra, đối với Lư Ninh đưa ra giấy chứng nhận của mình: “Phiền cậu đi theo chúng tôi một chuyến, phối hợp điều tra.”

35. Chương 35: Cho Nền Sau Đây Cậu Cũng Cách Trần Huy Xa Chút

Edit + Beta: Vịt

******* Đạo này tui bị bận sm ý:(:(hôm nay mới ngoi lên. Huhuuu tui chưa làm bộ nào mà lè mè như bộ này hết á:(:(**

Lư Ninh bị cảnh sát mang đi làm ghi chép, tin tức này truyền tới quán bar Ánh trăng liền thành một phiên bản khác, truyền tới cuối cùng là cậu phạm tội giết người, truyền tới dư luận xôn xao, nói gì cũng có.

Hơn nữa Lư Ninh biến mất cả đêm không lên lạc được, tin tức này rốt cục truyền tới trong tai Thích Thiên

Bách.

Anh 3h sáng mang theo tài xế lái xe chạy tới cửa đồn công an, khi đó ghi chép của Lư Ninh vừa vặn chuẩn bị kết thúc, Thích Thiên Bách sau khi hỏi thăm, mới biết được cậu hư hư thực thực liên quan tới một vụ buôn thuốc phiện.

..... Thật, thật là lá gan quá mập rồi!

Thích Thiên Bách ngoại trừ khiếp sợ cũng cảm thấy phiền toái, Lư Ninh hiện tại có liên hệ ngàn vạn sợi dây với nhà bọn anh, mặc kệ cậu thì theo bản năng cảm thấy không tốt.

Thích Thiên Bách cũng không có cách nào giải thích tâm tình của mình hiện tại, anh đương nhiên không phải là thích Ninh Kinh Hồng, anh thậm chí đối với cậu có chút ghét..... Có lẽ trong tiềm thức cảm thấy cậu và Dư Ôn có điểm giống nhau, nhưng lại không muốn thừa nhận điểm này.

Lúc mà một người ở trong lòng tiếp cận với thần thoại, là bất cứ ai cũng không thể thay thế, thậm chí sinh ra loại ý nghĩ này cũng cảm thấy là một loại ô uế.

Thích Thiên Bách tốn ít tiền, sớm đem Lư Ninh ra ngoài.

“Cậu tại sao luôn chọc phiền toái.”

“Tôi cũng muốn biết.”

Lư Ninh bình tĩnh mà đi bên cạnh Thích Thiên Bách, “Tại sao luôn có người tìm tôi phiền toái.”

Chuyện ngày hôm nay có một nửa nguyên nhân coi như là tai bay vạ gió, một nửa khác..... Coi như là cái giá mà cậu lợi dụng Trần Huy đi.

“Tiền bảo lãnh tôi sẽ không gửi anh, tôi không bảo anh tiêu tiền.”

Chuyện ngày hôm nay kỳ thực chỉ là lấy khẩu cung tốn ít thời gian, sau khi lấy khẩu cung xong thì không có chuyện gì của cậu nữa, tóm lại cậu không mang theo tiền cũng không có nói muốn mua thứ đồ kỳ quái gì đó, cảnh sát cũng không có lý do bắt cậu đi. Người kinh tế (*) của Trang Việt mấy tiếng trước đã tới dẫn hắn đi, đoán là sợ dẫn tới ảnh hưởng gì không tốt, lúc ấy đi rất vội vàng, về phần Trần Huy thì khá xui xẻo, ở trong đồn cảnh sát đột nhiên lên cơn nghiện, khiến người ta cưỡng chế bắt đi kiểm tra.....

(Người kinh tếđây là chỉ người cầm tiền bạc của Trang Việt, còn ở trường hợp khác thì người kinh tế hay còn gọi là Homo economicus là những người mà làm cái gì cũng có thể tính ra tiền, mở miệng là tiền)

Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy kết cục của Trần Huy sẽ không quá đẹp, ít nhất cũng phải bị cưỡng chế đi cai nghiện đi.

Thích Thiên Bách nghe Lư Ninh nói như vậy, nhin không được muốn cốc đầu cậu, anh cảm thấy lúc này giữa hai người bọn họ có lẽ có thể dùng “Nông phu và rắn” hoặc là “Đông Quách tiên sinh và sói” để đơn giản khái quát chút.

(“Nông phu và rắn” và “Đông Quách tiên sinh và sói” là 2 truyện cổ tích của Trung Quốc đều kể về những người thiện lương cứu những con vật độc ác, kết cục đều là những con vật ấy quay đầu cắn trả chứ không đòi ơn. Ở đây anh Thích so sánh mình với Nông phu và Đông Quách tiên sinh, còn bạn Ninh là rắn và sói =))))

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu yên tâm, chút tiền trình này tôi còn không nhìn ở trong mắt.”

Lư Ninh cười lạnh một tiếng: “Vây cũng nói không chừng chứ, dù sao anh cũng có tiền án.”

— Chuyện Thích Thiên Bách cầm 20 vạn kia ép người hiền lành làm kỹ nữ cậu vĩnh viễn cũng sẽ không quên, cậu mang thù.

Lư Ninh sau khi từ cục cảnh sát đi ra liền định về nhà, nhưng giờ này có chút bất tiện, cậu không gọi được xe, lúc tới ngồi xe cảnh sát, xe cảnh sát của người ta lại sẽ không đưa cậu về nhà.

Thích Thiên Bách đứng ở bên xe mình, vỗ vỗ mu xe màu đen nhìn về phía cậu: “Lên xe đi, tôi đưa cậu.”

Mặc dù sắc trời rất tối, Lư Ninh vẫn là từ trong ánh mắt anh nhìn ra khiêu khích.

..... Lên xe rồi cậu có thể tiên đoán được kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, tên vô liêm sỉ Thích Thiên Bách này đùa giỡn!

“Cậu sợ cái gì, tôi lại chưa từng cưỡng bách cậu.”

Lư Ninh co rút khóe miệng, “Ép người thiện lương làm kỹ nữ không tính sao.....”

Thích Thiên Bách cười một cái, đi lên trước một cái ôm lấy eo Lư Ninh, áp cậu ở bên người mình, anh nghiêng đầu vừa vặn ghé đôi môi vào bên tai cậu, nhẹ giọng nói: “Cậu không định nói với tôi một chút hôm nay là xảy ra chuyện gì sao? Còn có, cậu với Trần Huy kia..... Rốt cuộc là quan hệ gì.”

Lư Ninh bị thô bạo mà nhét vào trong xe ngã ở ghế sau xe, cậu bò dậy hướng trên thân Thích Thiên Bách chính là một đạp: “Chúng tôi quan hệ con mẹ gì cũng đeo liên quan tới anh! — Đệt!”

Thích Thiên Bách nhân cơ hội túm lấy cổ chân cậu hướng phía trước dùng sức kéo, đặt Lư Ninh ở ghế sau,

cũng không ngẩng đầu lên mà phân phó: “Lái xe!”

Lư Ninh bị đặt ở trên ghế, nằm ngửa ở đó không bò dậy nổi, chỉ là giãy dụa: “Anh buông tôi ra!”

Thích Thiên Bách một bên túm mắt cá chân cậu ở trên khớp xương nhô ra cầu vẹo, một bên giữu cột nói: “Cậu cũng biết nói thô tục a, mặt nạ rách không đắp lại được đâu, thật muốn để cho cái người gọi là Trần Huy kia nhìn chút..... Không đúng, muốn để cho tất cả khách của cậu đều mở mang chút, quan hệ xã hội mà bọn họ bình thường nhìn thấy là diện mạo đối trá thế nào.”

Lư Ninh giãy hồi lâu rốt cục giãy không được, dứt khoát từ bỏ nằm trên ghế xe, ngum lớn thở hổn hển — thân thể này của cậu thật là quá tệ, trước kia còn không tới mức hơi giãy dụa một chút đã thở hồng hộc, này còn chưa có vận động thể nào, đã thể lực không chống đỡ nổi thành bộ dáng này, xem ra kế hoạch rèn luyện phải nhanh chóng lên nhật trình, khuôn mặt như vậy, sau này gặp lưu manh ít nhất có thể tránh thoát nhanh chút.

Thích Thiên Bách nghe tiếng hít thở của Lư Ninh, đột nhiên cũng an tĩnh lại, tay anh ở trên bắp chân Lư Ninh nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái, sau đó buông tay ra. Anh ôm cánh tay dựa vào lưng ghế, nhìn qua kiềm chế lại lãnh tĩnh, chỉ có u quang ẩn nhẫn đầy mắt để lộ ra một tia ý nghĩ chân thực nội tâm.

Xe con màu đen chở một xe im ắng mà xoay qua chỗ rẽ, phá vỡ đêm tối lái vào tiểu khu nào đó, Lư Ninh lẳng lặng mà nhìn cảnh vật quen mắt bên ngoài cửa sổ thủy tinh, mặc dù dự liệu được, vẫn là nhin không được mở miệng nói: “Sao lại tới đây.”

Thích Thiên Bách nhìn cậu một cái không nói chuyện — trên xe mặc dù chỉ có một mình tài xế, đối phương cũng không tiết lộ bí mật, Thích Thiên Bách vẫn không thể quang minh chính đại nói mấy lời khi nam bá nữ.

(khi nam bá nữ: bắt nạt người khác)

..... Anh cũng biết mình đang khi nam bá nữ.

Thích Thiên Bách nhìn về phía tài xế một cái, hàm hồ suy đoán, “Chuyện hôm nay, chúng ta cần phải tán gẫu chút.”

Lư Ninh trong lòng rất khinh thường, ngược lại không phản bác, quay đầu nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ dùng thanh âm nhẹ tới cơ hồ nghe không ra lắm lắm: “Cũng không phải mẹ tôi, quần nhiều như vậy.”

Thích Thiên Bách nghe được, một khắc kia có loại kích động muốn treo ngược cậu lên quất một trận.

Có câu nói một lần sinh hai lần quen, lần thứ hai lúc bị Thích Thiên Bách túm tới nhà anh, đã không có khó xử như lúc lần đầu tới, cậu sau khi vào cửa liền chạy tới ghế salon phòng khách. Ở cục cảnh sát ngồi mấy tiếng ghế dài lạnh, thất lưng cậu đều sắp gãy rồi, liền cần tìm một chỗ mềm mại co quắp.

“Nói chút đi, tại sao muốn dính vào ma túy.”

Thích Thiên Bách cởi áo khoác ra, ném lên lưng ghế salon bên cạnh, vừa vặn nệ trúng đỉnh đầu Lư Ninh, người sau cảm tức mà liếc anh: “Thích đại thiếu gia, anh đây đã có thể tạo thành tội phỉ báng rồi đi, anh cảm thấy tôi thật sự dính vào cái kia, cảnh sát sẽ thả tôi đi?”

Thích Thiên Bách đi tới ngồi bên cạnh cậu, Lư Ninh phản xạ có điều kiện mà dịch sang bên cạnh, người trước dứt khoát đưa tay giam eo cậu. Lư Ninh bất đắc dĩ nhìn anh: “Anh muốn làm gì.”

Thích Thiên Bách nhìn chằm chằm mắt Lư Ninh, nghiêm túc nói: “Tôi không phải nói giỡn với cậu, thứ kia không thể đụng vào.”

“Tôi không.....”

“Cho nên cậu sau này cũng cách Trần Huy xa chút. Căn cứ vào kinh nghiệm trước kia của tôi mà nhìn, thứ đồ này, đều sẽ từ trên người người quen nhiễm.”

Thích Thiên Bách cắt đứt giải thích của Lư Ninh, cau mày cảnh cáo cậu như vậy — sắc mặt anh rất nghiêm túc, giữa chân mày tạo thành một đường dựng thẳng nhàn nhạt, lộ ra vẻ anh có chút hung.

Lư Ninh do dự gật đầu một cái: “Tôi biết.”

Thằng cha Thích Thiên Bách này..... Sao có thể có loại kinh nghiệm này?

Cậu lại giống như thờ ơ cười nói: “Hơn nữa, tôi với Trần Huy không quen.”

Cậu nói xong liền phát hiện Thích Thiên Bách đang nhìn chằm chằm cậu, Lư Ninh theo bản năng ngửa về sau: “Anh lại muốn làm gì.....”

“Tôi muốn hôn một cái.”

Lư Ninh lời mang theo trào phúng nói: “..... À, anh lần này cư nhiên học được hỏi trước, tiến bộ không nhỏ a, Thích thiếu gia.”

Thích Thiên Bách niết cằm Lư Ninh, để cho cậu không thể tiếp tục lui về phía sau, anh rũ mắt xuống, tầm mắt ở trên môi Lư Ninh men theo: “Cậu không có phản ứng, tôi liền coi như gặp gỡ, khảo nghiệm không được cái gì.”

Ha..... Khảo nghiệm.

Lư Ninh còn chưa phản bác, Thích Thiên Bách đã từ từ ghé mặt tới, anh ở trên môi Lư Ninh đung một cái, người sau ngược lại không có né tránh, nhưng hơi nhăn lông mày lại, Thích Thiên Bách nhìn chăm chăm cậu một lát, không biết ở bên tai nghe thấy cái gì, sau đó lại tiếp tục hôn lên.

Lư Ninh đây là lần đầu tiên để ý dáng vẻ Thích Thiên Bách lúc hôn cậu, bởi vì lần trước anh quá cường ngạnh, Lư Ninh chỉ lo giấy dựa, cậu lúc ấy trong lòng cũng rất phiền, ghét bị ép làm việc, nếu bị cưỡng bách, Lư Ninh liền sẽ sinh ra tâm tình mâu thuẫn mãnh liệt, căn bản không có tâm tư để ý cái khác. Nhưng nếu như tỉnh táo lại, liền sẽ phát hiện cái này cũng không khó tiếp nhận như mình nghĩ.

Tóm lại cậu chính là không tập chung tinh thần.

Ngược lại Thích Thiên Bách..... Bộ dáng của anh, không biết là đang thật sự khảo nghiệm bản thân hay là đang làm gì khác, bộ dáng kia cực kỳ giống ung thư giai đoạn cuối được tiêm một mũi piperidin hydrochloride (*), có thể tạm thời giảm bớt đau đớn, nhưng mà trị ngọn không trị gốc.

(() đây là một loại thuốc tê giống như kiểu morphin ấy, dùng cho các bệnh nhân bị ung thư giai đoạn cuối để giảm đau)*

Bệnh ung thư của Thích Thiên Bách có lẽ tên là “Tư niệm” đi.

Lúc Lư Ninh phát hiện môi anh dán vào trên môi mình sẽ theo bản năng nhắm mắt lại, cậu cứ như vậy khoảng cách gần nhìn khuôn mặt Thích Thiên Bách, lông mi đối phương có chút dài, che mắt tới chặt chẽ, giống như đứa nhỏ chấp nhất.

Thích Thiên Bách giống như phát giác được Lư Ninh không tập trung, một tay từ sau ót cậu phủ lên, môi lưỡi trần trọc xâm nhập, dường như đang nhắc nhở cậu nên “chuyên nghiệp” hơn chút.

Lư Ninh đầu tiên là do dự, trong nụ hôn càng thêm không giữ lại của Thích Thiên Bách mất đi quyền chủ động phản kháng. Cậu thử cùng Thích Thiên Bách đung một cái, đối phương hơi sững sờ, sau đó được voi đòi tiên mà dây dưa tới, Lư Ninh và anh đẩy đỡ lẫn nhau hôn mấy lần, động tác của Thích Thiên Bách càng thêm vội vàng, anh đỡ ót Lư Ninh, chặt chẽ đè lấy cậu không để cho cậu lui về phía sau.

Lư Ninh bị Thích Thiên Bách ép tới liên tiếp bại lui, cậu cũng không nhớ mình lúc nào thì theo đối phương tập trung vào, thế nhưng cùng anh giống như tình nhân chân chính ôm nhau, trao đổi hơi thở lẫn nhau.

— Hẳn phải nói kỹ thuật hôn của đối phương không tệ, còn là chuyện hôn môi, bản thân liền điệu bất khả ngôn (*)?

(() điệu bất khả ngôn: tuyệt vời khó có thể nói thành lời)*

Thích Thiên Bách đè cậu trong ghế salon, một chân vắt ngang bên eo Lư Ninh, anh nghe thấy thở dốc dồn dập của đối phương, đột nhiên bất mãn với nụ hôn đơn thuần, chôn mặt bên cổ cậu, dùng răng tìm kiếm

động mạch yếu ớt.

Dựa tới quá gần, hô hấp của Thích Thiên Bách có quy luật mà phun ở trên da chỗ vai cổ Lư Ninh.

Lư Ninh đột nhiên mở mắt, trần nhà đỉnh đầu bởi vì không có ánh đèn chiếu rọi trở nên lơ mờ, Thích Thiên Bách dường như cũng nhận thấy được mất kiểm soát của mình, không tiếp tục tiến tới nữa.

“Thích thiếu gia.”

Hồi lâu, Lư Ninh thở hổn hển nhắc nhở anh, lời còn dư lại không nói ra miệng, cậu bị một tay Thích Thiên Bách bịt kín mắt.

Lư Ninh nhin không được nhãn lông mày lại, không đầy một lát, đối phương lại dời bàn tay đi, đổi thành một miếng vải rộng che kín mắt cậu. Trải qua nhạc đệm nhỏ này, nhịp tim và tâm tình Lư Ninh cùng nhau bình tĩnh lại, sẽ không tiếp tục bởi vì nhất thời kích động ý loạn tình mê, lúc Thích Thiên Bách lại hôn tới, luôn có một loại ảo giác cho dù cách tấm vải anh ta cũng có thể mở to mắt nhìn kỹ mình.

— Lúc “Ninh Kinh Hồng” thở dốc, càng giống người kia, cơ hồ giống nhau như đúc.

Hoặc là nói cậu vốn rất giống người kia, Thích Thiên Bách không có chân chính gặp qua Dư Ôn, nhưng anh chính là có cảm giác như vậy.

Thích Thiên Bách ở trên môi Lư Ninh mổ một cái, lại hôn lên trán cậu, coi cậu giống như gối ôm ôm lấy.

Anh đối với lưu luyến bịn rịn của mình cảm thấy nổi cáu: “Tôi sẽ không thích cậu.”

Lư Ninh khẽ cười một tiếng, cảm giác mềm mại ngứa ngáy rất nhỏ theo tai Thích Thiên Bách lan thẳng tới cả da đầu.

“Thích thiếu gia, lời này là nói cho ai nghe?”

Lư Ninh cảm giác được tay trên người mình nắm chặt, như cũ không nhúc nhích mà tùy ý anh ôm mình, ngữ khí khá nhẹ nhàng: “Tôi cho tới bây giờ chưa từng sinh ra loại hiểu lầm này.”

— Thật là không nghĩ tới, người giống như Thích Thiên Bách trong lòng còn sẽ có người cầu mà không được?

Hửm? Chẳng lẽ chính là cái người đột trước anh ta đặc biệt chạy tới huyện Duy tìm?

Bất quá mặc kệ có phải đối tượng thích hay không, bị hiểu khác coi thành thể thân đều sẽ có chút khó chịu a, nhất là một người cho tới bây giờ chưa từng gặp..... Ô? Thích Thiên Bách cũng chưa từng gặp hắn ta đi, làm sao xác định cậu giống người kia?

“Tôi nghĩ.....”

Thích Thiên Bách dùng tay nhẹ nhàng phủ ở trên tấm vải ở trên mắt Lư Ninh, anh đem nửa trên khuôn mặt của cậu hoàn toàn chặn lại, chỉ lộ ra cằm, Thích Thiên Bách nghiêng thân thể nằm ở chỗ đó, nhìn chằm chằm nửa mặt dưới của cậu thật lâu cũng không có động tác.

Lư Ninh cũng không nói chuyện, đối phương chần chờ một chút, hướng tay về phía eo Lư Ninh, theo đường cong từ từ sờ lên. Lư Ninh nhú chặt mày, tay Thích Thiên Bách đã bắt đầu kề sát thân thể cậu từ từ di động.

“Thích thiếu gia.....”

“Không được sao?”

Tiếng hít thở của Lư Ninh dần dần dồn dập hỗn loạn, Thích Thiên Bách nghiêng đầu cẩn thận nghe tiếng thở dốc của anh, một tay khác cũng không ngừng, càng tìm càng vào trong: “..... Sẽ không thích cậu.”

“Tôi biết.”

Lư Ninh ngược lại rất hiếu kỳ người kia là ai, bất quá là ai hình như cũng không liên quan tới cậu, nếu như có thể, cậu hi vọng Thích Thiên Bách có thể càng thống khổ chút. Xem ra anh ta không biết, càng coi một người không liên quan thành ánh trăng sáng trong suy nghĩ của mình, càng sẽ thống khổ, cuối cùng đau tới “piperidin hydrochloride” cũng không có tác dụng, mới có trò hay để xem.

Lư Ninh trong lòng ý xấu mà nghĩ, thành linh bị Thích Thiên Bách đột nhiên ở bên hông nhẹ nhàng nhéo một cái, cậu hít vào một hơi, sau khi kịp phản ứng một phát túm lấy tay anh.

Lư Ninh vừa tức giận vừa buồn bực, thở hồng hộc mà thở dốc hồi lâu, mới một lần nữa mở miệng: “Tôi đây chấm dứt đi.”

Cậu nghiêng mặt đi, liếm liếm môi nói: “Anh có thể coi tôi thành giả dối, bất quá tôi bản chất vẫn là một người đàn ông, hi vọng Thích thiếu gia anh có thể tự giác một chút.”

“.....”

Thích Thiên Bách không biết xảy ra chuyện gì, anh nghe lời như vậy từ trong miệng Lư Ninh nói ra, anh

đột nhiên cảm thấy trong lòng nhói một cái..... Rất không thoải mái.

Lư Ninh đợi hồi lâu, thấy anh rốt cục yên tĩnh, mới từ trong quần áo mình rút tay anh ra, cậu cười tới rất có lễ phép: “Không ngại tôi ngủ đây một đêm chứ.”

Ngại thì đưa cậu về nhà!

“..... Không ngại.”

Lư Ninh lúc này mới nhảy xuống ghế sa lon, quen cửa quen ngõ mà đi về phía phòng ngủ của Thích Thiên Bách: “Ngủ ngon!”

36. Chương 36: Nếu Như Cậu Có Mục Đích Lấy Lòng Một Người

Edit + Beta: Vịt

Thích Thiên Bách đêm hôm đó mãi cho đến lúc Lư Ninh sắp ngủ mới vào phòng, Lư Ninh làm ồ trong chăn ngủ tới mơ mơ màng màng, nghe thấy tiếng mở cửa, Thích Thiên Bách lúc đó tiến vào.

Lư Ninh nhận ra được động tác anh lên giường, theo bản năng muốn nhường một chỗ, lại bị người chặn ngang ôm, Lư Ninh lười động, tùy ý đối phương ôm mình vào trong ngực. Thích Thiên Bách có lẽ cho rằng cậu ngủ rồi, động tác rất nhẹ, rón ra rón rén. Lư Ninh mơ mơ màng màng mà cảm giác được anh bế mình lên, sau đó kẹp cằm ở đỉnh đầu cậu, mình thì tiếp tục nằm ở một bên.

Anh giống như ôm một túi chườm nóng kéo cậu vào trong ngực, muốn thân thể ấm áp chút, nhưng lại không dám ôm quá chặt, lo bị bỏng.

Lư Ninh vốn là buồn ngủ mông lung, bị một cái ôm cẩn thận này của Thích Thiên Bách ôm tới thanh tĩnh. Cậu nhắm mắt không động đậy, một lát sau, liền cảm giác được đối phương nhẹ nhàng kéo thân thể cậu lên cánh tay, hoàn toàn ôm ở trong ngực, lúc này mới dừng lại.

Lư Ninh nằm sắp ở đó giả bộ ngủ, cảm thấy kinh ngạc lại buồn cười, vị Thích đại thiếu gia này đây là muốn làm gì hả? Không cam lòng đối với một giả dối hư ảo sinh ra tâm tình khó có thể dứt bỏ, nhưng lại nhịn không được muốn tiếp cận, lúc đêm khuya người tĩnh mới dám lén lén lút lút biểu hiện ra ôn nhu..... Nhìn dáng vẻ này của anh ta cũng rất đáng thương.

Chắc, chả lẽ Ninh Kinh Hồng giống với người trong lòng của anh ta sao?

Bất quá cũng thật sự nói không chừng, nếu như người kia cũng lớn lên giống Ninh Kinh Hồng khiến người

kinh diễm, sẽ làm cho nhân vật như Thích Thiên Bách nhớ mãi không quên.

Lư Ninh luôn tồn tại ý xấu, hơn nữa sau khi Thích Thiên Bách đắc tội cậu, cậu hi vọng nhìn thấy nhiều hơn đáng về vị đại thiếu gia này lúng túng, mặc kệ là yêu không được, hay là gia tộc phá sản..... Nói ra đối với người trong cuộc có lẽ là chuyện rất nặng nề, bất quá cậu quan tâm cái rắm, cậu ước gì Thích Thiên Bách trải qua không thoải mái.

Miễn cho anh ta quá sướng lại tới tìm mình không vui vẻ.

Mình có nên thêm một môi lửa đi giúp vị đại thiếu gia này, sớm chút đẩy anh ta vào hố lửa hay không?

Không biết cậu nghĩ tới cái gì, bên môi nhin không được câu lên một nụ cười như có như không. Lư Ninh cái gì cũng không làm, chỉ nhắm mắt lại, ngằm sấp bên người anh chậm chậm hô hấp, từ từ ngủ mất.

Dưới trạng thái mơ hồ sắp ngủ và chưa ngủ, Lư Ninh nghe thấy một tiếng thở dài, gần ở bên tai, hẳn là Thích đại thiếu gia. Người có tiền bọn họ thật biết chơi, chỉ tìm phiền toái cho mình.

Lư Ninh cả đêm ngủ rất ngon, từ trên giường bò dậy sau đó chỉ cảm thấy cả người đều vô cùng sáng khoái. Chắc là bởi vì tối qua ngủ quá muộn, đã giữa trưa rồi, cậu mở mắt Thích Thiên Bách cũng không ở bên cạnh. Lư Ninh vừa tỉnh ngủ còn có chút mơ hồ, sau khi ở trên giường ngồi một lát, mới mặc quần áo tử tế xuống giường.

Thích Thiên Bách không biết đang làm cái gì, phía phòng bếp đột nhiên truyền đến một tiếng vang rất lớn, Lư Ninh lúc này triệt để tỉnh táo lại, cậu vọt tới phòng bếp vừa nhìn, trong một cái nồi đang cháy lửa lớn bùng hực, ngọn lửa nhảy lên rất cao, cơ hồ sắp tới trần nhà.

Thích Thiên Bách luống cuống tay chân muốn từ trên mặt đất nhặt cái nồi lên, nhưng cái nồi hình như quá nóng, anh nhặt mấy lần nhưng nóng tay mình không dám duỗi tay. Mất tay lửa trong nồi sắp đốt cháy máy hút dầu mỡ, Lư Ninh nhanh chóng xông tới, dùng khăn lông bọc lấy cái chuôi chảo, tắt van ga dùng sức đập nắp nồi lên.

Ngọn lửa cuối cùng dập tắt.

Lư Ninh bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía Thích Thiên Bách: “Thích đại thiếu gia, sáng sớm đốt nhà chơi hả? Quây rầy nhả hững của anh, xin lỗi nhé.”

Thích Thiên Bách bị một trận thổ tào của Lư Ninh, tự cảm thấy có chút lúng túng, nhất là một đại lão gia từ bộ đội đặc chủng đi ra như anh, vậy mà phải kêu loại tiểu bạch kiểm như “Ninh Kinh Hồng” cứu trận, càng lúng túng.

Nhưng mà đối phương hình như trong chuyện bếp núc quả thực thuần thục hơn anh, thân ảnh lúc dập lửa càng sung mãn men lị.

“Tôi đang xào khoai tây sợi.”

Lư Ninh nghe xong mở to mắt há to mồm, làm biểu tình kinh ngạc khoa trương: “Oaaa — Lợi hại.”

“.....”

Thích Thiên Bách mặt đen giống như bức tường bị lửa cháy qua, anh đột nhiên rất muốn đánh người, anh cảm giác được, mỗi tế bào của Lư Ninh đều đang trào phúng anh.

Lư Ninh cuối cùng vẫn là duy trì một chút phong cách giả dối quán tính, trước khi Thích Thiên Bách nổi bão, cười cười với anh: “Thích thiếu gia là người làm đại sự, không am hiểu nấu cơm cũng có thể hiểu, ở đây để tôi làm đi.”

Lư Ninh mời anh ra ngoài, sau khi đi rửa mặt, bắt đầu tuần thực mà rửa rau xắt rau bỏ nồi. Tủ lạnh trong nhà Thích Thiên Bách có lẽ là được sắp xếp gọn gàng, cậu còn nhớ lần trước mình tới đây, nơi này chỉ có mì gói, không nghĩ tới lần này mở ra cần gì cũng có.

Lư Ninh còn nhớ Thích Thiên Bách lúc trước đặt ở trong chảo chính là khoai tây sợi, món đầu tiên đã chọn khoai tây, cậu một bên cắt khoai tây sợi một bên câu môi, cười tới không có ý tốt — Lúc cậu quyết định muốn lấy lòng một người, căn bản sẽ không thất bại.

Lư Ninh sau khi chần khoai tây sợi ở trong nước nóng, đặt ở một bên ráo nước, thêm vào chảo dầu hồ tiêu. Lư Ninh hướng phía sau hô: “Thích thiếu gia, có thể ăn cay không?”

“Không cần gọi lớn tiếng như vậy, tôi nghe thấy.”

“Oa! Anh lúc nào thì đứng sau người tôi.”

Thích Thiên Bách thành linh ở sau cậu mở miệng, dọa Lư Ninh nhảy lên, cậu nhìn anh một cái lại cười cúi đầu, hướng trong chảo thêm mấy viên hạt tiêu nhỏ màu đỏ: “Đó chính là ăn cay đúng không, khoai tây sợi vẫn là mang theo vị cay ăn ngon.”

Thích Thiên Bách kỳ thực đã đứng ở đó nhìn hồi lâu rồi, anh từ lúc Lư Ninh bắt đầu nấu cơm đã ở đây nhìn, đối phương buộc tạp dề lên, áo sơ mi bị đai tạp dề quấn chặt, lưng eo vốn đã gầy bị siết tới tinh tể, từ phía sau nhìn, càng lộ ra eo rộng mông vênh.

Thích Thiên Bách không khỏi nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy cậu, đối phương đưa lưng về phía anh, hoa văn đầy lưng.....

— Anh vốn cho rằng, mình đối với nhu cầu “Sắc đẹp” cũng không cấp bách.

Anh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, định dời đi lực chú ý: “Cậu đây là cách làm gì? Khoai tây sợi sao không xào?”

Lư Ninh cười cười: “Khoai tây sợi làm như này mới ăn ngon a, hay là nói anh thích ăn được thiêu trong lửa?”

Thích Thiên Bách nghe ra được Lư Ninh đang giễu cợt anh vụ làm món ăn thiếu chút nữa đốt phòng bếp, không tiếp tục tỏ vẻ chất vấn đối với cách làm đồ ăn của cậu nữa. Chỉ từ tư thế thái rau xào rau của đôi phương mà nhìn, cũng biết người ta là có cơ sở, sẽ không giống anh thiêu cháy cả chảo.

Thích Thiên Bách nhìn hồi lâu, nhịn không được nói: “Cậu tuổi không lớn lắm, cứ nhiên còn biết nấu ăn.”

“Thích thiếu gia quá khen, tôi chỉ là biết món ăn gia đình đơn giản mà thôi, bảo tôi làm Mãn Hán toàn tịch tôi cũng không làm được.”

Lư Ninh cười cười với anh: “Đây chính là cái gọi là trẻ con nhà nghèo sớm lo liệu việc nhà đi, tôi một mình ở bên ngoài lang thang lâu như vậy, đương nhiên phải học mấy kỹ năng cuộc sống căn bản này, luôn không để mình chết đói.”

— Bản thân Ninh Kinh Hồng nhất định là biết nấu cơm, từ trình độ đầy đủ của dụng cụ phòng bếp trong nhà hẳn là có thể nhìn ra điểm này, nhưng kỹ thuật như thế nào, điểm này thật đúng là khó nói, bản thân cậu lại chưa từng ăn.

Trần Huy hẳn là từng ăn đi, bắt quá hẳn đã bị mình tổng vào trại cai nghiện, trong khoảng thời gian ngắn hẳn là không ra được, sẽ không chạy tới tố giác mình “Món ăn cậu làm không cùng vị với Kinh Hồng làm”, mẹ Ninh hẳn cũng từng ăn..... Nhưng rất đáng tiếc, bà ở trong suy nghĩ của mình đã bị quy thành hàng ngũ “Tinh thần có vấn đề”, nếu như là người bình thường hẳn sẽ không không phát hiện ra được sự khác biệt của người ngoài và con trai ruột.

Bắt quá đối với điểm mẹ Ninh rốt cục có phải bệnh tâm thần hay không, Lư Ninh vẫn là không quá chắc chắn, bà trước kia nhất định là từng có từng trải rất phong phú, có thể có liên quan tới cha Thích Thiên Bách, cũng có thể có liên quan tới cả gia tộc bọn họ.

Lư Ninh phát hiện được Thích Thiên Bách đối với “Ninh Kinh Hồng” có chút để ý, cậu vui vẻ nhìn thấy chuyện này tự do phát triển, nhưng không muốn dùng việc này để thay mẹ Ninh trút giận — Cậu sẽ phụng dưỡng mẹ Ninh, nhưng chung quy không có tình cảm với bà — mà là đơn thuần muốn nhìn Thích Thiên Bách xui xẻo mà thôi.

Lư Ninh nghĩ tới đây lại nhịn không được câu khoe miệng cười lên, cậu duỗi tay lấy nôi, không nghĩ tới chuôi nôi trong nhà Thích Thiên Bách có một miếng cao su bị rách, không biết có phải lúc trước lúc anh đốt phòng bếp làm rơi hay không, Lư Ninh bị nóng.

“Cẩn thận chút!”

Tiếng kêu đau trong miệng Lư Ninh còn chưa ra khỏi miệng, tay cậu đã bị Thích Thiên Bách một cái túm tới, đối phương không chút nghĩ ngợi mà nhét đầu ngón tay Lư Ninh vào trong miệng mình.

Xúc cảm ướt át mềm mại của đầu ngón tay làm cho Lư Ninh nhất thời ngay cả kêu đau cũng quên mất, cậu nhìn chăm chăm khuôn mặt Thích Thiên Bách ngơ ngẩn ở đó.

— Vị đại thiếu gia này..... Thất thủ cũng quá nhanh đi.

— Hay là nói bởi vì khuôn mặt này của Ninh Kinh Hồng, rất dễ làm cho người ta đối với cậu hữu hảo?

Hmm, nam nhân hệ thị giác thật là đáng thương.

Thích Thiên Bách bị ánh mắt ướt át của Lư Ninh nhìn chăm chăm hồi lâu cũng có chút không được tự nhiên, anh lúng túng buông lỏng miệng, Lư Ninh nhanh chóng thu tay lại, cậu khẽ cúi đầu cười nói: “Nồi nhà anh nên đổi thôi, cao su trên chuôi cầm rơi mất rồi.”

“À..... Cái này, tôi vừa nãy không chú ý, tôi tới đồ.”

Thích Thiên Bách đẩy Lư Ninh tới một bên, tự mình đổ khoai tây sợi xào trong nồi vào trong đĩa. Lư Ninh đã lấy ruột trong nồi cơm điện ra, lấy gạo bắt đầu vo gạo đặt vào nồi. Thích Thiên Bách sau khi đổ xong khoai tây sợi, do dự hồi lâu, nhắc nhở: “Cậu có muốn trước xử lý vết thương không.”

Lư Ninh tranh thủ ngẩng đầu nhìn anh một cái, cười nói: “Vẫn ổn, vừa nãy không bị nóng tới, hơn nữa Thích thiếu gia cấp cứu rất kịp thời.”

Trên mặt cậu nửa điểm biểu tình lúng túng cũng không có, so với Thích Thiên Bách thái độ tự nhiên hơn nhiều, giống như vừa nãy cái gì cũng không phát sinh. Nhưng Lư Ninh càng như vậy, Thích Thiên Bách càng cảm thấy khó chịu, anh cũng không biết mình khó chịu chỗ nào, có lẽ đơn thuần không nhìn được Lư Ninh “Không để tâm” như vậy đi.

“Ở đây có thuốc bỏng.”

Lư Ninh nghe vậy ngẩng đầu, sau khi chống lại tầm mắt Thích Thiên Bách, cười cười không nói chuyện, chỉ chuyên chú vo sạch sẽ gạo bên trong ruột nồi.

Thích Thiên Bách bị cậu tới cười nổi trận lôi đình, ngữ khí bắt đầu trở nên ác liệt: “Được rồi, đừng vo nữa! Tới đây tôi bôi thuốc cho cậu.”

Anh nói xong cũng đưa tay túm Lư Ninh, người sau bất đắc dĩ đặt đồ xuống: “Tôi biết rồi, đừng kéo tôi.....”

Lư Ninh giơ một ngón tay ngồi ở trên ghế sa lon để cho Thích Thiên Bách bôi thuốc mỡ cho cậu, đối phương ngồi ở trên mặt thảm, Lư Ninh từ góc độ này chỉ có thể nhìn thấy xoáy tóc đỉnh đầu anh.

Một xoáy, là bé ngoan.

Lư Ninh nhin không được cười một tiếng, Thích Thiên Bách khó chịu ngẩng đầu lên lườm cậu một cái: “Cậu cả người cười cái gì, bệnh thần kinh hả?”

“Tôi có chút tò mò, còn tưởng loại người như anh chỉ chất đông mì ăn liền trong tủ lạnh, sẽ không chuẩn bị loại đồ như thuốc bỏng.”

Thích Thiên Bách cúi đầu thuận thực mà quần băng vải lên tay Lư Ninh: “Tôi trước kia thường xuyên bị thương, cho nên theo thói quen chuẩn bị hòm thuốc. Sau đó hòm thuốc giao cho dì chuẩn bị, bà ấy sẽ đặt một ít thuốc dùng hàng ngày vào bên trong.”

Lư Ninh càng thêm tò mò: “Thường xuyên bị thương? Tại sao? Anh..... Trong phải không phải làm ăn sao?”

Chả lẽ là làm ăn đặc thù, thường xuyên bị cảnh sát đuổi đánh? Cũng không đúng a, anh ta tối qua còn cảnh cáo mình không được dính vào ma túy, không tới mức tự mình lấy thân thử nghiệm chứ.

“Lúc ở bộ đội.....”

Thích Thiên Bách nói một nửa, lại ngừng câu chuyện, hung hăng thất nơ trên ngón tay Lư Ninh.

Lư Ninh càng thêm kinh ngạc: “Nhìn không ra, anh cư nhiên còn từng đi lính.” Từng đi lính còn thô phỉ như vậy.

Thích Thiên Bách vừa nhắc tới quá khứ của mình liền bắt đầu mơ hồ từ kia, đối với vấn đề của Lư Ninh anh cũng không trả lời, ừ một cậu không tiếp lời nữa. Lư Ninh nhìn phản ứng này của anh, lại nhin không được bắt đầu liên tưởng — Có phải bởi vì đại thiếu gia này quá phỉ, bị chú giải phóng quân đuổi về nhà hay không, anh ta mới không muốn nói chuyện làm lính.

Lư Ninh nghĩ tới đây đều sắp nhin không được cười ra tiếng — Cậu sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào bắt nạt Thích Thiên Bách.

Cậu ra vẻ tò mò: “Tôi không tin, mấy người có tiền như các anh, làm lính cũng là tùy tiện trà trộn đi, làm sao sẽ bị thương.”

Thích Thiên Bách không nói chuyện, cậu từ trên ghế salon trượt xuống, đứng ở bên cạnh anh nhìn: “Trên người anh thật sự có vết thương hả?”

Thích Thiên Bách bị hỏi đến không có biện pháp, đành phải gật đầu: “Cái này có gì tò mò.....”

“Ồ đâu? Tôi xem xem.”

Lư Ninh nói đưa tay túm áo Thích Thiên Bách lật một cái, vén hết áo 3 lỗ mỏng bó sát người của anh lên, lộ ra một mảng ngực bụng cơ bắp căng đầy. Lư Ninh lần này thấy được “Vết thương” trong miệng Thích Thiên Bách, kỳ thực trên người anh không có một chỗ vết thương, một cái bắt mắt nhất ở bả vai, từ sau lưng dọc theo người đến trước ngực, lướt qua xương quai xanh, vết sẹo thật dài giống như con rết bò tới trên bả vai.

Những chỗ khác còn có vài vết thương giống như lỗ đạn, Lư Ninh ngẩn người, nhất thời cũng không biết phản ứng như thế nào.

“Nhìn đủ chưa?”

Ngữ khí Thích Thiên Bách không tốt lắm, lửa lớn kéo áo xuống, che kín một thân “Huân chương” của anh.

Lư Ninh hàm hồ mà “Ừ” một tiếng, ngửa đầu nhìn Thích Thiên Bách đứng dậy, thế nhưng cảm thấy có chút có lỗi — nếu như nói phụ nữ càng xinh đẹp càng có cổ sự, như vậy vết thương trên người đàn ông giống với giá trị nhan sắc của phụ nữ, mỗi vết sẹo là một cổ sự.

Thích Thiên Bách nếu quả thật từng đi lính bị thương, trò đùa dai này đối với cậu mà nói quả thực có chút quá đáng.

Lư Ninh ngồi dưới đất ngửa đầu nhìn anh: “Xấu hổ quá, tôi cho rằng anh nói phét đấy.”

Người sau không nói chuyện, sau khi nghe thấy lời xin lỗi của ngược lại dừng lại, anh cúi đầu liền nhìn thấy cậu đem khuôn mặt xinh đẹp đối diện mình, hiếm thấy không thấy trong nụ cười của cậu giấu trào phúng kẹp thương đeo gậy (*).

(() kẹp thương đeo gậy: ý là khiêu khích)*

Thích Thiên Bách cảm giác mình càng ngày càng dễ dàng bị gương mặt này câu dẫn.

“Bất quá cậu quả thực không giống.....”

Nắm đầm anh rũ ở bên người dùng sức nắm mấy cái, đột nhiên cúi người, một phát túm lấy tóc dài của Lư Ninh, sau đó hướng cái miệng còn đang không ngừng khép khép mở mở của cậu hôn xuống.

Lư Ninh bị “Động dục” không có chút dấu hiệu nào của anh chặn tới một câu cũng không nói ra được,

không biết qua bao lâu, Thích Thiên Bách rốt cục hôn đủ rồi, ở trên cổ Lư Ninh vỗ hai cái: “Đi nấu cơm đi, tôi đói rồi.”

Sau đó đứng dậy rồi đi.

Lư Ninh buồn bực mà nhìn chăm chăm bóng lưng Thích Thiên Bách — bất kể vị đại thiếu gia này có phải thật sự từng đi lính hay không, tính cách là thật sự không thể nào đáng yêu a.

37. Chương 37: Fan Cuồng Trung Thành Nhà Hấn

Edit + Beta: Vịt

***** Tự dưng hôm nay tui nghĩ tới một vấn đề đi ngược lại quy luật edit của tui =)))) đó là bộ này tui làm quá ư là lâu luôn =)))) thề luôn không phải bộ này tui ghét bỏ gì nó đâu, ngược lại tui cực thích nó luôn ấy chứ =)))) nhưng không hiểu sao tui toàn lùi nó lại để làm mấy bộ khác, kể từ thời gian bắt đầu đào hố chắc cỡ phải 1 năm rồi ấy mà mới mãi tới chương 37 =)))) chắc bộ này trở thành lịch sử edit trong nhà tui luôn mất =))))*

Lư Ninh ăn vạ trong nhà Thích Thiên Bách ăn cơm trưa, sau đó nghiêm túc cự tuyệt đề nghị của anh dùng xe mình đưa cậu về quán bar Ánh trăng.

“Phiền toái Thích thiếu gia mãi xấu hổ lắm, có câu nói tiền nợ dễ trả, nhân tình khó trả, tôi nhưng không muốn nợ anh càng nhiều nhân tình.”

Lư Ninh đứng ở cửa, hai tay túm cửa chặn Thích Thiên Bách ở bên trong, cười hì hì nhìn anh: “Mặc dù tôi cảm thấy không có gì cần thiết, nhưng vẫn là muốn cảm ơn anh hôm qua đặc biệt tới cục cảnh sát đón tôi về, bất quá hôm nay để tôi tự lái xe về thôi.”

Thích Thiên Bách đột nhiên vươn tay, dùng sức niết mặt Lư Ninh: “Cậu có phải sợ chuyện của chúng ta bị người trong quán bar biết, từ đó mất đi càng nhiều cơ hội kiếm tiền hay không.”

Lư Ninh tùy ý anh ở trên mặt mình nhéo vài cái, nụ cười trên mặt không chút nào thay đổi, chờ Thích Thiên Bách rốt cục niết đủ rồi, cậu mới híp mắt: “Thích thiếu gia, nói rõ ràng như vậy cũng rất không có ý nghĩa, lúc anh mua tôi chả phải đã biết sao.”

Cậu đột nhiên kiễ chân, ghé đôi môi tới bên tai Thích Thiên Bách, khẽ cười nói: “Anh có thể tiêu tiền mua, người khác tiêu tiền cũng có thể mua.”

“.....”

Lư Ninh sợ Thích Thiên Bách nổi đóa, sau khi nói xong liền vội vàng lui về: “Tôi hiện tại phải đi, nếu không đi làm bà chủ sẽ trừ tiền lương của tôi. Hôm nào gặp, Thích thiếu gia.”

Thích Thiên Bách từ trong tiếng cười nhàn nhạt của Lư Ninh lấy lại tinh thần, trước mặt đã không một bóng người, anh đột nhiên bạo phát ra một tiếng giận dữ: “Ninh Kinh Hồng!”

Lư Ninh sau khi từ trong nhà Thích Thiên Bách trốn ra, nhận được một cú điện thoại, là một số cậu không quen, cậu có chút do dự có nên nhận hay không — Lư Ninh rất lo lắng bị người quen của Ninh Kinh Hồng tìm tới cửa.

Bất quá không có hiển thị người gọi, hẳn cũng là người Ninh Kinh Hồng không quen biết đi?

Lư Ninh nhận điện thử “Alo” một tiếng: “Xin chào?”

“Tôi là Trang Việt. Cậu là Ninh Kinh Hồng đi.”

Lư Ninh sửng sốt một chút — Thăng cha này, cư nhiên lại đổi số điện thoại. Theo cậu biết Trang Việt trước kia không phải là người cẩn thận như vậy a, chả lẽ một năm không gặp hắn trở nên thành thực?

Loại ý nghĩ này chỉ ở trong đầu Lư Ninh hiện lên trong nháy mắt mà thôi, cậu lập tức lộ ra nụ cười theo thói quen: “Anh Trang? Sao anh sẽ tìm tới em?”

Trang Việt đối diện lười biếng thở dài: “Không phải cậu nói sao, nếu có chỗ nào cần quan hệ xã hội, nhất định phải tìm cậu giúp đỡ, cũng coi như cổ vũ cho cậu.”

Lư Ninh nhớ tới mình hôm qua lúc gặp Trang Việt vì loại trừ hiềm nghi của mình, dưới tình thế cấp bách cố ý nói, nhện không được cười một tiếng: “Anh Trang thật là đủ nghĩa khí. Vậy anh bên đó có chỗ nào em có thể giúp đỡ?”

Cậu kiếp trước từng tiếp xúc với Trang Việt, không biết có phải bởi vì thời gian ở giới giải trí dài hay không, Trang Việt lúc ở chung với người khác rất ghét quanh co lòng vòng, hắn nếu như muốn giúp một người, cũng rất trực tiếp, thẳng thắn mà tiếp nhận sự giúp đỡ của hắn vui vẻ hơn giả vờ từ chối.

Thanh âm Trang Việt trước sau như một cao ngạo, Lư Ninh thậm chí có thể tưởng tượng dáng vẻ hắn ở bên kia điện thoại khẽ nâng cằm, hí mắt lại nhìn về phía trước: “Trong điện thoại nói không rõ ràng, cậu nếu có thời gian, chúng ta gặp mặt. Tôi trước mắt đang gây dựng lại một team quan hệ xã hội để đắp nặn hình tượng công chúng, tạm thời còn chưa tìm được quan hệ xã hội đáng tin, lần trước gặp mặt, tôi thấy cậu tuổi mặc dù nhỏ, ngược lại rất cơ trí, cậu tới đây thử chút đi.”

Hóa ra là nguy cơ quan hệ xã hội a, chả lẽ lúc hắn từ cục cảnh sát rời đi bị người chụp được?

“A, có thể, anh Trang anh như tin tưởng em như vậy, thật là rất cảm tạ. Xin hỏi lúc nào, ở chỗ nào gặp mặt?”

“2 rưỡi chiều, quán cà phê SENA đối diện Thiên Kiều. À, đúng rồi, số điện thoại chính của tôi khả năng đã bị cảnh sát quản chế, đây là số người đại diện của tôi, tạm thời dùng số này liên lạc.”

Lư Ninh lúc này mới chợt hiểu hiểu ra — Đã nói mà, Trang Việt hẳn không phải là người cẩn thận như vậy, nếu không hẳn cũng sẽ không nhận được nhiều đánh giá khen chê không đồng nhất như vậy, hẳn rất tùy tính.

Bèn cười nói: “Vâng, 2 rưỡi, quán cafe SENA, em sẽ đến đúng giờ.”

Lư Ninh sau khi gọi điện thoại cho Liên Hồng Nhất báo bình an, liền trực tiếp tới quán cafe Thiên Kiều tìm người, bà chủ mặc dù sau khi biết cậu bị cuốn vào sự kiện buồn lậu thuốc phiện, liền chọc phải cái vị thích bận tâm kia, gằm gào một trận, nhưng biết Lư Ninh bởi vì sự kiện này có cơ duyên gặp được Trang Việt, Liên Hồng Nhất vẫn là rất vui vẻ.

Có vài tầng lớp khách hàng, ngay cả Liên Hồng Nhất cũng không có cách nào đụng vào, Lư Ninh có thể tự mình phát triển khách hàng thì không thể tốt hơn.

Quán cà phê SENA không khí rất tốt, trong nhà ấm áp, lại mở nhạc nhẹ như có như không, tìm góc tâm sự, không thể tốt hơn. Lúc Lư Ninh đến Trang Việt thế nhưng đã đến, hẳn đeo kính râm, ăn mặc rất tùy ý, là jacket cao bồi nhìn qua rất bình thường, lúc này đang ngồi ở trong ghế, trong ngực còn ôm một con mèo nhỏ.

Hắn chọn chính là một góc cách cửa sổ khá xa, ngồi ở chỗ này không dễ dàng bị người chú ý tới.

Lư Ninh đi tới, cười chào hỏi với hắn: “Anh Trang, xấu hổ quá, để anh đợi lâu, trên đường có chút tắc.”

“Không sao, tôi tới sớm.”

Lư Ninh sau khi ngồi xuống, Trang Việt mới buông tay ra, con mèo nhỏ ôm trên đùi nhảy tới trên mặt đất, ưu nhã vòng qua bên chân Lư Ninh.

Quán cà phê này là quán cà phê mèo, rất nhiều người cho dù không muốn uống cà phê, cũng sẽ tới đây vuốt mèo, Trang Việt vừa nãy ôm chính là một con Ragdoll, con người xanh lam, lông trên cổ và bụng trắng như tuyết, xinh đẹp giống như nữ thần.

..... Thăng cha Trang Việt này, sao lại muốn hẹn ở đây.

Lư Ninh cúi đầu nhìn thoáng qua con mèo nhỏ còn đang cọ ổng quần mình, thuận miệng hỏi: “Anh Trang

thích mèo?”

Trang Việt nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng: “Thích chơi, không thích nuôi.”

Lư Ninh có chút kinh ngạc: “Em xem weibo của anh thường xuyên phơi nắng mèo a.”

Trang Việt cười gỡ kính râm xuống — Chỗ này hẳn chọn ít người lại nghiêng, không dễ bị người phát hiện: “Mấy con mèo kia đều là người đại diện nuôi, hẳn cũng không cho phép tôi tùy tiện nuôi, cắt sửa móng tay, tắm..... Những chuyện này đều là hẳn làm.”

Biểu tình trên mặt Trang Việt càng thêm làm cho người ta không hiểu, Lư Ninh không có phụ họa, chỉ lẳng lặng nghe hẳn nói.

“Hiểu chuyện hơn nữa cũng là súc sinh, đặc biệt là mèo..... Bị cào thương cắn thương rất phiền phức. Bởi vì vết thương ở dưới ống kính sẽ lộ ra cực kỳ rõ ràng, người xem cũng sẽ cảm thấy kỳ quái. Người trên weibo đại đa số chỉ muốn xem người vì thú cưng ngốc nghếch vụng về cỡ nào, càng sùng thú cưng lên trời, bọn họ càng cao hứng, nhưng kiểu tính cách của tôi ngay cả chăm sóc người cũng lười, hướng chỉ là một con mèo. Nhưng trên mạng càng ngày càng phát triển, fan có thể nhanh chóng tăng bốc nổi tiếng thần tượng, cũng sẽ bởi vì một chuyện nhỏ ào ào cõ fan, nổi tiếng hay không nổi tiếng, giống như bong bóng dễ nổi vậy, càng dễ vỡ vụn, loại chuyện này chỉ có để cho người đại diện làm.”

Trang Việt cảm lấy cà phê uống một ngụm, đột nhiên cười cười: “Xấu hổ quá, nhện không được nói nhiều.”

Lư Ninh lắc lắc đầu: “Vốn cho rằng anh Trang là người trong giới văn nghệ hiếm thấy sống tối tiêu sái, không nghĩ tới ngay cả nuôi con mèo cũng nhiều cách như vậy. Bất quá..... Anh Trang nói với em những thứ này, không sợ em ra ngoài nói lung tung sao.”

Trang Việt liếc cậu một cái: “Cậu không sợ bị fan của tôi xé thành hai nửa thì cứ nói lung tung, cậu cảm thấy bọn họ tin tôi, hay là tin cậu?”

Lư Ninh lẩm bẩm tự nói: “Về điểm này em thật sự rất bội phục anh Trang, fan nhà anh đáng vẻ gì em đã lĩnh hội, không dám nói lung tung.”

“Ha! Cậu bình thường còn rất chú ý tôi nha, có phải muốn ký tên hay không.”

Lư Ninh cười nói vâng.

Trang Việt nhìn qua thật sự rất thích Lư Ninh, hai người tán gẫu hồi lâu, hẳn mới bắt đầu tiến vào chính đề: “Tôi cũng không vòng vo nữa, tôi bằng lòng cho cậu cơ hội chủ yếu là bởi vì chuyện ngày đó, nhờ có cậu biết tùy cơ ứng biến, mới để cho tôi dễ dàng ra ngoài như vậy, bằng không tôi sẽ bị tiểu tử Trần Huy kia liên lụy thắm. Hmmm, hiện tại nếu nói trong giới văn nghệ có vài chuyện sẽ có thể làm cho người vĩnh viễn không trở được người, hít thuốc phiện tuyệt đối đứng mũi chịu sào.”

Trang Việt tuổi còn trẻ, đôi mắt lại lộ ra cảm giác bị quan chán đời nồng đậm, điều này làm cho hấn lộ ra vẻ không coi ai ra gì. Bất quá đây cũng là điểm bán của Trang Việt, quốc sư thoát tục tuyệt trần trong tác phẩm điện ảnh, tu sĩ tị thế ẩn cư, thế ngoại cao nhân hoặc là thượng tiên, toàn bộ đều là kiểu nhân vật của hấn, chỉ bởi vì ánh mắt kia, làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy chỉ có hấn mới có tư cách bề nghệ chúng sinh.

(bề nghệ: nhìn đời bằng nửa con mắt)

Lư Ninh lại cảm thấy hấn là đơn thuần gặp phải quá nhiều chuyện, trở nên bị quan chán đời.

Lư Ninh cười một cái: “Anh Trang..... Anh có thể nhìn thấu những chuyện này đã rất lợi hại. Lúc ấy em kỳ thực cũng không hoàn toàn là vì anh, em cũng phải tự vệ. Cũng may em vốn là không định mua thuốc phiện cho Trần Huy, chuyện phạm tội trái pháp luật em không dám dính vào.”

“Mặc kệ nói thế nào, chúng ta đây coi như là bạn cùng chung hoạn nạn đi, tôi vẫn luôn rất thích người trẻ tuổi có năng lực.”

Lư Ninh không phát biểu ý kiến với cái này, trong lòng lại đang nghĩ, mình hồi còn sống còn lớn hơn Trang Việt mấy tuổi, bây giờ lại bị hấn gọi là người trẻ tuổi, có loại cảm giác thời không sai chỗ.

“Vậy anh Trang, chuyện anh muốn em hỗ trợ, cũng là có liên quan với ngày đó?”

Trang Việt gật gật đầu: “Quả thực, chúng ta mặc dù là ngồi xe cảnh sát rồi đi, nhưng khó tránh khỏi bị một hai cầu tử đáng ghét chụp được bộ dạng tôi ngồi trong xe cảnh sát, lúc ấy tôi vừa vận tâm tình không tốt, biểu tình bị chụp được cũng có chút một lời khó nói hết.”

Hấn nói xong đặt một tờ báo lên bài, để cho Lư Ninh nhìn ảnh bên trên: “Đây là báo giải trí sáng nay vừa mới đăng.”

Đầu đề trang đầu chính là một bức ảnh màu lớn, là bộ dáng Trang Việt ngồi ở trong xe cảnh sát, bên cạnh hấn còn ngồi một cảnh sát. Hơn nữa hấn không có vươn tay ra, từ góc độ này nhìn, giống như là hấn bị bắt, dùng còng tay khóa hai tay lại vậy.

Lư Ninh cầm tờ báo lên, tỉ mỉ xem qua nội dung, nhin không được nhú mày: “Những người này thật biết làm văn.”

Trang Việt ngược lại đáng vẻ không sao cả: “Hiện tại internet phát triển như vậy, tin tức kia rất nhanh liền sẽ truyền đi, tới lúc đó hình tượng của tôi cũng sẽ suy giảm lớn. Cậu cảm thấy giải quyết chuyện này thế nào?”

Trang Việt vốn là bởi vì làm người quá thẳng, tính cách táo bạo, dễ dàng đắc tội người, hiện tại ra loại ảnh này, quả thực là đưa dao tới trong tay anti fan của hấn.

“Người đại diện của anh Trang có đề nghị gì?”

“Hắn đề nghị đi theo trình tự pháp luật, dùng danh nghĩa phỉ báng bôi nhọ gửi thư luật sư cho công ty đưa tin này.”

Lư Ninh nhin không được cười một tiếng: “Hiện tại có vài người căn bản không tin loại vật thư luật sư này nữa rồi, bắt đầu từ một năm trước, đại đa số người đã đối với thư luật sư khinh thường, huống chi hiện tại đưa tin này là công ty báo giải trí lớn, có thể lấy ra bằng chứng mạnh mẽ hơn, là có thể hóa nguy cơ thành chuyển cơ.”

Trang Việt nghe cậu nói vậy, giơ một tay lên nâng cằm, hứng thú mà nhìn về phía Lư Ninh: “Vậy ý của cậu là?”

Lư Ninh xoay xoay mắt: “Có lẽ đây là một cơ hội lãng xê.”

“?”

Cậu có chút khó xử mà nhìn Trang Việt: “Chuyện này thao tác tương đối đơn giản, em vừa nãy nói ra anhTrang đã hiểu rồi.”

Trang Việt rốt cục nghe hiểu ám hiệu của Lư Ninh, cười nói: “À — tôi hiểu, trước kia cũng là khách quen của quán bar Ánh trắng, quy củ tôi vẫn là hiểu. Bất quá loại tiểu tâm tư quanh co lòng vòng muốn tiền với người khác này của cậu, ngược lại khiến tôi nghĩ tới một người bạn cũ.”

Lư Ninh khẽ mở to hai mắt, chỉ nghe Trang Việt nói tiếp: “Cậu hẳn là nghe nói qua hẳn, hẳn cũng từng là quan hệ xã hội của quán bar Ánh trắng..... À, không, là quan hệ xã hội kim bài, đáng tiếc trẻ tuổi chết sớm.”

Lư Ninh rốt cục lộ ra một tia cười thật lòng — không nghĩ tới Trang Việt còn nhớ được cậu. Con người sợ hãi cái chết, phần lớn đến từ quên lãng, không nghĩ tới hiện tại vẫn còn có người có thể nhớ tới cậu.

“Hắn tên là Lư Ninh.”

Lư Ninh trầm mặc một hồi, gật gật đầu: “Em biết. Anh Trang, cảm ơn anh đã nhớ.”

Trang Việt sửng sốt một chút, ngay sau đó cười nói: “Hắn là thần tượng của cậu?”

Lư Ninh mặt không đỏ tim không đập nói: “Đại đa số quan hệ xã hội mới đều sẽ coi anh ấy là thần tượng đi, anh ấy tiền lương cao như vậy.”

Trang Việt bị một câu nói của Lư Ninh chọc cười, cười hồi lâu mới nói: “Tôi thấy cậu cũng rất có tiềm lực, sau này tiền lương nói không chừng còn có thể cao hơn hẳn.”

“Nhờ vào may mắn của anh.”

Sau khi uống một ly cà phê, Trang Việt từ trong túi mang theo tùy thân lấy ra một xấp tiền mặt, đặt ở trên bàn: “Đây là tiền đặt cọc, chuyện kết thúc, tôi lại trả phần còn lại. Quy tắc của các cậu không đổi chứ?”

Lư Ninh nhìn xấp Mao gia gia dày cộp dùng báo bọc kia, mặt mày hớn hở: “Không có, quy củ của ”Ánh trắng” có mấy năm rồi, vẫn như vậy, anh Trang yên tâm, em nhất định tận khả năng giúp anh.”

Trang Việt gật gật đầu: “Bất quá tôi còn một yêu cầu, chuyện này cậu phải đích thân theo vào, có chuyện đều tự mình làm, team quan hệ xã hội hiện tại của tôi chính là một đám phế vật, copywriting không biết làm, chuyện tốt đều có thể bị bọn họ làm hỏng, tới lúc đó cũng không phải là xào mấy con mực là có thể đền bù tổn thất của tôi. Tôi hiện tại dùng cậu, cậu liền giúp tôi làm đại đầu đi.”

(Xào mấy con mực: ý là vung bút viết)

Lư Ninh có chút do dự: “Bộ phận thủy quân cũng trực tiếp ở ”Ánh trắng” mời sao? Tôi có thể sẽ dùng đến.”

Trang Việt thở dài: “Ồ ”Ánh trắng” đi, mời mấy người đáng tin chsut, tôi nhớ chỗ các cậu có người tên..... tên Cindy gì nhỉ? Hình như copywriting rất lợi hại, giao cho cô ta làm.”

— Giang Hiểu Văn quả thật rất lợi hại, miệng lợi hại, copywriting cũng lợi hại.

Lư Ninh gật gật đầu: “Vâng, em hiểu.”

Buổi tối hôm đó, Lư Ninh liền để cho Trang Việt đăng một cái weibo, là ảnh hân giơ máy ảnh chụp triển lãm tranh, đây là weibo đầu tiên của Trang Việt sau sự kiện “Hít thuốc phiện”, hơn nữa đăng tin này vẫn là công ty báo giải trí kia, bản thân tự mang theo nhiệt độ, không tới mấy phút, phía dưới bức ảnh kia đã nhiều hơn mấy vạn comment, phần lớn đều là hỏi thăm Trang Việt rốt cuộc có chuyện hít thuốc phiện hay không.”

Cách năm phút lại đăng một cái, ảnh chụp màn hình chính là caption của tờ báo kia, caption “Vừa mới biết được tin này, nhìn thấy nó phản ứng đầu tiên của tôi là dở khóc dở cười, truyền thông hiện tại thật là lợi hại, trắng cũng có thể nói thành đen, tôi có thể kiện bạn tội phỉ báng không?”

Tin này vừa ra, Giang Hiểu Văn nhanh chóng phát ra comment dùng nick clone đã sớm chuẩn bị xong, cô nàng dùng thân phận người biết chuyện nghi ngờ bức ảnh đính kèm của tờ báo này không hợp, bởi vì cảnh sát bắt phạm nhân đều sẽ ngồi ở hai bên phạm nhân, mà trong bức ảnh bên cạnh Trang Việt chỉ có 1 cảnh

sát, hơn nữa biểu tình trên mặt rõ ràng là cực kỳ mệt mỏi nghiêng ở ghế sau xe cảnh sát, bài báo chân tướng nói như vậy, sẽ không phải loại trạng thái này.

Sau khi cô đăng xong, liền dẫn theo thủy quân của mình nhanh chóng đẩy bình luận này thành top comment, vững vàng chiếm cứ vị trí thứ nhất top comment.

Dưới dẫn dắt của comment top này, rất nhanh cũng có người phát hiện ra chỗ kỳ quái — Trang Việt thật sự bị bắt, còn có thể vui vẻ đi xem triển lãm?

Cũng có người phát hiện chỗ càng kỳ quái — Trang Việt tại sao muốn nói “Trắng nói thành đen” chứ? Chẳng lẽ chuyện này còn có ẩn tình gì?

Câu hỏi này rất nhanh cũng đẩy thành thứ 2 top comment.

“Aizz, kỳ quái..... Kinh Hồng, thứ 2 top comment là ai làm?”

Giang Hiểu Văn sau khi làm xong công việc, chỉ vào màn hình máy tính để cho Lư Ninh nhìn: “Cậu còn mời thủy quân khác? Hay là Trang Việt tự mời?”

Lư Ninh nghe vậy sắp tới nhìn, vừa nhìn nội dung liền cười: “Chị à, chị làm copywriting lâu như vậy, quên thủy quân lợi hại nhất trên thế giới là gì?”

Giang Hiểu Văn nhìn chằm chằm cậu chớp chớp mắt: “Tự làm thủy?”

“Vẫn là chị lợi hại.”

“Nhưng sao lại như vậy? Xảy ra loại chuyện này còn sẽ có người nói chuyện cho Trang Việt sao? Trong ấn tượng của chị fan rất dễ thay lòng đổi dạ nha.”

Lư Ninh không nói chuyện — Nhưng so với fan, quan trọng hơn ngược lại là “Chân tướng”, loại tình huống hôm qua của Trang Việt, nói hấn phối hợp cảnh sát bắt buôn ma túy cũng được a, Lư Ninh chính là chuẩn bị điểm này, thổi phồng hấn thành “Sứ giả chính nghĩa”.

Cậu nghĩ đi nghĩ lại đột nhiên nghĩ đến vị fan lúc trước biến mất lại lần nữa xuất hiện, thái độ của đối phương đối với cậu làm cho Lư Ninh nhìn không được muốn thay cô cãi lại: “Chị Hiểu Văn, kỳ thực cũng có fan..... Khá trung thành.”

— Vị fan cuồng thổ hào nhà cậu, mặc dù nói chuyện đổi giọng, nhưng tóm lại không thay lòng đổi dạ với cậu.

— Cậu cũng hoàn toàn quên mất chuyện người ta mấy ngày đó biến mất cậu ở trong lòng mắng đối phương không lương tâm.

Lư Ninh mặc dù là người lạnh nhạt, nhưng người thật sự đối tốt với cậu cậu cũng sẽ không vong ân phụ nghĩa, cậu còn nhớ cô gái này ở phòng livestream bởi vì phản bác với từng màn đạ chiến đấu bơi nhọ kia, còn đặc biệt vì cậu mở quyền hạn “Kẻ trừng phạt”..... Fan trung thành như vậy, bị nói thế cũng quá ủy khuất đi.

“Hmm, phải không? Chưa tới lúc, sớm muộn gì cũng leo tường.”

Lư Ninh bị chặn họng: “Vâng vâng vâng, chúng ta đừng cãi nhau nữa, chị vẫn là nhanh chóng lướt comment đi.....”

38. Chương 38: Thật Đáng Tiếc Bạn Đã Bị Kéo Đen

Edit + Beta: Vịt

Bên trong phòng không bật đèn, ánh trăng ngoài cửa sổ cũng bị rèm cửa sổ dày cộp che kín, một người co rúc ở cuối giường, mồ hôi theo trán hần chậm rãi chảy xuống, lướt qua gương mặt hần trượt xuống, không tiến vào trong cổ.

Bên cạnh hần đặt một cái hộp hình chữ nhật màu đen, không ngừng phát ra tiếng sì sì. Bỗng từ chuyển động, đem âm thanh chôn dấu ở chỗ sâu trí nhớ lại lần nữa truyền ra.

“Ừm, A Kiên.....”

Vốn là bởi vì thanh tuyền ái muội mà trở nên mơ hồ, lúc đọc tới tên nào đó lại hết sức rõ ràng, mà người làm ỏ ngồi chân giường nghe tới đó, nhin không được nhần lông mày lại — Trước khi Dư Ôn chưa biến mất, hần cũng từng chọc hần nói sau này tìm không được hần liền nghe đoạn ghi âm này tự mình tuốt, không nghĩ tới thật sự sẽ có một ngày như vậy.

Sau khi chấm dứt, người trên giường vươn một tay ra, do dự kéo cái hộp lẳng lẳng đặt ở bên cạnh vào trong ngực, thật lâu không có động tĩnh nữa.

Hộp đen vẫn đang không ngừng phát ra thở dốc dứt quãng, hồi lâu sau, âm thanh rốt cục ngừng lại, biến thành thanh tuyền ôn hòa của một người đàn ông: “Ha ha, cậu sẽ không thích như vậy đi..... Rất nhiều lòng tiếng đều làm tốt hơn tôi, dù sao tôi cũng không phải chuyên nghiệp.”

“A Kiên? Tại sao, tức giận hả?”

Nam nhân cười thầm một tiếng, nhin không được nói, “Không tức giận.....”

“Không tức giận là tốt rồi, bằng không.....”

Qua thật lâu, trong hộp cũng không truyền ra tiếng gì, nên nói, sau đó cái gì cũng không có nữa, biến thành tiếng vang “xì xì” lúc xoay băng từ, giống như chủ nhân của nó, đột nhiên biến mất giữa thế giới này, không có người khác chút manh mối nào tìm kiếm hần.

“Bộp.”

Cái tay kia ấn công tắc, tiếng máy móc chuyển động cũng kết thúc, nam nhân từ từ giơ tay lên, che ở trên mặt. Hần ở trên giường lẳng lặng nằm một lát, sau đó mới sờ mò vặn mở đèn đêm nhỏ đầu giường.

Hộp đen là một cái máy ghi âm cũ kỹ, mà căn phòng vốn hần có hai người này, lại chỉ có một mình Thích Thiên Bách nằm ở trên giường nước không ngừng lay động. Anh trợn mắt nhìn chằm chằm trần nhà hồi lâu, mới bò dậy, đặt máy ghi âm kia vào chỗ sâu nhất tủ đầu giường.

Người nằm ở trên giường chính là Thích Thiên Bách, đây là đoạn ghi âm cuối cùng của Dư Ôn mà anh giữ lại. Kỳ thực trong những ngày ban đầu Dư Ôn mất tích, Thích Thiên Bách cũng không phải là không nghĩ tới dựa vào ghi âm sống qua ngày, căn bản không cần anh tự động thủ, trên website đã có rất nhiều fan cuồng của Dư Ôn, copy thanh âm của hần đăng ở trên mạng cung cấp cho đám em gái mê muội mang thai.

Nhưng mà Thích Thiên Bách sau khi nghe mấy ghi âm này, luôn sẽ theo bản năng muốn đi cùng hần trao đổi, nghe một chút liền sẽ nghĩ, người này hiện tại đến cùng đi đâu vậy, tại sao nói biến mất liền biến mất, nghĩ rất nhiều vấn đề, căn bản không có cách nào ngủ.

Đoạn ghi âm duy nhất anh giữ lại chính là cái vừa nãy, đó là..... Sau khi quan hệ của bọn họ trở nên ái muội Dư Ôn gửi cho anh, coi như là chứng cứ “Dùng fan” của Dư Ôn.

Bất quá mọi người không tìm được, có chứng cứ có tác dụng gì.

Thích Thiên Bách cảm di động tới, vừa nhìn thời gian quả nhiên lại là rạng sáng, chứng mất ngủ của anh lại có khuynh hướng tái phát. Anh do dự mở danh bạ ra, tìm số Ninh Kinh Hồng. Nhưng chuyện trong đầu về Dư Ôn không gạt đi được, làm cho anh không có cách nào thần nhiên đi tiếp nhận người khác — Cho dù người này là anh tìm đến tạm thời thay thế Dư Ôn.

Thích Thiên Bách cuối cùng vẫn là từ bỏ, tiểu bạch kiêu Ninh Kinh Hồng kia càng ngày càng lớn lối, hơn nữa từ trong lòng căn bản không coi anh là chủ nợ của mình đối đãi, vừa nhìn thấy anh liền dựng gai cả người lên, tùy thời đều chuẩn bị cùng anh cá chết lưới rách.

“Ding dong.”

Âm báo trang livestream vang lên, Thích Thiên Bách rốt cục lên chút tinh thần, sau khi mở livestream ra, phát hiện Dư Ôn lại bắt đầu kể chuyện. Thích Thiên Bách giờ điện thoại nhìn chằm chằm bối cảnh màu đen và màn đàn thỉnh thoảng xuất hiện trong màn hình ngẩn người — Dư Ôn..... Thật sự không nhớ được anh sao.

Anh kiên nhẫn nghe xong truyện ma, còn chưa kịp tìm hắn nói chuyện riêng, khung inbox của mình lại chớp động trước.

Thích Thiên Bách một cái từ trên giường bò dậy, không thể tưởng tượng mà nhìn chỗ chớp động — Dư Ôn cư nhiên chủ động tới tìm anh. Kỳ thực Thích Thiên Bách đến bây giờ cũng không phải là cực kỳ khẳng định, Dư Ôn hiện tại còn là Dư Ôn quá khứ hay không, dù sao thanh âm đối phương thay đổi rất nhiều..... Nhưng chỗ không thay đổi cũng có rất nhiều, chính anh nhất thời cũng không chắc đối phương rốt cuộc còn là người trước kia hay không.

Nếu như phải..... Hắn vì sao phải giả bộ xa lạ với mình?

Trong đầu Thích Thiên Bách có rất nhiều nghi ngờ nhưng mà có một điểm có thể xác định — Đông tử nói tới quả nhiên không sai, nam nhân quả nhiên thích fan bán manh, thấy anh vừa bán manh, đối phương cư nhiên chủ động tìm anh nói chuyện, tới mức trước khi hắn biến mất rốt cuộc có biết “A Kiền” là đàn ông hay không, cũng không ở trong phạm vi suy nghĩ của Thích Thiên Bách nữa.

Thích Thiên Bách trong tiềm thức cảm thấy Dư Ôn là biết giới tính của anh, nhưng bọn họ cho tới bây giờ chưa từng đơn phương thảo luận qua, Dư Ôn không hỏi, Thích Thiên Bách cũng cho tới bây giờ không chủ động nói tới. Nói cho cùng, bọn họ cho tới bây giờ cũng không rõ ràng quan hệ giữa hai bên, cố gắng phải nói, chỉ có thể dùng hai chữ “Ái muội” để hình dung.

Thích Thiên Bách trong lòng cảm khái hàng vạn hàng nghìn, nhưng Lư Ninh đối diện tâm tư không có phức tạp như vậy, chỉ là bởi vì buổi tối lúc xử lý vụ Trang Việt, đột nhiên cảm thấy nên quý trọng vị fan trung thành thổ hào còn sót lại của mình.

Dù sao từ sau khi cậu chết qua một lần, fan cũ lưu lại đã không còn mấy, Lư Ninh liền lương tâm phát giác mà quyết định đối tốt với “Muốn ngủ trước cố sự” một chút.

Thích Thiên Bách mở khung trò chuyện của Dư Ôn ra, đối phương quả nhiên chào hỏi trước với anh.

“Xin chào.”

Thích Thiên Bách vừa đối với thanh âm của Dư Ôn làm những chuyện kia, hiện tại đối phương chủ động tìm tới anh, tâm tình anh có chút phức tạp. Bất quá Thích Thiên Bách sẽ không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào cùng Dư Ôn thông đồng thành đôi, thế là nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình rep lại hắn: “Đại Đại chào buổi tối [icon]. Truyện tối nay siêu hay nha, mình nghe nghiêm túc mãi [icon].”

Thích Thiên Bách gửi xong mấy thứ này, trên trán yên lặng chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh — Anh gần

đây hình như càng ngày càng quen phương thức nói chuyện này rồi, hi vọng chờ một ngày kia anh rất cực có thể nhìn thấy Dư Ôn, không được biến thành bộ dạng kỳ quái này mới được.

Lư Ninh tối nay tâm tình đặc biệt tốt, bởi vì cầu ốt cực dính dáng quan hệ với Trang Việt, kim chủ đại lão mà cậu hồi còn sống tiếp xúc qua đang từng bước từng bước một lần nữa xuất hiện ở trong sinh mệnh của cậu, cùng đối phương có gặp gỡ mới có cơ hội thăm dò nguyên nhân cái chết của mình. Đương nhiên, Trang Việt ở cái nhìn của cậu cũng không phải là điểm cuối, mà là bậc thang.

Bởi vì tâm tình tốt, còn có đột nhiên lương tâm phát giác, cậu tối nay đối với “Muốn ngủ trước cố sự” đặc biệt ôn nhu.

“Ha ha, cảm ơn, mình còn tưởng bạn vĩnh viễn cũng sẽ không thích truyện ma chứ. Sao muộn như vậy rồi còn chưa ngủ, có phải lại mất ngủ hay không.”

— Kỳ thực sau khi đơn phương tình nguyện mà cho rằng “Muốn ngủ trước cố sự” là tiểu nữ sinh nhát gan, Lư Ninh đối với hành động cô nàng ở phòng livestream yêu cầu cậu thu AS-MR đã đại khái có thể hiểu, có thể vượt qua sợ hãi trong lòng kiên trì nghe cậu livestream truyện ma, không thể không nói, gia hỏa này thật sự là fan trung thành của cậu.

Thích Thiên Bách cũng rõ ràng cảm giác được sự biến chuyển thái độ của Dư Ôn, càng thêm cảm thấy đối phương là thích cách nói chuyện gọi là “bán manh” của mình, nội tâm càng thêm mơ hồ lo lắng. Một năm trước quan hệ giữa Dư Ôn và mình phát triển ái muội, anh mặc nhận đối phương biết giới tính của mình, nhưng không có chọc thủng, cũng mặc nhận phát triển tình cảm giữa bọn họ, cho nên anh tự cho rằng Dư Ôn là gay, chỉ bất quá bởi vì tính hướng đặc thù này ngay cả bản thân cũng không có tiếp nhận, cho nên không muốn nói rõ.

Thích Thiên Bách tự mình hiểu được loại cảm giác này, bởi vì thời điểm anh xác định mình thích Dư Ôn, cũng rất xoắn xuýt, Dư Ôn so với anh còn tinh tế nhạy cảm hơn, càng không thể thần nhiên đi.

Thích Thiên Bách một mực chờ một cơ hội, chờ thời gian dài, thời điểm hai người bọn họ đều có thể tiếp nhận, liền làm rõ chuyện này, tới lúc đó có thể nước chảy thành sông mà ở chung một chỗ.

Nhưng mà hiện tại xem ra..... Dư Ôn hình như thẳng tới không thể thẳng hơn, ngay cả bản thân anh đều không thích con gái làm nũng bán manh với mình, nói chuyện ướm át, gay như Dư Ôn lại có thể thích? Là bản thân anh đã đoán sai, hay là Dư Ôn vốn chính là thẳng.....

Thích Thiên Bách nghĩ tới đây đột nhiên tức giận, anh cảm giác mình dường như bị giỡn vậy, hồi đó rõ ràng là Dư Ôn bẻ cong anh, hiện tại muốn nói với anh, hẳn vốn là thẳng, cái này không thể nào!

“Muốn ngủ trước cố sự” hồi lâu không rep, Lư Ninh có chút nghi ngờ, liền lại hỏi: “Bạn ngủ rồi sao?”

Âm báo gọi Thích Thiên Bách hoàn hồn, anh vội vàng rep lại một câu: “Vẫn chưa ~~~~”

Lư Ninh nhin không được cười một tiếng: “Mau ngủ đi, hay là nói, đêm nay cũng muốn kể chuyện mới có thể ngủ?”

Thích Thiên Bách cảm thấy ngữ khí hần nói chuyện không quá bình thường, giống như đang dỗ trẻ con, một năm trước hần nhưng không phải nói chuyện với mình như vậy. Anh cảm thấy mặc dù thời cơ hai người gặp mặt còn chưa tới, nhưng nói bóng nói gió hỏi hần còn nhớ mình hay không..... Cái này có thể đi.

“Đại Đại, bạn còn nhớ mình không nhỉ ~”

Lư Ninh sững sốt một chút, cậu nhìn một chuỗi dấu vàng đại biểu cấp bậc fan phía sau tên “Muốn ngủ trước cố sự” ngẩn người — Ngày nào cũng tặng cậu vô số Ferrari và du thuyền, kiểu fan ra tay hào phóng này, cậu không nên không có chút ấn tượng nào mới đúng, nhưng lần đầu tiên lúc nhìn thấy tên cô nàng Lư Ninh thậm chí cho rằng cô nàng là KY tới quấy rối.

Nếu như không phải là một chuỗi dấu vàng này..... Lư Ninh đại khái đã kéo đen cô nàng.

“Mình nhớ bạn mà, bạn ngày nào cũng tặng mình nhiều quà như vậy, đối với bạn ấn tượng sâu sắc.”

Thích Thiên Bách chặt chẽ nhíu mày — Không đúng, không phải loại “Nhớ” này, giữa bọn họ cũng không phải quan hệ đơn thuần giữa fan và chủ live, anh cũng không phải bởi vì tặng nhiều quà dẫn tới chú ý của Dư Ôn.....

Đồng thời Thích Thiên Bách trầm mặc, Lư Ninh cũng đang trầm tư — Xem ra, bọn họ trước kia hần là quen biết, nhưng cái chết đã mang đi phần trí nhớ của cậu.....

Lư Ninh tin chắc mình quên mất rất nhiều chuyện, tỷ như nguyên nhân cái chết của mình, trước khi chết từng gặp ai, hay là không cẩn thận dò xét được bí mật gì..... Cậu vốn cho rằng quên mất chỉ có chuyện liên quan tới cái chết của mình, hiện tại xem ra chuyện cũng không có đơn giản như vậy, ít nhất vị fan cấp bậc siêu cao này cậu một chút ấn tượng cũng không có.

Đồng thời cậu suy nghĩ, đối phương đột nhiên gửi tới một hàng chữ: “Đại Đại, ghi âm mà bạn cho mình, bạn nhớ mùa [icon đáng yêu].”

“Huh? Ghi âm gì?”

Thích Thiên Bách nhìn chằm chằm khung chat của Lư Ninh hồi lâu, khẽ cắn răng đem mấy đoạn y âm mình trân quý từ trong file kéo ra ném tới — Anh thật sự không nhận được, tiến triển giữa anh và Dư Ôn quá chậm, còn tiếp tục như vậy, không biết ngày tháng năm nào mới có thể gặp mặt, phải làm vài chuyện kích thích hần chút mới được.

Lư Ninh rất nhanh nhận được file, hóa ra là một đoạn âm tần, cậu kiểm tra tai nghe một chút cắm dây vào lỗ quả thực hỏ hỏ cắm vào máy tính, lúc này mới mở đoạn ghi âm kia ra. Nghe được nội dung khiến Lư

Ninh vô cùng khiếp sợ — Đây đúng là thanh âm trước khi chết của cậu! Nhưng mà..... Cậu lúc nào từng gửi cho fan ghi âm lắng lơ như vậy?!

H track..... Cậu không nhớ mình từng làm nội dung thế này.

Lư Ninh ở trong giới lồng tiếng lẫn lộn không phải là ngày một ngày hai, cậu biết có một vài lồng tiếng khá chuyên nghiệp, coi như sống bằng nghề này, thường xuyên sẽ nhận vài bản thảo yêu cầu bọn họ làm mấy phối âm kiểu này. Lồng tiếng xứng chức đương nhiên là cái gì cũng làm, Lư Ninh sẽ không kỳ thị loại chuyện này, nhưng mà bản thân cậu không phải chuyên nghiệp, chỉ dựa vào yêu thích.

..... Live H track cũng không phải một trong những sở thích của cậu a, thứ như này bao xấu hổ, hơn nữa muốn quay tốt cũng không dễ dàng, mình nghe đều lúng túng muốn chết, làm sao sẽ gửi cho fan chứ?

Nhưng mà bằng chứng cụ thể bày ở trước mặt, Lư Ninh không thể phủ nhận, cậu chẳng những từng gửi H track cho fan, còn con mẹ nó có danh có tính mà gọi tên người ta.

A Thiến..... Người này hóa ra tên là A Thiến a.

Làm sao có chút quen tai nhỉ?

Lư Ninh bị chuyện quái dị hồi còn sống đã làm của mình dọa tới hồi lâu không tỉnh táo lại được, Thích Thiên Bách ở đối diện chờ tới sốt ruột thượng hỏa, nhìn không được thúc giục cậu: “Đại Đại ~ Đây là ghi âm của bạn đi ~ Bạn cũng không nên phủ nhận nhaa ~”

Lư Ninh vội vàng nói: “Ừ, là của mình, đây là thanh tuyến một năm trước của mình.”

“Mình cũng cảm thấy âm thanh hiện tại của Đại Đại không giống với trước kia đâu ~~~”

Trên đầu Lư Ninh treo mấy hắc tuyến: “Là như vậy..... Cổ họng mình từng bị thương, cho nên thanh tuyến có chút thay đổi, hơn nữa thanh tuyến một năm trước cũng không phải thanh âm thật của mình, mình lúc livestream sẽ dùng kỹ xảo làm cho thanh tuyến dễ nghe chút.”

Chân mày Thích Thiên Bách chặt chẽ nhíu lại rốt cục thả lỏng chút — Thừa nhận là tốt rồi, chỉ cần hắn chịu thừa nhận, mọi chuyện đều có thể tháo gỡ manh mối.

Thích Thiên Bách thừa thắng hỏi tới: “Vậy, Đại Đại, bạn còn nhớ tại sao bạn gửi đoạn ghi âm này cho mình không haaa ~”

“.....” Cái này ai mà nhớ?! Lư Ninh thậm chí cũng không nhớ mình từng quay thứ như này!

“Nói thật, mình muốn nghe thanh âm mà Đại Đại dùng hiện tại quay lần nữa cho mình nghe cơ ~”

“.....” Mới không muốn có được không, lịch sử đen tối thế này từng có một lần đã rất kinh hãi ai còn muốn làm lần hai.

“Đại Đại ~ Sao bạn không nói chuyện?”

“.....” Bởi vì hoàn toàn không biết nên nói gì nữa đây! Thật là đáng sợ!

Thích Thiên Bách hí hóp mắt, ở trong khung chat gõ một câu cuối cùng: “Đại Đại, tên thật của bạn có phải tên là Lư Ninh hay không ~”

“.....”

Người này sao lại biết!!!! Chả lẽ hắn từng điều tra mình?!

Thích Thiên Bách còn muốn nói cái gì, nhưng chờ lúc anh lại gửi câu thứ 2, trên màn hình đột nhiên bắn ra một khung chat — Thật đáng tiếc, bạn đã bị kéo đen, không thể inbox. (=))) *đm lại nhớ đến Chim béo* =))))

“.....”

Thích Thiên Bách phục hồi tinh thần, hung hăng đập giường một cái — Đệt! Tên khổ này cứ nhiên dám kéo đen anh!

Bên kia Lư Ninh cũng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, cậu lau mồ hôi trán thở sâu một hơi — Tạm biệt nhé, fan trung thành có tiền, hắn cứ nhiên từng điều tra mình, còn quen thuộc mình hồi còn sống như vậy, tiếp tục lưu lại cậu sớm muộn cũng bị lộ. Loại fan này..... Có tiền hơn nữa cũng chém, không thể lưu lại a!

Sau khi Lư Ninh tắt máy tính, điện thoại của cậu đột nhiên vang lên, điện thoại hiển thị là Thích Thiên Bách. Lư Ninh đột nhiên cảm thấy rất bức mình, hôm nay rốt cuộc là vận may của cậu hay là xui xẻo của cậu đây hả?

— Giả bộ mình ngủ có được hay không.

Lư Ninh không nghe điện thoại, tiếng chuông cứ vang mãi, giống như nhất định muốn làm ồn cậu dậy vậy. Lư Ninh không có cách nào, nhận điện thoại: “Alo..... Thích thiếu gia, muộn thế này.....”

“Cậu lập tức lăn tới đây cho tôi!”

Lư Ninh kinh ngạc nói: “Á? Nhưng mà như vậy.....”

“Đừng để tôi nói lần hai! Tút — tut —”

“.....”

Lư Ninh cầm điện thoại đã bị cúp không ngừng co rút khóe miệng — Tức chết cậu, tức chết cậu! Đáng ghét..... Có nên mượn thêm Liên Hồng nhất ít tiền hay không, trước để cho cậu thoát khỏi vị đại lão này có được hay không!

39. Chương 39: Anh Chẳng Lẽ Bị Đối Tượng Thầm Mến Quảng Tới Chỗ Tôi Tìm An Ủi?

Edit + Beta: Vịt

Hơn nửa đêm không ngủ được gọi điện thoại tới đây đã đủ nhiều lần rồi, vậy mà còn muốn cậu tới nhà anh ta? Quả thực..... Nằm mơ giữa ban ngày!

Theo tính tình hồi còn trẻ của cậu, đã sớm đập nát điện thoại tại chỗ.

Lư Ninh từ chỗ ngồi đứng lên duỗi lưng mỏi, nước tắm cũng đun gần được, Lư Ninh liền tới phòng tắm tắm rửa, về phần Thích Thiên Bách, cậu lười chăm sóc, có thời gian rảnh còn không bằng suy nghĩ một chút làm thế nào đối phó với cái tên “Fan cuồng” biết thân phận thật của cậu trên internet. Về điểm này thật sự làm cho người ta nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, Lư Ninh luôn luôn cẩn thận, càng sẽ không ở nơi công chúng để lộ tin tức cá nhân của mình, cô nàng rốt cuộc làm sao biết tên mình?

Chả lẽ cô ấy điều tra mình?

Nghĩ tới đây Lư Ninh đột nhiên cảm thấy có chút sồn gai ốc, đây chả lẽ chính là “Tư sinh phạn” (*) trong truyền thuyết? Đáng sợ.

(() tư sinh phạn: phạn có nghĩa là cơm; tư sinh phạn là kiểu fan mà chuyên rình mò idol, làm những hành động cực đoan. Hay chúng ta thường nhắc tới với cái tên “sasaeng fan”)*

Lư Ninh đổ nước tắm vào trong một thùng nhựa lớn, tự mình cởi sạch nhảy vào..... Đây là thùng cậu vì tắm ngâm mà đặc biệt mua, dựa theo tài lực hiện tại lắp bồn tắm còn có chút khó khăn, đành phải mua thùng nhựa dùng trước.

Cậu dựa vào vách thùng nhắm mắt lại, được nước nóng ngâm toàn thân thư thích khiến Lư Ninh nhin

không được thở dài một tiếng — Chuyện này kỳ thực vẫn là có chỗ không đúng, tỷ như đoạn ghi âm kia, Lư Ninh chính là sau khi nghe ghi âm kia mới cảm thấy chột dạ.

Cậu vốc một vốc nước nóng, hắt lên mặt mình — Bởi vì xác thực là ghi âm của mình mà cảm thấy chột dạ.

Cậu tin tưởng A Thiên nói, bọn cậu lúc mình còn sống quan hệ không giống bình thường, mình mới sẽ gửi cho cô ấy loại ghi âm này. Lư Ninh nghĩ đến một khả năng đáng sợ — Cậu sẽ không phải thao fan rồi chứ?

Nhưng mà, chuyện không đạo đức như vậy.....

Lư Ninh nhắm mắt lại, đắm mình xuống nước — Nhưng ngoại trừ một khả năng “Thao fan” này, cậu thật sự không nghĩ ra được cái khác, cậu cũng không phải người không cẩn thận a. Lư Ninh càng nghĩ càng buồn bực, hi vọng cậu không làm ra chuyện không thận trọng như vậy, bởi vì nếu như cậu thật sự làm như vậy, hiện tại lại nhất thời khiếp sợ kéo đen fan kia, thật đúng là cách làm của tra nam.

Lư Ninh ngâm mình ở trong nước không nghe thấy âm thanh bên ngoài, chỉ mơ hồ nghe được một chút tiếng vang “thùng thùng thùng”, Lư Ninh ban đầu cho rằng là nhà ai sửa sang, nhưng tiếng vang “thùng thùng thùng” càng ngày càng mãnh liệt, Lư Ninh không có cách nào tiếp tục tự mình lừa dối, cậu nghi ngờ từ trong nước chui ra, nghe hồi lâu, mới phát hiện là có người đang đụng cửa nhà cậu. Nếu như nói từ lúc cậu vừa nghe thấy đã bắt đầu đụng, vậy hẳn đã đụng khoảng 5 phút rồi. Vẫn may phòng tắm cách cửa đủ gần, nếu không hẳn khả năng còn phải gõ lâu hơn.

Chỉ bất quá, đã trễ thế này, rốt cuộc là ai?

Tiếng gõ cửa vẫn không có ngừng lại, Lư Ninh cau mày ghé sát vào bên cửa, hỏi: “Là ai.....”

Một giây sau khi cậu hỏi xong, cửa nhà cậu liền “Rầm!” một tiếng bị người đập ra, Lư Ninh thiếu chút nữa bị cửa đập thành bánh thịt, cậu chấn kinh mà núp ở cạnh cửa, sau khi thấy rõ nam nhân xông vào, nhất thời nổi trận lôi đình, “Thích thiếu gia.....”

Thích Thiên Bách sau khi vào cửa chuẩn xác mà nhìn chăm chăm vào cậu, không đợi Lư Ninh nói xong lời còn dư, cong chân đạp cửa lại, sau đó một tay tóm cậu tới. Lư Ninh bị anh tóm đặt ở trên tường, người trần truồng lồ lộ mà đụng vào trên vách tường, cơ hồ đụng cậu thành hai nửa.

Lư Ninh rốt cục từ trong một loạt ngoài ý muốn lấy lại tinh thần, cậu nhìn chăm chăm Thích Thiên Bách nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh có phải có bệnh hay không!”

“Đúng, tôi có lẽ có bệnh.”

Thích Thiên Bách đè vai Lư Ninh, cúi đầu dùng sức hôn lên môi cậu — Anh nếu như không có bệnh, tại sao phải vì một nam nhân hư ảo chấp nhất lâu như vậy. Sau khi biết Ninh Kinh Hồng, anh hoàn toàn có thể quên đi “Dư Ôn”, trước kia không thể rời bỏ Dư Ôn một là vì không có đối phương dỗ dỗ mình không

có cách nào ngủ, hai là Dư Ôn là người khiến mình yêu đàn ông, nếu như có thể mà nói, anh không muốn dễ dàng quên hẳn, nhưng hiện tại xem ra, người ta căn bản không đặt anh ở trong lòng, nói không chừng còn coi anh thành fan dính người đáng ghét, con mẹ nó kéo đen thì kéo đen, không có chút dấu hiệu nào! Thích Thiên Bách cho tới bây giờ chưa từng chịu qua loại ủy khuất này, hẳn nhớ rõ ràng ghi âm kia, cũng rõ ràng bọn họ trước kia không phải quan hệ bình thường, nhưng vẫn kéo đen anh.

Đã như vậy, anh làm sao sẽ nhớ mãi không quên Dư Ôn chứ? Hiện tại có Ninh Kinh Hồng có thể thay thế hẳn, tại sao còn muốn.....

Thích Thiên Bách nghĩ tới đây, đột nhiên đau lòng một chút, muốn vứt bỏ một người mà đã kiên trì rất lâu, thậm chí suy nghĩ một chút đều cảm thấy không cách nào tiếp nhận. Anh nóng nảy, cắn môi Lư Ninh hung hăng gặm xuống, vì không để cho cậu giãy dụa, thậm chí chặt chẽ mà trói cậu vào trong ngực. Lư Ninh vừa nãy đang tắm, cậu hoàn toàn không định mở cửa, hiện tại toàn thân chỉ có một cái khăn lông quấn bên hông, bị Thích Thiên Bách ôm như vậy một chút cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể bị ép ngẩng đầu tùy ý hắn gặm mình.

Lư Ninh từ chối mấy lần không có kết quả, từ từ cũng từ bỏ, dán tường đứng ở nơi đó tùy ý anh hôn đủ. Thích Thiên Bách kéo cả Lư Ninh vào trong ngực, ôm vai cậu ở trên người cậu không ngừng xoa nắn, Lư Ninh rốt cục nhận thấy được một điểm khác thường, anh ta có chút mất kiểm soát, giống như đem toàn bộ mình nuốt vào vậy, trước kia..... Hình như chưa từng có tình huống như thế.

Qua hồi lâu, Thích Thiên Bách rốt cục thở hồng hộc mà buông Lư Ninh ra, người sau đã sớm đỏ bừng cả khuôn mặt — so sánh lượng hô hấp của hai người, Lư Ninh kém hơn Thích Thiên Bách chút. Lư Ninh một phát túm lấy khăn lông sắp rơi bên hông, tựa đầu ở trên tường, bắt đầu nhìn anh: “Anh có bệnh thì đi khám bác sĩ, tới tìm tôi làm gì?”

Thích Thiên Bách nhất thời cũng nói không ra nguyên do, anh sau khi bị Dư Ôn kéo đen, trong đầu chỉ có ý nghĩ muốn nhanh lên một chút nhìn thấy Ninh Kinh Hồng, những thứ khác anh cái gì cũng không nghĩ tới.

“Tôi không phải bảo cậu tới sao.....”

Lư Ninh câu lên khóe môi cười lạnh một tiếng: “À, anh cho rằng anh là mẹ tôi hả, anh bảo tôi đi gặp anh thì đi gặp anh, không xem xem hiện tại mấy giờ rồi?”

Thích Thiên Bách nhìn Lư Ninh, nghĩ thầm cậu ta quả nhiên vẫn là bộ dáng này, thằng oắt này kể từ sau khi bị mình đâm rách mặt nạ, lúc đối mặt với anh dứt khoát ngay cả giả bộ cũng lười giả bộ luôn, luôn dùng một bộ mặt trào phúng trí cực đối với anh.

“Làm gì hả, nhìn cái gì mà nhìn. Thật là, tôi vẫn đang tắm đây, anh trước tới phòng khách.....”

Tiếng oán trách của Lư Ninh im bật lại, Thích Thiên Bách đột nhiên nhào tới ôm lấy cậu, làm cho cậu nói đến một nửa ngừng lại. Lư Ninh đầu tiên là sững sốt một chút, ngay sau đó nhin không được cười nói: “Thích thiếu gia, anh đây là lại muốn cùng tôi chơi cái gì, người nghèo chúng tôi nhưng sẽ không chơi kiểu bịp bợm nhiều như vậy, anh đừng trêu ghẹo tôi a.”

Cậu nói xong đợi hồi lâu, vẫn không thấy Thích Thiên Bách phản ứng, dựa theo bình thường anh ta hẳn là đã sớm phản ứng mới đúng, hôm nay lại chỉ lẳng lặng mà gục trên vai cậu, động cũng không động. Lư Ninh có thể cảm giác được hơi thở phun ra lúc Thích Thiên Bách hô hấp, từng chút từng chút có quy luật mà phả vào trên cổ mình, bởi vì quá nhẹ, thể nhưng lộ ra vẻ dè dặt.

Lư Ninh chần chờ giờ tay lên ở trên bả vai Thích Thiên Bách vỗ hai cái: “Ê, anh rốt cục xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ bị đối tượng thăm mền quăng tới chỗ tôi tìm an ủi.”

Lư Ninh không biết mình thế nhưng một câu nói toạc ra thiên cơ, chỉ cảm thấy sau khi nói xong, Thích Thiên Bách hình như càng thêm chán chường chút. Qua không bao lâu, cậu bắt đầu cảm thấy lạnh, trong nhà Ninh Kinh Hồng không giống với nhà Thích Thiên Bách, trong nhà vị đại thiếu gia này điều hòa ấm áp, trong nhà Ninh Kinh Hồng chỉ có mấy miếng khí ấm, mà lúc này còn chưa bắt đầu cung cấp ấm, Lư Ninh cả người trần trụi, mặc dù cả người đều vùi lấp trong ngực Thích Thiên Bách, nhưng sau khi rời khỏi nước nóng bị không khí lạnh thổi, nhiệt lượng trên người rời đi nhanh, làm cho cả người cậu dựng hết một tầng da gà.

Cậu nhin không được run rẩy một cái: “Thích thiếu gia, anh có thể trước buông tôi ra không, lạnh quá ha.”

Thích Thiên Bách lúc này mới lấy lại tinh thần, từ từ thu tay lại, anh rốt cục tỉnh táo chút, nhìn bóng lưng “Ninh Kinh Hồng” một bên túm khăn lông một bên đi tìm đồ ngủ, từ từ nhắm mắt lại.

Lư Ninh về phòng ngủ mặc đồ ngủ vào, lại ở bên ngoài phủ thêm một cái áo gió, hiện tại thời tiết dần dần chuyển lạnh, phải chú ý giữ ấm mới được, Lư Ninh mới không muốn lại giống như hồi còn sống, nỗ lực làm việc, rước một thân bệnh tật.

“Ngồi đi, muốn uống gì không?”

“Cậu mở tủ lạnh ra nhìn xung quanh, từ bên trong lấy ra một bình nước ép: ”Có nước trái cây.....”

“Cho chai bia.”

Động tác Lư Ninh dừng một chút, co rút khóe miệng quay đầu nhìn về phía anh: “Cái gì?”

Thích Thiên Bách đã tự mình ngồi liệt trên ghế salon ngẩn người, anh đang nhìn về phía TV, nhưng TV cũng không có bật, cho nên Lư Ninh phán đoán anh xác thực là đang ngẩn người.

— Vị đại thiếu gia này, rốt cục bị cái gì đả kích, làm sao giống như bị người thiên vậy, buồn bã ỉu xìu.

” Thích Thiên Bách chắc là cũng không để cái câu bia kia ở trong lòng, nhìn chằm chằm vách tường hồi lâu, đột nhiên nói: “Nhà các cậu thật sự bé a.”

“..... Vậy anh mau rút về biệt thự hoa lệ của mình đi, sao còn tới nhà tôi.” Mặc dù căn phòng thuê này thật sự rất nhỏ, nhưng bị Thích Thiên Bách nói nhỏ cậu khó giải thích được cảm thấy khó chịu.

Thích Thiên Bách khơi lòng mày nhìn về phía cậu: “Núi không đến gần tôi tôi liền đến gần núi, ai bảo cậu mặt mũi lớn, mới không được. Tôi đành phải tự tới tìm cậu.”

Lư Ninh cúi đầu rót nước trái cây, cười nói: “Ngài đó là mời tôi sao? Ngài đó là gọi tôi lần tới.”

Cậu rót xong đồ uống cầm một chén đưa cho Thích Thiên Bách, mình cầm nước ấm ngồi ở bên cạnh, làm ổ trong ghế salon từ từ uống. Người trước sau khi uống một hớp nước trái cây, nhíu mày, sau đó nhìn chăm chăm cái chén trong tay Lư Ninh, Lư Ninh không hiểu ra sao mà nhìn lại, anh mới mở miệng: “Trời lạnh cậu biết tự mình uống nước ấm, cho tôi đồ uống lạnh?”

“Đồ uống lạnh đắt lắm.”

Thích Thiên Bách sau khi nghe xong chân mày càng nhíu chặt, một cái túm lấy cái chén trong tay Lư Ninh, đem tay nắm ở bên trên, nhiệt độ nước nóng truyền tới, làm cho Thích Thiên Bách cảm giác được một tia ấm áp. Lư Ninh đành phải bật TV, nhìn chăm chăm màn hình TV đen trắng.

Điều kiện của căn phòng thuê này thật sự quá kém, TV đều là loại kiểu máy trắng đen kéo ăng ten, chỉ có thể bắt được 5 kênh, mỗi lần mở ra không phải đang phát tin tức, thì là phát quảng cáo. Thích Thiên Bách không nói chuyện, cùng Lư Ninh cùng nhau nghe TV một lát, đột nhiên này: “Xem thứ này, cậu không nhầm chán hả?”

Lư Ninh giống như đoán chắc anh có thể hỏi như vậy, cười đến có chút gian: “Tôi mở TV chính là vì để cho anh cảm thấy nhầm chán, để anh nhanh chút rút đi, tránh cho anh cứ ý ở nhà tôi vênh mặt hất hàm sai khiến.”

Cậu nói xong ngáp: “Tôi mệt rồi.”

Thích Thiên Bách nhìn chăm chăm đồng hồ treo trên tường, kim chỉ hướng 2h đúng, vốn bên cạnh có người ngáp, anh nên bị nhiễm mới đúng, Thích Thiên Bách nhưng ngay cả mí mắt cũng không sụp xuống. Anh lúc này không phải là mất ngủ, chính là chính là tinh thần đặc biệt phấn chấn.

“Cậu ăn cơm tối chưa?”

Lư Ninh còn mở rộng miệng đang lau nước mắt khoe mắt, nghe được Thích Thiên Bách hỏi một câu lập lờ nước đôi như vậy, nghi ngờ “Hả?” một tiếng.

Thích Thiên Bách không kiên nhẫn chờ cậu trả lời, trực tiếp đưa tay qua, sờ vào trong quần áo Lư Ninh, sau đó ở trên bụng cậu dùng sức ấn mấy cái: “Lép kẹp, xem ra chưa ăn tối.”

“.....”

“Chúng ta ra ngoài ăn cái gì đi.”

Lư Ninh co rút khỏe miệng, kéo quần áo của mình dùng sức quăn chặt: “Đại thiếu gia, ngài đừng phát điên được chứ, tôi ngày mai còn phải đi làm đây..... Giờ đều mấy giờ rồi..... Ai!”

Thích Thiên Bách không nói một lời mà vác Lư Ninh lên, đi về phía phòng ngủ của cậu: “Ngày mai thứ 7, cậu đi làm cái rắm. Đừng nói nhảm nữa, nhanh đi thay quần áo.”

“.....”

Lư Ninh cuối cùng vẫn là bị Thích Thiên Bách lôi túm mà kéo ra khỏi nhà, giờ này ngoại trừ cửa hàng tiện lợi 24h, cơ hồ không có nhà nào buôn bán, Thích Thiên Bách ở trong cửa hàng tiện lợi mua hai chai bia, sau đó dọc theo quốc lộ lái về phía trước, lát rất lâu, mới rốt cục ở một quán ven đường tìm được một cửa hàng mì vẫn thẩn còn chưa đóng cửa, Thích Thiên Bách mắt sắc phát hiện trên bếp nướng vẫn đang bốc hơi, liền mặt dày mà mua lại gian hàng của người ta.

Lư Ninh ở một bên nhìn tới hắc tuyến đầy đầu, vốn là ông chủ muốn nướng cho anh một mẻ, anh nhất định muốn tự mình động thủ, vừa nướng vừa ăn.

Cậu nhét hai tay vào trong tay áo nhau, phát huy “Khoanh tay đứng nhìn” tới vô cùng nhuần nhuyễn, Thích Thiên Bách nhóm lửa nướng thịt, cậu liền lạnh lạnh mà trào phúng: “Thích đại thiếu gia, anh bệnh cũng không nhẹ a..... Chúng ta vẫn là đi bệnh viện đi, kiểm tra đầu anh chút.”

Thích Thiên Bách cư nhiên không tức giận, thật không dễ dàng nướng xong một xiên cánh gà, sau khi dùng kéo cắt bỏ phần cháy khét bên trên, đưa cho Lư Ninh: “Gia có tiền, gia tự nguyện, cầm lấy xiên này.”

Lư Ninh rất keo kiệt mà từ trong tay áo khoác to dùng vươn ra bốn đầu ngón tay, vòng ở trên xiên cánh gà, sau đó đưa vào trong miệng, phía ngoài cánh gà mềm mềm, cắn xuống một miếng, còn bốc dầu nóng ra bên ngoài, Lư Ninh dùng đầu răng từng miếng từng miếng mà cắn. Thích Thiên Bách lúc này đột nhiên xoay đầu lại, cười nhìn cậu một cái: “Ăn ngon không?”

“Chả ngon, anh không bỏ đủ muối.”

“.....”

“Hơn nữa ớt bỏ nhiều.”

Lư Ninh nghiêm túc nói xong, lại cắn một miếng.

Thích Thiên Bách không biết là bắt đắc dĩ hay là thế nào, thở dài thật sâu, bỏ thêm trên que xiên của mình càng nhiều bột màu đỏ: “Cái tôi cho cậu còn chưa có bỏ đâu..... Đi xem xem xiên thịt dê, lật thử xem.”

Lư Ninh ngậm một nửa cánh gà còn dư lại, chuyển tới phía trước giá nướng, lật một đống xiên thịt nướng. Nhưng cậu sợ lạnh, chỉ chịu từ trong tay áo vươn ra hai đầu ngón tay, nhón que xiên quay, không đầy một lát liền quay khét thịt nướng.

“Có thể làm hay không hả! Làm cẩn thận!”

Lư Ninh phun xương gà ra, hít hít mũi: “Ông đây chỉ biết làm như vậy, ai thích làm thế nào thì làm.”

— Trời lạnh ngắt đứng ở trên rìa đường quốc lộ nướng thịt, đầu óc nước vào có phải hay không.

Thích Thiên Bách vốn muốn nổi cáu, quay đầu vừa nhìn, hai phiến môi mỏng của Lư Ninh bóng nhẫy, lúc cúi đầu lật mấy xâu thịt kia, lông mi rũ xuống, ở trên mặt tỏa xuống hai cánh quạt nhỏ màu đen giống như bóng râm, kết hợp với khuôn mặt có chút đỏ đỏ, đáng yêu giống như tiểu cô nương. Lửa trong bụng anh lập tức liền tan.

Bất quá vừa nảy sinh ra loại ý nghĩ này, Thích Thiên Bách lại muốn bắt đầu hoài nghi tính hướng của mình, anh vẫn luôn tin mình không có Dư Ôn nhất định sẽ là một thẳng nam.

“Thích đại thiếu gia, anh tiếp tục nhìn gian tôi, tôi liền đánh anh.”

Thích Thiên Bách chợt hồi thần, bỏ xâu cánh gà đã nướng xong vào trong đĩa, cười nói, “Tôi không nhìn cậu, tôi đang nghĩ sự tình, không cẩn thận rơi tầm mắt vào trên người cậu mà thôi.”

Lư Ninh ngồi vào bên cạnh rìa đường, nghi ngờ nói: “Anh nghĩ cái gì?”

Thích Thiên Bách bảo Lư Ninh đưa anh chai bia đầu tiên, trực tiếp dùng răng hàm sau cắn mở, các-bon-đi ô-xít trong bia “Xì —” một tiếng phun ra, nghe vào vô cùng có hứng.

“Tôi đang nghĩ.....”

Thích Thiên Bách rót một ngụm bia vào miệng, rót cục rồi đi ánh mắt từ trên mặt Lư Ninh, chuyển hướng đỉnh đầu: “Mấy hôm trước..... Cha tôi gọi điện thoại cho tôi, muốn tôi về quản lý một nhà máy tiền vốn hai trăm triệu.”

Lư Ninh vẽ mặt dờ dẩn, Thích Thiên Bách thấy rõ biểu tình của cậu, nghĩ thâm thành oắt này quả nhiên vẫn là đối với mình có chút luyến tiếc a, liền hài lòng nói tiếp: “Tôi không nguyện ý.”

Lư Ninh lập tức hết sức phấn khởi mà giơ tay lên: “Tôi nguyện ý a!”

40. Chương 40: Trước Khi Hợp Đồng Kết Thúc Cậu Không Thể Thích Bất Cứ Ai

Edit + Beta: Vịt

“.....”

Thích Thiên Bách sau khi nghe được câu trả lời của Lư Ninh, đưa tay ở đỉnh đầu cậu dùng sức gõ một cái: “Cậu ngoại trừ tiền còn có thể nghĩ được chuyện khác không?”

Lư Ninh che đầu mình né một bên: “Chắc, nói mình sẽ thừa kế nhà máy tiền vốn 2 trăm triệu chẳng lẽ không phải đang khoe của với tôi sao? Tôi đang nịnh nọt a.”

“.....”

Thích Thiên Bách bắt đắc dĩ thở dài: “Vẫn là ăn thịt nướng đi.”

Sau khi ăn xong một xiên cánh gà, Lư Ninh mới thiết thực cảm giác được đói, nhịn không được tăng nhanh tốc độ gặm mấy xiên thịt dê. Nhưng ăn thịt nhiều luôn sẽ cảm thấy không thoải mái, cậu trái phải nhìn nhìn, nhìn chăm chăm đồng túi nhựa đặt bên cạnh thịt nướng.

“Cậu đang nhìn cái gì?”

Lư Ninh muốn đi qua kiểm tra chút bên trong có đồ bằng bột mì có thể ăn hay không, nhưng cậu lại lười động, đứng ở đó vừa lạnh vừa buồn ngủ, thế là chỉ nói một câu: “Tôi muốn ăn bánh màn thầu nướng á.”

Thích Thiên Bách thấy Lư Ninh giống như chim cú ngồi xồm trên mặt đất, nhịn không được cười nói: “Tự mình nướng đi.”

Lư Ninh đấu tranh một chút, cuối cùng vẫn là cái lưỡi chiến thắng thèm ăn, cậu thở dài, đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích: “Nghĩ chút bánh màn thầu hình như cho dù nướng chín vẫn là rất nghen, thôi đi.”

“.....”

Thích Thiên Bách đành phải mó tay từ trong đồng túi nhựa tìm ra bánh màn thầu, xiên ở trên xiên nướng, Lư Ninh cười hì hì từ trong tay anh nhận lấy, tích cực mà lật đồ trong tay, để nó có thể nướng đều đều.

“Lười chết cậu đi.....”

“Đúng a đúng a, tôi ngay cả cửa cũng lười ra, còn không phải là bị Đại thiếu gia anh kéo ra, anh tưởng tôi nguyên ý trời lạnh ngắt đứng ở bên đường lớn nướng bánh màn thầu sao.”

Thích Thiên Bách bị cậu chẹn họng quen, tạm thời không mở miệng, anh dừng thịt đã nướng xong vào đĩa, ngồi vào bên cạnh đường lớn uống bia, Lư Ninh nhưng không ngừng lại được, vừa nói vừa hớn hở bôi dầu lên bánh màn thầu: “Kỳ thực từ vừa nãy tôi đã muốn hỏi anh, rốt cục tại sao lại nổi điên.”

Thích Thiên Bách rót một ngụm bia vào trong miệng, khiêu mi nói: “Tôi tưởng cậu đối với chuyện của tôi không có hứng thú.”

“Vẫn được, thỉnh thoảng cũng sẽ tò mò.”

Lư Ninh quả thực vì không chọc phiền toái lên người đối với Thích Thiên Bách cực kỳ lạnh nhạt, cho dù gặp phải chỗ nào kỳ quái cũng sẽ không hỏi — Tóm lại cuộc sống của người này sẽ không có giao nhau với cậu, tốn nhiều tâm tư như vậy làm gì.

Bất quá cậu vẫn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Thích Thiên Bách ủ rũ như vậy, cái này dẫn tới hứng thú cực lớn của cậu.

Thích Thiên Bách lại cầm một chai bia qua, dùng răng cắn mở nắp, đưa cho Lư Ninh: “Làm một chai?”

Lư Ninh lắc lắc đầu, không biết xấu hổ nói: “Tôi vừa trưởng thành không thể uống rượu.”

“Chắc.....”

“Anh tốt nhất cũng không nên uống rượu lái xe.”

Thích Thiên Bách kỳ quái mà nhìn cậu một cái, thu chai bia lại. Nói thực mình bình thường tâm tình không tốt cũng sẽ kéo mấy anh em ra ngoài uống rượu, nhưng không biết hôm nay tại sao, lại muốn tới “Ninh Kinh Hồng”..... Anh bình thường muốn uống rượu cũng tuyệt đối sẽ tìm đám Lâm Thụy Đông.

“Khả năng mọi người sẽ hướng tới thứ mà mình không có đi, cậu cảm thấy được yêu cầu về nhà thừa kế nhà máy là chuyện rất không tệ, nhưng tôi lại thích hướng tới cuộc sống tự do hơn.”

Lư Ninh cắn một miếng bánh màn thầu xốp giòn, nhai tiếng rột rột: “Đó là bởi vì anh không trải qua cuộc sống không có tiền, cắt thẻ tín dụng 2 tuần thử xem.”

Thích Thiên Bách tiếp tục cảm khái: “Cậu làm sao biết tôi chưa từng trải qua, chỉ bất quá..... Tiền trong

mắt tôi chỉ là mấy con số mà thôi.”

Tiếng nhai vẫn tiếp tục: “Ha, Thích thiếu gia, dám ở trước mặt người khác nói lời này sao? Tôi đảm bảo anh không ra ngoài 2 phút đã bị đánh thành đầu heo.”

Trần Thích Thiên Bách nổi lên gân xanh, anh rót cả chai bia vào trong miệng: “Nhưng tiền với tự do so ra vẫn là tự do quan trọng hơn!”

Lư Ninh lần này dứt khoát không để ý tới anh: “Bánh màn thầu này ngon thật.....”

Thích Thiên Bách rốt cục không nhịn được, một cái kẹp cổ Lư Ninh dưới cánh tay, hung hăng kéo mặt cậu: “Cậu muốn chọc giận chết tôi phải không!”

”U — Đau đau đau.....”

Thích Thiên Bách phát tiết một trận sau đó rốt cục buông Lư Ninh ra, thấy da non trên mặt cậu bị mình nhéo tới đỏ bừng, không khỏi duỗi tay nhu hai cái: “Cậu cho rằng tiền là quan trọng nhất, làm sao còn mâu thuẫn như vậy kỳ thỏa thuận với tôi?”

Anh một cái kéo Lư Ninh qua, giống như trêu thỏ cúi đầu hướng mặt bên tai cậu cọ: “Tôi sẽ cho cậu rất nhiều tiền, cậu sau này theo tôi, thế nào?”

Mặt Lư Ninh bị anh cọ tới có chút biến hình, ngo ngoáy từ trong ngực anh trổ ra: “Đó đương nhiên không được.”

Thích Thiên Bách nhất thời không nói chuyện, anh cũng không biết tiếp tục thế nào, bởi vì cậu vừa nãy cũng không phải hoàn toàn nói giỡn. Anh ngại trực tiếp hỏi cậu có phải sẽ để ý hay không, nói bóng nói gió Lư Ninh lại hoàn toàn không tiếp chiêu.

Bất quá nghĩ cũng biết, cho dù anh trực tiếp hỏi, đối phương cũng sẽ không biểu hiện ra phản ứng mình mong đợi.

Anh thở dài nói: “Vậy cậu vì sao không thể hiểu tâm tình tôi, tôi cũng không muốn bởi vì tiền mà mất đi tự do.”

Lư Ninh ý xấu cười nói: “Cái này đương nhiên khác, nếu như anh là cha tôi, muốn để tôi thừa kế di sản của anh, vậy tôi sẽ khá vui lòng.” Thích Thiên Bách căn bản không biết mẹ Ninh đã từng nói, cũng không hiểu Lư Ninh nói cái gì, Lư Ninh sau khi tự mình nói xong ngược lại ở trong lòng cười trộm không ngừng.

Thích Thiên Bách không hiểu ra sao nhìn cậu một cái: “Thôi được thôi được, không thảo luận mấy cái kia nữa, tôi muốn nói chính là, nếu tôi có một ngày thật sự phải rời đi, cậu.....”

“Oa!”

Lư Ninh vui vẻ mà vỗ tay: “Có phải không trở lại hay không, vậy nợ nần giữa chúng ta có phải cũng xóa bỏ hay không!”

“..... Cậu phun bánh màn thầu ăn vào ra cho tôi.”

“Tôi phun ra anh cũng sẽ không muốn ăn.”

Bọn họ làm ầm ĩ một lát, Thích Thiên Bách lại uống rượu. Anh đã hiểu, “Ninh Kinh Hồng” hôm nay định giả ngu tới cùng, hoặc là nói vô tình một chút, cậu thật sự đối với chuyện mình sắp rời khỏi Hạng thành không có chút cảm giác nào.

Bất quá cũng đúng, giữa bọn họ chỉ là quan hệ mua bán mà thôi, giữa hai người bọn họ chẳng những không nên tồn tại thiện cảm, ngược lại nhìn nhau chán ghét.

Thích Thiên Bách đột nhiên cảm giác mình có chút bi ai.

Chờ sau khi anh lại uống hết một chai bia, mới đột nhiên phát hiện bầu không khí giữa hai người trở nên có chút trầm mặc, anh quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, lại phát hiện đối phương đang ngơ ngác mà ôm đầu gối ngồi một bên, không biết đang nghĩ gì.

“Cậu sao thế? Bộ dáng tâm tình không tốt lắm.”

Lư Ninh thật sâu thở dài một hơi: “Tôi vốn còn cho rằng anh giống tôi, gặp phải vấn đề trên tình cảm, không nghĩ tới cư nhiên là vì thừa kế sản nghiệp gia tộc..... Quả nhiên phiền não của người bình thường và người có tiền vẫn là có chênh lệch nhất định.”

“Phì!”

Thích Thiên Bách nghe đến đó nhin không được phun một ngụm rượu ra — Mặc dù anh quả thực cũng là gặp phải vấn đề tình cảm, bất quá quan hệ hiện tại của anh và “Ninh Kinh Hồng” đặc biệt, không khí giữa bọn họ cũng khá vi diệu, anh đương nhiên theo bản năng mà kiêng kỵ phương diện này..... Không nghĩ tới người này lại không chút nào để ý mà ở trước mặt anh nhắc tới người khác.

“Cái, cái vấn đề tình cảm gì?”

Lư Ninh liếc Thích Thiên Bách một cái: “Nói với anh có ích gì chứ, anh cũng sẽ không giải quyết vấn đề với tôi.”

Thích Thiên Bách nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Bày mưu tính kế cho cậu a.”

Lư Ninh do dự một lát, rốt cục vẫn là nói: “Được rồi, vậy tôi nói với anh chút..... Kỳ thực cũng không phải là chuyện quá phức tạp, chính là tôi nhất thời kích động kéo đến một cô gái thích tôi, hiện tại rất hối hận a.”

“.....”

Lư Ninh sau khi nói xong thật lâu không nghe thấy Thích Thiên Bách đáp lại, vừa nghiêng đầu liền thấy anh đang không ngừng ngửa đầu rót rượu vào trong miệng, liền hỏi: “Sao thế? Anh đây là phản ứng gì, thiệt tôi còn tưởng anh thật sự có thể bày mưu tính kế cho tôi đấy.”

Thích Thiên Bách ném vỏ chai rượu qua một bên, hít một hơi thật sâu, lại mở một chai khác ra: “À, chỉ là không nghĩ tới cậu còn có con gái thích.”

“Cũng không thích là con gái thích, chính là quay đầu lại nghĩ chút, chuyện mình làm rất không phong độ, có lẽ sẽ sinh ra tổn thương cho con gái người ta..... Rất phiền muộn thôi.”

Lư Ninh vừa nói, vừa chú ý quan sát sắc mặt Thích Thiên Bách, chỉ thấy anh ngửa đầu không ngừng rót bia vào trong miệng, sắc mặt cũng càng ngày càng đen, trong lòng thâm sượng.

“Anh nói tôi nên add cô ấy lại hay không?”

Thích Thiên Bách nuốt bia xuống, tàn bạo nói: “Add cái gì mà add! Tính người vốn tiện! Cậu block cô ta cô ta mới sẽ coi trọng cậu, giờ add lại chỉ sẽ bị coi thành đồ bỏ đi!”

Lư Ninh nghe ra ý ở ngoài lời của anh, do dự nói: “Phải không..... Như vậy không tốt sao, tôi cảm thấy vẫn là add lại.”

Thích Thiên Bách lần này chỉ hừ một tiếng, sau đó liền hùng hục mà uống bia, Lư Ninh nhìn hồi lâu rốt cục mở miệng khuyên: “Được rồi, đừng uống nhiều như vậy, sẽ tiêu chảy.”

“Cậu kệ tôi.”

Thích Thiên Bách lãnh khốc mà cắt đứt lời khuyên của Lư Ninh, sau đó cười lạnh: “Cậu quan tâm cô ta như vậy thì ở chung một chỗ với cô ta được rồi, dù sao cậu còn trẻ như vậy, lúc có thể chơi thì chơi vui.” Anh nói xong hơi ngửa đầu, lại uống sạch chai bia trong tay, hầu kết anh theo tiếng “Ừ ực ực ực” không ngừng trên dưới hoạt động, Lư Ninh nhìn đều cảm thấy đau răng.

Cậu nhện không được cười khê hai tiếng: “Ha ha, tôi cũng đang nghĩ có nên hay không.....”

“Không được!”

“Bộp!”

Chai rượu trong tay Thích Thiên Bách đột nhiên bị hung hăng ném trên mép đường lớn, vỡ chia năm xẻ bảy, anh dùng lực túm eo Lư Ninh kéo cậu vào trong ngực, ôm cậu dùng sức hôn, đầy miệng anh đều là mùi bia, Lư Ninh theo bản năng muốn tránh mặt ra, lại bị túm tóc vững vàng cố định đầu làm cậu không thể nhúc nhích. Lư Ninh bị anh hôn tới không hiểu ra sao, vốn tưởng mình không giãy dựa anh hôn đủ rồi sẽ buông mình ra, ai biết vị đại thiếu gia này càng hôn càng quá phận, cuối cùng lại đè cậu trong bụi cỏ ven đường.

Lư Ninh cảm giác dưỡng khí trong phổi mình đều sắp bị hút sạch, cậu mơ hồ mà nghĩ — Xong rồi xong rồi, mình lần này là đùa quá trớn rồi, vị Thích thiếu gia này thật sự vừa mới thất tình a, nếu không làm sao sẽ không chịu nổi kích thích như vậy. Lúc Thích Thiên Bách rốt cục buông cậu ra, Lư Ninh chống mặt đất ngum lớn thở hổn hển: “Anh làm gì.....”

Thích Thiên Bách không để cho cậu nói xong lời kế tiếp, anh dùng sức nắm mặt Lư Ninh, ép cậu nhìn mình: “Cậu đừng quên, giữa cậu và tôi, vẫn tồn tại quan hệ hợp đồng, trước khi hợp đồng kết thúc, cậu đều không có tư cách nghĩ tới con gái gì cả.”

Thích Thiên Bách quả thực nổi trận lôi đình, anh không biết mình tại sao tức giận, nhưng trái lo phải nghĩ, cũng chỉ có thể coi như là lòng tự ái của đàn ông bị quấy phá — Bị nam thần kéo đen coi như thôi, Ninh Kinh Hồng một quan hệ xã hội anh tốn tiền mua được, còn mưu toan không an phận với mình, quả thực nằm mơ giữa ban ngày.

Lư Ninh trợn mắt nhìn chằm chằm Thích Thiên Bách không nói chuyện, người sau bị đôi mắt hoa đào đen lầy của cậu, càng thêm cảm thấy tức giận, không khỏi túm lấy mặt cậu: “Cậu nhìn tôi như vậy là có ý gì?”

Lư Ninh đột nhiên cười một cái, cậu cầm tay Thích Thiên Bách từ trên mặt mình dời đi, ghé tới ôm lấy vai Thích Thiên Bách. Hơi thở mềm mại nhẹ nhàng của đối phương từ bên tai ập tới, làm cho Thích Thiên Bách nhất thời ngẩn người.

Cậu khẽ cười nói: “Anh yên tâm, Thích thiếu gia. Tôi do dự chính là điểm này, cùng anh duy trì loại quan hệ này, làm sao có tư cách sẽ thích một người khác, để người được tôi thích biết những lời này cũng sẽ cảm thấy buồn nôn đấy..... Tôi tuyệt đối sau khi kết thúc hợp đồng với anh sẽ thích người khác.”

“.....”

Lư Ninh nhè nhẹ vỗ vai Thích Thiên Bách mấy cái: “Tôi là người rất giữ chữ tín, đã ký hợp đồng với anh — mặc dù là bị ép — tôi sẽ thực hiện nghĩa vụ đến cùng. Anh hiện tại có phải đặc biệt cần tôi an ủi hay không? Hoàn toàn có thể, tôi đối với an ủi cảm xúc sau khi thất tình cũng rất thành thạo đấy.”

Thích Thiên Bách chẳng những không có được lời của Lư Ninh an ủi, ngược lại làm cho anh tức giận chết.

Anh nghĩ hồi lâu, một cái ôm Lư Ninh lên: “Cậu nói không sai, tôi con mẹ nó hiện tại cần an ủi, cậu phải an ủi tôi cần thận.”

Lư Ninh vốn đang ôm tâm tình xem kịch vui, nhưng nhìn xe cách cậu càng ngày càng gần liền khẩn trương, cậu ra sức vùng vẫy: “Chờ chút..... Tôi nói an ủi chỉ là an ủi trên lời nói, không bao gồm thân thể..... Ê! Anh không được mượn cơ hội giở lưu manh!”

Thích Thiên Bách mặt không biểu tình ném Lư Ninh vào trong xe: “Hiện tại chỉ có giở lưu manh mới có thể an ủi được tôi.”

Lư Ninh sợ tới nỗi chân đạp anh: “A a a a! Anh không được kích động a! Tôi..... Tôi chỉ là trêu anh! Rất hiếm thấy đáng về Thích đại thiếu gia thất ý như vậy a..... Oa a a a!”

Thích Thiên Bách túm lấy chân cậu leo tiến vào trong xe, sau khi khóa kín cửa xe, liền lột quần áo dày trên người Lư Ninh ra, anh vừa lột vừa cười lạnh: “Tôi hiện tại cũng đang trêu cậu đấy!”

“.....” Trêu mẹ anh.

Chỉ bất quá cuối cùng Thích Thiên Bách vẫn là không thật sự làm gì với Lư Ninh — Ngoại trừ bị anh dọa gần chết, cậu không có tổn thất tinh thần gì. Sau khi trải qua mấy lần như vậy, Lư Ninh kỳ thực cũng có chút hiểu đối với hành động của Thích Thiên Bách, anh đối với loại chuyện “Lên giường” này dường như rất nghiêm túc, hơn nữa trong lòng anh ta có người kia, có lẽ sẽ không thật sự thế nào đối với cậu.....

Thật là một người mâu thuẫn, không biết nên đánh giá là chung tình hay là ý chí không kiên định — Bởi vì anh đối với viên thuốc giảm đau Ninh Kinh Hồng này sinh ra tình cảm vì diệu cũng xác thực là sự thật.

Thích Thiên Bách sau khi lột áo khoác ngoài trên người Lư Ninh xuống liền ôm cậu rụt ở ghế ngồi phía sau, một bụng rượu anh rót xuống bắt đầu phát huy tác dụng. Thích Thiên Bách vốn là tửu lượng không tệ, chỉ bất quá anh hôm nay lúc buồn bực uống rượu, khá dễ say.

Lư Ninh ôm cổ anh từng cái vỗ đầu anh, Thích Thiên Bách lại hoàn toàn không có phản ứng, trong cổ họng còn phát ra âm thanh càu nhàu giống như động vật nhỏ bị thương.

“Tôi nói, Thích đại thiếu gia..... Anh như vậy thật sự rất mất mặt a, kỳ thực tôi đã sớm tò mò, cái người đàn ông mà anh cầu không được kia, rốt cuộc là dạng gì, có thể làm cho đại lão có tiền như anh thương tâm thành bộ dáng này.”

Cho dù nói ra lời kích thích người, cậu cũng không nhận được đáp án, Thích Thiên Bách chôn mặt bên cổ cậu, hô hấp ô ô kéo dài, đã sắp ngủ.

Lư Ninh nằm ở nơi đó nhìn mũi xe, một bên nghe tiếng hít thở của Thích Thiên Bách, trong lòng hơi gọn sóng.

Lư Ninh sững sốt hồi lâu, đột nhiên lẩm bẩm: “Không biết fan nhỏ đáng yêu kia..... Có phải cũng sẽ thương tâm như vậy hay không.”

— Chắc, hẳn là sẽ không đi, bọn họ chỉ là quen biết qua mạng mà thôi, cũng còn chưa tới mức lười tình..... Có lẽ.

Đương nhiên, loại xoắn xuýt này không kéo dài quá lâu, Lư Ninh luôn luôn nhìn phóng khoáng, tóm lại chuyện này cũng không phải không có cơ hội sửa chữa. Chờ sau khi Thích Thiên Bách triệt để ngủ, cậu mặc quần áo tử tế, bò tới vị trí ghế lái, định lái xe về. Dưới loại tình huống hoang vu dã ngoại này qua đêm nhất định sẽ lạnh cảm mạo, cậu vừa nãy cự tuyệt đề nghị của Thích Thiên Bách để cậu uống rượu chính là suy nghĩ tới tình huống này — Nếu Thích Thiên Bách uống rượu say, cậu còn phải phụ trách lái xe về.

41. Chương 41: Khách Hàng Sẽ Không Sáng Sớm Chưa Đánh Răng.....

Edit + Beta: Vịt

Lư Ninh giúp Thích Thiên Bách lái xe về nhà mình, tiểu khu biệt thự của anh ta không biết phải vào cửa thể nào, Lư Ninh chỉ có thể trước tiên đi về. Mang người từ trên xe xuống sau đó sắp xếp tới trên giường, cơ hồ sắp sáng rồi, cậu không kịp rửa mặt, ngã xuống giường nằm ngủ.

Lư Ninh biết mình lại bị Thích Thiên Bách coi thành gối ôm thuận tay ôm vào trong ngực, nhưng nhiều lần như vậy cậu cũng quen rồi, kệ anh ta. Cậu ngủ thẳng tới trưa bị một hồi điện thoại đánh thức. Lư Ninh tỉnh lại theo bản năng đi ra ngoài nghe điện thoại, để tránh làm tỉnh vị Đại thiếu gia dB “Bút chì xoẹt trên giấy” cũng có thể tỉnh kia.

Điện thoại lại là Trang Việt gọi tới, Lư Ninh vừa nghe thấy âm thanh của hắn trong lòng liền nổi lên, cậu vội vàng dè micro điện thoại vào phòng rửa tay: “Anh Trang? Sao thế? Vụ án xảy ra vấn đề gì sao?”

Trang Việt hàm hồ nói câu gì đó, cậu cũng không nghe rõ, đối phương hình như mới tỉnh ngủ, một lát sau, đối diện mới lên tiếng: “Không có gì, tôi chỉ là nói với cậu, bên này đã dựa theo kế hoạch post chứng minh của cục cảnh sát lên, hiện tại cậu có thể mở weibo xem xem, mấy top hot trên đều là tin tức liên quan.”

Lư Ninh lập tức thở phào nhẹ nhõm — Về sự kiện kia còn có một vài công việc tiếp sau khá khó làm, kiến nghị của cậu là chờ lúc chuyện này gay cấn tới cao trào rồi giới một chậu nước này xuống, mới có thể đạt được mục đích sôi trào, duy chỉ có công việc tiếp sau phải từ cục cảnh sát lấy được chứng minh khá khó, Trang Việt lúc trước cho dù thật sự là vì phối hợp cảnh sát làm việc mới tới chỗ đó, người ta cũng không nhất định sẽ viết chứng minh chính thức cho hắn.

Không biết hắn đi quan hệ gì, thật sự lấy được chứng minh, như vậy không chỉ có thành công để cho mấy hắc tử kia ngậm miệng, cũng cho fan lòng tin cực đại, tin tưởng bọn họ thật sự không làm chuyện gì kỳ quái.

“A..... Vậy thì tốt quá, như vậy có thể mặc kệ, hoặc là anh Trang có thể nhân cơ hội tuyên truyền từng bộ phim.”

Trang Việt ở bên kia điện thoại cười cười: “Vậy cuối tuần tìm thời gian, thanh toán khoản còn lại. Đúng rồi, tới lúc đó tôi thuận tiện giới thiệu cho cậu mấy người quen biết.”

Lư Ninh hơi sững sốt chút, vội vàng nói vâng — chẳng lẽ Trang Việt giới thiệu cho cậu làm ăn? Hẳn sẽ không nhanh như vậy đi.....

Lư Ninh bên này vừa cúp điện thoại, lại đột nhiên bị người từ phía sau ôm lấy, dọa cậu hết hồn. Cũng may cậu vừa vặn đối diện gương phòng rửa tay, từ trong gương nhìn thấy người phía sau.

“Gọi điện thoại với ai đấy?”

Lư Ninh còn chưa kịp nói chuyện, Thích Thiên Bách đã cướp điện thoại trong tay cậu, sau khi tùy ý nhìn một cái ném trên bồn rửa tay, Lư Ninh bị anh ôm eo thuận thế đè trên mặt tường gạch men sứ phòng rửa tay.

Anh ghé ở trước mặt Lư Ninh nhìn chằm chằm cậu: “Đàn ông cậu quen biết thật sự không ít, Trang Việt? Sẽ không phải Trang Việt tôi cho rằng kia chứ?”

Lư Ninh cười nghiêng mặt: “Anh đừng quên tôi làm cái gì, thỉnh thoảng cũng sẽ vận khí tốt, biết mấy nhân vật lớn giống như Thích thiếu gia.”

Thích Thiên Bách thấy cậu đối với nghề nghiệp của mình hoàn toàn không có ý tứ kiêng kỵ, càng thêm cảm thấy tức giận — người này, ban đầu rõ ràng còn sẽ bởi vì mình cười nhạo cậu ta tiểu bạch kiểm mà thẹn quá thành giận, hiện tại hoàn toàn một bộ vô dã mẽ lại sứt.

Anh nhéo mặt Lư Ninh để cho cậu đối diện mình, cứ như vậy đè Lư Ninh trên tường cứng hôn cậu, người sau cũng chỉ là hơi cau mày chút, sau đó liền nhắm mắt lại phối hợp mà hé miệng, mặc anh tùy ý đối đãi với mình.

— Mặc dù là tốt hơn rất nhiều so với ban đầu hôn một cái ôm một cái đều phản kháng kịch liệt giống như muốn giết anh, nhưng trong lòng Thích Thiên Bách lại càng ngày càng khó chịu.

Anh cũng không thể xác định loại chuyển biến này của là bởi vì tiếp nhận mình, hay là triệt để thông suốt, coi thân thể mình thành một món hàng hóa.

Thích Thiên Bách một bên xoắn xuýt, một bên không chịu khống chế dưới tình huống cố ý câu dẫn của Lư Ninh cùng cậu càng hôn càng sâu, âm thanh liếm mút môi lưỡi lẫn nhau trong phòng tắm chật hẹp thỉnh thoảng vang dội mà truyền vào trong lỗ tai, cuối cùng là trấn an cảm xúc táo bạo của anh. Thích Thiên Bách vốn là muốn mượn việc này biểu đạt một chút bất mãn với cậu sáng sớm đã lén lút chạy đến phòng

tắm gọi điện thoại với đàn ông xa lạ, nhưng sau đó lại hoàn toàn bị kỹ thuật hôn chủ động mà phối hợp của Lư Ninh dời đi lực chú ý, thẳng nhai này biểu hiện căn bản không giống mình nói thẳng như ông thép mà.....

Thích Thiên Bách buồn bực ôm eo Lư Ninh kéo vào trong ngực: “Cậu không phải buồn nôn hôn môi cùng đàn ông sao?”

Người sau mặt tràn đầy ý cười nhìn chăm chăm anh, nhẹ nói: “Tôi buồn nôn anh sẽ không hôn nữa sao?”

“Đương nhiên sẽ không?”

Lư Ninh hừ một tiếng, muốn kéo tay anh ra: “Vậy anh còn hỏi nhằm gì.”

Thích Thiên Bách không cho cậu kéo ra, trên tay dùng sức, vững vàng giam Lư Ninh trong ngực, anh rũ mắt khoảng cách gần như vậy nhìn chăm chăm cậu, không giải thích được có chút nghiêm túc: “Có chuyện tôi rất nghi ngờ, vừa nãy tôi nghe thấy cậu gọi điện thoại với Trang Việt, ôn nhu như vậy..... Theo lý thuyết, tôi cũng coi như khách hàng của cậu đi, tại sao chỉ lạnh nhạt với tôi, hẳn có tiền hơn tôi?”

“Khách khác sẽ không sáng sớm còn chưa đánh răng đã đuổi lười vào trong miệng tôi.”

Lư Ninh cười nhìn về phía anh: “Bọn họ cũng sẽ không cả ngày nghĩ tới muốn ép người lương thiện làm kỹ nữ.”

Cậu giống như ám hiệu giơ chân lên — hoặc là nói, so với ám hiệu, động tác này gần với khiêu khích hơn: “Nhưng Thích đại thiếu gia ngài cả ngày ở trước mặt tôi giống như cầm thú, cầm thú mặt người dạ thú, ngay cả một bước áo mũ cũng giảm bớt, tôi dứt khoát không khách khí với anh thôi.”

Thích Thiên Bách sáng sớm đã bị Lư Ninh vừa khiêu khích vừa trêu chọc, làm cho nổi trận lôi đình. Anh vuốt eo Lư Ninh, sắc mặt âm tình bất định, tâm nói dứt khoát cầm thú tới cùng thôi, nếu như đổi thành Lâm Thụy Đông đã sớm ăn xong lau sạch mảnh vụn cũng không chứa miếng thị này, tới anh cứ nhiên vẫn chỉ dừng lại ở trên loại mức độ này.....

Thích Thiên Bách nghĩ tới đây, đột nhiên nhếch nhếch miệng, răng nanh bén nhọn lại lộ ra, âm thanh anh có chút khàn khàn: “Cậu có phải có hiểu lầm gì với hai chữ cầm thú này hay không?”

Lư Ninh bị một cổ lực mạnh nắm thắt lưng đặt trên bồn rửa tay, Thích Thiên Bách tiếp theo từ phía trên cậu đè xuống, cắn cổ cậu. Lư Ninh đầu tiên là kinh ngạc phút chốc, sau khi cảm giác được nụ hôn rất nhỏ của đối phương, lại đột nhiên cười nghiêng đầu đi: “Tôi ngược lại không sao cả.....”

Thích Thiên Bách dừng lại, chống cánh tay nằm bên trên Lư Ninh nhìn xuống cậu, chỉ thấy đôi mắt hoa đào kia cười tới giống như thành tinh: “Tôi lại không có người trong lòng, nhưng Thích thiếu gia không giống, anh hao hết tâm tư muốn tìm vị kia, nếu như biết anh từng có giao dịch thể xác với tôi, như vậy Ồn

chứ?”

“.....”

Thích Thiên Bách hiện tại tỉnh rượu rồi, tức giận và “chí khí” đối với việc Dư Ôn kéo đen mà sinh ra đã sớm tan thành mây khói, nếu bảo anh bởi vì chút chuyện này mà triệt để đoạn tuyệt quan hệ với Dư Ôn, anh không làm được.

Lư Ninh giống như đã sớm đoán chắc xương sườn mềm của anh, không giãy dựa ngược lại bắt đầu cởi nút áo ngủ của mình: “Tôi hiện tại nghĩ rõ ràng rồi, Thích thiếu gia nếu như khăng khăng làm như vậy, đối với tôi cũng không có hại gì, dù sao hai ta hôn đều hôn nhiều lần như vậy, cũng không thiếu một bước cuối cùng..... Chỉ bất quá, phí lên sân khấu của tôi phải tính khác, đúng hạn tính phí nha.”

Thích Thiên Bách một phát túm được tay cậu cởi nút áo, đầy mặt khiếp sợ, anh thoát nhìn rất muốn mắng chửi người. Lư Ninh cười đến càng vui vẻ, nhân cơ hội từ trên bồn rửa tay nghiêng cổ, ghé sát mặt anh: “Chúng ta quen thuộc như vậy, vậy tùy tiện cho 1-2 vạn đi, chỉ cần anh không phải là quá mức thiên phú dị bẩm, cả đêm nhiều lắm là tiêu tốn 7-8 vạn, đối với Thích đại thiếu gia mà nói cũng không tính là gì, nhưng đối với tôi mà nói lại là một khoản lớn thu nhập thêm.”

Thích Thiên Bách đột nhiên dừng lại tất cả động tác, anh mặc dù không nói gì, nhưng anh nhìn chằm chằm mắt Lư Ninh, đáy mắt chứa đựng chán ghét nồng đậm — Cái này nằm trong dự liệu của Lư Ninh, thẳng cha tự xưng là chính trực Thích Thiên Bách này, chịu không được nhất là thảo luận giao dịch thể xác gì đó đi, cậu có lẽ bị triệt để chán ghét.

Bất quá Lư Ninh vốn là không muốn lấy lòng vị đại thiếu gia này, người này chẳng lẽ cho rằng mình chỉ là đang nói giỡn với anh ta? Thích Thiên Bách không nói gì, anh hình như có chút thất vọng, động tác nhanh chóng từ trên người Lư Ninh xuống, người sau nhìn Thích Thiên Bách từ phòng tắm xông ra, ngay sau đó nghe thấy cửa nhà mình bị rầm một tiếng lực mạnh ném, rốt cuộc nhìn không được, bộc phát ra một trận cười to.

Cậu cười đủ rồi, chậm chạp từ trên bồn rửa tay ngồi dậy, dùng tay xoa xoa khóe mắt: “Aizz..... Thật là một tên gốc đáng yêu.”

— Lư Ninh gặp qua rất nhiều đáng vẻ thâm tình, giống như cha mẹ cậu kiếp trước, hoặc là giống như Thích Thiên Bách..... Mặc dù mình không có tự trải qua, bất quá có lẽ sâu trong nội tâm cậu, có lẽ cũng khát vọng loại tình cảm mãnh liệt mà trung trinh này.

Người vô tình luôn bị ép đứng xem thâm tình, cũng luôn bị người khác thâm tình làm cảm động.

Nhưng mặc kệ phần tình cảm đó bao nhiêu đẹp, cũng không phải thuộc về cậu.

Lấy ví dụ của Thích Thiên Bách, anh ta ở trước mặt vị “Người trong lòng” kia có lẽ sẽ ôn nhu, thâm tình, vì đối phương mượn rượu tiêu sầu, nhưng ở bên cậu, vị đại thiếu gia này chính là bá đạo, ngu ngốc, chộc

người chán ghét! À, cũng không phải nói anh ta trời sinh làm cho người ta ghét như vậy, chỉ là đối phương ở trước mặt cậu muốn ra vẻ đáng ghét mà thôi.

Cậu tối qua không nên đi ra ngoài uống rượu với Thích Thiên Bách, sau này đối với loại yêu cầu cổ tình gây sự này, phải nghiêm khắc cự tuyệt.

Lư Ninh quay đầu nhìn về phía gương bên cạnh, bên trong lộ ra một khuôn mặt không biểu tình — giữ khoảng cách là cần thiết, giữa bọn họ, chỉ giữ vững quan hệ giao dịch một tờ hợp đồng như vậy đủ rồi.

Mấy hôm sau không biết Thích Thiên Bách có phải bị cổ tình của Lư Ninh triệt để buồn nôn hay không, mấy hôm nay cũng không có lộ diện, cũng không liên lạc cậu, bắt quá Lư Ninh bận rộn xử lý vụ kế tiếp của Trang Việt, không đếm xỉa tới anh, hơn nữa cậu gần đây cùng với fan nhỏ trên mạng kia tình cảm tăng lên rất nhanh, liền quên mất sóng động phương diện tình cảm thuộc về Thích Thiên Bách.

Lư Ninh có chút muốn yêu đương, fan nhỏ kia là một đối tượng rất không tệ.

Cũng không phải bởi vì đối phương có tiền.....

Chuyện này nói tới có chút phức tạp, Lư Ninh sau khi điều tra lại khách khứa hôm tang lễ, thỉnh thoảng một lần, làm bộ lơ đãng hỏi Liên Hồng Nhất, tại sao người chết một năm mới hạ táng, sắc mặt Liên Hồng Nhất có chút lúng túng.

“Thi thể là mấy hôm trước tang lễ mới phát hiện, lúc trước vẫn luôn báo mất tích. Nhưng anh Lư của cậu không có người nhà thân thích, bọn chị sau khi báo cáo cảnh sát vẫn luôn không làm sao để ý, cho đến lúc có người thỉnh thoảng ở dưới vách đá phát hiện xe báo hỏng của cậu ấy, liền kéo cả cậu ấy lẫn xe lên..... Thôi, không nói nữa, nói tới chị đều cảm thấy đáng thương.” Lư Ninh mặt ngoài không có phản ứng quá lớn, nắm đấm dưới gầm bàn nắm tới vang lên răng rắc — Những người này chẳng những giết người diệt khẩu, còn hủy thi diệt tích, càng đáng giận là cư nhiên không có ai đối với cái chết của cậu có một chút phản ứng..... Mặc kệ thi thể của cậu cả một năm!

Cái này quá đáng buồn.....

Chuyện này làm cho Lư Ninh rốt cục quyết định, tình huống của Ninh Kinh Hồng kỳ thực không khác lắm với cậu hồi còn sống, mẹ hắn..... Ngay cả con trai ruột thay đổi cũng nhìn không ra, chắc hẳn tinh thần cũng không tốt lắm, căn bản có thể không để ý, cho nên cậu phải có “Quan hệ thân mật” mới được, như vậy ít nhất lần sau không đến mức cậu đã chết 1 năm cũng không ai phát hiện, cũng không ai tìm cậu.

Fan trên mạng, đồng nghiệp thực tế, sau khi nghe nói cậu mất tích chắc chỉ sẽ thổn thức một hồi, sau đó nên làm cái gì thì làm cái đó, chân chính không chịu được cậu biến mất chính là trên thực tế có người chân chính tình cảm ràng buộc.

Chính bởi vì cái này Lư Ninh mới sẽ thay đổi cái nhìn đối với “Muốn ngủ trước cổ sự” nhiều như vậy, người ta ít nhất đối với cậu là để tâm. Cậu ban đầu lúc ấy nãy kéo đối phương từ trong sổ đen ra, fan nhỏ kia

dè dặt nói, Đại Đại, trong một năm bạn mất tích mình vẫn luôn tìm bạn, lo lắng bạn xảy ra ngoài ý muốn mới dính lấy bạn, không phải sasaeng fan, bạn đừng kéo đen mình nữa.

Lư Ninh đối với lần này không biết nên nói gì, đối với lời “Tìm bạn một năm” có chút xúc động, sau đó hai bên ngẫm hiểu lẫn nhau không nhắc lại chuyện một năm trước, fan nhỏ kia còn rất thông minh, biết mình nhắc lại không chừng sẽ lại bị kéo đen, thậm chí ngay cả chuyện âm thanh cậu thay đổi cũng không xoắn xuýt nữa.

Như thế nào mới có thể có “Quan hệ thân mật” đây?

Lư Ninh suy nghĩ mấy phương án, cuối cùng đều bị mình nhất nhất phủ quyết — Ninh Kinh Hồng 18 tuổi, còn chưa có năng lực XX, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể nói yêu đương..... Nhưng loại chuyện này lại không thể cưỡng cầu.

Lư Ninh có đôi khi cảm giác mình cũng rất tồi, cậu suy nghĩ yêu đương không phải là muốn yêu, mà là bản thân cảm thấy “cần” yêu..... Có lúc khuôn mặt Thích Thiên Bách ở trong đầu cậu xuất hiện qua, ngay sau đó lại bị cậu hung hăng xóa đi — đầu óc chập mạch.

Hơn nữa ghi âm lúc trước thường xuyên làm cho Lư Ninh có chút quần quýt, không xác định cậu hồi còn sống rất cuộc có từng thao fan hay không, dứt khoát nhân cơ hội này chịu trách nhiệm là được rồi.....

— Mặc kệ cậu rốt cuộc có từng làm chuyện khác người hay không, đoạn ghi âm kia đúng là của cậu, chỉ là mình mất đi đoạn ký ức kia, không thể thật sự làm bộ không biết. Hơn nữa nói không chừng đoạn ký ức kia còn có liên quan tới cái chết của mình, tiếp xúc với fan nhỏ này nhiều chút, nói không chừng sẽ nghĩ ra mấy thứ quan trọng.

Tổng hợp mấy nguyên nhân kể trên, fan nhỏ này là sự lựa chọn thích hợp nhất để yêu đương trước mắt, cho nên lúc đối phương hỏi cậu sẽ để ý yêu đương qua mạng hay không, Lư Ninh nghiêm túc suy tư một chút, nói, có thể thử chút.

Cô ấy là người quan tâm cậu nhất trong số những người tiếp xúc với mình, phát triển tới trong thực tế cũng không hẳn không thể.

Tình cảm cá nhân sẽ không ảnh hưởng công việc của Lư Ninh, vụ của Trang Việt gần tới kết thúc, ngày phẫu thuật của mẹ Ninh cũng gần đến rồi, tới lúc đó còn phải xin nghỉ về huyện Duy lần nữa, cho nên cậu đành trước khi về xử lý xong chuyện trong tay.

“Kinh Hồng, sao cậu ở đây, tìm cậu lâu lắm rồi!”

Liên Hồng Nhất đẩy cửa phòng tài liệu ra, liền nhìn thấy Lư Ninh đang nằm nhoài trên bàn dài, cô vội vàng gọi cậu: “Cậu mau ra xem xem, bên ngoài có người tìm.”

Lư Ninh lúc này mới ngẩng đầu: “Cái gì?”

42. Chương 42: Cậu Ở Trên Giang Hồ Danh Hiệu Là Đĩa Máu...

Edit + Beta: Vịt

****** Chắc không hiểu sao có nhiều bạn nói anh công tộ này tộ nọ, nhưng mình thấy ảnh đâu có làm gì sai đâu? Mình team sủng thụ nhưng thấy hơi bất công cho anh. Quan hệ giữa hai người là giao dịch mà. Chính ẻm cũng đã chấp nhận mình là vật thay thế, theo anh để kiếm tiền. Quan niệm của ẻm còn là thằng nào đưa tiền thì đi làm việc cho thằng ấy mà. Mình thấy anh cư xử như vậy rất bình thường.*

Lư Ninh lúc nghe thấy có người tìm cậu, thế nhưng giật mình sững sốt trong nháy mắt, bất quá quá trình này rất ngắn, cho nên bản thân cậu cũng không xác định có phải thật sự sững sốt hay không. Cậu rất nhanh mỉm cười hỏi: “Là ai?”

“Đại kim chủ của cậu á.”

Liên Hồng Nhất nháy mắt ra hiệu với Lư Ninh cười nói: “Trang Việt đấy, hần nói lúc trước đã hẹn với cậu.”

Lư Ninh cười lắc lắc đầu: “Chị Liên, ngàn vạn không nên nói như vậy, anh Trang là nhân vật công chúng, để người khác hiểu lầm sẽ không tốt.”

Cậu trước kia từng tiếp xúc với mấy người giới giải trí, biết một vài “Quy tắc ngầm ” trong đó, hiện tại xã hội này mặc dù đối với “Người đồng tính luyến” khoan dung rất nhiều, cũng có rất nhiều người thích ý dân người mình thích cùng một người đàn ông khác có quan hệ mập mờ, nhưng khi một nam diễn viên thật sự bị xác định là gay, nghiệp diễn của hần cũng gần như kết thúc.

Bất kể hậu trường của người kia có bao nhiêu cứng, chỉ cần khán giả không ủng hộ, diễn viên này liền sẽ rất nhanh hết thời.

Cho nên vì tốt cho Trang Việt, kiểu đùa giỡn này của Liên Hồng Nhất nhưng là lời không thể nói.

Liên Hồng Nhất cẩn thận suy nghĩ một chút mới kịp phản ứng mình vừa nãy nói cái gì, ngay sau đó cười khoát tay: “Cậu làm gì nhảy cảm như vậy, hơn nữa nơi này lại không có người ngoài, nói chuyện phiếm giữa chúng ta, không cần để ý như vậy.”

Lư Ninh cười cười không nói chuyện, liền ra ngoài gặp Trang Việt. Trang Việt đang ngồi ở trên một chỗ ngồi góc quán bar, đeo kính râm, nửa dưới mặt cũng dùng khăn quàng cổ che lại, hơn nữa nơi này ánh đèn mờ mờ, không hắt ngụy trang của hần ra căn bản không nhìn ra là Trang Việt.

Cũng may là buổi tối, đại minh tinh như hắc ngỗng ở nơi này mới không bị phát hiện, Lư Ninh đi tới, đề nghị tới phòng bao nói.

Trang Việt đương nhiên đồng ý, chỉ là hai người còn chưa kịp đứng dậy, Lư Ninh đã nương theo phản quang tường thủy tinh, liếc thấy trong dư quang có một nam nhân quen mắt đứng ở cửa quán bar, hắc hiển nhiên nhìn thấy Lư Ninh, tựa hồ đang do dự có nên đi vào hay không. Lư Ninh quyết đoán mà bước lên trước một bước, dựa vào Trang Việt gần hơn một chút, cậu duỗi tay đỡ trên cánh tay đối phương một cái: “Cẩn thận, xin mời bên này.”

— Nhưng từ bên kia Trang Việt bị ngăn trở nhìn, giống như Lư Ninh kéo cánh tay Trang Việt.

Trang Việt hoàn toàn không nhận thấy được khác thường, ngắc càm đi vào phòng bao, Lư Ninh theo sát phía sau, mà chờ lúc cậu cuối cùng tiếp tục nhìn phản quang trên tường thủy tinh, người kia đã không có ở đó.

Lư Ninh thở phào nhẹ nhõm — Như vậy rất tốt, chờ cậu trả tiền, giữa bọn họ có thể triệt để cắt đứt liên hệ.

Trong ghế lô của quán bar Ánh trăng dùng sắc thái màu vàng và màu hồng trang trí, khắp nơi lộ ra mùi vị xa hoa lãng phí, Trang Việt lấy kính râm trên mặt xuống, nhìn qua đối với hoàn cảnh này còn rất vừa ý.

“Người vừa nãy sao thế?”

Lư Ninh bị hỏi đến sững sốt, cầm lấy bình trà rót trà cho đối phương: “Anh Trang nói..... Là ai?”

“Đừng giả ngu, tôi vừa nãy đều nhìn thấy. Cậu nhìn ra cửa hai lần.”

Trang Việt nói xong ung dung cười, cầm lấy chén trà đặt trong tay nghịch, cũng không vội mà uống: “Bất quá cậu không để ý tới hắc, thấy rõ giữa cậu và hắc có chút chuyện.....”

Lư Ninh cười cười, muốn phủ nhận, Trang Việt đột nhiên lại nói: “Bất quá cậu có thể có chuyện với thái tử của Thích gia, còn rất lợi hại.”

Lư Ninh nghe vậy rốt cục nhin không được nhấc lên chút hứng thú, nhìn về phía Trang Việt: “Thái tử gia?” Xưng hô này có phải có chút khoa trương hay không?

Trang Việt cười một cái: “Cậu không biết sao? Thích gia không chỉ có ở giới kinh doanh, cho dù ở giới giải trí cũng là địa vị nổi bật, tôi vốn còn muốn tiến cử một vị lão tổng rất lợi hại cho cậu quen..... Không nghĩ tới cậu cư nhiên biết Thái tử gia, như vậy vị tôi muốn tiến cử thoát nhìn cũng không đủ cấp bậc.”

Lư Ninh vội vàng nói: “Tôi với vị Thái tử gia kia đâu thể tính là quan hệ gì, nói thực..... Hắc là chủ nợ của

tôi, tôi sợ hấn đòi nợ mới trốn, chuyện tiền cử vẫn là phải dựa vào anh Trang.”

Trang Việt lại cười vòng vo mấy câu, mới nói ra mục đích tới hôm nay của hấn: “Không biết cậu nghe nói qua người này chưa, tên là Ninh Tuyết Phong. Mấy năm gần đây cũng đầu tư quay mấy bộ điện ảnh sức ảnh hưởng không tệ, tôi cảm thấy hấn ở phương diện kiếm tiền rất có năng lực. À, đúng rồi, Ninh Tuyết Phong hấn là có chút quan hệ với cậu, hấn ban đầu coi như là gia thần của Thích Tuần, làm thư ký của gã, sau đó tự mình ra ngoài làm riêng, làm cũng rất tốt.”

Thích Tuần..... Cha của Thích Thiên Bách? Hai nhà bọn họ cư nhiên còn có quan hệ. Bất quá dựa theo lý giải ý ngoài lời của cậu, cái gọi là “Ra ngoài làm riêng” khẳng định không thể thiếu phản bội và thủ đoạn, Trang Việt nói uyển chuyển giữ mặt mũi cho người ta.

Trong bụng Lư Ninh xoay mấy vòng, gật gật đầu: “Ninh tổng mà, từng nghe nói.”

Ninh Tuyết Phong cũng là một trong những khách hàng của cậu, có tiền thì có tiền..... Nhưng người không dễ ở chung. Trong số khách của cậu phần lớn là giống như Hoàng Trung Minh, có tiền không có đức nhưng là thổ hào ra tay hào phóng, thỉnh thoảng có kiểu tiểu vương tử giới giải trí giống như Trang Việt, nhìn bạn thuận mắt thì giúp đỡ, không vừa mắt thì triệt để quên bạn, nhưng khách hàng không có đức còn không hào phóng giống như Ninh Tuyết Phong, rất hiếm.

Cũng coi như là cực phẩm ý nghĩa nào đó đi.

Lư Ninh không quá thích giao thiệp với người như vậy, bởi vì sẽ rất nhức đầu, nhưng bởi vì Ninh Tuyết Phong cũng coi như một trong những khách hàng cao V hồi cậu còn sống, cho nên vẫn là rất cần kéo quan hệ với hấn.

(V ở đây là VIP)

Trang Việt cười cười: “Lần sau tôi dẫn hấn tới quán bar chơi, tiền cử cho cậu chút.”

Lư Ninh vội vàng gật đầu nói được, hơn nữa chân thành mà biểu đạt lòng cảm kích của mình đối với hấn — Trang Việt chỉ ít có chuyện sẽ nhớ tới mình, hấn một mực giới thiệu người có tiền cho mình, về phần nhân phẩm của người có tiền như thế nào, cậu có lẽ không cần suy nghĩ tỉ mỉ đi.

Hai người bọn họ ở trong ghế lô ngồi một lúc, Trang Việt liền nói muốn tới đại sảnh lầu dưới chơi chút, nói không chừng sẽ gặp được chuyện gì thú vị. Bởi vì ngành kinh doanh của quán bar Ánh trăng quả thật đa dạng, có quan hệ xã hội cũng có nơi chỉ cung cấp cho đại gia uống rượu đến gần, kỳ thực cũng coi như là chỗ giải trí tốt.

Trang Việt trẻ tuổi như vậy, đương nhiên cũng sẽ thích kiểu nhạc điệu ồn ào này.

Lư Ninh bản thân là không thích ồn ào, nhưng Trang Việt là khách của cậu, cậu nên tiếp khách, liền tính

toán đi theo, kết quả Trang Việt lại không quá vui: “Tôi tự ra ngoài chơi, cậu đi theo làm gì? Cậu không theo tôi nói không chừng còn có thể quen mấy cô gái đáng yêu, tướng mạo này của cậu..... Chẳng phải là muốn đoạt hết danh tiếng của tôi đi?”

Lư Ninh có chút xấu hổ cười cười: “Anh Trang..... Anh đừng nói giỡn em.”

Trang Việt lại trực tiếp “Phì” một tiếng cười ra, vỗ vai cậu ha ha cười một tiếng: “Được rồi, đi làm chuyện của cậu đi, không cần theo tôi. Đúng rồi, trở lại nếu như muốn hỗn ở giới giải trí, nhớ tìm tôi nhé, tôi còn biết không ít đạo diễn đâu.”

Lư Ninh vẫn là đứng đó, nhìn bóng lưng Trang Việt ngẩn người.

— Đây căn bản chỉ là động tác sủng ái đối với một vài hậu bối, Trang Việt làm lại khiến Lư Ninh trong nháy mắt hoảng hốt.

Trong ấn tượng của cậu, trọng sinh tới nay, hình như chỉ có tên Thích Thiên Bách kia thích cấu mình như vậy.

Sau khi Trang Việt đi Lư Ninh sờ mặt mình ngồi vào chỗ ngồi, trong lúc nhất thời có chút xuất thần, cậu nhớ tới lần gặp mặt cuối cùng với Thích Thiên Bách, là ở nhà bọn họ..... Khi đó bị anh ta đè trên vách tường phòng tắm hôn, Thích Thiên Bách cho rằng cậu giống như trước kia miễn cưỡng mình, nhưng không biết, Lư Ninh kỳ thực cũng có chút say mê trong đó, hôn tới thời gian dài cậu thậm chí sẽ có phản ứng. Hiện tại, hai người bắt quá mấy ngày không gặp mà thôi, cậu thể nhưng cảm thấy tướng mạo Thích Thiên Bách đều ở trong đầu mờ nhạt rồi.

Nói thật, Lư Ninh có chút sợ tình huống như vậy, cậu thuộc về loại ở chung thời gian dài sẽ không ngừng thêm phần cho đối phương, kiểu “Lâu ngày sinh tình” trong truyền thuyết đi..... Từ bản năng của mình bảo vệ, Lư Ninh lựa chọn đẩy Thích Thiên Bách cách xa thế giới của mình.

Lư Ninh cho tới bây giờ không nghiêm túc suy nghĩ qua tính hướng của mình, hoặc là cậu căn bản sẽ không suy nghĩ tính hướng, chỉ cần là người mình thích, bất kể đối phương là nam là nữ, đối với cậu mà nói đều không tính là vấn đề.

Lư Ninh ngồi ở chỗ đó hồi lâu, chôn mặt mình ở lòng bàn tay — bất quá Thích Thiên Bách hiển nhiên không phải là người này, anh ta thích tất cả của “Mình” đều không liên quan tới “Lư Ninh”, cho dù coi cậu là một thể thân, vị đại thiếu gia này thích cũng không phải bề ngoài của “Ninh Kinh Hồng” sao.

“Ding dong.”

Lúc cậu đang xoắn xuýt, điện thoại di động đột nhiên truyền đến âm báo, Lư Ninh lấy điện thoại ra, hóa ra là “Đối tượng có thể yêu qua mạng” của cậu gửi tin nhắn tới.

“Đại Đại, tối nay còn thu AS-MR hơm?”

Lư Ninh thở dài, trả lời: “Không thu, đọc truyện cổ tích cho bạn được không?”

“Được nhe [icon] ~~~~ Máy giờ bắt đầu a?”

“9h, sau khi tan việc bắt đầu nhé.”

Đối phương trầm mặc vài giây, lại giống như thử dò xét gửi tới một tin nhắn: “Đại Đại, bọn mình sau này gặp mặt ba lần nguyên (*) nha?”

(() gặp mặt ba lần nguyên: nghĩa là gặp mặt thực tế)*

Lư Ninh cau mày nhìn chằm chằm câu nói kia hồi lâu, muốn nói hiện tại còn sớm, nhưng lúc rep lại biến thành: “Nếu như có cơ hội..... Ha ha! Bạn đừng vỡ mộng là tốt rồi.”

Lư Ninh vừa rep lại xong, liền tới một cú điện thoại, gọi tới hiển thị là tên của Thích Thiên Bách. Cậu do dự một chút, nhận điện thoại. Có lẽ là quen chằm chọc Thích Thiên Bách, cậu vừa mở miệng chính là giọng điện: “Êu, khách hiếm khách hiếm, Thích đại thiếu gia, ngài sao lại rảnh rồi nhớ tới tôi.”

Thích Thiên Bách đối diện nghen một bụng lời, nhưng trong nháy mắt nghe thấy âm thanh Lư Ninh, một câu cũng không nói ra được. Anh vốn muốn tự mình tới quán bar Ánh trăng gặp cậu một lần — Tóm lại cậu ta tới hiện tại cũng chưa cho mình mặt mũi của “First Party” (*), cho dù đã ký hợp đồng, tình huống thật có thể tùy gọi tùy đến thì đã ít lại càng ít, còn không bằng trực tiếp tới, ít chịu chọc tức.

(() first party: Để chỉ bên đề xuất các mục trong hợp đồng, thường là bên bỏ vốn hoặc là bên đầu tư. Bên còn lại trong hợp đồng gọi là second party)*

Lời Lư Ninh lần trước nói thật sự khiến Thích Thiên Bách chán ghét, cậu dường như đặc biệt thích như vậy, nói quan hệ của bọn họ tới buồn nôn, mỗi câu đều giống như dao găm, đem mặt tột tệ nhất của nó mổ ra ném trước mặt anh, để cho anh nhìn rõ ràng, giữa bọn họ tồn tại tới cùng là gì, bản thân anh rất cuộc làm chuyện vô liêm sỉ gì.

Thích Thiên Bách không có cách nào dễ dàng tha thứ mình thật sự biến thành loại người kia.

— Nhưng không nghĩ tới anh vừa đến đã nhìn thấy cảnh tượng “Ninh Kinh Hồng” kéo tay một người đàn ông. Chuyện cho tới bây giờ, Thích Thiên Bách rất cực không thể không thừa nhận, trong mắt “Ninh Kinh Hồng”, mẹ anh, bản thân anh, còn có người đàn ông này, đều giống nhau, chỉ cần đưa tiền cậu sẽ không quan tâm rất cuộc là ai.

Thích Thiên Bách không có tư cách tức giận điểm này, người ta đã nói, anh có thể xài tiền mua, người khác

cũng có thể mua.

Đối diện hồi lâu không nói chuyện, Lư Ninh nhin không được cau lông mày: “Alo? Thích thiếu gia? Anh vẫn đó chứ? Không có chuyện gì tôi cúp, bên này còn đang bận lắm.”

Thích Thiên Bách hít sâu một hơi: “Tôi gọi điện thoại tới là vì.....”

— Nhưng gần đây cũng không phải hoàn toàn không có chuyện tốt, không nghĩ tới Dư Ôn sau khi kéo đến anh, thế nhưng sẽ chủ động đến tìm anh và giải thích, gần đây quan hệ của hai người nhanh chóng mật thiết, phát triển như vậy nói cuối tháng là có thể kết hôn cũng không khoa trương.

Dư Ôn nói, cũng không ngại yêu qua mạng, đây rốt cuộc là có ý gì, hai bên đều lòng dạ biết rõ. Vậy cũng nên kết thúc với “Ninh Kinh Hồng” đi, tóm lại thằng nhãi này vốn chính là vật thay thế.

Thật vất vả được nam thần lật bài, theo lý thuyết anh nên hớn hở đốt pháo ăn mừng, lúc nghĩ tới phải vứt bỏ vật thay thế “Ninh Kinh Hồng” kia, lại khó giải thích được..... Cũng không có vui vẻ như trong tưởng tượng.

“Chúng ta hủy hợp đồng đi.”

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, Lư Ninh vẫn là có cảm giác trong nháy mắt nảy sinh “Hô hấp không thông”. Sau đó, cậu nghe thấy mình vui vẻ nói: “Oa, sao anh đột nhiên phát giác lương tâm vậy? Chẳng lẽ tìm được người anh muốn tìm rồi?”

“Đúng.”

— Thằng nhãi Ninh Kinh Hồng này, quả nhiên là người không tim không phổi.

Thích Thiên Bách cười cười: “Hơn nữa tôi đã nói, tôi phải rời khỏi Hạng thành, qua mấy hôm nữa là đi.....”

Lư Ninh phối hợp nói: “Thật tốt quá, vui vẻ tiễn Thích thiếu gia!”

Thích Thiên Bách bị mĩa mai vô tình ba phen mấy bận của Lư Ninh hận tới nội thương, đáy mắt anh tuôn ra oán giận: “À, đúng rồi, tiền cậu cũng không cần trả, coi như là phí ngậm miệng, sau này phiền cậu không nên tùy tiện nói lung tung quen biết giữa chúng ta, hoặc là từng có quan hệ gì.”

“Xấu hổ quá, hai mươi vạn kia chỉ có thể coi là tiền anh ngủ với tôi lâu như vậy, đây là giá ưu đãi rồi, phí ngậm miệng phải tính cái khác.”

Lư Ninh cười lạnh cắt đứt lời anh — Tên hoàn khổ này trước khi đi còn muốn vũ nhục cậu, xem ra là

không mở mang qua danh tiếng “Đĩa máu” vang dội hơn “Quan hệ xã hội kim bài” là cái dạng gì.

Cậu vốn định mọi người hảo tụ hảo tán, đồ khốn Thích Thiên Bách này, bắt nạt người nghiện..... Vậy thì đừng trách cậu trở mặt.

“Nhìn ở trên phần mọi người đều là người quen, tôi nhận ít chút, ý tứ chút đi, dù sao quy củ không thể phá.”

Thích Thiên Bách vốn còn có chút sầu não, một câu của Lư Ninh liền đánh vỡ vụn chút cảm xúc vừa mới lộ đầu. Anh thật sự quá ngây thơ, giữa bọn họ căn bản không có cái gì gọi là tình cảm! Chỉ là giao dịch thuần túy! Giao dịch!

Không đợi Thích Thiên Bách kịp phản ứng, đối diện đã truyền đến âm thanh lạnh như băng của Lư Ninh: “1558997169732456799, đây là số thẻ của tôi, nhận 50 vạn. Thích thiếu gia muốn tiêu tiền mua thanh tĩnh, chút tiền trình này không tính vào đâu đi, đương nhiên, anh cũng có thể không cho, chính là đến lúc đó bị người hỏi tới, tôi có thể sẽ không chế không được tự mình nói chút gì đó không nên nói.”

Thích Thiên Bách lại bị tức chết, liên tiếp nói ba chữ “Được”: “Ninh Kinh Hồng, con mẹ nó cậu có khí phách!”

Lư Ninh câu lên khóe môi: “Tôi đương nhiên khí phách, khí phách hơn đồng tính luyến chết tiệt anh.”

Lư Ninh hung hăng ấn khóa máy, đặt mông ngồi trên ghế, trên mặt treo nụ cười, ngược lại pháp phòng kịch liệt. Khốn kiếp..... Cậu lúc trước làm sao sẽ sinh ra hảo cảm với loại người này, tên khốn nạn này cho tới giờ cũng không coi cậu là người nhìn, mặc kệ hắn nhìn là Ninh Kinh Hồng hay là Lư Ninh, bọn họ đều là thuốc giảm đau! Đồ lãnh đĩnh (*)! Placebo (**)! Vật thay thế! Tóm lại không phải là người!

(() Đồ lãnh đĩnh: tui ngu hóa không biết nó là chất gì hết, tra nát bai du với gg trans cũng không ra tên tiếng anh của nó, trên baidu giải thích chất này là chất giống như morphine có tác dụng giảm đau, có thể gây nghiện.*

(**) Placebo: là chỉ loại thuốc chẳng có tác dụng gì hết, chỉ là để an ủi tâm hồn người bệnh thôi, thường là đối với bệnh nhân bệnh nặng)

Thích Thiên Bách càng tức giận, tại chỗ liên quật điện thoại: “Thật là kỳ tích! Sống đến bây giờ cứ nhiên còn chưa bị ai diệt khẩu!”

— Quả nhiên, vật thay thế chính là vật thay thế, cho dù âm thanh giống, khí chất giống, cảm giác giống..... Cuối cùng cũng chỉ là giống mà thôi.

Dư Ôn nhà anh trước sau như một, nội tâm cũng giống như âm thanh của hắn, ôn nhuận như ngọc, loại quan hệ xã hội bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rửa, có tiền là có thể mua như Ninh Kinh Hồng

căn bản không thể đánh đồng với hấn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-be-cong-nguoi-ay-chiu-trach-nhiem>